

தமிழ்த்தாய் வாழ்க.

எட்டுத் தொகையுள் ஒன்றாகிய

ஜங்குறு நாறுமூலமும்

சேபாறு போர்டு உயர் கலாசாலைத்

தலைமைத் தமிழாசிரியர்,

ஒளவை. ச. துரைசாமிப் பிள்ளையவர்கள்

எழுதிய

விளக்கவுரையும்;

முதலாவது மருதம்.

திருவத்திபுரம், கிரிதரன்பேட்டை

ஒளவைத் தமிழக மாணவர்

திரு. கா. கோவிந்தன் அவர்களால்

திருவத்திபுரம்

ஸ்ரீ இலக்கம் பிரஸில் பதிப்பிக்கப்பெற்றன.

1938.

உரிமை உரையாசிரியரது]

[விலை 1-4-0.

உள்ளுறை.

I பதிப்புரை	பக்கம் I
II முன்னுரை	" III
III ஐங்குறுநாறு மூலமும் விளக்கவுரையும்	

கட்டளை வாழ்த்து.

1. வேட்கைப்பத்து	" 7
2. வேழப்பத்து	" 33
3. கள்வன்பத்து	" 65
4. தோழிக்குரைத்தபத்து	" 94
5. புலவிப்பத்து	" 115
6. தோழிக்கூற்றுப்பத்து	" 147
7. கிழத்திக்கூற்றுப்பத்து	" 175
8. புனலாட்டுப்பத்து	" 203
9. புலவிவிராட்பத்து	" 227
10. எருமைப்பத்து	" 251

உ
தமிழ்த்தாய் வாழ்க.

பதிப்புரை.

—♦—

யாங்கள் சேயாறு போர்டு உயர்கலாசாலையிற் கல்வி பயின்று வரும்போது ஆசிரியர். திரு. ஒளவை. சு. துரை சாமிப் பிள்ளையவர்கள் இவ்விளக்கவுரையினை எழுதிவரச் கண்டோம். அவர்கள், எங்களுக்குத் திருக்குறளும், தொல் காப்பியச் சேனாவரையமும் கற்பித்து வருகையில், இடை யிடையே இந்நூற்செய்யுள்களின் பொருணலங்களை எடுத்துக் கூறுவர். யாங்களும் கேட்டுப் பெருமகிழ்வுகொள்வோம். மேலும், யாங்கள் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கப் பரீக்ஷைக்குப் படிக்க விரும்பியகாலத்தில், அப்பரீக்ஷைக்காக வரையறுக் கப்பெற்ற மருதப்பகுதியின் உரையினைப் படிக்க நேர்ந்த போது, இவ்வுரை எங்கட்குப் பேரின்பம் பயந்தது. இன்னோரன்ன நலங்களால் பேருக்கம் கொளுத்தப் பெற்ற யாங்கள் இதனை வெளியிடுவது தக்கதெனத் துணிந்து இவ்வெளியீட்டுச் செயலை மேற்கொள்ளத் தொடங்கினோம்.

நாங்கள் ஆசிரியர்பால் தமிழ் பயில்வதை விடுத்து வாழ்க் கைத்துறையில் இறங்கிய பின்னரும், எங்கட்கு இவ்வேட்கை குறையாதாயிற்று. எங்களால் இயன்ற பொருளுதவி கொண்டு இதைத் தொடங்குவது நலமென்றுணர்ந்து, வடார்க்காடு ஜில்லா போர்டு தலைவர் அவர்களின் 1-12-34 பிறந்த D. Dis. No. 2462 of 1934 எண்ணுள்ள அனுமதி ஆசிரியர் மூலம் பெற்று, அச்சிடத் தொடங்கினோம். செல் வர் பலர் வேண்டும் உதவியினைச் செய்தனர்.

இக்காலநிலையில் நம் பல்கலைக் கழகங்கள் இன்னொரு என்ன முயற்சிகளில் பொருளுதவிபுரிவது கண்டு நம் தமிழ்நாட்டுப் பல்கலைக் கழகங்களுக்கும் தமிழ்நாட்டு மடாதிபதிகளுக்கும் இத் துறையில் வேண்டும் உதவி புரியுமாறு விண்ணப்பித்தோம். உண்மையுழைப்பினைக் கண்டு ஊக்கும் நன்மாண்பு இக் காலத்திற்கு இல்லை என்பது காட்டுவதுபோல எம் முயற்சிகள் பயன் தாராவாயின.

இனியேனும், அறிஞர் உலகம் கண்டு இப் பணி முற்றுப் பெறுதற்கென வேண்டும் உதவியினைச் செய்யும் என்னும் துணிவு கொண்டு, இம் முதற் பகுதியினை வெளியிடத் துணிந்தோம். ஒரு வகை யூதியமும் கருதாது, தமிழ்ப் பணியொன்றையே பொருளாகக் கொண்டு முயலும் எமது முயற்சியினை ஆதரிக்குமாறு தமிழுலகை வேண்டுகின்றோம்.

இங்ஙன்,

திருவத்திபுரம், }
22—6—38. }

கா. கோவிந்தன்,
மா. கந்தசாமி.

உ
தமிழ்த்தாய் வாழ்க.

முன் னுரை .

உலகேலாம் அருளிய உமையொரு பாகத்(து)
உலையில்சீர் நிலவிடும் ஒருவன்
திருவடி பரவுதும் சேந்தமிழ் குறித்தே.

பண்டைத் தமிழ் நூல்களுள், சங்க இலக்கியங்கள் எனப்படுவன பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை, பதினெண் கிழக்கணக்கு என்ற மூன்று தொகுதிகளுமாகும். இவற்றுள், நடுவணதாய எட்டுத் தொகையுள் எண்வகைத் தொகை நூல்கள் அடங்கியிருக்கின்றன. அவை, நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, பதிற்றுப்பத்து, பரிபாடல், கலித்தொகை, அகநானூறு, புறநானூறு என்பனவாகும். இது,

“நற்றிணை நல்ல குறுந்தொகை ஐங்குறு நூறு)
ஒத்த பதிற்றுப்பத்து) ஒங்கு பரிபாடல்
கற்றறிந்தார் ஏத்தும் கலியோடு) அகம்புறம் என்(று)
இத்திறத்த எட்டுத் தொகை”

என்ற வெண்பாவினால் இனிதுணரப்படும்.

இந்நூல், திணையொன்றுக்கு நூறு பாட்டுக்களாக, ஐந்து திணைக்கும் சேர ஐந்தாறு பாக்களையுடையது. இதன் கண், திணைகள், மருதம், நெய்தல், குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை யென்ற முறையில் தொகுக்கப் பெற்றிருக்கின்றன. கலித் தொகையுடையில், ஆசிரியர் நச்சினூர்க்கினியார், “இனிச், சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படும், (பொ. 3) என்ற வழிச் சொல்லாத முறையாற் சொல்லவும் படுமென்று பொருள் கொண்டு, அதுபற்றிப் பாலை, குறிஞ்சி, மருதம்,

முல்லை, நெய்தல் எனவும் கோத்தார். ஐங்குறுநூற்றினும
பிறவற்றினும் வேறுபடக்கோத்தார் ” என்றனர்.

இந்நூற்கண் உள்ள பாக்கள் கடவுள் வாழ்த்துச்செய்யுள்
உட்பட ஐந்நூற்றொன்றாகும். இவை மூன்றடிச்சிற்றெல்லை
யும் ஆறடிப் பேரெல்லையு முடையவாம். ஆசிரியர். டாக்டர்.
உ.வே. சாமிநாதையரவர்கள், “நற்றிணை முதலியவற்றிலுள்ள
பாக்களைக் காட்டிலும், அடிவரையறையிற் குறைந்த நூறு
நூறு பாக்களால் மருதம் முதலிய ஐந்திணை யொழுக்கங்
களைத் தனித்தனியே விளக்குகின்றமையின் இந்நூல் ஐங்
குறு நூறு என்று பெயர் பெற்றது ” என்பர்.

இவ்வரிய நூலை முதன்முதலில் அச்சேற்றிய பெருமை
நம் தமிழன்னையின் தவப்புதல்வராய், தமிழராகிய நாம் நம்
முன்னோர் ஈட்டி நமக்கென வைத்த செந்தமிழ்ச் செல்வம்
என விகொண்டு பேசுதற்குரிய பெருந்துணை புரிந்தவராய்
இதுபோலும் பண்டைச் செந்தமிழ்ப் பெருநூல் பலவற்றை
யும் அச்சிட்டுதலிய பெருந்தகையாய் விளங்கும் டாக்டர்
திரு. உ. வே. சாமிநாதையர் அவர்கட்குரியதாகும். அவர்கள்
இத்திருப்பணியில் ஈடுபட்டுச் செய்தருளியுள்ள தொண்டு
களை உண்மைத் தமிழ்மக்கள் ஒருபோதும் மறப்பதும்
நினைவார். அத்தகைய பெருமகனார், நாடிய செல்வமும்,
நீடியநாளும், சூடிய புகழும் உடையராய்த் தமிழன்னையின்
சிறப்புடைய மகனெனத் திகழுமாறு பரமன் திருவருள்
பெருகுவென அவன் திருவடிப் போதுகளை மனமொழி
மெய்களால் வணங்குகின்றேன்.

இந்நூற்குப் பழையவுரை யொன்றுண்டு. அதுபற்றித்
திரு. ஐயரவர்கள் கூறியதனையே இம்முன்னுரைக்கட் கூற
லுறுகின்றேன்: “இந் நூலின் பழையவுரை பதவுரையும்ன்று;
பொழிப்புரையும்ன்று; அகத்திணை நூல்களுக்கேயுரிய உள்
ளுறையுமாம், இறைச்சிப் பொருள் முதலியவற்றைப் பெரும்
பாலும் நலமுற விளக்கிச் சிலசில இடத்து மட்டும் திரிசொற்

களின் பொருளைப் புலப்படுத்திச் சிறுபான்மை இலக்கணக் குறிப்பையும், பொருள் முடிபுகளையும் பெற்றுள்ளது. சகசு ஆம் பாடலுக்கு மேலுள்ளவற்றிற்குக் கையெழுத்துப் பிரதியில் இவ்வுரை காணப்படவில்லை. இடையிடையே சிலசில பாடல்களுக்குமில்லை. ஆனாலும் கிடைத்தவரையிற் பாடல்களின் பொருள்களைத் தெரிந்துகொள்வதற்கு இவ்வுரை மிகச் சிறந்த கருவியாகவுள்ளது. இந்நூல்போலவே, நடையாலும் பொருள் துணுக்கத்தாலும் இவ்வுரையும் மிகப் பாராட்டற்பாலது. இவ்வுரையிலையாயின், இந்நூற்பாக் களிலுள்ள உள்நூறையுமம் முதலியனவும் மற்ற அருமை பெருமைகளும் நன்கு புலப்படா. இவ்வுரையாசிரியர் இன்னொருவர்பது ஒருவாற்றானும் விளக்கவில்லை. ஆனாலும், நடையை உற்றுநோக்கின், இவர் பேராசிரியர், நச்சினார்க்கினியார், பரிமேலழகர் முதலியவர்களுள் ஒருவரோவென்று ஊகிக்கப்படுகிறார்”.

சென்ற பத்து ஆண்டுகளாக இந் நூற்கண் கருத்தைச் செலுத்தி, இதன் செய்யுள் நலங்களைச் சுவைத்துக்கொண்டே வந்த யான், என்பால் தமிழ் பயின்றோர்க்கும் பிறர்க்கும் ஒவ்வொரு காலத்து ஒவ்வொரு பாட்டின் நலத்தைக் கூறுவதுண்டு. அதனைக் கேட்குந்தோறும், அவர்கள் இதற்கோர் விளக்கவுரை யெழுதவேண்டுமென என்னை வற்புறுத்தினர். அதற்கு, “பழையவுரை பில்லாத செய்யுட்களுக்கு உள்நூறையுமம் முதலியவற்றைப் புலப்படுத்தி ஏதோ ஒருவகையாக உரையெழுதி இதனுடன் பதிப்பிக்கலாம் என்ற விருப்பம் சிலசமயம் எனக்கு நிகழ்ந்ததுண்டு; நிகழ்ந்தும், இந்நூலையும் இவ்வுரையையும் உற்றுநோக்க அவ்விருப்பம் அடியோடே மாறிவிட்டது” எனத் திரு. ஐயரவர்களே கூறுவாராயின், எல்லாவகையினும் மிக்க குறைபாடு நிரம்பிய யான் எழுதுவதென்பது கூடாத செயல் என்றே எண்ணியமைந்து ஒழிந்தேன். பின்பு, ஒருகால், இயன்ற அளவு உரைகாண்பதே நலம் என்னும் எண்ணம் பிறந்தது

என்பால் தமிழ் பயின்ற மாணவர் திரு. கா. கோவிந்த முதலியார் என்பவர் யான் எழுதிவைத்த விளக்கவுரையினைக் கண்டு, இருநூறு வெண்பொற்காசுகள் தந்து அச்சிடவேண்டுமென நயந்தனர்.

சிலபக்கங்கள் அச்சாகியதும், தமிழறிஞர் பலர்க்கு அனுப்பி அவர்தம் மனக்குறிப் பறியத் தொடங்கினேன். அவருட்பலர், அவ்வுரையைச் சுருக்குதலும் பெருக்குதலுமின்றிச் சென்றவர்களுவிடுவது நலம் எனக் கூறித் தெருட்டினர்.

இந் நூல் முற்றும் அச்சாகியபின் வெளியிடுவதாயின் காலம் நீட்டிக்கும் என்றுகருதி, ஒவ்வொரு பகுதியாக வெளியிடுவது தக்கது என அன்பர் பலர் விரும்பினர். அவ்வண்ணமே முதற்பகுதியாகிய மருதம் மட்டில் இப்போது வெளியிடப் பெறுகின்றது.

உரைக்குறிப்பு, ஆசிரியர் வரலாறு, ஆராய்ச்சிக் குறிப்பு அரும்பத வகராதி முதலியவை இறுதிப் பகுதியின் தொடக்கத்தில் வெளியிடப்பெறும்.

இன்னோன்ன நூல் வெளியீடும் உரை வெளியீடும் பெரும் பொருளும், பேசறிவும் படைத்த பெருமக்களே செய்தற்குரியதாக, பொருளின்மையும் சிற்றறிவும் உடைய யான் செய்யத்துணிவதும் செய்வதும் பலராத் பெரிதும் நகையாடற்குரியவேயாம்; ஆயினும், நல்லறிவும், நாளுந் நம் தமிழ்மொழியின் முன்னேற்றங்கருதும் மனநலமும் உடைய நண்பர்பலர் என்பணியினையும் ஊக்கி இயன்றவளவு வேண்டும் உதவிபுரிந்தது, அப்பலரது பெருநகையினையும் யான் மறக்குமாறு செய்தது.

இத்துறைக்கண் பெரும்பொருளுதவி, நல்லது புரிந்த தமிழ்ப்பெருஞ் செல்வர்களான திரு K. கோவிந்த முதலியாரின் தந்தைபார் உயர்திரு. காங்க முதலியார் அவர்கட்கும்

அழகுகாற்றுள்ளமும், சுயநலச் செருக்கும், தமிழ் வளர்ச்சிக் கண் பொருமைக் குறிப்பும் நிலவும் காலக்கேட்டால், ஆதரிப்போர் அருகியுள்ள இந்நாளில், எனக்குற்றன யாவும் தமக்குற்றன வாகக்கருதி, தம் உடன்பிறந்தான் போலக் கொண்டு என் உயிரோம்பும் வள்ளல் ஆர்க்காடு ஸ்ரீ கண்ணன் திருச்சபைத் தலைவர் சைவத்திரு. வரதராசலு செட்டியார் அவர்கட்கும் பரமன் பலனையும் ஒருங்கு நிலவ அருளுமாறு வேண்டுகின்றேன். என்னை இப்பணியில் தளர்வின்றி ஒழுகு மாறு உதவிபுரிந்த செல்வர் சிலர்க்கும் என் மனங்கெழுமிப நன்றியினை இதனால் தெரிவித்துக்கொள்ளுகின்றேன்.

தமிழ் நலத்தின் செம்மையுணராதா, வீண்நெறியில் அமிழ்ந்து அலமந்து கிடந்த என்னையும் ஒரு தமிழ்மகனுக்கி, தமிழன்னைக்குத் தொண்டேரியத்தக்க மனவமைதியும், தமிழறிவும் ஊட்டி, என்னையும் என்போன்ற பலரையும் நல் லாற்றுப்படுத்த பெருந்தமிழ் நிலையமாகிய எங்கள் காரந்தைத் தமிழ் சங்கத்தின் தலைமைதாங்கிப் பெருநலம் புரியும் பெருந் தமிழ் வள்ளல் மாவச்சாகிப், செந்தமிழ்ப்புரவலர், தமிழ் வேள், உயர் திரு. த. வே. உமாமகேசுவரம் பிள்ளை, பி. ஏ., பி. எல்., அவர்கட்கும், தமிழ்ப்பெரு நூல்களின் நுண்மாண் நயங்களை ஒருங்குகூடித் தேர்வாரைப்போல உடன் இருத்தி உடனாய்ந்து தமிழறிவுகொடுத்தப எங்கள் ஆசிரியப் பெரு மகனான கரந்தைப் கவிபரசு, உயர்திரு. ஆர். வேங்கடா சலம் பிள்ளையவர்கட்கும் என் தமிழ்ப்பணியின் நலம்முற் றும் உரிமை செய்வதொன்று தவிர வேறு செய்வதற்குரிய கைம்மாறு யாதுமில்லேன்.

எங்கள் காரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் தமிழ்த்தொண் டின்பால் தமக்குள்ள பெருநயப்பால், அதன் வெள்ளிவிழாக் காலத்தே அதன் நினைவுக்குடையாக வெளியிடவேண்டுமென்ற கருத்துடன் பெருமுயற்சி செய்தும், அம் முயற்சி முற்ற மைக்குப் பெரிதும் வருந்தியும், இந் நூல் வெளியீட்டின் பால் பேருக்கம்கொண்டு அச்சுறுப் பதிப்பித்துச் சிறப்பித்து

நண்பரும், இவ்வூர் ஸ்ரீ இலக்குமி பதிப்பகத் தலைவருமான உயர்திரு. மா. வேதபுரி முதலியார் அவர்கட்கு என் உளம் கெழுமிய நன்றியினை இதனால் அன்போடு தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றேன்.

தமிழ்ப்புலவரும், செல்வருமாகிய சிலர் இடையூறுகள் செய்து இத்துறையினின்றும் யான் விலகிக்கொள்ளத் தகு வனபலசெய்யவும், இப்பணியினின்றும் விலகாவாறு என் உள்ளிருந்து ஊக்கம் கிளர்வித்து, மேலேகூறிய பெருந்தகைகளின் நல்லுறவும் காண்பித்துப் பேரருள் புரியும் பிறையணி செஞ்சடைப் பெருமான், உமையமர்ந்து விளங்கும் ஒருவன் திருவடியினை மனமொழிமெய்களால் வணங்குகின்றேன்.

“தென்தமிழ்க்கலை தெரிந்தவர் பொருந்திய தேவூர் அன்பன் சேவடியடைந்தனம் அல்லலொன்றிலமே”

—ஞானசம்மந்தர்.

திருவோத்தார், }
22—6—38. }

ஒளவை சு. துரைசாமி.

பாமன் துணை.

எட்டுத் தொகையுள் ஒன்றாகிய

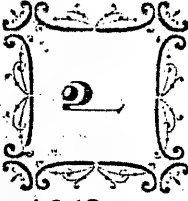
ஐங்குறுநூறு

முலமும் விளக்கவுரைபும்.

ஆசிரியர். பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார்

பாடிய

கடவுள் வாழ்த்து.

லகேலாம் பாவி நிலவும் உயர்மொழியினும்
உயர் தனிச்சேம்மொழி பெனயாம் பாவும்
தமிழ்மொழிக்கண், சங்க மருவியதூல்களுள்
ஒட்டுத்தொகை பெனத் தொகுக்கப் பெறுவனவற்றுள் ஒன்
பெனத் திகழும் இவ் வைங்குறுநூறு, நின்றுநிலவவும், ஆன்
தேர்மையு இவ்வெனக் காட்டவும், ஏனை தூல்களுட் பெற
தற்கு, ஆசிரியர். பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார், முலமும்
முறைபே தோன்ற நிலவும் நிகுவடிகளையுடைய சிவபரம்.

பொருளை வசைங்குகின்றார், ~~களைப்பு உணர்ச்சியும்~~ இது செய்து உபத்தற்பொருட்டு.

நேசை யாசிரியப்பா.

நீல மேனி வாலிழை பாகத்(து)

ஒருவ னிருநா ணிழற்கீழ்

மூவகை யுலகு முகிழ்த்தன முறையே.

இது வாழ்த்துக் கூறியது; வாழ்த்து, வணக்கம், பொருளியல்புரைத்தல் என்ற வாழ்த்துவகை மூன்றனுள், பொருளியல்புரைத்தல்:

உரை:—நீலநிறமான நிருமேனியிலையும், வாலிய இழையிலையுமுடைய உமைநங்கையைத் தன் கூடுகவுடைய ஆப்பற்ற சிவபெருமானுடைய இரண்டாகிய நிருவடிமீழற்கீழ் மூவகை யுலகும் முறையே தோன்றி நில்வுவவாயின். ஆகலின், யாமும் அவ்வுலகநுள்முதல்வனை வணங்கி அவனது தாணிழல் வாழ்க்கையைப் பெறுவேமாக என்றவாறு.

உம்மை, முற்றும்மை. வாலிழை, அன்மொழித் தொகை. வாலிழை, வாலியஇழை; இது முத்துமாலையுமாம். நீலமேனிக்கிடந்து ஓளிசெய்யும் போனிகை குகலின், வாலிழை எனப்பட்டது. மூவகை யுலகுமாவன: வின், மண், பாசலம் என்பன. உலகுகள் தூற்றொரு கோடியின் மேற்பட விரிந்தவாயினும், மேல், கீழ், நடு என வகையால் மூன்றாய் நடங்குதலின், மூவகை யுலகும் என்றார். முகிழ்த்தல், தோன்றுதல். முறையாவது: பாதலத்து வாழும் உயிர்கள் தாம் செப்த நல்வினைப்பவன் துயர்தற்கு மண்ணுலகும், மண்ணுலகத் துயிர்கள் அது செய்தற்கு வின்னுலகும் தோன்றிய முறையென்பது. ~~அகத்தில் “தாவில் தாணிழல் தவிரநானது இவகை” எனத் தங்குதல் கூறினாராயின், நண்டுத் தோற்றப்பொருண்மை தோன்ற~~

முதிர்ந்ததல் கூறினான் இனி, “பார்பொருளினின்றும் ஆகாயம் தோன்றி, அதனினின்றும் காற்றுத் தோன்றி, அதனினின்றும் தீத் தோன்றி, அதனினின்றும் நீர் தோன்றி, அதனினின்றும் நிலம் தோன்றிற்று என வேதங் கூறிற்று” என்பார் சிலர். இவர்க்கு; “நீராக நிலம்படைத்தனை, நெருப்பாக நீர்பயந்தனை, ஊரொழிவிற் காற்றொழுவனை, ஒளி காட்டி வெளிகாட்டினை” (கொல். பொ. 458. பேரா. மேற்) என்பது ஆகாரமாகும். இதுவே “மூவகை யுக்கும் முகிழ்த்த முறை” யென்பது இனி, திராவிட மரபாடியப் பேராசிரியரான சிவஞான யோகியார், இவ்வாறு பவுட்காசகரம், சைத்தீயம் முதலிய உபநிடதங்கள் கூறினவாடினும், அவை சம்பந்தம் மாறுபடுவனபோலக் கூறுகின்றமையின் இம்முறை ஒரு சாரம்தம் என்றும், இது காரணகாரிய இடம்பாரம்பரியம் பொருந்தாமாறில்லை பென்றும், இவ் வேதாசகம் வாக்கியங்கள் முரணுவனபோலத் தோன்றினும் அவற்றின் வன்மை மென்மை நோக்கித் தாற்பரியங் கோடல் வேண்டும் என்றுங் கூறுவர். அன்றியும், அவர், “ஆகாயத்தினின்று வாயுவும், வாயுவினின்று தேயுவும், தேயுவினின்று அப்புவும், அப்புவினின்று புடவியும் தோன்றும் என்பார்க்கு, காரியத்தின் குணம் காரணத்தினும் உண்டென்பது பெய்மமாகலின், புடவிக்குரிய ஐந்துகுணமும் காரணமென்ற புனனுக்கும் உளவாதல் வேண்டும்; வேண்டவே, அம்முறைப்பற்றிக் தேயு வாயு வாகாயங்களும் ஐந்துகுணம் உடையவாதல் வேண்டும்; அஃதின்மையான், அவர் மதம் போலி மெய் றொழிக,” என்பர். எனவே, இம்முறை தோற்றமுறை யன்றென்பது பெறப்படும். மற்றும், இம் முறைபிடி தோன்றிய வுக்கு ஒடுங்குதற்குரியது என்பது, “இருநிலை யான புனலிடையடி தாளிபுக வெரியதாமிரு, பெருவெயின்னில் அவிதவனி கெடவியனில் முழுவுவாகெட, இருவர்களுடல் பொறையொடுநிரி யெழிலுருவுடை யவன்” (திருமுறை. திரு விராகம். 7) எனத் திருஞான சம்பந்த சுவாமிருள் கூறிய

ஐங்குறு நூறு மூலமும்

வாற்றான் அறியப்படும். ஆசிரியர் பேராசிரியர்க்கும் இதிலே கருத்தென்பது, “நிலந்தி நீர்வளி” (தொல். பொ. 644) என்ற சூத்திரத்து உரையினக்கத்தின்கண் எழுப்பும் தடா விடைகளால் உரைப்படுகிறது. இக் கூறியவாற்றால் உயிர்கள் செய்யும் வினைக்கீடாகத் துன்பதுன்பங்களை வரைந்து கோடுப்பான், பரமன், மூவகையுலகும் தன் திருவடிநீழ்க்கண் முறையே முகிழ்வித்தான் என்பது முடிபார்.

“பெண்ணாரு லொருநிற னாகின்று” என்று புறத்திற் கூறின பாகவின், அவ் வுருகளை கிளக்கக் கூறுவார், என்கு, மேனியும் இழையும் விசுத்து, “நிலமேனி வாலிழைபாகத்து” என்றார். எனினும், இருவேறுருவின் னல்லன் என்றற்கு “ஒருவன்” என்றும் கூறினார். அவ் லொருவன் தான்நிறில் மூவகையுலகும் முகிழ்த்தற்கு இடமா பெனவே, அவன் உலகருள் முதல்வன் என்பது கூறினாராயிற்று. “சேர்க்கோ னுமையே” என அகத்துக் கூறினமையின் உமைநயங்கை என்பது வகுவித் துரைக்கப்பட்டது.

உயர்ந்தோர் அருள்பெற்று வாழ்வானை, “தாணிழல் / வாழ்க்கையர்” என்றனர், அவ்வுயர்ந்தோர் உயர்வின் அவர் தான்மே லேற்றிக் கூறுதலுள் சான்றோர் மரபாகவின், “இருதாய் நிழங்கிற், மூவகையுலகும் முகிழ்த்தகண் முறையே” என்றார். “உறுதர்க் தாங்கிய மருண்டை நோன்றான்” (முருகு-4) என்று நக்கீரன் கூறுவாற்றானு முணர்க்.

மூவகையுலகும் முறைமையிற் தரிசலும், கெடுதலு மின்றி, முகிழ்த்தல் கருதி. மலைமகளைப் பரமன் மணந்து அவள் கூற னுயிரினமையின், “நிலமேனி வாலிழை பாகத் தொருவன்” எனவிசேடித்தார். “மூவகையுலகும் முகிழ்த்தகண் முறையே” என அவற்றின் மீனைபாற் கூறினோனும், பூனைத்தற்றொழில் விக்கின்கண்ண தாயினும் அதற் காதர மாகிய குளிர்த்த

நிலம் இவ்வழிப் பயன்படாதவாறுபோல, மூவகையிலும் ஆதாரமாகிய இறைவன் சத்தியை இன்றியமையா என்றற்கு, “இருதாள் நிறை கீழ்” என்றார். “செவ்நாள் பல்பல செவ்நாடும்” (திருநா. 1622) எனச் சான்றோரும் இக் கருத்துத் தோன்றக் கூறியது காண்க. அற்றேல், ஆதாரமாகிய இறைவன் சத்தியை நிலைக்காதுக் கூறுது, “காணிமுந்நீழ்” எனநிலேறுபட்ட ~~காணிமுந்நீழ்~~ கருதியிருக்கின் வெளின், உலகு முகிழ்த்தற்கு நிலைக்களன் மாயை என்பதும்; அதுதானும் தனக்கு ஆதாரமாகிய இறைவன் சத்தியின்கண் ஓடுங்குவ தென்பதும் உணர்த்துதற்கென வுணர்க. ‘முகிழ்த்தன’ எனத் தலைமையற்றக் கூறினவாயின், ஏனை நிலைபேறும், ஓடுங்கமும் அக் காணிமுந்நீழ் வென்று கொள்க.

இத்துணையும் கூறியவாற்றாற் பயன், இம் மூவகையிலுள்ளின்கண்ணும் வாழ்வார்க்கு, அத்தாள்கள் நீழல்செய்து வீட்டின்பார் பங்குதல் என்க. எனவே, இது, பொருளியல் புரைத்தலாய், பட்டர்க்கைப் பாவற்கண் பிறர்க்குப் பயன்பட வாழ்த்தியதாம் என்க.

எனவே, உயிர்கண் வணங்கிப் பெறுவ தோர் ஆக்கம் உணர்த்தப்பட்டமைமூலம், அதன்பயனாக வியப்பு என்னும் மெய்ப்பாடு தோன்றினனையும் பெற்றும், “புதுமை பெருமை சிறுமை ஆக்கமொடு, மதுரை சாலை மருட்டை நான்கே” (தொல். பொ 255) என்பது விதி. இங் வாக்கமுந் தன்கட் டோன்றியதும், பிறபொருளின்கட் டோன்றியதும் என இருவகைத்தாகலின், இது பெரும்பான்மையும் பிறபொரு ளின்கட் டோன்றிய ஆக்கப்பற்றிப் பிந்த வியப்பு எனக் கொள்க. பயன்: வாழ்த்து.

இனி, இஃது சுற்றயலடி முச்சீரினைபுடையதாய், மூவடிகளா வியுன்ற கேலிசை யாகியியப்பா என்க. “சுற்றய லடியே ஆசிரிய மருங்கின், தோற்ற முச்சீர்த் தாரு மென்ப”

ஐங்குறு நூறு முடிபும்

வாறறான அறியப்படும். ஆகரியர் பேராசிரியர்க்கும் இதிலே கருத்தென்பது, “நிலந்தி நீர்வணி” (தொல். பெர. 644) என்ற சூத்திரத்து உரைவிளக்கத்தின்கண் எழுப்பும் கட்டா விடைகளால் உரைப்படுந் இக் கூறியவாற்றால். உயிர்கள் செய்யும் வினைக்கீடாக இன்பதுன்பங்கள் வரைந்து கோடுப்பான், பரமன், மூவகையுலகும் தன் திருவடிநீழற்கண் முறையே முகிழ்வித்தான் என்பது முடிபாம்.

“பெண்ணாரு” ரொருநிற ஓகின்று” என் னு புறத்திற் கூறினா ராகலின், அவ் வுருகளை விளக்கக் கூறுவார், ஈனாடு, மேனியும் இழையும் விசத்து, “நிலமேனி வானிழைபாகத்து” என்றார். எனினும், இந்வே துருவின னல்லன் என்றற்கு “ஒருவன்” என்றும் கூறினார். அவ் வேருவன் தாண்டிழல் மூவகையுலகும் முகிழ்த்தற்கு இடமா லெனவே, அவன் உலகருள் மு தல்வன் என்பது கூறினாராயிற்று. “சேகந்தோ ளுமையே” என அகத்துக் கூறினவரின் உ மை ந க் கை என்பது வசூலிக் துரைக்கப்பட்டது.

உயர்த்தோர் அருள்பெற்று வாழ்வாமை, “தாணிழல் / வாழ்க்கையர்” என்றதும், அங்வுயர்த்தோர் உயர்வின் அவர் தான்மே லெற்றிக் கூறுதலும் சான்றோர் மரபாகலின், “இருதான் நிழற்கிற, மூவகையுலகும் முகிழ்த்தன முறையே” என்றார். “உருதன் தாங்கிய மதவடை கோன்குள்” (முருகு-4) என்று கக்கினார் கூறுமாற்றினு முணர்க.

மூவகையுலகும் முறைமையிற் றரிதலும், மெடுதலு மின்றி, முகிழ்த்தல் கருதி. மலைமகளைப் பரமன் மணந்து அவள் கூறாவினமையின், “நிலமேனி வாலிழை பகத் தோருவன்” எனவிசேடித்தார். “மூவகையுலகும் முகிழ்த்தன முறையே” என அவற்றின் விளைபாற் கூறினானும், முனைத்தற்றொழில் வித்தின்கண்ண தாயினும் அதற் காதார மாகிய முனிர்க்

நிலம் இவ்வழிப் பயன்படாதவாறுபோல, பூவகையிலும் ஆதாமாகிய இறைவன் சத்தியை இன்றியமையா என்றற்கு, “ இருதாள் நிழற் கீழ் ” என்றார். “ சுவன்றாள் பவபல சீவனு மாகும் ” (திருநா.1622) எனச் சான்றோரும் இக் கருத்துக் தோன்றக் கூறியது காண்க. அற்றேல், ஆதாமாகிய இறைவன் சத்தியை நிலைக்கனனாகக் கூறுது, “ தாணிழற்சிழ் ” எனநிலைபுறப்பட்டுக் கருவியின்கண் பெய்நின், உலகு முகிழ்த்தற்கு நிலைக்கனன் மாயை என்பதும், அதுதானும் தனக்கு ஆதாமாகிய இறைவன் சத்தியின்கண் ஓடுங்குவ தென்பதும் உணர்த்துதற்கென வுணர்க. ‘ முகிழ்த் தன் ’ எனச் தலைமைபற்றிக்கூறினவாயின், ஏனை நிலைபேறும், ஓடுக்கமும் அக் தாணிழற்சிழை வென்று கொள்க.

இத்துணையும் கூடியவாற்றாற் பயன், இம் பூவகை யுலகின்கண்ணும் வாழ்வார்க்கு, அத்தான்கள் நீழல்செய்து வீட்டின்பர் பய்த்தல் என்க. எனவே, இது, பொருளியல் புரைத்தலாய், புடர்க்கைப் பாவற்கண் பிறர்க்குப் பயன் பட வாழ்த்தியதாம் என்க.

எனவே, உயிர்க்கு வணக்கப் பெறுவ தோர் ஆக்கம் உணர்த்தப்பட்டமையும், அதன்பயனை வியப்பு என்னும் மெய்ப்பாடு தோன்றினதையும் பெற்றும், “ புதுமை பெருமை சிறுமை ஆக்கமொடு, மதிமை சாலா மருட்டை நான்கே ” (தொல். பொ 255) என்பது விதி. இங் வாக்கமும் தன்கட் டோன்றியதும், பிறபொருளின்கட் டோன்றியதும் என இரவகைத்தாகலின், இது பெரும்பான்மையும் பிறபொரு ளின்கட் டோன்றிய ஆக்கம்பற்றிப் பிறந்த வியப்பு எனக் கொள்க. பயன்: வாழ்த்து.

இனி, இஃது சுற்றயலடி முச்சீரினைபுடைபதாய், பூவாடிகளா லியன்ற கேசிகை யாசிரியப்பா என்க. “ சுற்றய லடியே ஆசிரிய மருங்கின். தோற்ற முச்சீர்த் தாரு மென்ப ”

(தொல். பொ. நீதி) என்றும், “ஆசிரியப் பாட்டின் அளவிற்
கெல்லை, ஆயிர மாகும் இழிபுமுன் நடியே” (தொல்காப்.
பொ. நீதி) என்றும் வருவன் இலக்கணம் என்க.

இனி, “மாஅமேனி” யென்றும், “ராமலர் மேனி”
யென்றும் பாடமுண்டு. இவற்றிற்குமுறையே கரிய ரோனி
யென்றும், கரிய சுவனாமலர் போலும் மேனி யென்றும்
உரைக்க,

கடவுள் வாழ்த்து முற்றிற்று.

பரமன் துணை

ஐங் குறுநாறு

மூலமும் விளக்கவுரையும்.

முதலாவது

ஆசிரியர் ஓரம்பாகியார் பாடிய

மருதம்.

1. வேட்கைப்பத்து.

ந்தமிழ் நிலத்துக் குரிய அகப்பொருள்
நெறியிற் கூறப்படும் களவு, கற்பு என்
னும் இருவகை ஒழுக்கத்திலும் ஒழுக்கிப்
போந்த தலைமகள், தான் அவ்வொழுங்கத்திற் பிரிந்துறைந்த
ஞானம், தலைமகளும் தோழியும் ஒழுக்கிய திறம் வேட்டு,
தேர்ழியோடு சொல்லாடி வினவியவழித் தோழி/தலைமகளின்
வேட்கைத்திறமும் தன் வேட்கைத்திறமும் கூறுதற் பொரு
ளாக வரும் பாட்டுக்களின் தொகுதி யாகலின், இஃது இப்
பெயர் பெறுவதாயிற்று. இஃதான், முதல் ஐந்து பாட்டுக்கள்
கற்பினும், ஏனையனந்தும் களவினும் நிகழ்ந்தனவாம்.

வேட்கையாவது, பொருள்கண்மேற் செல்லுகின்ற பற்றுள்ளம். ஈண்டு, அஃது அப்பற்றுள்ளத்தால் நிகழ்ந்த ஒழுக்கத்தின் மேற்று.

ஈண்டுக் கூற்றுக்கிழந்துவோள் அகம்புகல் மரபினை யுடைய வாயில்களுள் தலையாயவளாகிய தோழி யாகலின், அவ்வாயில்கள் கூறுதற்குரிய தலைமகள்மாண்புகளைக் கூறுகின்றாள் என அறிக. மாண்புகளாவன, “கற்பும் காமமும் நீத்பாலொழுக்கமும், மெல்லியற் பொறையும் நிறையும் வல்லதின், விரும்புறத் தருதலும் சுற்ற மோம்பலும், பிறவு மன்ன கிழுவோள் மாண்புகள்,” (தொல். பொ. 152) என்ற வசுதலா லறிக. “பிறவுமன்ன” என்றதனால், அரசார்க்கு வெற்றியும், உலகுநிற்குட்ரு மழையும் அறமும் போல்வன விழைதலும் கொள்ளப்படும்.

வாழி ஆதன் வாழி அலிவீ

நெற்பல பொலிக பொன்பொது சுறக்க

எனவேட் டோளே யாயே; யாமே

நனைய காஞ்சிச் சினைய சிறுமீன்

பாண னூரன் வாழ்க

பாண னும் வாழ்க வெனவேட் டேமே.

புறத்தொழுக்கத்திலே நெடுநா ளொழுகி, “இது தகாது,” எனத் தேளிந்த மனத்தனாய் மீண்டு, தலைவியோடு கூடி யொழுக்காநின்ற தலைமகள் தோழியோடு சோல்லாடி “யான் அவ்வாறொழுக நீ யீ ர் நீனைத்திறம் யாது?” என்றற்கு அவள் சோல்லியது.

பழைய உரை:— “காஷ்டப்பாடுந் தரசன் வாழ்க; வித்தாற்றுதற்பொதுந் நெற்பல பொலிக; ஐரவலர்க்கு சுற்று பொதுந் யான் கிகவுண்டாதக” என யாய் இவ்வறத்திற்று வேண்டுவன விதழி ஒழுதி யதல்லது பிறிது நீனைத்திலன்:

அவர் கித்தன்மையாளாக, நீ ஒழுகிய ஒழுக்கத்தால் நீன்க்கும், நீன்க்கத்திற் துணை யாகிய பாணனும் நீந்ந வந்நென்று அஞ்சி, “யாண தூண் வாழ்கி பாணனும் வாழ்க” என விரும்பினேம் யாங்கள் என்றவாறு.

தலைவியை யாய் என்றது புலத்திற்குக் காரணமாயின உள்வாகவும் அவை மனங்கொள்ளாத சிறப்பை நோக்கி. தோழி யாங்கள் என உண்படுத்தது ஆயத்தாரை நோக்கி யெனக்கொங்க. பூவும் பூவாலும் ஒக்க விளையும் ஊரன் என்றது துலமகனிரைப்போலப் பொதுமகனிரையும் ஒப்பாக கொண்டொழுதுவான் என்பதாம். ஆதனவீனி, என்பான் சேரமான் என்று பாட்டுடைத் தலைமகன்.

புதிய உரை:— ஆதன் வாழ்க; அவன் குடியிற் பிறந்த அவினி வாழ்க; நெல் மிக்கு விளைக; பொன் மிகவுண்டாகுக என்று தலைவி இல்லறமே கினைந்தொழுகினாலாக, யாங்கள், பூக்களை நிறையவுடைய காஞ்சியும், கிளைகளையுடைய சிறுமின்களுமுடைய ஆரன் வாழ்க; அவற்கு வாயிலாகும் பாண்மகனும் வாழ்க என்று விரும்பியுறைந்தேம். எ.று.

அவினி பென்பான் சேமாள்களில் ஒருவன். ஆதன் என்பது சேமன்னருட் சிலருடைய குடிப்பெயர். “எந்விடத் தலைபாச் செறசன வெள்ளேல், ஆதன் எழினி” (அகம். 216) என்றும், “அந்துவஞ் சாத்தனும் ஆதன் அழிசியும்” (புறம். 71) என்றும் வருவன காண்க. பலபொலிக் என்புழிப் பன்மை மிகுதிப்பொருட்டு. ~~யென்பான் பெயராகிய ஆதன்~~, “ஆதன் வாழ்கும் பெயராகிய ஆதன்” (பெயர். 195) ~~யென்பான் பெயராகிய ஆதன்~~. ஏகாரங்களுள் யாமே என்புழிப் பிரிகிலையும், யாயே என்புழிக் தேற்றமும் வளைபவிடத்து அசைநிலையுமாம். நனைய, கிளைய என கின்ற குறிப்பிப்பெயர்க்கங்கள் முறையே காஞ்சியும் மீனும் கொண்டன. யானார், புதுமை. பாணனும் என்புழி உய்யை இயந்தது தழி இயற்று. இனி, ஊரன் என்பதனை அணையவினி.

யர்க்கி, நீ யென்னும் எழுவாய் வருவித் துரைத்தலு மொன்று. அதனால் சொற்கிடக்கைமுறைக் கேறப்பப் பெர்நள்ளம் சிறவாமைபற்க.

தலைமகன் புறத்தொழுக்கம் பூண்டொழுதுவதால், தலைமகள் புலத்தற்குரிய காரணம் பல வுளவாகவும்; அவன் சோர்பு காக்கும் கடப்பாட்டினால் அவற்றை மனங்கொள்ளாத சிறப்புக் கருதித் தலைமகளை, யாய் என்றான். யாமே எனப் பன்மைவாய்பாட்டாற் கூறியது, ஆயத் தாரையும் உளப்படுத்தி என வறிக.

அந்தனார், சான்றோர், அருந்தவத்தோர், அரசர் முதலாயினோர் இன்னவாறு தீயூக என்னக் கணவன் முதலாயினார் கற்பித்தவாற்றால், வழிபடுதல் கற்பாகலின், வாழ்ந்தான் வாழ் அவினி யென்றும், இல்லிருந்து நல்லறம் புரிவார்க்கு விருந்தோம்பல் தலையாய அறமாகலின், அது செய்தற்கு, நெற்பல பொலிக என்றும், தங்கன் வந்து இரந்தார்க்குப் பொன் முதலாயின கொடுத்து இசைநடுகல் இவ்வாழ்வின் பயனாகக் குறித்து, பொன் பெரிது சிறக்க என்றும் தலைமகள் வேட்டாள் என்றாள். “அருந்திற் லரசர் முறைசெயி னல்லது, பெரும் பெயர்ப் பெண்டிர்க்குக் கற்புச் சிறவாது” (சிலப். 28:207-8) என்றும், “மன்னவன் புறந்தா வருவிருந் தோம்பிக், தன்னகர் விழையக் கூடி, னின்னுறல்” (கலி. 8) என்றும் சான்றோர் கூறுமாற்றால் இவற்றை வேட்டலும் தலைமகட்கு அறமாத லறிக. இது புறையறந்தேளிதல்.

இனி, சான்றோர் என்றது முதல்தோழி கூற்று. இல்லறமே நினைத்தொழுகும் தலைமகளின் மனப்போக்கினாலு பொதுமகளிரையும் அவளோடொப்பக் கொண்டு புறத்தே யொழுகும் தலைமகன் அவனைப் பிரியேனெனக் கூறிய குறையு பொய்த்தலால் வரும் ஏதும் ஆய்ந்து, அஃதுண்டாகா வாறு யாண்டுகள் வாழ்க என்றும், அவ்வாறு பொய்த்தற்கு வாயிலாய் கிற்கும் பாணனும் பொய்யனாகற்கு இரங்கி, பாணனும் வாழ்க என்றும் வேட்டேம் என்றாள். பழைய வுரை

காருக்கும் இதுவே கருத்தாதல் அறிக. இது தெய்வமஞ்ச
லின் பாற்படும். இம் மெய்ப்பாடு தலைமடக்கே யுரித்தாயி
னும், “ஒன்றித் தோன்றும் தோழி மேன” (தொல்காப்.
பொ. 39.) என்னும் விதியினால் சிறுபான்மை தோழியிடத்
தம் தோன்றும் என்ப. மேலே, தோழி கூற்றுக்களுள்
மெய்ப்பாடு தோன்ற வருவனவற்றிற்கும் இதுவே இலக்கண
மாகக் கொள்க. இது தோழியிடைத் தோன்றிய முன்னி
லைப் புறமொழி. “முன்னிலைப் புறமொழி பெல்லா வாயிற்
கும், பின்னிலைத் தோன்றும் என்மனார் புலவர்” (தொல்காப்.
பொ. 167) என்பது இலக்கணம். இது, “பெற்றகரும்
பெரும்பொருள் முடிந்தபின்” (தொல். பொ. 150) என்ற
ருத்திரத்து, “பிரியுங்கலை எதிர்நின்று சாற்றிய, மாபுடை
யெதிரும் உடப்படப் பிறவும்” என்புழிப் “பிறவும்” என்ற
தனால், பிரிந்து ஒழுகிப் போந்த தலைமகற்குத் தோழி முன்பு
நிகழ்ந்தது கூறும் பொருளாதாகலின், தலைமகள் மாண்புகளை
யும், தன் செயல்களையும் வகுத்துக் கூறினாள். கூறுபிட்டதுத்
தலைமகனை வாழ்த்துதல் வழுவாயினும், ஏதமஞ்சி மங்கல
மொழியால் வாழ்க என்றது, “மங்கல மொழியும் வைஇய
மொழியும், மாறி லான்மையிற் சொல்லிய மொழியும், கூற்
யன் மருங்கிற் கொள்ளு மென்ப” (தொல். பொ. 244) என்
பதனாலமையும் என வறிக.

தலைமகளையும் பொதுமகளிரையும் தலைமகன் ஒப்பக்
கருதி யொழுருகின்றான் என்பதனை உள்ளுறையாற் கூறின
மைபின் வெளிப்படக் கூறிற்றிலன். காஞ்சியின் பூவும்,
மீனின் சிவையும் ஒப்ப விளையும் ஊரன் என்றதனால் குலமகளி
ரையும் பொதுமகளிரையும் ஒப்பக் கருதுகின்றான் என உள்
ளுறை யுடையம் கொள்ளப்படும்.

உள்ளுறை யுவமமாவது, ஏனை வெளிப்படையுவமம்
போலாது, உணர்தற்கரிதாய், களவு, கற்பு ஆகிய இருவகைக்
கைகோளின் கண்ணும், வினை, பயன், மெய், உரு, பிறப்
பென்னும் ஐவகை நிலைக்கள னுடைத்தாய், தெய்வ மொழிந்த

கருப்பொருளோபற்றிச் சான்றோர் செய்யுட்கண் வரும் உவம வகை. “பிற்தொடு படாது பிறப்பொடு நோக்கி, முண்ண மாபிற் கூறுங் காலை, துணிவொடு வருஉந் துணிவினோர் கொளினே” (தொல். பொ. 208) என்றும், “தவருந் சிறப்பினத் தன்மை நாடின, வினையினும் பயத்தினும் உறுப் பினும் உருவினும், பிறப்பினும் வருஉந் திறத்திய லென்ப” (தொல். பொ. 310) என்றும் வருவனவற்றால் இவ்விவர்ப்பினை யறிந்து கொள்க. ஆன்றியும், “உடனுறை யுவமம் சுட்டு நகை சிறப்பெனக், கெடலரு மாபின் உள்ளுறை பைந்தே” (தொல். பொ. 242) என்பதனால், இஃது ஐவகைப்படு மென்பதும், “இனிதுறு கிளவியும் துனியுறு கிளவியும், உவம மருங்கிற் றேன்று மென்ப” (தொல். பொ. 313) என்றதனால் இஃது இன்பமும் துன்பமும் தோன்றச் சொல்லப்படு மென்பதும் பிறவும் கூறுப. ஈண்டுக் காஞ்சியின் நனையும், மீனின் சினையும் தன்னிலமாகிய மருதநிலக் கருப்பொருள் களாதலால், அவற்றைக் கொண்டு, இவற்றை பொப்பவுடைய ஓராகவே, குலமகனினையும் பொதுமகனினையும் ஒப்பக் கொண் டொழுகுகின்ற நொனத் துனியுறுகிளவி தோன்றச் சிறப்பு என்னும் வகையால் தோழி கூறினாள் என்றுணர்க. இனி வருமிடங்களில் இவ்வகையினை ஓர்ந்து கொள்க.

இகனாள், ஆகனவினியை வாழ்த்தியது கற்பும், நெல்லும் பொன்னும் வேட்டது நற்பாலொழுக்கமும் என்ற மாண்புகள் என வறிக. பழியொடு வாராத நர்செயல் புரிந்தமையால், மெய்ப்பாடு : தன்கண் தோன்றிய இசைமை பொருளாகப் பிறத்த பெருமிதம். “கல்வி தறுகண் இசைமை கொடைடெனச், சொல்லப் பட்ட பெருமிதம் நான்கே” (தொல். பொ. 257) என்பது விதி. இகனாற் பயன் ஆற்றியிருந்தமை கூறல்.

(க)

2. வாழி யாதன் வாழி யவின்
வினாக வயலே வருக விரவலர்
எனவேட் டோளே யாயே ; யாமே

பல்லிதழ் நீலமொடு நெய்த னிகர்க்குந்
தண்டுறை யூரன் கேண்மை
வழிவழிச் சிறக்க வெனவேட் டேமே.

இதுவுமது.

ப.-ரை :— தலைவி இல்லறமே நினைந்து ஒழுகினாள் ;
யாங்கள் நின்காதல் அவன்மேற் சுதந்திரிற்ற திறம் நோக்கி,
“நீன் கேண்மை வழிவழிச் சிறக்க” என விரும்பினேம் எ. று.

சிறப்புடைய கருத்துவளையுடனே சிறப்பில்லாத நெய்
தல் நிகர்ந்த யூரன் என்றது, துலங்குநிலையுடனே பொதுமக்களின்
இகழ்ச்சி ஏன். எ. று

பு.-ரை :— ஆசனவினி வாழ்க என்றும், வயல்
யிக்கு விளைக என்றும், இவ்வலர் பலரும் வருக என்றும் தலை
மகள் இல்லறத்திற்கு வேண்டுவனவே நினைந்து ஒழுகினாளே
யன்றி, பிறிகொள்ளும் நினைத்திலன் ; யாங்கள், பலவாகிய
இசுழ்களையுடைய கருங்குலையுடன் நெய்தல்கள் ஒப்ப மல
ரும் தண்ணிய துறையினையுடைய ஊரனது நட்புப் பிறப்புத்
தோறும் இடையாலாது சிறக்குமாக என விரும்பியொழுக்கி
னோம். எ. று.

என வென்பது முன்னும் கூட்டப்பட்டது. “என்
றும் எனவும் ஒடுவுந் தோன்றி, ஒன்றுவழி யுடைய எண்ணி
னுட் பிழிந்தே” (தொல். சொல். 294) என்பது விதி. நெய்
தல்கள் நெய்தற் நினைக்கே யுரிய வாயினும், “எந்நில மருங்
கிற் பூவும் புள்ளும், அந்நிலம் பொழுதொடு வரா வாயினும்,
வந்த நிலத்தின் பயத்த வாகும்” (தொல். பொ. 19) என்றத
னால் மருதத்துக்கும் உரியவாயின. பல்லிதழ் என்றவிடத்து,
பல வென்பது இகழ் எனப் பிற்து வந்தமையின், அகரம்
கெட்டு, “குறியதன் முன்னர்த் தன்னாரு பிரட்டலும்”
(தொல். எழுத்து. 160) என்றதனால் லகரம் இரட்டித்து, பல.

விதம் என முடிந்தது. “தொடர் லிறுதி தம்முற் றும்வரின், லகம் றகாவொற் றுதலு முழித்தே” (தொல். எழுத். 214) என்புழி, அருத்தாபுத்தி முகத்தால் அகரம் கெடுமென்பது கொள்ளப்படும். “நீலமொடு என்புழி, ஒடு, அதனோ டியைபந்த வேறுவினைக் கிளவி. கேண்மை, கேளாய் ஒழுஞ் தன்மை. வழிவழிச் சிறக்க என ஒற்றுமிசைத் தல் இலக்கணமாயினும் ஒற்றின்றியும் பாடம் வருதலும் உண்டு. “பழிதீர் செல்வ மொடு வழிவழி சிறந்து” (தொல். பொ. 422) என ஆகிரியர் தோல்காப்பியனர் கூறியதனாலு மறிக.

அறமும் இன்பமும் எய்துதற்குரிய பொருள் வருவா யாகலின், விளைகலயுலே என்றும், புகழ்வளர்ச்சிக் குரிய ஈகைக் கிடமாதலின், வருக இரவலர் என்றும் வேட்டாள். இது விருந்து புறந்தருதலும் சுற்றற் தழாலும் இசை வளர்த்தலும் கூறிற்று.

தலைமகள் புறத்தொழுக்க முடையகைலின், அவன் காதல் பொதுமகளிர் பாரற் செல்லுமுகத்தால், தலைமகள் பால் கருங்குதல் கண்டு, அது நிகழாமெ குறித்து, ஊரன் கேண்மை வழிவழிச் சிறத்த னனத் தோழி வேட்டாள். “உறுகண் ஓம்பல் தன்னியல்பாகலின்” (தொல். பொ. 239) என்பத னால், தோழி உரனுடையளாய் அவன் கேண்மை சிறக்க வேண்டுதல் அமையும் என்க.

பல்வர்கிய இசுழ்களாற் சிறப்புடைய நீலத்தோடு நெய்தல் நிகர்க்கு மூன் என்றதனால், சூலமகளிரோடு பொது மகளிர் நிகர்க்கு முகத்தால் இகலி யொழுஞவர் என உள் ளுறை கொள்க. “மெய்ப்பாடும் பயனும் அவை. (உ)

வாழி யாதன் வாழி யவீனி
பால்பல ஓறுக பகடுபல சிறக்க
எனவேட் டோளே யாயே; யாமே

வித்திய வழுவர் நெல்லொடு பெயரும்
பூக்களு லுரன் றன்மனை
வாழ்க்கை பொலிக வென்வேட்டேமே.

(இதவுமது)

பு.-ரை:— தலைவி இல்லறமே நினைந் தொழுகினாள் ; அவள் பொதுமனையில் வாழ்க்கை யொழிந்து தன்மனையிலே வாழ்வானாக எனவேட்டேயும் யாங்கள். எ.று. மேல் விளைதற்கு வித்திய வழுவர் முன்பு விளைந்த செறுவின் நெல்லொடு பெயரு மென்றது பின்வரும் பரத்தையர்க்கு வதுவாய் பண்ணி அக் காலத்து உளராகிய பரத்தையரோடு தீர்ப்பு தீர்க்கவா எனன் பதாடி.

பு.-ரை:— ஆதனவிரி வாழ்க என்றும், ஆனிரைகள் பால்வளம் சாக்க என்றும், எருமைகள் பல மிகுத என்றும் தலைவி இல்லறமே நினைந்து ஒழுகினளாக, யாங்கள் பின் விளைவு வேண்டி விதைத்தலைச் செய்த உழுவர் முன்னே விளைந்து முதிர்ந்துள்ள நெல்லைக் கொண்டு போதரும் பூக்கள் நிறைந்த லுரன், புறத்தொழுக்கம் தவிரந்து, தன்மனையிலே இருந்து விளங்குவானாக என விரும்பி பொழுதுகுவந்தேம், எ.று.

சிறந்தாகிய நீரைச் சின்னீர் என்பது போல, “பால் பல” எனப்பட்டது. பகடு, எருமை. எருதிற்கும் யானைக்கு மாம். வித்திய என்றும், பெயரும் என்றும் வந்த எச்ச விளைகட் கேற்புடைய சொற்கள் வருவிக்கப்பட்டன. கஞ்வு தல், நிறைதல். உழுவர் பெயரும் லுரன், பூக்களு லுரன் என இயைக்க. வித்திய சென்ற உழுவர் நெல்லொடு பெயர்வர் என்னும் இக்கருத்து, “அரிகான் மாறிய வங்க னாகவ்யல், மறுகா லுழிச வீரச் செறுவின், வித்தொடு சென்ற வட்டி பற்பல, மீடுனுடு பெயருந் யானை ஸூ” (நற். 210) என்பத னோடு ஒத்துகின்றல் காண்க.

பொருளும் உழவுத்தொழிலும் மேம்படுத்தறகு, பாலும் பகடும் வேண்டினான். பாலின் பெருக்கம் விருந்தோம்பற்றும்; பகடு அழிவில் செல்வத் தாக்கத்திற்கும் என்க.

பகடு என்பதற்கு யானை பொருளாயின், ஈட்டிய வொன்பொருளால் இரவலர்க் கீந்து இசைந்துதற்பொருட்டுப் பகடு வேண்டப்பட்ட தென்றுமாம். எனவே, விருந்தோம்பற்றும் பால் வேட்டதுபோல, கொடைக்கடன் இதுத் தற்கும் பகடு வேட்டா னென்க. - உள்ளுறையால், தலை மகனது புறத்தொழுக்கத்தால் வருங் குற்றம் தலைவியொழுக்கத்தால் மறையினும் மனைவாழ்க்கை பொலிதலின்மையின், அவ்வா ருகாமை வேண்டி, ஊரன் தன்மனை வாழ்க்கை பொலிக என்று வேட்டேம் எனத் தோழி கூறினாள். “அன்பும் அறனு முடைத்தாயின் இவ்வாழ்க்கை, பண்பும் பயனு மது” (குறள். 45) என்புழிக் கூறும் பயன் தலைவி வேட்டனாள் ஒருவாற்றா னெய்தினும், புறத்தொழுக்கத்தால் பண்பாகிய அன்பு குறையின், அவ் வறம் கடைபோகா தென்ப துட்கொண்டு கூறினுமாம். “பெறற்கரும் பெரும் பொருள்” (தொல். பொ. 150) என்ற ருத்திரத்துட் கூறும், “நீத்த கழுவனை நிகழுமாறு படிஇக், காத்த தன்மையிற் கண்ணின்று” பெயர்க்கும் கடப்பாடுடைய னாகலின், தோழி இது கூறினா னென அறிக.

வினாவு கருதி வித்திய உழுவர் வினாந்து முதிர்ந்துள்ள நெல்லைக் கொண்டு பெயரும் ஊரன் என்றதனால், பின்வரும் பாத்தையர்க்கு வேண்டுவன புரிந்து, அக்காலத்து நுகர்ச்சிக் குச்சுச் சமைந்துள்ள பாத்தையரைக்கூடி யொழுக்குகின்றான் என உள்ளுறை காண்க. இனி, வினாவு வேண்டி விதைத்த உழுவர், அவ்வாறே வினாந்த நெல்லைக் கொண்டு பெயரும் ஊரனாயினும், இல்லறப் பயனை வேண்டி இவளை மணந்து பின், அது பெறாமை ஒழுக்கிபது என்னை என இறைச்சி தோற்றியவாறுங் கொள்க. “இறைச்சி தானே பொருட் புறத் ததுவே” (தொல். பொ. 229) என்பது விதி. இல்

லறப்பயன், “காமஞ் சான்ற கடைக்கோட் காலை, எமஞ் சான்ற மக்களொடு துவன்றி, அறப்புரி சுற்றமொடு கிழவனும் கிழத்தியும், சிறந்தது பயிற்றல்” (தொல். பெர. 192) என்ப. நெல்லொடு பேரும் என்றும் பாடம், வியர்த்தல், வேர்த்தல் என வருதல்போல, பெயர்த்தல், பேர்த்தல்எனவும் வரும். மெய்ப்பாடும் பயனும் அவை. (16.)

வாழி யாதன் வாழி யவினி
பகைவர் புல்லார்க் பார்ப்பா ரோதுக
எனவேட் டோளே யாயே; யாமே
பூத்த கரும்பிற் காய்த்த நெல்லிற்
கழனி பூரன் மார்பு
பழன மாகற்க வெனவேட் டேமே.

இதவுமது.

பு.-ரை:— தீவன் இல்லறமே விநும்பி ஒழுக்கனன்; அவன் மார்பு ஊரவர்க்கெல்லாம் பொதுவாகிய பழனம் போலாது இவட்கே ஈசுத்தாக என விநும்பினேம் யாங்கள். எ. லு. பூத்துப் பயன்படாக் கழனிநையும் காய்த்துப் பயன்படும் நெல்லினை யுமுடைய ஊரென்றது சன்று பயன்படாப் பொதுமகனிரையும், மகப்பயந்து பயன்படும் துலமகனிரையும் ஒப்பிட்டுரைப்பான். எ. லு.

பு.-ரை:— ஆதனவினி வாழ்க என்றும், பகைவர்தம் பெருமிக் மிழந்து புல்லரிசிச் சோறுண்க என்றும், பார்ப்பார் மறை ஒதுக என்றும் தலைமகள் இல்லறத்திற்கு வேண்டுவனவே நினைந்து ஒழுக்கினாக, யாங்கள், பூத்து விளங்கும் கரும்பும், வினைந்து கிடக்கும் நெல்லுமுடைய கழனிபூரனது மார்பு புல்லார்க்கும் உரித்தாகிய பழனமாகா தொழிக் எனவேட்டொழுகினேம். எ. லு.

புன், புல்லரிசி. இக் கருத்திற்கொண்டு சேராவனையும் “புற்றின்றல் உயர்த்தினைக்கு இயைபின் நெனப்பாது”

(செரல். 173. உரை) என்றார். பார்ப்பார், வேதியர் : இவர், நன்றும் தீதும் ஆராய்ந்து நெர்க்கி உறுதி கூறுவார் என்பர் போகிரியர். (தொல். பெர். 501 உரை.) “அந்தணர் வேள் வியோ டருமறை முற்றுக்” என்றார் மதிவாணனார். (சிலப். அடி. மேற்.) “தாறுபடுநெல்” என்றாற்போலக் காத்த நெல் என்றார் என்பது * நச்சி னூர் க்கி னியம். கழனி, வயல். பழனம், ஊவர்க் கெல்லாம் பொதுவாகிய நிலம். ஆகற்க என்பது வியங்கோ னெதிர்திறை. என்னும்மை தொக்கது. இன், உருபுதொக் கின்ற சாரியை.

உலகு புரக்கும் வேந்தனை வாழ்த்தும் கிருப்பினோர், அவன் பகைவர்கேடும் ஒருவாற்றான் அவற்கு ஆக்கமாம் என்று கருதுபவர்களை, பகைவர் புல்லார்க் என்று கூறப் பட்டது. “குணமுதற் றோன்றிய வாரிருள் மடியின், தேய் வன கெடுகின் செவ்வ ராக்கம்” (மதுரை. 195-6) என்று பிறரும் கூறுதல் காண்க. அவ்வாறு பெற்ற ஆக்கம் களைத் தற்கும், வேதமோதுதலால் வேள்விநடப்ப, வானம் பொய் யாது மாமழை பொழிய, விளைபொருள் மிகுதலால் இல்லறம் சிறத்தற்கும் பார்ப்பா ரோதுக என வேட்டுகின்றனாம். இனி, பார்ப்பாரோடு வேட்பித்தலால் அரசன் வாழ்நாள் பெருகுதல் கருதி, பார்ப்பார் ஓதுக என்றான் என்றுமாம். “வேந்தன் வேள்வியின் யான்பெல வாழ்க” என்றார் மதி வாணனார். பகைவர் புல்லார்க் எனவே, நடட்டோர், கிளைஞர் முதலாயினர் அமுதுண்க எனச் சுற்றந்தழாலும் கிருந்தோம் பனு மாகிய மாண்புகள் கூறியவாரும். தலைமகள் தான் கூடி யின்புறும் தலைவன் மா ர்பினைப் பரத்தையர் நோக்கினும், பொறுது புலக்கும் பான்மைய ளாகலினாலும், உள்ளுறை யால் தலைமகனது புறத்தொழுக்கத்தைக் கூறுகின்ற ளாகலி னாலும், ஊர்ன்மார்பு பழன மாகற்க எனவேட்டேம் என் னார். “பெண்ணியலா ரெல்லாரும் கண்ணிற் பொதுவுண்பர், நண்ணோன் பரத்தியின் மார்பு” (குறள். 1311) என்றதனால்,

* சிவகவிநாமணி. செப்பன் 53 உரை 1833

தலைமகளின் புலவிப்பான்மை யுணர்ச்சி. உன்னுறையால் பரத்தையின் பாடிண்மை கூறலின், இதுவும் முன்னையது போல, “நீத்தகிழவனை நிகழுமாறு படிஇக், காத்தி தன்மையிற் கண்ணின்று” (தொல். பொ. 150) பெயர்த்துக் கூறியது.

இனி, பூத்துப் பயன்படாக் கருப்பினையும், காய்த்துப் பயன்படும் நெல்லையுமுடைய ஆன் என்றது, மகப் பயந்து பயன்படும் குலமகளிரையும், அல்லில்லாத பொதுமகளிரையும் ஒப்பக் கருதி யொழுதுவான் என்றானாம். பொதுமகளிர் என்று பயன்படா வியல்பினர் என்பதனை, “அவரும், பைந்தொடி மகளிரொடு சிறுவர்ப் பயந்து, நன்றி சான்ற கற்போடு, எம்பா டாதல் அதனினு மரிதே” (நற். 330) என வரும் சான்றோர் கூற்றா னறிக. மெய்ப்பாடும் பயனும் அவை. (சு)

ந. வாழி யாதன் வாழி யவினி
பசியில் வாகுக பிணிசே ணீங்குக
எனவோட் டோளே யாயே; யாமே
முதலைப் போத்து முழுமீ னுருந்
தண்டுறை புரன் றேரெம்
முன்சடைநிற்க வெனவோட்டேமே.

இதுவுமது.

ப.-ரை:—இவள் இல்லறமே விரும்பி யொழுதுனை;
யாங்கள் அவன் தேர் பிறழ்களிர் முன்கடை நின்றலொழிந்து
எம் முன்சடை நிற்க என விழும்போம். எ லு. முதலைப்
போத்து.....அரன் என்றது, ஒதுத்து வாழ்வாரைப் பழமை
நோக்காது உயிர்கவர்வான் என்பதாம்.

பு.-உரை:—ஆதனவின் வாழ்க என்றும், பசி இல்லை
யாகுக என்றும், பிணி நெடிது நீங்குக என்றும், தலைமகள்

இல்லறத்திற் குரியனவே நினைந் தொழுகினளாக, யாங்கள், முதலைப் போத்துத் தன்னொடு வாழும் முதிர்ந்த மீன்களை யுண்ணும் குளிரந்த துறையினையுடைய ஆனது தேர் பிற மகளிரின் முன்கடை நின்றலொழிந்தா ளர்முடைய முற்றத்தே நிற்க என விருப்பினேம். எ. து.

பசியின் உண்மையும், இன்னமையும் காரணம்பற்றித் தோன்றுவன வாகலின் ஆங்கங் கூறினார். சேண், சேய்மை யிடம். முதலைப் போத்து, முதலையினது போத்து. போத்து, இளமை சுட்டிய மாபுப் பெயர். “பிள்ளை குழவி கன்றே போத்தெனக், கொள்ளவு மமையு மேரறி வுயிர்க்கே” (தொல். பொ. 579) என்புழி “கொள்ளவும்” என்ற உம் மையை எச்சப்படுத்தி ஓரறிவுயிர்க்கேயன்றி ஏனையவற்றிற் குந் கொள்ப * வாகலின், முதலைக்கும் கொள்ளப்பட்டது. முழுமீன், இனி வளர்ச்சி யில்லையாமாறு முற்ற முதிர்ந்த மீன். பிறமகளிர் முன்கடை என்பது முதலாயின குறிப் பெச்சம்.

பசியும் பிணியும் நல்வாழ்வின் சீர்குலைப்பன வாயினும், பிணிக்குரிய காரணங்களுட் பசி நெந்தமையின், பசியில் வாகுக என்றும், பசியின்றியும் றுபான்மை பிணியுண்டாக லுண்மையின், பிணி சேண் நீங்குக என்றும் வேட்டாள். பிணி போலாது, எல்லா நன்மையும் கெடுக்குந் இயல்பிற் றாகலின் பசியை முற்கூறினாள் என்க. தலைமகள் புறத்தொழுக் கத்தால் தலைமகள் மேனிரலம் கெடுதலின், அவன் தேர் தன் மனைக்கட் சென்று நில்லா தாயிலும் பரத்தையர் மனைக்கண் நின்றவழிக் தலைமகள் ஆற்றாளாயின்மையின், ஊரன்தோ ளம் முன்கடை நிற்க என வேட்டேம் என்றாள். தம்மனைக்

* “ஓரறிவுயிர்க்குக் கொள்ளவுமமையும் என்னும் உம்மையை எச்சப்படுத்துப் பிறவுழியுங் கொள்ளப்படும்” என்று கூறி, “புவிப்போத் தன்ன புல்லணற் றானை” (பெரும். 138) எனவும், “பருவாய் வராஅற் பல்வரி யிரும் போத்து, (அகம். 36) எனவும் இவையும் இளமைக்குறிப்பின” என்பர் பேராசிரியர்.

கண் நின்றலால் தலைமகன் தம்பாற் காதலன்னைக் காட்டிக்
தலைமகள்முன் தருக்கித் திரியும் பரத்தைபா கண்டு, தம் தலை
மடங்குவார்களின் முன்கடை என இடம் சுட்டினான் என
அறிக.

துறைக்கண் வாழும் முதலைப்போத்து உடனுறையும்
முழுமீன்களின் முதுமை கருதாது உண்டொழுகும் ஊன்
என்றதனால், தலைமகன் தன்மனைக்கண் தன்னோடு உடனுறை
யும் தலைமகளின் தலைமை கருதாது அவள் நலம் கெடுக்கின்
றான் எனத் துறியுறு கிளவி கோன்ற உள்ளுறுக் துறைத்த
வாறு. மெய்ப்பாடும் பயனு மவை. இவை யைந்தும் கற்
பின்கண் நிகழ்ந்தது கூறின. (ரு)

6. வாழி யாதன் வாழி யவின்
வேந்துபகைதணிகயாண்டுபலநந்துக
எனவேட் டோளே யாயே ; யாமே
மலர்ந்த பொய்கை முகைந்த தாமரைத்
தண்டுறை யூரன் வரைக
எந்தையுங் கொடுக்க வேனவேட்டேமே.

களவினிற் பலநா ளொழுகிவந்து வரைந்துகொண்ட
தலைமகன் தோழியோடு சொல்லாடி, “யான் வ ரை யா து
ஒழுகுகின்ற நாள் நீயிர் இங்கு இழைத்திருந்த திறம் யாது?”
என்றற்கு அவள் சொல்லியது.

ப.-ரை:— நின்னை யெதிர்ப்பட்ட வன்றே வரைத்தா
யெனக் கொண்டு இவ்வறத்திற் றேவண்டுவன விந்மீர் ஒழு
கியதல்லது தலைவி பிரிதோன்றும் நனைத்திலன் ; யாங்கள்,
அகன்ற பொய்கைக்த அணியாகத் தாடிநரையடிபுடையவரானது
லால் அத் தண்டுறையூரன் மனைக்த அணியாம் வண்ணம்
இவனை வரைவானாக ; எந்தையும் கொடுப்பானாக என விந்மீர்
னேம். எ. று. சண்டுத் தலைவியை யாய் என்றது எதிர்ப்
பட்ட ஞானீர கற்புப் பூண்டொழுதுகின்ற சிறப்பைநோக்கி.

கண் நிறற்றலால் தலைமகன், தம்பாற் காதலன் எனக் காட்டிக் தலைமகள் முன் தருக்கிக் திரியும் பரத்தைபார்கண்டு, தம் தலை மடங்குவராகளின் முன்கடை என இடம் சுட்டினான் என அறிக.

துறைக்கண் வாழும் முதலைப்போத்து உடனுறையும் முழுமீன்களின் முதுமை கருதாது உண்டொழுமும் ஊரன் என்றதனால், தலைமகன் தன்மனைக்கண் தன்னோடு உடனுறையும் தலைமகளின் தலைமை கருதாது அவள் நலம் கெடுக்கின்றான் எனத் துனியுறு சிவகி கோன்ற உள்ளாறுத் துரைக்க வாறு. மெய்ப்பாடும் பபனு மவை, இவை யைந்தும் கற்பின்கண் நிகழ்ந்தது கூறின. (ரு)

6. வாழி யாதன் வாழி யவீனி
வேந்துபகைதணிகயாண்டுபலநந்துக
எனவேட் டோளே யாயே ; யாமே
மலர்ந்த பொய்கை முகைந்த தாமரைத்
தண்டுறை யூரன் வரைக
எந்தையுங் கொடுக்க வேனவேட்டே.

களவினிற் பலநா ளொழுகிவந்து வரைந்துகொண்ட தலைமகன் தோழியோடு சொல்லாடி, “யான் வ ரை யா து ஒழுகுகின்ற நாள் நீயிர் இங்கு இழைத்திருந்த திறம் யாது ? ” என்றற்கு அவள் சொல்லியது.

ப.-ரை :— நின்னை யெதிர்ப்பட்ட வன்றே வரைக்கா யெனக் கொண்டு இல்லறத்திற் றேவண்டுவன விந்ழி ஒழு கியதல்லது தலைவி பிறிதோன்றும் நனைத்திலன் ; யாங்கள், அகன்ற பொய்கைக்கு அணியாகத் தாடிசையையுடையவூரனது லால் அத் தண்டுறையூரன் மனைக்கு அணியாய் வண்ணம் இவனை வரைவானாக ; எந்தையும் கொடுப்பானாக என விந்ழி னேம். எ. னு. சண்டுத் தலைவியை யாய் என்றது எதிர்ப் பட்ட ஓரன்றே கூட்டப் பூண்டொழுதுகின்ற சிறப்பைநோக்கி.

பு.-ரை:— எம்முடைய யாய் நினை எதிர்ப்பட்ட ஞானே நீ வரைந்தாய் என வுட்கொண்டு, ஆதன வினி வாழ்க என்றும், வேந்தன் பகைமை பொழிக என்றும், அவன் பல பாண்டுகள் வாழ்க என்றும் தனக்குரிய அற நெறியே வேண்டி பொழுதுகொள் ; அகன்ற பொய்கைக்கண் முகைகள் கொண்ட தாமனாயினையுடைய ஆன் இவளை விரைய வரைவானாக என்றும், அவன் அது வேண்டிய விடத்து எந்தையும் மருது கொடுப்பானாக என்றும் யாங்கள் விரும்பி பொழுதுகொளும். எ.று.

“நிகழ்ந்தது நினைத்தற் கேதுவு மாகும்” (தொல். பொ. 43) என்பதனால் இவை கற்புக்காலத்து நினைக்கப்பட்டன. பகைதணிதலாவது, பகைமேற் சென்ற வினை பொழிதல். பகை தணிக என்பன எழு வாயும் பயனிலையுடையினைபந்து ஒரு சொல்லாய் வேந்து என்றதற்கு முடிபாயின. வேந்து, உயர்நினைப் பொருண்மைக்கண் வந்த அஃநினைச் சொல். “உயர்நினை மருங்கின் நிலையின வாயினும், அஃநினை மருங்கின் கிளந்தாக் கியலும்” (தொல். சொல். 56) என்பது விதி. “மலர்ந்த மார்பு” என்றார் போல மலர்கல் விரிதல் மேற்று. முகைந்த என்பது முகை பெண்ணும் பெயரடியாகப் பிறந்த பெயரச்சுவினை. நினை பெயர்ப்பட்ட என்பது முகலாயின சூறிப்பெச்சம். “சொல்லொடுங் சூறிப் பொழும் முடிவுகொ ளியற்கைப், புல்லிட கிடை பெச்ச மாகும்” (தொல். பொ. 518) என்ப. எந்தையும் என்புழி உம்மையால், தந்தை மருது மகட்கொடை கேர்தல் பெய்துரைக்கப்பட்டது.

தலைமகனை எதிர்ப்பட்ட ஞானே அவன் வரைந்தா னென வுட்கொண்டு, ஆண்டுச் செய்தற்குரிய நல்லறமே விரும்பி பொழுதுகி தலைமையுடைமையின், தலைமகனை யாய் என்றான். வேந்து பகைதணியாவழி, பிணம்படு செருவேட் டெழுதல்லது, மணம்புகு வைகல் நானே யாயினும், அதனை மனங்கொளா மறமுடையை யாகலின், வேந்து பகைதணித

என்றும், காதலரைப் பிரிந்து ஒரு கருமம் முடிப்பதனின் மிக்க ஆள்வினை யில்லை யென்னும் கருத்துடைபையாய்ப் பகைதணிவினை மேற்கொண்டவழி, அதன்கண். நீ இனிது முற்றி மீள்வாயாக எனவும், அவ்வண்ணம் மீண்டவழிக் கூட்டம் இன்பம் பிருவித்தலின், யாண்டுபல நந்துக என்றும் வேட்டாள் என்றாள். “வேந்து பகைதணிக” எனவே, “தோன்றல் சான்ற மாற்றோர் மேன்மை” (தொல். பொ. 41) கருதித் தலைமகள் வலையிடை வைத்துப் பிரிந்தானுதல் அதிக. இவ்வாறு எதிர்த்த ஞானிறே வரைந்தாபெனக் கற்புக்கடம் பூண்டாள், புகழ்விளிந்த நின் மனைக்கண் விளக்கெனத் திகழ்ந்து அதனைச் சுறப்பிப்பாளாகலின், வரைக என்றும், இவள் கற்புநிலையும் நின் மறநிலையு முணராது எந்தை கொடா னாயின் வரும் ஏதத்திற கஞ்சி, எந்தையும் கொடுக்க என்றும் வேட்டேம் என்றாள். “துண்டாடர்ப் பாண்டிற் செஞ்சுடர் போல, மனைக்குவிளக் காயினாள் மன்ற” (ஐங். 405) என்றும், “விளக்கழைப் பொலிந்த வேளா மெல்லியல், சுணங்கணி வன்முலை யவனொடு நாளை, மணம்புகு வைக லாகுத் லொன்றோ, ஆரம ருழங்கிய மறங்கிவர் முன்பின், நீளிலை யெல்க மறுத்தவுடம்பொடு, வராவுலகம்புகுத லொன்றெனப் படைதொட் டனனே” (புறம். 341) என்றும் வருவன முறையே தலைமகள் மனைக்கு விளக்கெனத் திகழ்தலும், மகட் கொடை மறுப்புழி எய்தும் ஏதமும் உணர்த்துவனவாம். “தண்டுறையூன் வரைக” என்றுதனால், தலைமகள் ஒருதலை யுரிமைவேண்டி நின்றலும், “எந்தையும் கொடுக்க” என்று கூறவே, “அம்பலு மலரும் களவுவெளிப்படுக்குமென்று” அஞ்சுதல் முதலியனவும் ஏதுவாகத் தலைமகள் வரைதல் வேட்கையுடைய ளாயினமை தோன்றத் தோழி கூறினாள்.

இனி, அகன்ற பொய்கைக்கண் தாமரை முகைந்தாற் போல, அகன்ற இவ்வுழர்க்கண் அலபொழுந்தமையன், இவ்வ தாற்றாமை கண்டு வரைக என்றும், கொண்டுதலைக்கழிதல், மகட்கொடை யுடம்படல் என்பவற்றிற் கிடையிலுள்ளகிய

இறச்செறிப்பும், வேற்று வரைவு வருதலும் பிறவும் நிகழ்து
தமையின், எந்தையும் கொடுக்க என வேட்டேம் என்றான்
எனினுமாம்.

“வேந்து பகைதணிக” என்றமையின், தலைமகள்
களவிற்கண் வரை விடைவைத்துப் பிரித்தவழித் தன்வயின்
உரிமையும், அவன்வயிற் பாத்கதமையும் கூறற்பால் எரியி
னும், “வாளான் ஏதிரும் பிரிவு” தலைமகற்குத் தலைமை
பெண்ப துட்கொண்டு நின்ற அவளது பொறையுடைமை
சிறப்பித்தவாறு.

இனி, “பெற்றற்கும் பெரும் பொருள்” (கொல்.
பொ. 150) என்ற சூத்திரத்து “அற்ற மில்லாக் கழுவோட
சுட்டிய தெய்வக்கடத்தினும்” என்பதனைக் கழுவோற சுட்
டிய எனப் பாடங்கொண்டு, ஆங்கு கதழும் கூற்றுக்கு
உதாரணமாக்குவர் இளம்பூரணர். நச்சினர்க்கினியரும் இதனை
யுடம்பட்டுரைப்பர். மெய்ப்பாடும் பயனும் அவை. (சு)

7.

வாழி யாதன் வாழி யவினி

அற்றநனி சிறக்க அல்லது கெடுக

எனவேட் டோளே யாயே; யாமே.

உளைப்பூ மருதத்துக்கிளைக்குருகிருக்கும்

தண்டுறை யூரன் றன் னூர்க்

கொண்டனன் செல்க வெனவேட்டேமே.

இதுவுமது.

பு.-ரை:— இன்னை எதிர்ப்பட்டனான்தே நீ
வரைந்தா பெண்க் கொண்டு, ஆகனாவிரி வாழ்க என்றும்,
அறவினை மிகவோங்குக என்றும், அல்லதாநிய பாவம் முற்ற
வும் கெடுக என்றும் தலைமகள் இல்லறமே வேண்டி பெயர்வது
ஏனாக, யான்நன் உளை பெருந்தெய் நூற்கொண்டாய் மருத
மாத்திலை குருகுநன் தம் மனை நூழ் விருக்கும் குளிர்த்த துறை

நினைபுடைய ஞான இவனைத் தன்னுடன் கொண்டு செல்வா
னாக என வேண்டிப் பொழுக்கினேம் எ. று.

அறம், அறவினை. “அறம் நனிசிறக்க” எனவே,
அல்லது முற்றவும் கெடுதல் கொள்ளப்படுவ தாயிற்று.
உளைப்பு, மேலே தய்யினையுடைய பூ; “உளைப்பு மருதின்
ஒள்ளிண ரட்டி” (மருகு. 28) என்பதன் உரை காண்க.
குருகு, பறவை. ஈண்டுக் கிளிகள் மேற்று. “கிளிவளர்
பூமருது” (சீவக. 65) என்றார் தேவரும். இனி, இது நெய்
தல் நிலத்துக் குரித்தாகக் கூறப்படும் ஒரு பறவை யென்றும்,
“இதனைக் கொக்கென்பாரும் நாரை யென்பாரும் அன்ன
மென்பாரு முளர்; இப்பெயர் சீவாழ்பறவைக் கெல்லாம்
பொதுவாய் வருமாட்டும், கொக்கினங்காள், குருநினங்காள்
என வேறுவேறு விளிக்கப்படுதலின், கொக்கு அன்றென்
றும், கருங்கால் கூறப்படுதலின் நாரையும் அன்னமும்
அன்றென்றும் துணியலாகும்” என்றும், “இது வெண்
னிற முடைமையால் வெள்ளாங்குரு கென்றும் வழங்கும்”
என்றும், இ. வை. அனந்தராமையர் கூறுவர். அது கருத்
தாயின், “எந்நில மருங்கிற் பூவும் புள்ளும்” (தொல்காப்.
பொ. 19) என்பதனால் ஈண்டு அடைத்துக்கொள்க. கிளைக்குரு
கிருக்கும் என்பதற்குக் கிளைக்கண் குருகுகள் தங்கி யிருக்கும்
என்றல் பொருட் கூறப் பெய்தாமை யறிக. கொண்டனன்
செல்க என்புழிக் கொண்டனன் என்பது முற்றெச்சம்.

எதிர்ப்பட்ட பொழுதே வரைந்தாயென வுட்கொண்டு
கற்புநெறி நின்றாள், தான் துகர்த்தஞ்சிய இன்பம் அறத்தான்
அன்றி யெய்தா தென்பதனை யுணர்ந்துளாள் என்பாள்,
அறம் நனி சிறக்க என்றும், அறவியே செய்தொழுகு
வாராப் பாவம் பற்று தாயினும், பற்றுமாறு பிறர் பழி
மொழி கூறினும் அஃது அவரைச் சாராதாகலின், நனி சிறக்க
என்றும் வேட்டான் என்றாள். “அறத்தான் வருவதே
இன்பம்” (குறள். 39) என்றும், “அறனறிக் தொழுகும்
அங்கணனைத் திறனிலா ரெடுத்த தீமொழி யெல்லாம், நல்

யினையுடைய ஆரன் இவ்விதைத் தன்னுடன் கொண்டு செல்வா
கை என வேண்டி பொழுக்கினேம் எ. ஞ.

அறம், அறவினை. “அறம் நனிசிறக்க” எனவே,
அல்லது முற்றவும் கெடுதல் கொள்ளப்படுவ தாயிற்று.
உளைப்பு, மேலே தய்யினையுடைய பூ; “உளைப்பு மருதின்
ஒள்ளிண ரட்டி” (முருகு. 28) என்பதன் உரை காண்க.
குருகு, பறவை. ஈண்டுக் கிளிகள் மேற்று. “கிளிவளர்
பூமருத” (சீவக. 65) என்றார் தேவரும். இனி, இது நெய்
தல் நிலத்துக் குரித்தாகக் கூறப்படும் ஒரு பறவை யென்றும்,
“இதனைக் கொக்கென்பாரும் நாரை யென்பாரும் அன்ன
மென்பாரு முளர்; இப்பெயர் நீர்வாழ்பறவைக் கெல்லாம்
பொதுவாய் வருமாட்டினும், கொக்கினங்கார், குருகினங்கார்
என வேறுவேறு பிரிக்கப்படுதலின், கொக்கு அன்றென்
றும், கருங்கால் கூறப்படுதலின் நாரையும் அன்னமும்
அன்றென்றும் துண்பலாகும்” என்றும், “இது வெண்
ணிற முடைமையால் வெள்ளாங்குரு கென்றும் வழங்கும்”
என்றும், இ. வை. அனந்தராமையர் கூறுவர். அது கருத்
தாயின், “எங்கில மருங்கிற் பூவும் புள்ளும்” (தொல்காப்.
பொ. 19) என்பதனால் ஈண்டு அமைத்துக்கொள்க. கிளைக்குரு
கிருக்கும் என்பதற்குக் கிளைக்கண் குருகுகள் தங்கி யிருக்கும்
என்றல் பொருட் சிறப் பெய்தாமை யறிக. கொண்டனன்
செல்க என்புழிக் கொண்டனன் என்பது முற்றொச்சம்.

எதிர்ப்பட்ட பொழுதே வரைந்தாயென வுட்கொண்டு
கற்புநெறி நின்றாள், தான் துகர்தற்குரிய இன்பம் அறத்தான்
அன்றி பெய்தா தென்பதனை யுணர்ந்துளாள் என்பாள்,
அறம் நனி சிறக்க என்றும், அறவியையே செய்தொழுகு
வாண்ப் பாவம் பற்று தாயினும், பற்றுமாறு பிறர் பழி
மொழி கூறினும் அஃது அவரைச் சாராதாகலின், நனி சிறக்க
என்றும் வேட்டான் என்றாள். “அறத்தான் வருவதே
இன்பம்” (குறள். 39) என்றும், “அறநெறித் தொழுகும்
அங்கணனைத் திறனிலா ரெடுத்த தீமொழி பெல்லாம், நல்

வை யுட்படக் கெட்டாங்கு” (கலி. 144) என்றும் சான் றோர் கூறுதல் காண்க. அறவினை செய்யார்க்கும் அல்லது செய்யாமை நன்மை பயந்து அறமாய் முடிதலின், அல்லது கேடுக ளன் வேட்டாள் என்றாள். “நல்லது செய்த ளாற்றீ றாயினும், அல்லது செய்த லோம்புமின் அதுதான், எல்லாரு முவப்ப தன்றியும், நல்லாற்றுப் படுே நெறியுமா ரதுவே” (புறம். 195) என்றார் சான்றோரும். “அறன்வாழ்த்த நற் காண்ட; விறன்மாந்தான் விறன்மருக” (பதிற். 90) எனப் பிறரும் கூறுமாறற்க. இது புறையறந்தேளிதல். இனி, இல் லிருந்து நல்லின்பம் நுகர்வார்க்குரிய பொருளின்பங்கட்கு அறம் ஏதுவாகலினாலும், அறந்தெரி திகிரியினை யுடைய அரசார்க்கும், அல்லது வழியடையாரும் தீது என்ப வாகலி னாலும், அறம் நன் சிறக்க என்பதும், அல்லது கேடுக ளன் ப தும் வேண்டப்பட்டன என்றலும் ஒன்று. இனி, களவின் கண் வரைவிடைவைத்துப் பிரிந்துழியும், தலைவி தன்வாபி னுரிமையும் அவன்வயிற் பாத்தைமையும் தோன்ற, உயிராக் காண்த்து உயிர்க்கும் இயல்பின் ளாயினும், இவள் சீலமல்லன நினைத்தலன் என்றற்கு இது கூறினாள் என்றும் கூறுவர். இஃது அவளது நற்பாலோழுக்கம் கூறிற்று.

நினை யெதிர்ப்பட்டஞானே வரைந்தாயென வுட் கொண்டு, இல்லறத்தின்மேற் சென்ற வேட்கை மிகவுடைய ளாய், ஆள்வினைக் குறிப்பால் நீ பிரிவை யெனவும், களவு புறத்தார்க்குப் புலனாயின் அம்பலு மலருமாம் என்று அஞ்சி யும், தமரீவுற்றுக் காப்பு மிகுவிப்பரென் றஞ்சியும், பிறவகை யான் எய்தற்பாலவாகிய இடையூறு நினைந்தும் வேறுபட்ட மையின், யாங்கள் அஞ்சி, ஊரன் தன்னுர்க் கொண்டனன் செல்க ளன வேட்டேம் என்று கூறினாள். “ஒருதலை யுரிமை வேண்டிய மகடுஉப், பிரித லச்ச முண்மை யானும், அம்பலு மலரும் களவுவெளிப் படுக்குமென், றஞ்ச வந்த வாக்கிரு வகையினும், நோக்கொடு வந்த விடைபூது பொருளினும், போக்கும் வரைவும் மனைவிக்கட் டோன்றும்” (தொல்காப். பெச. 225) என ஆகிரியர் கூறினர். “ஒன்றிக் தோன்றும்

தோழி மேன” (தொல். பொ. 39) என்பதனால், தோழி கூறலும் அமைபும் என வந்தக.

மருதமாம் குருகு தங்கியிருத்தற்கு ஆகாமாறாற் போல, இவள் உயிர்வாழ்த்தற்கு நீ இன்றியமையாய் என்பது உள்ளுறை. “மணியுறை மகளிர்க்கு ஆடவர் உயிரே” (குறள். 135) என்றார் சான்றோரும். மெய்ப்பாடும் பயனு மவை. (ஏ)

8. வாழி யாதன் வாழி யவீனீ
அரசமுறை செய்க களவில் லாகுக்
எனவேட் டோளே யாயே ; யாமே
அலங்குசீனை மாஅத் தணிமயி லிருக்கும்
பூக்களு லூரன் குளிவண்
வாய்ப்ப தாக வெனவேட் டேமே.

இதவுமது.

பு.-ரை:— நின்னை எதிர்ப்பட்ட ஞான்தே தலைமகள் கற்புக்கடம்பூண்டு, அதற்கு வேண்டுவனநினைந்து, ஆதனவினி வாழ்க என்றும், அரசன் முறையினைச்செய்க என்றும், களவு முதலிய குற்றங்கள் நிகழாதொழிக என்றும் வேட்டொழுது ளாக, அசைகின்ற தளர்களை யுடைய மாமரத்தின்கண் அழகிய மயில் தங்கியிருக்கும் பூக்கள்நிறைந்த லூரன், தலைப்பெய்த பொழுது செய்த குற்றவு இப்பொழுது பொய்யாதொழிக என விரும்பி பொழுதுகேள் எ.று.

முறை செய்தலை “தூர்த்தகண் ணோடா திறைபுரிந்(து) யார்மாட்டிம், தேர்த்துசெய் வர்தே முறை” (குறள். 541) என்பதனால்தக. அரசு என்பதற்கு, “வேர்து பகைதணிக” என்புழி வேர்தென்பதற் குறைத்ததனை யுரைத்துக் கொள்க. களவு, பிறர்க்குரிய கொன்னை வஞ்சத்தாற் கொள்ளக்கருது தல். மாமரக் கொவி, “தூய்தன் முன்னரு மோரொழுத்து

மொழிக்கு; மறியத்தோன்றும் அகரக் கிளவி” (தொல்காப். எழுத். 226) என்றதனால் அகரம்பெற்று, “அத்தி என்காம் அகரமுனை யில்லை” (தொல். எழுத். 126) என்றதனால் அகரம் கெட்டு, “மாஅத்து” என நின்றது. சினை, ஈண்டுத் தளிர் மேற்று: “அலங்குசுனை பொதுளிப நறுவடி மாஅத்துப், பொதும்பு” (நற். 243) என்றார் பிறரும். சூள், வன்புறையால் தெய்வத்தை முன்னிறுத்து ஆணையிட்டுக்கூறல்: “நாடன், அனங்குடை யருஞ்சூள் தருகுவன்” (நற். 386) என்றும், “கொடுஞ்சூழிப் புகாஅர்த் தெய்வம் நோக்கிக், கடுஞ்சூள் தருகுவன்” (அகம். 110) என்றும் வருவன காண்க. “நிறுநறத் தமைசுவ னாயின் எற்றுநத்(து), இரவலர் வாராவைகல்; பலவா குகபான் செலவுறுதகவே” (குறுந். 137) என்பது போல்வனவும் அச்சுளுறவின் பாற்படும்.

“அருந்திற லரசர் முறைசெயி னல்லது, பெரும் பெயர்ப் பெண்டிர்க்குக் கற்புச் சிறவாது”(சிலப். 28 : 207-8) ஆகலின், அரசுமுறை செய்க என்றும், முறை செய்தற்குரிய ஒள்ளிய அறிவு, களவினால் மழுங்கி, பொய் கொலைக்கு ஏதுவாய்த் தீமை பய்த்தலின், களவில் லாகுத என்றும் வேட்டாள் என்றாள். “களவென்னும் காரறி வாண்மை” (குறள். 287) என்பதனால், அறிவு அறிபாமையாதல் காண்க. இனி, களவு உளதாயவழி, பொய்யும் கொலையும் மிகுது அரசு முறை கோடுதற்கு ஏதுவாமாகலின், “களவில் லாடாக” என வேட்டாள் எனினுமாம். “அத்தஞ் செல்வோர் அலறத் தாக்கிக், கைப்பொருள் வெளவும் களவேர் வாழ்க்கைக், கொடியோ ரின்றவன் கடியுடை வியன்புலம்” (பெரும் பாண். 39-41) எனக் களவின்மை நாட்டுக்கு அணியாகக் கூறப்படுமாறு காண்க. களவில்லாகுத எனப் பொதுப்படக் கூறினமையின், அன்பினைந்தினைக் களவும் பலவகையான இடையீடுகளால் அழிவில் கூட்டத்து இன்பதுகர்ச்சியின்றித் தலைமக்கட்கு அசைவு பிறப்பித்தலின், அஃதுமுட்படக் கூறினாள் என்றும் கூறுவர். களவின்கண் நிகழும் இடையீடுகள் தலைமக்களிடை எழும் இன்பத்துக்கு ஆக்கமாவன வாகலினு

லும், “கற்பெனப் படுவது களவின் வழித்தே” (இறை. அ. பொ. 15) என்புழி, இஃது “உலகக் களவன்று” என்றும், நன்மை பயக்கும் களவென்றும் நக்கீரனார் கூறுமாற்றாலும் அது பொருளன்மை யறிக. அரசமுறை செய்க எனவே, “ஆள்பவர் கலக்குற அலைபெற்று” (கலி. 5) முறை தப்பிய நாட்டினை, அது பிறழாமைக் காதத்தற்குத் தலைவன் பிரிந்தமை கொள்க. “பிழைத்தது பிழையாதாகல் வேண்டியும், இழைத்த கொண்பொருண் முடியவும் பிரிவே” (தொல். பொ. 28) என்பர் ஆசிரியர். களவின்கண், நீ பிரிந்தொழுகிய ஞான்றெல்லாம், யாம் குறிப்பினாலும் வெளிப்படையாலும் வரைவுகடாவி யும் நீ அக்களவே விரும்பித் தாழ்த்தவிடத்து, தலைமகள் எய்திய வேறுபாடு கண்டு, நீ செய்த சூளுறவினை மறந்தனைகொல்லோவென அஞ்சினேமாகலின், சூளிவண் வாய்ப்பதாக வேன வேட்டேம் என்றாள். மெய்ப்பாடும் பயனு மவை. (அ)

9. வாழி யாதன் வாழி யவ்வினி
நன்றுபெரிது சிறக்க தீதில் வாகுக
எனவேட் டோளே யாயே; யாமே
கயலார் நாரை போர்விற் சேக்கும்
தண்டுறை யூரன் கேண்மை
அம்பலா கற்க வெனவேட் டேமே.

இதுவுமது.

ப.-ரை:— இன்பம் நுகர்ந்தவன் செல்வமுனைக் கண்ணே வைத்து வண்ணம், வரையுந் துணையும், அவன் கேண்மை அம்பலாகாதொழிக என விழும்கிணை யாங்கள் என்பது.

பு.-ரை:— நின்னை யெநிர்ந்தபொழுதே வரைந்தா யெனக்கொண்டு தலைமகள் இல்லறமே நினைந்து, ஆதனவ்வினி வாழ்க என்றும், நன்று மிகவும் பெருகுத என்றும், தீது இல்லை யாகுக என்றும் வேட்டொழுகினாள்; கயல்மீனை யுண்ட

நாரை நெற்போர்வின்கண் தங்கும் தண்ணிய துறையினை யுடைய லூன் நட்பு அம்பலாகா தொழிக என வேட்டேம் யாங்கள் எ. து.

நன்று, இன்பம் பயக்கும் நல்வினை. தீது, துன்பம் பயக்கும் வினை. போர்வு, வைக்கோற்போர். “கயலார் நாரை போர்விற சேக்கும்” (புறம். 24) என்றும், “பொய்கை நாரை போர்விற சேக்கும் நெய்தலங் கழனி” (புறம். 209) என்றும் பிறரும் கூறுவர். கேண்மை, கேளாந்தன்மை. அம்பல், “சொல் நிகழாதே முகிழ்முகிழ்த்துச் சொல்வது” என்பர் நக்கீரர்.*

வாழ்க்கையின் பயன் இன்பதுகர்ச்சியன்றிப் பிறி தின்கையின், நன்று டெரிது சிறக்க எனவும், தீதுளதாய் வழிப் பாவமும் பழியும் எய்தி இருமையும் கெடுத்தலின், தீதில்லாதக எனவும் வேட்டான் என்றான். “தீதுசே ணிகந்து நன்றுயிகப் புரிந்து” (பதிற். 23) என்றார் பிறரும். தம்மனத்து ஒரு கோட்டமுடையார் அப்பெற்றியே கருது வது உலகத்துத் தன்மை யாகலின், வேறுநின்று தம் கருமம் உசாவுவாரைத் தன் கருமம் உணர்வாராக வுணர்ந்து இவ் வொழுக்கம் இடையீடுபடுமென அஞ்சினுளாயினும் வரைவு கீட்டித்துக் களவு வெளிப்படுத்தற்குரிய நிமித்தமாகிய தலைவனா லாகலின், அம்பலாகற்க என வேட்டேம் என்றான். “அம் பனுமலரும் களவு வெளிப்படுத்தலின், அங்கதன் முதல்வன் கழுவனாகும்” (தொல். பொ. 139) என்பது களவியல்.

* “அம்ப லென்பது சொல் நிகழாதே முகிழ்முகிழ்த்துச் சொல்வதாயிற்று; இன்னதின்கண்ண தென்பது அயல் அறிய லாகா தென்பது. அலரென்பது இன்னானோடு இன்னாளிடை அதுபோலும் பட்டது என விளங்கச் சொல்லி நிற்பது. அம்ப லென்பது பெரும்போதாய்ச் சிறிது நிற்க அலருமென நிற்பது. அலரென்பது அப் பெரும்போது தாதும் அல்லியும் வெளிப்பட மலர்ந்தாற்போல் நிற்கும் நிலைமை என வேற்றுமை சொல்லப் புட்டதாம்”-(இ. அ. பொ. 22. உரை.)

இஃது ஒருவாற்றான் ஈரமில் கூற்றம் ஏற்றலர் நாணும் பகுதியர்மெனவுணர்க. வேறன்மையின், தோழியிடைத் தோன்றிற்று.

தலைவியின் நலனுண்டு அவளை யுடனே வரைந்து கொள்ள நினைப்பாது வரை விடைவைத்துப் பிரிந்து தன்மனைக் கண்ணே தங்கினானெனத் தான் அக்காலத்துக் கருதியது தோன்ற, “கயலார் நாரா போர்விற சேக்கும்” என உள் ளுறுத் துரைத்தான். மெய்ப்பாடும் பயனு மவை. (க)

10. வாழி யாதன் வாழி யவினி
மாரி வாய்க்க வளநனி சிறக்க
எனவேட் டோளே யாயே ; யாமே
பூத்த மாஅத்துப் புலாலஞ் சிறுமீன்
தண்டிறை யூன் றன்னோடு
கொண்டனன் செல்க வேனவேட் டேமே.

இதவுமது.

ப.-ரை :—இவள் நின்னை எதிர்ப்பட்டவன்றே வரைந் தாயெனக் கொண்டு இல்லறத்திற்கு வேண்டுவன விரும்பி ஒழு கினுள் ; யாங்கள் அவன் வரைந்துகொள்ள நினைவானாயின், பூத்த மானியையும் புலாலஞ்சிறுமீனையுமுடைய ஊரானதலால், அதற்கேற்ப, எழ்ச்சுக்கண் அறத்தொடுநிலை வகையால் கற் புடைமையும்த், எதிர்ப்பாட்டினால் அலதம் களைப்ப வாயினும்த் உடன்கொண்டு செல்வானாக என விரும்பினேம் என்பது.

பு.-ரை :— இவள் நின்னை யெதிர்ப்பட்டனான்தே வரைந்தாய் எனவுட்கொண்டு ஆதனவினி வாழ்கவென்றும், மழை தப்பாது பொழிக என்றும், வளங்கள் மிகவுண்டாகுக என்றும் இல்லறத்திற்கு வேண்டுவன விரும்பி யொழுகின ளாக, யாம் பூத்துமணங்கமழும் மானியும் புலால்நாறும் மீனியையுமுடைய குளிரந்த துறையினையுடைய யூன் இவனைத்

தன்னுடன் கொண்டு செல்வானாக என வேட்டொழுகினேன்
எ.று.

மாஅத்து என்புழி அத்து அல்வழிக்கண் வந்தது.
புலால் நாளும் மீன்கூறவே, மா மணங்கமழ்தல் கூறப்பட்டது,
வளம், செல்வம்; “பெற்ற பெருவளம் பெறாஅர்க்கறிவுழிச்,
சென்றுபய நெதிரச் சொன்ன பக்கமும்” (தொல். பொ. 91)
என்புழிப்போல.

அறமுதல் மூன்றும் பயக்கும் சிறப்புடைமையின்,
மாரி வாய்க்க என்றும், அது வாய்த்தவழி இடையீடின்றிப்
பெருக இன்பம் பெருக்குமுகத்தால் இல்லறத்திற்கு ஏற்றம்
பயத்தலின், வளம் னனிசிறக்க என்றும் தலைமகள் வேட்டாள்
என்றாள். இவளை வரைந்தகொள்ள நினைபாது நீ களவே
சிறும்பி பொழுக்கினமையின், அறத்தோடுநிலையால் கற்புடை
மையும், எதிர்ப்பாட்டினால் அலரும் கிளைத்து வருத்தமுறு
சிப்பினும் உறுக எனத் துணிந்தேம் என்பாள், தன்னோடு
கொண்டனன் சேல்க என வேட்டேம் என்றாள். இஃது
அக்காலத்துத் தலைவரு லீழும் நிலையெடுத்த துரைத்தலாம்.
அறத்தோடுநிலை யாவது, “அறம் என்பது தக்கது; தக்க
தனைச் சொல்லி நிறறல். அல்லதுஉம், பெண்டிர்க்கு அறம்
என்பது கற்பு, கற்பின்றலை நிறறல் என்பதுஉமாம்” என்பர்
நக்கீரனார். (இ. அ. பொ. 29. உரை.)

தலைமகள், வரைவு நினையாமைபால், காப்புமிருதி முத
லியன நிகழ்தல் கண்டு தலைமகள் மேனி வேறு பட்டா
ளாகத் தோழி அறத்தோடு நிற்பாள். “காப்புக்கை மிக்குக்
காமம் பெருகினும், நொதுமலர் வரையும் பருவ மாயினும்,
வரைவெதிர் கொள்ளார் தமாவண் மறுப்பினும், அவனா
றஞ்சங் காலமாயினும், அந்நா லிடத்து மெய்ந்நா ணோரீஇ,
அறத்தோடு நிறறல் தோழிக் குரித்தே” (இ. அ. பொ. 29.)
என்ப இறையனார். மெய்ப்பாடும் பயனு மவை. (ய)

2. வேழப்பத்து.

இது, கருதலிலத்துச் சிறப்புடைக் கருப்பொருளாய், வரும்பாட்டுக்கள் பத்தினும் பயின்றுவருதலின், இப்பெயரை புண்டயதாயிற்று.

வேழம், வேழக்கரும்பு என்றும், கொறுக் கச்சி யென்றும் வழங்கும். “வேழப் பழனத்து நூழிலாட் டோதை” எனவரும் மதுரைக்காஞ்சி யடிக்கு (257), ஆசிரி யர், நச்சினார்க்கினியரும் வேழம் என்பதற்குக் “கொறுக் கச்சி” யென்றே உரைகூறினர். இக்காலத்து இகனைக் கொறுக்கந்தட்டு என வழங்குவர். “இலையே முறியே” (தொல். பொ. 642) என்றும் மரபியற் சூத்திரவுணர்புள், ஆசிரியர், பேராசிரியர், “புழங்கா லாம்பல் முதலியனவும் புல் லெனப்பட்டு, அடங்கி, அவற்றின் பெயர்பெறும்” என்றலி னாலும், “தாம்புடைத் தீரள்கா லாம்பல்” (குறுந். 178) என்றாற்போல, “ஒங்குபு வேழத்துக் தாம்புடைத் தீரள்கால்” (ஐங். 16) என்று இத்தூற்கண் வழங்கப்படுதலினாலும், இதுவும் புல் என்றும் வகையில் அடங்கும் என அறிக.

இப்புல்வகை மிகப் பாந்துபட்ட தாவரவகை; இதன் இயல்பினை விரித்துக்கூறின், இந் தூ ல் விரிவதற்கஞ்சி, மேனாட்டறிஞர் கூறிய இரண்டொரு கருத்துக்களை ஈண்டுக் கூறுதும்.

கரும்பும் மூங்கிலும் புல் வகையில் அடங்கும்; வேழ மும் புல்லே என்று தாவரநூலார் கூறுவர். புல்வகையுள் மூவாயிரம், நாலாயிரம் வகைகள் உண்டு எனவும், பிரிட்டிஷ் தீவுகளில்மட்டும் நூறுவகைப் புல்லும், அமரிக்காவில் எண் ணூறுவகைப் புல்லும் உள எனவும் தாவர நூல்வல்லார்

European Bamboo Reed. *Arundo donax*.

கூறுப. அமரிக்கநாட்டுப் புல்வரொருவர் புல்வகை இயற்கை யன்னை யருளும் அருள்வகை என்றும், உலகில் காடுகளும், விளைபயனும், நறுமலரும், பிறவும் அழியவும், இப் புல்வகை மட்டில் அழியா என்றும், இவையே நாகரிகவளர்ச்சிக்குத் துணைபுரிவன என்றும் கூறினர்*.

இனி, “கரைசேர் வேழம் கரும்பிற் பூக்கும்” என்றும், “பரியுடை நன்மான் பொங்குளை யன்ன, அடைகரை வேழம் வெண்பூப் பகரும்” என்றும், “புதன்மிசை துடங்கும் வேழ வெண்பூ, விசும்பாடு குருகிற் றேன்றும்” என்றும் இந்தூல் கூறுதலால், வேழத்தின்பூ வெண்ணிறத்தது

* “Bamboos and Sugar Cane belong to the great family of grass.” “Some of the reeds (வேழம், விசு etc) belong to this family.” “The grass form a big family, for there are between three and four thousand different species and more than a hundred of these grow wild in the British Isles and eight hundred or more are found in the United States of America.”

“The grasses are a gracious race, the true friend of man; and they have been great agents in the spread of civilization, for they have enabled man to grow large quantity of food for the support of centralised population such as are found in big cities and towns and they provide pastures for his flocks and herds. From the earliest times, grass has been the basis of live-stock production, but it has been more than a useful friend to man; it has clothed the earth with beauty and has been a symbol of peace and quiet restfulness.” “An American writer has well said, ‘Grass is the forgiveness of Nature—her constant benediction..... Forests decay, harvests perish, flowers vanish, but grass is immortal.’”

—Book of Knowledge.

என்பதும், கரும்பினது பூவை நிகர்க்கும் என்பதும், உயரத்தே விரிந்து தோன்றும் இப் பூவின்தோற்றம் 'குதிரையின் உலோம்பிரிணையும் விசும்பூடு பறக்கும் குருகணையும் போன்று விளங்கும் என்பதும் பெறப்படும். பிற்காலச் சான்றோர், இந்நெறியேபற்றித் தம் புலமைநலம் தோன்றக் கவியோவியம் தீட்டுவர். தணிகைப் புராணம் பாடிய ஆசிரியர் கச்சியப்ப முனிவர், "காலிரு மருங்கு நீண்ட கணக்கலித் தெழுந்த வேழம், வாலைய பூத்து கிற்கும் வண்ணம்செங் களத்துப் போர்வேட், டரலிய மன்னர் சேனையணிவகுத் துடற்ற வேந்தும், வேலிருங் கூட்ட மென்ன விளங்குவ இடங்கள் தோறும்" (திருநாடு. 77) என்றனர்.

இனி, இது, "காம்புகன் டன்ன தூம்புடை வேழம்" எனப்படுதலின், தூம்புடைமைபற்றி, இதன்புழையில் உழுவர்கனிர் அஞ்சனம் பெய்துவைப்ப ரென்றும், மூங்கில் போல இவையும் வீடுகெட்டு வரிச்சற்பிடித்தற்குப் பயன்படுமென்றும் சான்றோர் கூறுவர். இதனை, "ஓங்குபூ வேழத்துத் தூம்புடைத் திள்காற், சிதுதொழு மகனிர் அஞ்சனம் பெய்யும், பூக்களு லூரன்" (ஐங். 16) என்றும், "வேழ நிரைத்து வெண்கோடு விரைஇத், தாழை முடித்துத் தருப்பை வேய்ந்த, சூறியிறைக் சூம்பை" (பெரும்பாண். 263-5.) என்றும் வருவன காண்க. "புனலாடு மகனிர்க்குப் புணர்துணை யுதவும் வேழம்" என்று இர்தூல் கூறுதல் போல, ஆசிரியர், பரணரும், "வேழ வெண்புணை தழீஇ.....நெருந லாடினை புனலே" (அகம். 6) என்று கூறினர். இதனால், நீராடுவார்க்கு, வேழம், புணையமைத்துக் கோடற்குப் பயன்படு மென்பதறிக.

11. மனைநடு வயலை வேழஞ் சுற்றுந்
துறைகே பூரன் கொடுமை நாணி
நல்ல னென்றும் யாமே;
அல்ல னென்னுமென் றடமென் றேளே.

பாணன் முதலாயினார்க்குத் தலைமகனது கொடுமை கூறி, வாயின்மறுத்த தலைமகள், கழறிய பாங்கற்கு வாயில் நேர் வாளர் கூறியது. “தலைவன் எவ்வாறு தப்பியோழுகினும் அவன் கொடுமை நின்னாற் புலப்படுதல்தகாது,” என்று கழறிய பாங்கிக்குத் தலைமகள் சொல்லியதாஉமாம்.

பு.-ரை :— மனைக்கண் வயலை, புறத்துவேழம் சுற்று ஸூரன் என்றது, மனைமனைக்கண்ணே வைதூரானதும் பரத்தை யாத்திறமே சூழ்வா னென்பதாம்.

பு.-ரை :— மனைக்கண் நட்ட வயலைக்கொடி சென்று வேழத்தைச் சுற்றுவனரும் துறைபொருந்திய ஸூரனது கொடுமைக்கு நாணி, நாம் அவனை நல்லன் என்று கூற்றே மாயினும், என்னுடைய பெரிபவாகிய மெல்லிய தோள்கள், ஆற்றாது, தம் மெலிவால் அவன் நல்லனல்லன் எனக் காட்டி கின் றன, காண் எ. அ.

வயலை, ஒருவகைக்கொடி. இதனைப் பசுலைக்கொடி பென்றும், இதன் தழையை வசலைக்கொடி பென்றும் கூறுப. இது, வீடுகளில் நட்டி, அமைக்கப்பெற்ற பந்தரில் ஏறிப் படரு மாறு விடப்பெறும்; மனைப்புறத்து நிற்கும் மாங்கனிற சென்று படருமாறு விடப்பெறுதலு முண்டு. மனைநடு வயலை மானிவர் கொழுங்கொடி (அகம். 176) என்றும், இல் லெழு வயலை (நற். 179) என்றும், “குடையடை நீரின் மடையினளெடுத்த, பந்தர் வயலைப் பந்தெறித் தாடி” (அகம். 275) என்றும் சான்றோர் கூறுமாற்றாலறிக. மேலும், இதன் கொடி செங்கிறத்த தாதல்பற்றி, “வயலைச் செங்கொடி” “வயலைச் செங்கொடிப் பிணையல் தைஇச், செவ்வால் சிவந்த” என இந்நூலுள்ளும் (ஐங். 25, 52) பிறுண்டும் கூறப்படும். வயலைக்கொடி மாலை தொடுத்தற்கும் பயன்படும் என்பது இக் காட்டியவாற்றாணும், “வயலையம் பிணையல் வார்த்தகவாஅற், நிதலை யல்குற் குறுமகள்” (அகம். 189) என்பதனாலும் உணரப்படும். அன்றியும், இக்கொடியை மகளிரே பேணி

வளர்ப்பர் என்பது, “தெற்றி யுலற்றும் வயலை வாடினும், நொச்சி மென்கினை வணர்கூல் சாயினும், நின்னினு மடவன் நனிநின் னபந்த அன்னை” (அகம். 259) எனவும்; “வரியணி பந்தம் வாடிய வயலையும், மயிலடி யன்ன மாக்குரல் நொச்சி யும்” (நற். 305) எனவும், “வயலை! நாடொலும், ... ஆரீ ரூட்டிப் புரப்போர், யார்மற்றுப் பெருகுவை யளியை நீயே” (அகம். 383) எனவும் உடன்போக்கின்கண் கோழி யரும் தாயரும் புலம்பிக் கூறுவனவற்றால் நன்கு தெளியப் படும். கொடுமை, ஈண்டுக் கோடுந்தன்மை; கோடியகோல் கொடுங்கோல் எனப்படுதல் போல. உயிரோரன்ன தலை மகட்கே தன்தலையளி யுரித்தென்று கருதிச் செய்யும் செந்நெழி யினின்று நீங்கி, பாத்தையர்க்குச் செய்து புறத்தொழுக்குல் கோடியகேறி யாதலின், அந்தெறியிற் செய்வதனைக் கோடுமை என்றார் எனவுணர்க. பிறுண்டும் இதுவே உரைத்துக் கொள்க. கொடுமை பென்புழிப் பொருட்டுப்பொருளாகிய குவவுருபு தொக்கது. என்றும், பன்மைத் தன்மை வினைமுற்று. ஆயி னும் என்பது எஞ்சி நின்றது. யாம்-என்றது தோழியரையும் உணப்படுத்திற்று. என்னும், படர்க்கை வினைமுற்று. தோளைப் பிரித்து நிறுத்திக் கூறலின், ஏகாரம் பிரிநிலை. சொல்லா மரபினவாகிய தோள்களைச் சொல்லின வென்றல், “அவையல் பிறவும் நுதலிய தெறியால், சொல்லுந் போலவும் கேட்குந் போலவும், சொல்லியுங்கமையு மென்மனார் புலவர்” (தொல். பொ. 513) என்பதனு லமையும். மகளிர்க்குத் தோள் பெருத்தல் இலக்கணமாதலின், “தடமென்றோள்” எனப்பட்டது. “அகல்குல் தோள் கண்ணென் மூவழிப் பெருகி” (கலி. 108) என்று பிறரும் கூறுப.

புறத்தொழுக்கத்தின்கண் தலைமகள், பாத்தையர் என்ற இவரிடத்து ஊடல்தோன்றின், தலைமகள், வாயில் வேண்டிவிடுதலும், அவர் வாயிலேந்தலும், மறுத்தலும் மருதத்துக்கே பெரும்பாண்டையும் உரிய. “பாத்தை வாயில் நால்வர்க்கு முரித்தே, நிலத்தி னின்றும் தென்மனார் புலவர்” (தொல். பொ. 224) என ஆசிரியர் கூறுதல் காண்க.

தலைமகனது ஒழுக்கத்தில் தவறு நிகழ்ந்துழி, அதனை மறைக்கும் கடப்பாடு தலைமகட்கு உரித்தாதலாலும், அதனை மறந்து, அவர்தாமே தலைவரை எள்ளுவா ராயின், அஃது அவர்க்கே இளிவாவைப் பயக்குமாதலாலும், ஊரன்கொடுமை நாணி, நல்லனென்றும் யாமே என்று கூறினான். “அவன் சோர்பு காத்தல் கடன்” (தொல். பொ. 174) என்றும், “எள்ளி னிளிவாமென் நெண்ணி அவர்திறம், உள்ளு முயிர்க்காத நெஞ்சு” (குறள். 1298) என்றும் ஆசிரியன்மார் கூறுதல் காண்க. யாமே என்றது ஆற்றலால் தலைமகனது கொடுமையிடுதி யுணர் நின்றது. அக்கொடுமையால் தான் எய்தும் வேறுபாடு கண்டு ஆற்றாய்த் தோழியர் அவனது சோர்பு கூறி எள்ளினும், அக்குற்றம் தன்னையே சாரும் சார்ச்சிறை கண்டு, நல்லன் என்றும் யாமே என உளப்படுத் தான் என அறிக. தடமென்றோள் என்றது, பெருமைய வாயினும் அவன் கொடுமையை யாற்றியிருக்கும் வன்மைய வல்ல என்னும் ஏதுவை யுட்கொண்டது. தொடிநெகிழ் தோள் என்னாது, பண்டைவணப்பே சுட்டித் தடமென் றோள் என்றமையின், தொடி நெகிழ்தற் கேதுவாகிய அவன் கொடுமைக்கு நாணி, அதனை யறவேமறந்து, அவனது நன் மைப்பண்பே நெஞ்சில் நிலவப்பண்ணிய அவளது பெண் மைச்சிறப்புக் கூறியவாறென அறிக. “அடங்கா வொழுக் கத்து அவன்வயின் அழிந்தோனை, யடங்கக் காட்டுதற்” (தொல். பொ. 150) பொருட்கண் நெருங்கிக் கூறியார்க்கு அவர் அதுகூறுதற்குரிய குற்றம் தோள்மேலதாம் என்பாள், அல்ல னென்னுமென் தடமென் றோளே என்று கூறினான்.

மனைக்கண் நட்ட வயலை, புறத்தேநிற்கும் வேழக் கைச் சுற்றும் ஊன் என்றதனால், தலைமகன் மணமனை வைகியளுள்ளும் பரத்தையர்திறமே சூழ்வான் என உள் ளுறுத் துணைத்தமையின், கொடுமைத்திறத்தை வெளிப் படக் கூறுது கொடுமை நாணி எனச் சுருங்கிய வாய்பாட் டாற் கூறினான். கொடுமை அவற்கு மணமனைக்கண்ணையே

தோன்றிற் றென்பதனை யறிந்துவைத்து, பின்னர் அதுகாரணமாக வேறுபடுதல் அறிந்தார் செயலன்மையின், நாணி என்றான். எனவே, தான் நாணியவாறே தோள்களும் நாணியமையாது தொடி நெகிழ்ந்து மெலிந்தன என்பதனைக் குறிப்புவாய்பாட்டாற் கூறினான். இஃது அழிவில் கூட்டத் தவன்பிரிவாற்றாமை. ஏனென மெய்ப்பாடு: மருட்கை, பயன்; வாயில் நெர்தல். இவ்வுரை, துறையிண்டற்கும் ஒக்கும்.

மனைநெடு வயலை என்பது பாடமாயின், மனையில் வளரும் நீண்ட வயலைக்கொடி எனவுரைக்க. அதனால் உள் ளுறைப்பொருள் சிறவாமைபற்க.

இனி, இதன்கண் மருதமாகிய முதற்பொருளும், சேவழமும் வயலையுமாகிய கருட்பொருளும், வாயிலாய் வந்தார் கேட்பத் தலைமகன் வாயில்நேருங் கருத்தினனாய்க் கூறும் உரிப்பொருளுமாகிய மூன்றும் கண்டு, ஆசிரியர் நச்சினுர்க்கினியர், “இஃதுள், முதல், கரு, உரி என்ற மூன்றும் கூறலின், நாடகவழக்கும்”, தலைமகனைத் தலைவி கொடுமை கூறல் உலகியலாகலின், உலகியல்வழக்கும் உடன்கூறிற்று” (தொல். பொ. 53. உரை.) என்பர். “அவனறி வாற்ற வறியுமாகலின்,” (தொல். பொ. 145.) என்ற சூத்திரத்து, “கழுவனை மகடுஉப் புலம்புபெரி தாகலின், அலமரல் பெருகிய காமத்து மிகுதியும்” என்பதற்கு உதாரணமாகக் கூறுவர் ஆசிரியர் இளம்பூரணர். மற்று, இப்பாட்டு, அலமரல் பெருகிய காமத்து மிகுதிக்கண் நிகழும் கூற்றாகாது, தலைமகன் கொடுமைக்கு அமைதி யுணர்ந்து ஒருமருங்கு அமைதலும், அவன்பிரிவாற்றாமைபைத் தோள்மே லேற்றி அமைப்பாமைக்கு ஏதுகாட்டுதலும் சுட்டிகின்றன, அவர்கூறுவது

* நாடகவழக்காவது, “உலகத் தோர்க்கு நன்மை பயத்தற்கு நல்லோர்க்குள்ளவற்றை ஒழிந்தோர் அறிந்தொழுகுதல் அறம் எனக்கருதி அந்நல்லோர்க்குள்வற்றிற் சிறிது இல்லனவும் (பெய்து புனைந்தவைகையால் சான்றோர்) கூறுதல்.” (சச்சி னுர்க்கினியம் (தொல். பொ. 53. உரை.)

பாணன் முதலாயினார்க்குத் தலைமகனது கோடுமை கூறி, வாயின்மறுத்த தலைமகள், கழறிய பாங்கற்கு வாயில் நேர் வாள் கூறியது. “தலைவன் எவ்வாறு தப்பியோழுகினும் அவன் கோடுமை நின்னாற் புலப்படுத்தல்தகாது,” என்று கழறிய பாங்கிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது உமாம்.

ப.-ரை :— மனைக்கண் வயலை, புறத்துவேழமும் சுற்று மூரன் என்றது, மனைமனைக்கண்ணேன வைத்துஞ் சூழும் பரத்தை யர்திரமே சூழ்வா நென்பதாம்.

பு.-ரை :— மனைக்கண் நட்ட வயலைக்கொடி சென்று வேழத்தைச் சுற்றிவளரும் துறைபொருந்திய லூனது கொடுமைக்கு நாணி, நாம் அவனை நல்லன் என்று கூற்றே மாயினும், என்னுடைய பெரிபவாகிய மெல்லிய தோள்கள், ஆற்றாது, தம் மெலிவால் அவன் நல்லனல்லன் எனக் காட்டி நின்றன, காண் எ. து.

வயலை, ஒருவகைக்கொடி. இதனைப் பசிலைக்கொடியென்றும், இதன் தழையை வசிலைக்கொடியென்றும் கூறுப. இது, வீடுகளில் நட்டு, அமைக்கப்பெற்ற பந்தரில் ஏறிப் படருமாறு விடப்பெறும்; மனைப்புறத்து நிற்கும் மரங்களிற் சென்று படருமாறு விடப்பெறுதலு முண்டு. மனைநடு வயலை மானிவர் கொழுங்கொடி (அகம். 176) என்றும், இல்லெழு வயலை (நற். 179) என்றும், “குடையடை நீரின் மடையினளெடுத்த, பந்தர் வயலைப் பந்தெறித் தாடி” (அகம். 275) என்றும், சான்றோர் கூறுமாற்றாலறிக. மேலும், இதன் கொடி செந்நிறத்த தாதல்பற்றி, “வயலைச் செங்கொடி” “வயலைச் செங்கொடிப் பிணையல் தைஇச், செவ்விரல் சிவந்த” என இந்நூலுள்ளும் (ஐங். 25, 52) பிறுண்டும் கூறப்படும். வயலைக்கொடி மாலை தொடுத்தற்கும் பயன்படும் என்பது இக்காட்டியாவாற்றாறும், “வயலையம் பிணையல் வாரந்த கவாஅம், ற்தலை யல்குற் குறுமகள்” (அகம். 189) என்பதனாலும் உணரப்படும். அன்றியும், இக்கொடியை மகளிரே பேணி

வளர்ப்பர் என்பது, “தெற்றி யுலற்றும் வயலை வாடினும், நொச்சி மென்சினை வணர்கூல் சாயினும், நின்னின்று மடவள் நனிநின் னயந்த அன்னை” (அகம். 259) எனவும்; “வரியணி பந்தம் வாடிய வயலையும், மயிலடி யன்ன மாக்குரல் நொச்சி யும்” (நற். 305) எனவும், “வயலை ! நாடொறும், ... ஆரீ ரூட்டிப் புரப்போர், யார்மற்றுப் பெருகுவை யளியை நீயே” (அகம். 383) எனவும் உடன்போக்கின்கண் தோழி யரும் தாயரும் புலம்பிக் கூறுவனவற்றால் நன்கு தெளியப் படும். கொடுமை, ஈண்டுக் கோடுந்தன்மை; கோடியகோல் கொடுங்கோல் எனப்படுதல் போல. உயிரோரன்ன தலை மகட்கே தன்தலைபளி யுரித்தென்று கருதிச் செய்யும் செந்நெறி யினின்று நீங்கி, பாதையர்க்குச் செய்து புறத்தொழுதுகல் கோடியகெறி யாதலின், அந்நெறியிற் செய்வதனைக் கொடுமை என்றார் எனவுணர்க. பிறுண்டும் இதுவே உரைத்துக் கொள்க. கொடுமை யென்புழிப் பொருட்டுப்பொருளதாகிய குவ்வருபு தொக்கது. என்றும், பன்மைத் தன்மை வினைமுற்று. ஆயினும் என்பது எஞ்சி நின்றது. யாம்-என்றது தோழியரையும் உள்படுத்திற்று. என்னும், படர்க்கை வினைமுற்று. தோளைப் பிரித்து நிறுத்திக் கூறலின், ஏகாரம் பிரிநிலை. சொல்லா மாபினவாங்கிய தோள்களைச் சொல்லின வென்றல், “அவையல் பிறவும் துதலிய நெறியால், சொல்லுந் போலவும் கேட்குந் போலவும், சொல்லியீங்கமையு மென்மனார் புலவர்” (தொல். பொ. 513) என்பதனு லமையும். மகளிர்க்குத் தோள் பெருத்தல் இலக்கணமாதலின், “தடமென்றோள்” எனப்பட்டது. “அகல்குல் தோள் கண்ணென மூவழிப் பெருகி” (கலி. 108) என்று பிறரும் கூறுப.

புறத்தொழுக்கத்தின்கண் தலைமகள், பாதையர் என்ற இவரிடத்து ஊடல்தோன்றின், தலைமகள், வாயில் வேண்டினிதனும், அவர் வாயிலநேர்தனும், மறுத்தனும் மருதத்துக்கே பெரும்பான்மையும் உரிய. “பாததை வாயில் நால்வர்க்கு முரித்தே, தலத்தி னின்றும் தென்மனார் புலவர்” (தொல். பொ. 224) என ஆசிரியர் கூறுதல் காண்க.

தலைமகனது ஒழுக்கத்தில் தவறு நிகழ்ந்தாழி, அதனை மறைக்கும் கடப்பாடு தலைமகட்கு உரித்தாதலாலும், அதனை மறந்து, அவர்தாமே தலைவரை எள்ளுவா ராயின், அஃது அவர்க்கே இளிவாவைப் பயக்குமாதலாலும், ஊரன்கொடுமை நாணி, நல்லனென்றும் யாமே என்று கூறினான். “அவன் சோர்பு காத்தல் கடன்” (தொல். பொ. 174) என்றும், “எள்ளி னிளிவாமென் றெண்ணி அவர்திறம், உள்ள முயர்க்காத நெஞ்சு” (குறள். 1298) என்றும் ஆசிரியன்மார் கூறுதல் காண்க. யாமே என்றது ஆற்றலால் தலைமகனது கொடுமைமிகுதி யுரை நின்றது. அக்கொடுமையால் தான் எய்தும் வேறுபாடு கண்டு ஆற்றாய்த் தோழியர் அவனது சோர்பு கூறி எள்ளினும், அக்குற்றம் தன்னையே சாரும் சார்ச்சிறை கண்டு, நல்லன் என்றும் யாமே என உளப்படுத் தான் என அறிக. தடமென்றோள் என்றது, பெருமைய வாயினும் அவன் கொடுமையை யாற்றியிருக்கும் வன்மைய வல்ல என்னும் ஏதுவை யுட்கொண்டது. தொடிநெகிழ் தோள் என்னது, -பண்டைவனப்பே சுட்டித் தடமென் றோள் என்றமையின், தொடி நெகிழ்தற் கேதுவாகிய அவன் கொடுமைக்கு நாணி, அதனை யறவேமறந்து, அவனது நன் மைப்பண்பே நெஞ்சில் நிலவப்பண்ணிய அவளது பெண் மைச்சிறப்புக் கூறியவாறென அறிக. “அடங்கா வொழுக் கத்து அவன்வயின் அழிந்தோனை, யடங்கக் காட்டுதற்” (தொல். பொ. 150) பொருட்கண் நெருங்கிக் கூறியார்க்கு அவர் அது கூறுதற்குரிய குற்றம் தோள்மேலதாம் என்பாள், அல்ல னென்னுமென் தடமென் றோளே என்று கூறினான்.

மனைக்கண் நட்பு வயலை, புறத்தேநிற்கும் வேழக் கைச் சுற்றும் ஊன் என்றதனால், தலைமகன் மணமனை வைசுபஞானும் பரத்தைபார்த்துமே சூழ்வான் என உள் ளுறுத் துணைத்தமையின், கொடுமைக்கிறத்தை வெளிப் படக் கூறுது கொடுமை நாணி எனச் சுருங்கிய வாய்பாட் டாழ் கூறினான். கொடுமை அவற்கு மணமனைக்கண்ணேயே

தோன்றிற் றென்பதனை யறிந்துவைத்து, பின்னர் அதுகாரணமாக வேறுபடுதல் அறிந்தார் செயலன்மையின், நாணி என்றான். எனவே, தான் நாணியவாதே தோள்களும் நாணியமையாது தொடி நெகிழ்ந்து மெலிந்தன என்பதனைக் குறிப்புவாய்பாட்டாற் கூறினான். இஃது அழிவில் கூட்டத் தவன்பிரிவாற்றுமை. ஏனை மெய்ப்பாடு: மருட்கை, பயன்; வாயில் நேர்தல். இவ்வுரை, துறையிரண்டற்கும் ஒக்கும்.

மனைநெடு வயலை என்பது பாடமாயின், மனையில் வளரும் நீண்ட வயலைக்கொடி எனவுரைக்க. அதனால் உள் ளுறைப்பொருள் சிறவாமையறிக.

இனி, இதன்கண் மருதமாகிய முதற்பொருளும், வேழமும் வயலையுமாகிய கருட்பொருளும், வாயிலாய் வந்தார் கேட்பத் தலைமகள் வாயில்நேருங் கருத்தினளாய்க் கூறும் உரிப்பொருளுமாகிய மூன்றாம் கண்டு, ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர், “இதனுள், முதல், கரு, உரி என்ற மூன்றாம் கூறலின், நாடகவழக்கும்*, தலைமகளைத் தலைவி கொடுமை கூறல் உலகியலாகலின், உலகியல்வழக்கும் உடன்கூறிற்று” (தொல். பொ. 53. உரை.) என்பர். “அவனறி வாற்ற வறியுமாகலின்,” (தொல். பொ. 145.) என்ற சூத்திரத்து, “கிழவனை மகடுஉப் புலம்புபெரி தாகலின், அலமரல் பெருகிய காமத்து மிகுதியும்” என்பதற்கு உதாரணமாகக் கூறுவர் ஆசிரியர் இளம்பூரணர். மற்று, இப்பாட்டு, அலமரல் பெருகிய காமத்து மிகுதிக்கண் நிகழும் கூற்றுகாது, தலைமகள் கொடுமைக்கு அமைதி யுணர்ந்து ஒருமருங்கு அமைதலும், அவன்பிரிவாற்றாமையைத் தோள்மே லேற்றி அமையாமைக்கு ஏதுகாட்டுதலும் சுட்டிநின்றலின், அவர்கூறுவது

* நாடகவழக்காவது, “உலகத் தோர்க்கு நன்மை பயத்தற்கு நல்லோர்க்குள்ளவற்றை ஒழிந்தோர் அறிந்தொழுகுதல் அறம் எனக்கருதி அந்நல்லோர்க்குள்ளவற்றிற் சிறிது இல்லனவும் (பெய்து புனைந்தனவையால் சான்றோர்) கூறுதல்.” நச்சினார்க்கினியம் (தொல். பொ. 53. உரை.)

பொருந்தாமையறிக. அமைதற்கட் கூறிய வினைமுதலே அமையாமைக்குக் கூறப்படாமையின், அலமநலின்மையு மறிக. அமைதி, கழற்க் கூறும் பான்மையனாகிய பாங்கன் தலைமகனது காமநிலையுரைத்து நெருங்கியவழி, நல்ல னென் றும் யாமே என வாயில் நோதல். அமையாமை, அவனது பாத்தைமை மறுத்து, அல்ல னென்னும் என் தடமென் றோளே என உறுப்பின்மேல் வைத்துக் கூறுதல். “காமநிலை யுரைத்தலும்” (தொல். பொ. 177.) என்ற சூத்திரத்தால் பார்ப்பார்க் குரியவெனக் கூறியன, ஒப்பின்புடித்தல் என்பத னால் பாங்கற்கும் ஏற்பன கொள்ளப்படும் என்பவாகலின், காமநிலையுரைத்தல் பாங்கற்கும் அமையும் என அறிக. (கக)

12. கரைசேர் வேழங் கரும்பிற் பூக்குந்
துறைகே ழூரன் கொடுமை நன்றும்
ஆற்றுக தில்ல யாமே ;
தோற்க தில்லவென் றடமென் றோளே.

உழையர் நெருங்கிக் கூறியதிறமும் தனது ஆற்றாமை யும் நினைந்து வாயில்நேரக் கருதிய தலைமகள், பரத்தையார்க்குப் பின்பும் அவன் சிறப்புச் செய்தான் என்பது கேட்டுப் பொரு ளாய்க் கருத்தழிந்து தன்னுள்ளே சொல்லியது.

ப.-ரை:— கரைமதந்த நின்றும் வேழம், வயலகத்து விளைக்கும் திங்கடம்பு போலப் போலியு ழூரன் என்றது, பொது மகளிர்க்குத் துலமகளிரைப் போலச் சிறப்புச் செய்கிற்பான் என.று.

பு.-ரை:— கரைக்கண் நின்ற வேழம் வயலகத்துக் கரும்பு போலப் பூக்கும் துறை பொருந்திய ழூரனது கொடுமையினை யாம் பெரிதும் ஆற்றியிருப்பேமாக; என் னுடைய பெருமையுந் மென்மையுடைய தோள்கள் ஆற்றா வாய் மெலிக; தோலாவழி, எம்மைப் போல் ஆற்றியிராது வேறுபாடு மெய்க்கண் நிறுத்தித் துயர்செய்யும் என.று.

முன்னர்த் துறை கூறுகின்றாராகலின், 'அதன் கரைக் கண்' நிற்கும் வேழத்தைக் கரைசேர் வேழம் என்றார். வயலகத் தென்பது அவாபரிசை. இன்னுருபு, ஒப்புப்பொருட்டு. கெழுமென்னும் சாரியை "வனவனவரும் புள்ளியிதுதிமுன்" (எழுத்தா. இளம். 481.) வருமாயினும், அச்சுத்தாத்தின் கண், "அன்ன மாரின் மொழியிடைத் தோன்றி" என்ற புழி "மொழியிடைத் தோன்றி" என்ற மிகையால், பிறந்துமுன்னும் இச்சாரியை வருமென்றும், "அன்னமாரின்" என்றதனால், "சாரியை காணமாக வல்லெழுத்தப் பெறுதலும், அதுகாணமாக நிலைமொழியீறு திரிதலும், சாரியையது உகரக்கேடும், எகரநீட்சியும் கொள்க" என்றும் கூறுப வரகலின், ஐகாசீற்றுத் துறையென்னும் பெயர்முன், வேற்றுமை குறித்த பொருண்மைக்கண், கெழுமென்னாரியை, கேழ் எனச் "செய்யுட் டோடர்வயின் மெய்பெறகின்று" கேழ் ஊரன் என முடிந்த வாறாக. "தீம்பெரும் பொய்கைத் துறைகே முழன்" (அகம். 336) எனப் பிறரும் கூறுதல் காண்க. இனி, ஆசிரியர்: அடியார்க்குநல்லார், "சாரியை பாவது சொல் தொடர்ந்துசெல்லும் நெறிக்கண் நின்று, அதற்குப் பற்றுக்கோடாகச் சிறிதுபொருள் பயந்ததும், பயவாததுமாய் நிற்பது. அவற்றுள் இது சிறிதுபொருள் பயப்ப நிற்பது; பொருந்துதல் என்னும் பொருண்மை சாரும்" (சிலப். பதிக. 61. உரை.) என்பர். எனவே, துறைகேழான் என்பது துறை பொருந்திய ஆரன் என்னும் பொருண்மைத் தென்பதாம். இனி வருமிடங்களிலும் இதுவே உரைத்துக் கொள்க. "நன்று பெரிதாசும்" (தொல். சொல். 343). தில்லென்னும் இடைச்சொல், "பிறிதவண் நிலையலும்" (தொல். சொல். 251.) என்பதனால் தில்ல எனகின்றது. ஆற்றுமை பயக்கும் வருத்தத்தினை ஆற்றுதல் அதனை வேறுலாகலின், ஆற்றுவாகிய தோள்களைத் தோற்கதில்ல என்றார். ஆற்றுமையால் ஆற்றுமாறு விழைகின்ற ளாகலின், ஆற்றுதலில்ல என்புழித் தில்லைச்சொல் விழைவின்கண் வந்ததாயிற்று. "விழைவின் தில்லைத் தன்னிடத் தியலும்" (சொல். 260)

என்பது விதி. தோலாவழி என்பது முதலாயின ஒழிந்து நின்றமையின்; தோற்கதில் என்புழித் தில்லைச்சொல் ஒழி யிசைக்கண் வந்ததாம்.

தலைமகனது புறத்தொழுக்கத்தால் வேறுபட்டு ஆற்றா ளாகிய தலைமகள் உழையர் ஆற்றுந்திறமாவன கூறத் தேறியிருந்தாள், பின்னும் புறத்தொழுக்கமே விரும்பி, பாத்கையர்க்குச் சிறப்புச் செய்தான் என்பது கேட்டுப் பொருது கழியவும் ஆற்றாளாயினமையின், நன்னுமாற்றுகதில் என்றும், ஆற்றுமிடத்தும் தோள்கள் ஆற்றாது, ஆற்றற்குத் துணியும் நெஞ்சொடு மாறுபட்டு மெலிதலின், தோற்கதில் என்றும் கூறினாள். தலைமகனைப் பிரியாவாறு பிணிக்கும் பெருமை புடையவாயினும் இதுபேரது பிணித்தல் செய்பாது, தொடி நெகிழ்பு மெலியும் சிறப்பின்மை முடித்தற்குத் தடமேன்றோள் என்றும் கூறினாள். இஃது உடம்புநனிசுருங்கல். “கொடியோர் கொடுமை சுடுமென வொடியாது, நல்விசை நயந்தோர் சொல்லொடு தொகைஇப், பகுதியி னீங்கிய தகுதிக்கண்ணும்” (தொல். பொ. இளம். 145.) என்பதனால், தலைமகள் அறத்தை விரும்பி ஆற்றுவாளாயினாள் என்பது, ஊரன் கொடுமை நன்றும் ஆற்றுகதில்ல யாமே என்பதனால் அறிக. தோற்க தில்லவேன் தடமேன்றோளே என்றதனால், “கிழவனை மகடுஉப் புலம்பு பெரிதாகலின், அலமால் பெருகிய காமத்து மிகுதிக்கண்” (தொல். பொ. நச்சி. 147.) உறுப்பினை வேறுபடுத்துக் கூறினாள். ஆற்றற்கட் சென்ற நெஞ்சுத்தான், அலமால் தோன்றி, தோளை வேறுபிரித்துச் சிவந்துகூறுவித்தல் அறிக. “நாளும் நயந்தோர்ப் பிணித்தல் தேற்றா, வயங்குவினை வாளே ரெல்வளை நெகிழ்த்த, தோளே தோழி தவறுடையவ்வே” (அகம். 267) எனப் பிறுண்டும் தலைவி தன்தோளை வேறு நிறுத்திச் சிவந்து கூறு மாறு காண்க.

கரைமருங்கு நின்ற வேழம் கரும்புபோலப் பூக்கும் என்றது, பொதுமகளிரும் குலமகளிர் போலச் சிறப்புப் பெறு

கின்றனெனக் கருத்தழிந்து கூறியதற்குக் காரணம் குறித்த வாறு. இதனால் தலைமகள்பால் பொருமை என்னும் மெய்ப்பாடு தோன்றிற்று. ஏனைமெய்ப்பாடு: இனிவாலைச் சார்ந்த பெருமிதம். பயன் : வாயில் நேர்தல்.

இனி, பேராசிரியர், பயவுவமப் போலிக்கு இதனை உதாரணமாகக் காட்டி, “இதனுள் தலைமகன் கொடுமை கூறியதல்லது அக்கொடுமைக் கேதுவாகிய தொன்றுவிளங்கக் கூறியதில் னாயினும், இழிந்த வேழம் உயர்ந்த கரும்பிற் பூக்கும் எனவே, அவற்றிற்கும் இழிபு உயர்வாம் என்ப தொன்றில்லை; எல்லாரும் இன்பம் கோடற்குரியர் தலைமகற்கு என்றமையின், யாமும் பாத்தையரும் அவற்கு ஒத்தனம் என்றமையின் அவை கூறினா ளென்பது,” (தொல்காப். பொ. 300. உரை.) என்பர்.

கொடுமை நாணி என்றும் பாடம் உண்டு. இஃது ஏடெழுதினோரால் முன்பாட்டை (ஐங். 11.) யெழுதிய நினைவினால் நேர்த்த பிழையாகும் போலும். பேராசிரியர் உரைப் பதிப்பின்கண்ணும் இப்பாடமே காணப்பெறுகின்றமையின் இப்பிழை சுவர்காலத்துக்கு முன்பே தோன்றிய தொன்மை புடைமை யுடிக. இனி, பிழையின்மை கருத்தாயின் ஊரன் கொடுமைக்கு நாணி யாம் ஆற்றுவேமாக; தோள்கள் ஆற்றாது மெலிக என்றுரைக்க. (உ)

13. பரியுடை நன்மான் பொங்குளை யன்ன
அடைகரை வேழம் வெண்பூப் பகருந்
தண்டுறை யூரன் பெண்டிர்
துஞ்சுர் யாமத்துந் துயிலறி யவரே.

வாயிலாய்ப் புக்கார்க்குத் தலைமகள், “அவன்பெண்டிர் நள்ளென்னும் யாமத்தும் துயிலார்; அவர் அறியாமல் அவன் வரும்திறம் யாது?” எனச்சொல்லி வாயினமறுத்தது.

ப.-ரை :—பரியுடை நன்மான் தலைக்கணிந்த வெண் கவரிபோல வேழம் வெண்பூவைக் கொள்வாரைக் குறித்துக்

பொருந்தாமையறிக. அமைதற்கடிக் கூறிய வினைமுதலே அமையாமைக்குக் கூறப்படாமையின், அலமரலின்மையு மறிக. அமைதி, கழறிக் கூறும் பான்மையனாகிய பாங்கள் தலைமகனது காமநிலையுரைத்து நெருங்கியவழி, நல்ல னென் றும் யாமே என வாயில் நேர்தல். அமையாமை, அவனது பாத்தைமை மறுத்து, அல்ல னென்னும் என் தடமென் றோளே என உறுப்பின்மேல் வைத்துக் கூறுதல். “காமநிலை யுரைத்தலும்” (தொல். பொ. 177.) என்ற சூத்திரத்தால் பார்ப்பார்க் குரியவெனக் கூறியன, ஒப்பின்முடித்தல் என்பத னால் பாங்கற்கும் ஏற்பன கொள்ளப்படும் என்பவாகலின், காமநிலையுரைத்தல் பாங்கற்கும் அமையும் என அறிக. (கக)

12. கரைசேர் வேழங் கரும்பிற் பூக்குத்
துறைகே பூரன் கொடுமை நன்றும்
ஆற்றுக தில்ல யாமே ;
தோற்க தில்லவென் றடமென் றோளே.

உழையர் நெருங்கிக் கூறியதிறமும் தனது ஆற்றுமை யும் நினைந்து வாயில்நேரக் கருதிய தலைமகள், பரத்தையர்க்குப் பின்பும் அவன் சிறப்புச் செய்தான் என்பது கேட்டுப் பொறு ளாய்க் கருத்தழிந்து தன்னுள்ளே சொல்லியது.

ப.-ரை:— கரைமடுந்து நிற்கும் வேழம், வயலகத்து விளைத்தும் தீங்கதழ்ப்பு போலப் போலியு பூரன் என்றது, பொது ம்களிர்த்துத் துலம்களிரைப் போலச் சிறப்புச் செய்கிற்பான் எ. று.

பு.-ரை:— கரைக்கண் நின்ற வேழம் வயலகத்துக் கரும்பு போலப் பூக்கும் துறை பொருந்திய பூரனது கொடுமையினை யாம் பெரிதும் ஆற்றியிருப்பேமாக; என் னுடைய பெருமையுந் மென்மையுந் தோள்கள் ஆற்றா வாய் மெலிக; தோலாவழி, எம்மைப் போல் ஆற்றியிராது வேறுபாடு மெய்க்கண் நிறுத்தித் துயர்செய்யும் எ. று.

முன்னர்த் துறை கூறுகின்றாராகலின், 'அதன் கரைக் கண் நிற்கும் வேழுத்தைக் கரைசேர் வேழம் என்றார். வயலகத் தென்பது அவாபநிலை. இன்னுருபு, ஒப்புப்பொருட்டு. கெழுவென்னும் சாரியை "வனவனவரும் புள்ளியிறுதிமுன்" (எழுத்து. இளம். 481.) வருமாயினும், அச்சுத்திரத்தின் கண், "அன்ன மாரின் மொழியிடைத் தோன்றி" என்ற புழி "மொழியிடைத் தோன்றி" என்ற மிகையால், பிற ஈற்றுமுன்னும் இச்சாரியை வருமென்றும், "அன்னமாரின்" என்றதனால், "சாரியை காணமாக வல்லெழுத்துப் பெறுதலும், அதுகாரணமாக நிலைமொழியீறு திரிதலும், சாரியையது உகரக்கேடும், எகரநீட்சியும் கொள்க" என்றும் கூறுப வரகலின், ஐகாரவீற்றுத் துறையென்னும் பெயர்முன், வேற்றுமை குறித்த பொருண்மைக்கண், கெழுவென்சாரியை, கேழ் எனச் "செய்யுட் டொடர்வயின் மெய்பெறகின்று" கேழ் ஊரன் என முடிந்த வாறாக. "தீம்பெரும் பொய்கைத் துறைகேழுநீர்" (அகம். 336) எனப் பிறரும் கூறுதல் காண்க. இனி, ஆசிரியர் : அடியார்க்குநல்லார், "சாரியை பாவது சொல் தொடர்ந்துசெல்லும் நெறிக்கண் நின்று, அதற்குப் பற்றுக்கோடாகச் சிறிதுபொருள் பயந்ததும், பயவாததுமாய் நிற்பது. அவற்றுள் இது சிறிதுபொருள் பயப்பதிற்பது; பொருந்துதல் என்னும் பொருண்மை சாரும்" (சிலப். பதிக. 61. உரை.) என்பர். எனவே, துறைகேழுநீர் என்பது துறை பொருந்திய ஆரன் என்னும் பொருண்மைத் தென்பதாம். இனி வருமிடங்களிலும் இதுவே உரைத்துக் கொள்க. "நன்று பெரிதாகும்" (தொல். சொல். 343). தில்லென்னும் இடைச்சொல், "பிறிதவண் நிலையலும்" (தொல். சொல். 251.) என்பதனால் தில்ல என்கின்றது. ஆற்றாமை பயக்கும் வருத்தக்கினை ஆற்றுதல் அதனை வேறலாகலின், ஆற்றுவாகிய தோள்களைத் தோற்கதில்ல என்றார். ஆற்றாமை யால் ஆற்றாமாறு விழைகின்ற ளாகலின், ஆற்றுகதில்ல என்புழித் தில்லைச்சொல் விழைவின் கண் வந்ததாயிற்று. "விழைவின் தில்லைத் தன்னிடத் தியலும்" (சொல். 260)

என்பது விதி. தோலாவழி என்பது முதலாயின ஒழிந்து நின்றமையின், தோற்கதில் என்புழிக் தில்லைச்சொல் ஒழி யிசைக்கண் வந்ததாம்.

தலைமகனது புறத்தொழுக்கத்தால் வேறுபட்டு ஆற்ற ளாகிய தலைமகள் உழையர் ஆற்றுந்திறமாவன கூறத் தேறி யிருந்தாள், பின்னும் புறத்தொழுக்கமே விரும்பி, பாத்தை யர்க்குச் சிறப்புச் செய்தான் என்பது கேட்டுப் பொருது கழியவும் ஆற்றாளாயினமையின், நன்றுமாற்றுகதில் என்றும், ஆற்றுமிடத்தும் தோள்கள் ஆற்றாது, ஆற்றற்குத் துணியும் நெஞ்சொடு மாறுபட்டு மெலிதலின், தோற்கதில் என்றும் கூறினாள். தலைமகளைப் பிரியாவாறு பிணிக்கும் பெருமை புடையவாயினும் இதுபேரது பிணித்தல் செப்பாது, கொடி நெகிழ்பு மெலியும் சிறப்பின்மை முடித்தற்குத் தடமென் றோள் என்றும் கூறினாள். இஃது உடம்புநனிசுருங்கல். “கொடியோர் கொடுமை சுடுமென வொடியாது, நல்விசை நயந்தோர் சொல்லொடு தொகைஇப், பகுதியி னீங்கிய தகுதிக் கண்ணும்” (தொல். பொ. இளம். 145.) என்பதனால், தலைமகள் அறத்தை விரும்பி ஆற்றுவாளாயினு என்பது, ஊரன் கொடுமை நன்றும் ஆற்றுகதில்ல யாமே என்பதனால் அறிக. தோற்க தில்லவேன் தடமென்றோளே என்றதனால், “கிழவனை மகடூஉப் புலம்பு பெரிதாகலின், அலமால் பெரு சூப காமத்து மிகுதிக்கண்” (தொல். பொ. நச்சு. 147.) உறுப் பினை வேறுபடுத்துக் கூறினாள். ஆற்றற்கட் சென்ற நெஞ்சத்தாள், அலமால் தோன்ற, தோளை வேறுபிரித்துச் சிவந்துகூறுவித்தல் அறிக. “நாளும் நயந்தோர்ப் பிணித் தல் தேற்று, வயங்குவினை வாளே ரொவ்வளை நெகிழ்த்த, தோளே தோழி தவறுடையவ்வே” (அகம். 267) எனப் பிறுண்டும் தலைவி தன்தோளை வேறு நிறுத்திச் சிவந்து கூறு மாறு காண்க.

கணாமருங்கு நின்ற வேழம் கரும்புபோலப் பூக்கும் என்றது, பொதுமகளிரும் குலமகளிர் போலச் சிறப்புப் பெறு

கின்றனெனக் கருத்தழிந்து கூறியதற்குக் காரணம் குறித்த வாறு. இதனால் தலைமகள்பால் பொருமை என்னும் மெய்ப்பொருள் தோன்றிற்று. ஏனைமெய்ப்பொருள் இளிவலைச் சார்ந்த பெருமிதம். பயன் : வாயில் நேர்தல்.

இனி, பேராசிரியர், பயவுவமப் போலிக்கு இதனை உதாரணமாகக் காட்டி, “இதனுள் தலைமகள் கொடுமை கூறியதல்லது அக்கொடுமைக் கேதுவாகிய தொன்றுவிளக்கக் கூறியதில் னாயினும், இழிந்த வேழம் உயர்ந்த கரும்பிற் பூக்கும் எனவே, அவற்றிற்கும் இழிபு உயர்வாம் என்பதொன்றில்லை; எல்லாரும் இன்பம் கோடற்குரியர் தலைமகற்கு என்றமையின், யாரும் பாத்தையரும் அவற்கு ஒத்தனம் என்றமையின் அவை கூறினா நென்பது,” (தொல்காப். பொ. 300. உரை.) என்பர்.

கொடுமை நாணி என்றும் பாடம் உண்டு. இஃது ஏடுமூத்தோரால் முன்பாட்டை (ஐக். 11.) யெழுதிய நினைவினால் நேர்த பிழையாகும் போலும். பேராசிரியர் உரைப்பதிப்பின்கண்ணும் இப்பாடமே காணப்பெறுகின்றமையின் இப்பிழை அவர்காலத்துக்கு முன்பே தோன்றிய தொன்மை அடைமை யுடையது. இனி, பிழையின்மை கருத்தாயின் ஊரன் கொடுமைக்கு நாணி யாம் ஆற்றுவேமாக; தோள்கள் ஆற்றாது மெலிக் என்றுரைக்க. (உ)

13. பரியுடை நன்மான் பொங்குளை யன்னை
அடைகரை வேழம் வெண்பூப் பகருந்
தண்டுறை யூரன் பெண்டிர்
துஞ்சூர் யாமத்துந் துயிலறி யலரே.

வாயிலாய்ப் புக்கார்க்குத் தலைமகள், “அவன்பெண்டிர் நள்ளென்னும் யாமத்தும் துயிலார்; அவர் அறியாமல் அவன் வரும்பிறம் யாது?” எனச்சொல்லி வாயினமறுத்தது.

ப.-ரை :—பரியுடை நன்மான் தலைக்கணிந்த வெண்கவரிபோல வேழம் வெண்பூவைக் கொள்வாரைக் குறித்துக்

கொடுத்தும் ஊரன் என்றது, நன்றுபோலக் காட்டித் தம் நலத்தினை விற்பார் வாழும் ஊரன் எ.று.

பு-ரை:— செலவினை யடைய நல்ல குதியையின் தலையிலணிந்த உயர்ந்த சாமரை போலக் கரைக்கண் வளர்ந்த வேழம் வெள்ளிய பூக்களைக் கொடுக்கும் குளிர்ந்த துறையினை யுடைய லூரன் பெண்டிர், ஊரார் கண்துயிலும் யாமத்திலும், தாம் துயிலுதலை யறியா ராகலின், அவன் அவரை யறியாமல் வருந்திறம் யாது? எ.று.

பரி, செலவு; அஃதாவது குதியையின் நடைவிசேடம். மா, குதிரை. “னகா மொற்று மாவு மாவும்” (தொல். எழுத்து. 231) என்றதனால் மான் என்கின்றது. உளை, குதியையின் தலையில் அணியும் சாமரை; நெற்றியில் நான்கு தலையும் உளையிருமாம். இதனைத் தலையாட்ட மென்றும் கூறுப. “விரியுளைப் பொலிந்த பரியுடை நன்மான்” (அகம். 125) எனப் பிறரும் கூறுவர். அடைகரை பெண்புழி, அடையும் கரையே யாகலினாலும், அடையாகிய கரையென ஒன்றையொன்று விசேடித்து நிற்பதனாலும், இஃது இருபெயரொட்டுப்பென்புத்தொகையாம். “திணிமண லடைகரை யலவனுட்டி” (அகம். 280) எனப் பிறண்டும் வருதல் காண்க. இனி, வருமிடங்களிலும் இதுவே யுரைத்துக் கொள்க. “கடற்கரை யென்பாருமுளர்” எனச் சிலப்பதிகார வுரைகாரர் கூறுவர். ஈண்டு, அப்பொருள் சிறவாமை யறிக. பூப்பகர்தல், பூக்களைச் சொரிதல். “குளவியொடு மிடைந்த கூதளங் கண்ணி, அசையா நாற்றம் அசைவளிபகா” (அகம். 272) என்புழிப் போலப் பரப்புதல் என்றுமாம். பெண்டிர் என்றது ஈண்டுப் பரத்தையரை. துஞ்சூர், வரையறையின்மையின், பின்முன்னாகத்தொக்கது; “மாண்வினைக் கலிமா, துஞ்சூர் யாமத்துக் தெவிட்ட லோம்பி” (அகம். 360) என்றார் பிறரும். துஞ்சூர்யாமம், ஊர்துஞ்சூர்யாமம்; அஃதாவது இடையாமம், உம்மை, சுறப்பு. ஆகலின் அவன் என்பது முதலியன கூற்றெச்சம்; “சொல்லொடுங்

குறிப்பொடு முடிவுகொ ளியற்கைப், புல்லிய கிளவி யெச்ச
மாகும்” (தொல். பொ. 518) என்பது விதி.

“இனிப் பிரியேன்” எனத் தன்னைத் தெளிவித்துக்
கூடிய தலைமகன், பின்பு பிரிந்து சென்று, பெண்டினாக்
கூடினா னாகலின், அப்பெற்றியே தம்மிற் பிரிதலைப்ஞ்சான்
எனக் கருதி, அவர்கள் துயிற்றற்குரிய காலத்தும் துயிற்
லின்றிக் காத்துவருகின்றன என்பாள், ஊரன்பெண்டிர்
துஞ்சுர் யாமத்தும் துயிலறியலரே என்றாள். துயிலார் என்
னாது துயிலறியலர் என்றது, தலைமகனொடு கூடாமுன்பு,
அவன் கூட்டம் நினைந்தும், கூடியபின்பு, மேனிகழும் பிரிவு
நினைந்தும் துயிலெய்தாமையின், இருவழியும் துயிலுதலை யறி
யாராயினார் எனத் தான் கருதிய இழிபு முடித்தற்கென்க.
எனவே, பகலினும் இரவிலும் வரும்பரிசு இல்லாளை, உடை
யான்போல வருவன் எனக்கூறி வாயில்வேண்டுவ தென்னை
யென வாயினெறுத்த வாறும். ஆகவே, இஃது “அவனறி
வாற்ற வறியு மாகலின்” (தொல். பொ. 147) என்ற சூத்
திரத்து, “வாயிலின் வருதல் வகை” யென்பதனால் அமைதல்
காண்க.

பரியுடை நன்மானின் உளைபோல அடைகரையில்
நின்ற வேழம் மலரும் என்றதனால், கற்புச் சிறப்பிையுடைய
குலமகளினைப் போல, பாத்நைபரும், தாம் நலம்சிறந்தார்
போலக்காட்டி நயப்பித்து, அந்நயந்தார்க்கு அதனை நல்குவர்
என்றாளாம். வேழ வேண்பூவிற்கு உளை நிறத்தாலும் வடி
வாலும் உவமைபாயிற்று. உளளுறையுவமம், “வினையினும்
பயத்தினும் உறுப்பினு முருகினும், பிறப்பினும் வருதல்”
(தொல். பொ. 300) என்பது மேலே கூறினும். பரியுடை
நன்மான் என்றது, குலமகளிரின் கற்புச்சிறப்புணர் நின்றது.
இஃது ஏனையுவமம் போல்வதாயினும், திணையுணர்த்தகண்
பயன்படுதலின் தள்ளப்படாதாயிற்று. “உளளுறையுவமம்
ஏனையுவம மெனத், தள்ளாதாகுக் திணையுணர் வகையே”
(தொல். பொ. 46.) என்றார் ஆசிரியரும். ஏனையிடங்களிலும்

இப்பொருண்மை யுணர்ந்து இதுவே இலக்கணமாக உரைக்க.
மெய்ப்பாடு: வெகுளி. பயன்: வாயின் மறுத்தல்.

புரிஷ்டை நன்மான், புரிஷ்டை நன்மான் என்றும்,
துஞ்சும் யாமத்தும் என்றும் பாடங்கள் உண்டு. இவை
சொற்பொருள் நெறியால், செய்யுள்நலம் சிறவாமை யுணர்ந்து
கொள்க. (ந.)

14. கொடிப்பூ வேழம் தீண்டி யயல
வடுக்கொண் மாஅத்து வண்டளிர் நடங்கும்
மணித்துறை யூரன் மார்பே
பனித்துயில் செய்யு மின்சா யற்றே.

தலைமகள் புணர்ச்சிவேட்கையைக் குறிப்பாலுணர்ந்த
தோழி, “அவன்கொடுமை நீனையாது அவன்மார்பை நீனைந்து
ஆற்றயாகின்ற தென்னை?” என்றானாகத் தலைவி, “அவன்
கொடியனே யாயினும் அவன்மார்பு குளிர்ந்த துயிலைச்செய்யும்
இனிய சாயலை யுடைத்து; ஆதலால், காண்” என்று சொல்
லியது.

ப.-ரை:—தீண்ட புண்ணையுடைய வேழம் தீண்டுத
லான் வடுக்கொண் மாஅத்து வண்டளிர் நடங்கு மென்றது,
பரத்தையரால் தனக்கு உளவாகி” மெலிவு கூறியவாறு.

பு.-ரை:—ஒழுகிய பூக்களையுடைய வேழம் தீண்டுத
லால் அபலவாகிய வடுகிறைந்த மாமரங்களின் வளவிய
தளிர்கள் அசையும் மணிபோலத் தெளிந்த நீர்நிறைந்த துறை
யினையுடைய லூன் கொடியனே யாயினும், அவனது மார்
பொன்றே, குளிர்ந்த துயிலினைச் செய்யும் இனிய சாயலை
யுடையதா மாகலின், யான் அதுகினைத்தன்றே ஆற்றே னாயி
னேன், காண் எ. று.

கொடி, ஒழுங்கு. தீண்டி யென்னும் செய்தெனெச்
சும் காரணப் பொருட்டு. வடு, மாணின் முற்றாதகாய் (பிஞ்சு).

மணி, ஆகுபெயரால், அங்கிறப்பண்புடைய நீர்மேற்று. “மணிகண் டன்ன துணிகயந் துளங்க” (அகம். 56) என்றார் பிறரும். இனி, மணித்துறை பென்பதற்கு மணிகள் நிறைந்த நீர்த்துறை பெனினுமாம். அம்மணிகள், நீராடினார் அணிகலன்களினின்றும் உக்கன; “துகில்சேர் மலர்போல் மணிகீர் நிறைந்தன்று” (பரி. 12: 93) என்பதற்குப் பரிமேலழகர் கூறும் உரை காண்க. சாயல், மென்மை. (தொல். சொல். நச்சு. 325.) சாயலென்னும் உரிச்சொல் மெய், வராய், கண், மூக்கு, செவி பென்னும் ஐந்துபொறிபாறும் துகர்ப்படும் மென்மையினை யுணர்த்துமென ஆசிரியர் நச்சினூர்க் கினியர் கூறுவர். ஈண்டு இஃது ஊற்றூற் பிறக்கும் மென்மை மேற்று; “அறலென நெறந்த கூந்தல், உறலின் சாயலோ டொன்றுதல் மறந்தே” (அகம். 213.) என்பதனாலும் இஃது ஊற்றூற் பிறக்கும் மென்மையைச் சுட்டிநின்றல் காண்க. கொடியனே பென்பது முதலாயின குறிப்பெச்சம். அவனது பொதுத்தன்மையினை விலக்கி, மார்பின்சாயலை விசேடிக் தலின், ஏகரம் பிறிதின் இயைபு நீக்கிப் பிரிநிலை பெனவற்கு; சாயற்றே பென்புழி அசைக்கலை.

தலைமகனது இயற்பழிப்பதுபோலக் கொடுமைகூற விலக்கிய தோழிக்கு, அவன்கொடுமை யுடன்பட்டு, அவன் பிரிவினைத் தான் ஆற்றுமைக்கு ஏது கூறுகின்றா ளாகலின், தலைமகள், ஊரன்மார்பே, பனித்துயில் செய்யும் இன் சாயற்றே பென்று கூறினாள். எனவே, அப்பிரிவாற்றுமை யால் அவட்கு உறக்கமின்மையும், அவன்மார்பிற் புல்லிக் கிடக்கும் முயக்கத்தின்மேற் சென்ற வேட்கையிருதியும் தோன்றக் கூறவாரும். உறக்கமின்றி வெதும்பிக் கிடப் பார்க்கு அவ்வுறக்கம் குளிர்ச்சியும் இன்பமும் பயத்தலின் அதுனைப் பனித்துயில் என்றும், அவையும் அவன்மார்பினது ஊற்றூற் பிறந்த மென்மை பேதுவாகப் பிறத்தலின், அதன் விளைப்படுத்து, “பனித்துயில் செய்யும் இன்சாயற்று” என்றும், குளிர்ச்சியோடு இன்பமும் ஒருங்கு பயத்தல்பற்றி, இன்சாயற்று என்றும் கூறினாள். “குளிரும் பருவத்தே

யாயினுந் தென்றல், வளியெறியின் மெய்யிற் கினிதாம்-ஒளி யிழாய், ஊடி யிருப்பினும் ஊரன் நறு மேனி, கூடல் இனி தாம் எனக்கு ” (ஐந்தி. 30) எனவரும் மாறன்பொறையனார் பாட்டும், “இனித்தன், சாயன்மார்பிற் பாயல் மாற்றிக், கைதையம் படுகினைக் கடுந்தேர் விலங்கச், செல்வரி தென்னும் என்பது ” (அகம். 210) என்பதும் இக்கருத்தினை வலியுறுத் தல்காண்க. இனி, முயங்குந்தோறும் விரிந்துகின்று அயரா விற்பம் அருளும் அழகுடைமையின், “இன்சாயற்று ” என் றுள் என்றுமாம். “யாம், முயங்குகொறு முயங்குகொறு முயங்க முகந்துகொண், டடக்குவ மன்றோ தோழி..... சார னுடன் சாயன் மார்பே ” (அகம். 328) என்றார் பிற ரும். சாயல், அழகு என்னும் பொருட்டாதல், “கண்ணு ரும் சாயற் கழி ” (பரி. 11: 54) என்பதன் உரையால் அறியப்படும்.

நீண்ட பூவினையுடைய வேழம் திண்டுதலால், மாவின் வளவிய தளிர் தூதுடங்கும் என்றதனால், அவன்மார்பினைப் பரத்தையர் திண்டுதலால் பொறுது, தான் ஆற்றா ளாயினமை புணர்த்தினாராம். மெய்ப்பாடு: இனிவால். பயன்: ஆற் றுமை கூறுதல்.

பணித்துயில் என்னும் பாடத்தால் சிறப்புடைய பொருட்பேறின்மை யறிக.

இனி, “அவனறி வாரற்ற வறியு மாகலின்,” (தொல். பொ. 147) என்ற சூத்திரத்துக் “காய்தலும் உவத்தலும் பிரித்தலும் பெட்டலும் ” என்புழி இஃது உவத்தல் என்பர் நச்சினார்க்கினியர்.

(சு)

15. மணலாடு மலர்நிறை விரும்பிய வோண்டழைப் புனலாடு மகளிர்க்குப் புணர்துணை யுதவும் வேழ முதா றுரன் ஊர னுயினு முரன் லன்னே.

சேணிடைப் பிரிந்துவந்து உடனுறைகின்ற தலைமகற்
குப் புறத்தொழக்க முளதாகின்ற தேன்று குறிப்பினு லுணர்ந்து
தலைமகள் வேறுபட்டாளாக, தோழி, அதனை யறியாது, “அவன்
உடனுறையவும் வேறுபடுகின்ற தென்னை?” என்றுட்கு
அவள் சொல்லியது.

ப.-ரை :—புனலாடு மகளிர்க்குப் புணர்ந்த துணையை
உதவுகின்ற வேழத்தையுடைய ஊர் இதலால், புனலாடும்
பரத்தையர்க்கு வேழம் செய்வனவேல்லாம் செய்வா னென்
பதாம்.

பு.-ரை :—மணலை யலைத்துக்கொண்டு போதரும் நீர்ப்
பெருக்கின்கண், விரும்பிய வொள்ளிய தழையினை யடுத்துப்
புனலாடும் மகளிர்க்குப் புணர்ந்துணையினைச் செய்யும் வேழம்
நிறைந்த மூதூரினை யுடைய லூன் உடனுறைதலால், நம்மூரி
னனே யாயினும், புறத்தொழுதுதலால், அல்ல னாயினான்,
காண் எ.று.

என்றது, ஊராயினும் ஊரனல்லாப் ஒழுதுதலாற்
றான், யான், ஆற்றாது மேனிவேறுபடுவே னாயினேன் எ.று.

மணலாடு மலிர்நிறை பென்பது மணலாடு மலிர்நிறை
பென நின்றது. மலிர்நிறை, நீர்ப்பெருக்கு, வினைத்தொகை.
மலிர்நிலை, நிறைதலுமாம்; “இருங்கழி யோதம் இல்லிறந்து
மலிர்” (குற. 117) என்புழிப்போல. உடுத்தென்பது சொல்
லெச்சம்*. “சொல்லெ னெச்சம் முன்னும் பின்னும்,
சொல்லன் வல்ல தெஞ்சுத லின்றே” (தொல். சொல். 441.)

* “பொருளுணர்ந்தன்றிச் சொல் வருவித்தல் கூடாது,
பொருளுணர்ந்த பின்னர்ச் சொல் வருவித்தலாற் பெறப்படுவ
தொர் பயனில்லை; ஆதலாற் சொல்லெச்சம் வருவித்தல்
வேண்டாவாம், பிற எனின் :- சொற்றொட ருணர்ச்சி
சொல்லா னன்றிப் பெறப்படாமையின், ஒருதலையான் வேண்டும்
என்க” என்பர் ஸ்ரீமாதவச் சிவஞானயோகிகள் (தொல். கு-
விருத்தி).

என்றார் ஆசிரியரும். புணர்துணை, பற்றியாடுதற்குத் துணையாதல்; புணையாய்ப் பயன்படுதலுமாம். “நட்புக், கொழுங்கோல் வேழுத்துப் புணைதுணை யாகப், புனலாடு கேண்மையனைத்தே” (அகம். 186.) என்பதனாலும் இது துணியப்படும். புணர்துணை என்றதற்குப் புணர்ந்த துணை பெனப் பழைய வுரைகாரர் கூறியது காண்க. காதலன்பாற் பிணிப்புண்ட மைந்தரும் மகளிரும் கூடி நீராடு மிடத்து ஏனைத் துணைவரின் நீக்கி, இவர் துணைமையைச் சிறப்பித்துப் புணர்துணை பென்பு ஈண்டுத் தலைமகன் புணர்துணை யாதலைச் சிறப்பித்ததுபோல, “புனலாடு புணர்துணை யாயினனெமக்கே” (ஐங். 72) எனத் தலைமகளைச் சிறப்பித்திருத்தல் அறிக. ஊரனாகற்கும், ஆகாமைக்கு முரிய காரணங்கள் வருவிக்கப்பட்டன. உம்மை, எதிர்மறையெச்சமாய் எதிர்மறைமுடிபு கொண்டது; “எதிர்மறை பெச்சம் எதிர்மறை முடிபின்” (தொல். சொல். 435) என்பது விதி.

உள்ளுறையால் அவன் புறத்தொழுக்க முடையன் என்பதனைக் குறிக்கின்ற ளாகலின், வாளாது ஊரனல்லன்னே யென்றான். ஊரனாயினும் என்றது தோழி கூறியதனைக் கொண்டு கூறியது. ஆயினும் என்றதனால், ஊரனாகாமையே தலைமகனது உட்கோளாம். இதனற்பயன், ஒருர்க்கண் உறையினும் நம்மனைக்கண், வாரான்; ஒரோவழிவரினும், நெஞ்சம் புறத்தொழுக்கத்தின் மேற்றுகலின், இன்பஞ்சிறக்கும் முயக்கமும் செய்யான், ஆகலின், யாம், வேறுபடுவதல்லது பிற்தில்லை என்பதாம். “ஒருர் வாழினும் சேரி வாரார், சேரி வரினுமார் முயங்கார், ஏதிலாளர் சுடலை போலக், காணக் கழிபமன்னே” (குறுக். 231) என்று பிறுண்டு நிகழும் தலைவிகுற்றாலும் இப்பொருண்மை துணிக. இஃது உள்ளதுவர்த்தல். “அவனறிவாற்ற வறியுமாகலின்” (தொல். பொ. 147) என்ற சூத்திரத்துக் “கொடுமை பொழுக்கம் தோழிக் குரியவை, வடுவறு சிறப்பிற் கற்பிற் றிரியாமைக், காய்தலும் உவத்தலும், பிரித்தலும் பெட்டலும், ஆவயின் வருஉம் பல்வேறு நிலையினும்” என்பதனுள், இது, காய்தலின் பாற்படும்.

வேழம் புனலாடு மகளிர்க்கு உதவிபுரிதல் போலத் தலைமகனும் பாத்தையர்க்கு அவர் வேண்டுவன புரிந்தொழுகு கின்றான் என்பது உள்ளுறை. வேண்டுவன : புனலாட்டு முதலிய விளைபாட் டயர்தல், விழாவயர்தல், பிரிவின்றிக் கூடி யிருத்தல் முதலியன. மெய்ப்பாடும் பயனும் அவை.

மலர்நிறை பென்றும், வெண்டழை பென்றும் பாட முண்டு. “காவிரி மலர்நிறை” (ஐவ். 42), “மலரார் மலர்நிறை” (ஐவ். 72) என இத்தாலுள்ளும், “கோடுதோய் மலர்நிறை” (அகம். 166) எனவும், “மலர்புனல்” (பரி. 6 : 3) எனவும் “கண்பனி மலர்நிறைதாங்கி” (பதிற். 26), “உவலை சூடி யுருத்துவரு மலர்நிறை” (பதிற். 28), “செங்குணாக் கொழுகுங்கலுழி மலர்நிறைத், காவிரியன்றியும்” (பதிற். 50) எனவும் பிறதாலுள்ளும் பசில் வழங்குமாற்றாலும், மலர்நிறை பென்பது நீர்ப்பெருக்கு என்னும் பொருளதாகா தாகலினாலும், அது பாடமன்மை யறிக்க. தழையாவது, இளைய மகளிர் அணியும் உடைவிசேடம். இஃது ஆம்பல், நெய்தல், செயலை, ஞாழல் முதலியவற்றின் மலராலும், தழையாலும் தொடுக்கப்படுவது என்பதை, “வயன்மல ராம்பற் கயிலமை துடங்குதழை” (ஐவ். 72), “கொடுங்கழை நிவந்த நெடுங்கால் நெய்தல், அம்பகை நெறித்தழை,” (நற். 96), “கொண்டைக் கூழைத் தண்டழைக் கடைசிபர், சிறுமா ணைய்தல் ஆம்பலொடு கட்கும்” (புறம். 61), “செயலையம் பகைத்தழை” (ஐவ். 211), “ஞாழன் மலரின் மகளிர் ஒண்டழை யயருத் துறைவன்” (ஐவ். 147), “தழையோர் கொய்குழை யரும்பிய குமரிஞாழல்” (நற். 54), “தண்ணருங் காவியம்பகை நெறித்தழை” (நற். 123) என்பனவும் பிறவும் உணர்த்தும். இவை பல்வேறு வண்ணமுடைய வாதல் பற்றிப் “பகைத்தழை” பென வழங்கப்படுதலின், அவற்றுள் ஒன்றனை வரைந்து கொண்டு அதனால் விசேடித்தல் நெறியன்மையாலும், அவ்வாறு சான்றோர் செய்யுளுள் யாண்டும் வழங்கப்படாமைபாலும் வெண்டழை பென்பதும் பாடமன்மையை வுணர்க. (ரு)

16. ஓங்குபூ வேழத்துத் தூம்புடைத் தீரள்காற்
 சிறுதொழு மகளி ரஞ்சனம் பெய்யும்
 பூக்களு லூரணை யுள்ளிப்
 பூப்போ லுண்கண் போன்போர்த் தனவே.

வாயிலாய்ப்புகுந்தார்க்குத் தோழி, “அவன் வரவையே
 நினைந்து இவள் கண்ணும் பசந்தன; இனி அவன் வந்து
 பெறுவது என்னை?” எனச் சொல்லி வாயின் மறுத்தது.

ப.-ரை:—“ஓங்குபூ.....பூக்களு லூரன் என்றது,
 இழந்தார்க்குப் பயன்படு மூரன் எ.று.

பு.-ரை:— உயர்ந்த பூவ்னையுடைய வேழத்தின்
 புழை பொருந்திய திரண்ட தண்டின்கண் சிறுத்த வாழ்க்கை
 யினை யுடைய மகளிர் அஞ்சனத்தைப் பெய்துவைக்கும், பூக்
 கள் நிறைந்த லூரணை நினைத்தலால், தலைமகளின் பூப்போன்ற
 மையுண்ட கண்கள் பொன்னிறப் பசலை பூத்தன; ஆகலின்,
 இனி, தலைமகன் போந்து பெறுவ தென்னை? எ.று.

ஓங்குதலை வேழத்துக் கேற்றாக. தூம்பு, மூங்கிலைப்
 போல உள்ளிற் புழையுடையது; “கழகண்டன்ன தூம்
 புடைத் தீரள்கால்” (அகம். 176) என்பதனா லறிக. சிறுமை,
 செல்வநிறை வின்மை; உலகவழக்கு; இக்காலத்தும் முன்பு
 செல்வமுடையராய்ப் பின்னர் வறுமைநிலை பெய்திருநாள்
 சிறுத்தப்போனார் என்ப. தொழு, இவ்வாழ்க்கை; “தொழு
 விற றோன்றிய தோமறு கேவலக் கிழவன்” (சீவக. 856)
 என்பதன் உரைகாண்க. இனி, சிறுதொழு மகளிர் என்
 றது, தொழுவறைகளில் தொழில்புரியும் கடையர்மகளிரை
 எனவும், தொழுதுண்டு வாழும் பணிப்பெண்க ளெனவும்
 கூற்றனுமாம். குற்றஞ்செய்தவளின் மூங்கற்சூழாய்களில் தேன்
 பெய்துவைப்பது போல மருதநிலத்துச் சிறுதொழுமகளிர்
 அஞ்சனத்தை வேழத்தின் தண்டிற் பெய்துவைத்தல் அக்கால-
 வழக்குப் போலும். “வாங்கமை பழுனிய நற்வுண்டு”
 (நிற். 276) என்றும், “அம்பனை வினைந்த தேக்கட் டேறல்,

வண்டுபடு கண்ணியர் மகிழுஞ்சீதார்” (அகம். 368) என்றும், “நீடமை விளைந்த தேக்கட் டேறல்” (முருகு. 195) என்றும் வருவனவற்றால் குறமக்கள் இயல்பு அறிந்துகொள்க. உள்ளி யென்னும் செய்தெனெச்சம் காணப்பொருட்டு. பொன் போறலின், பசலையைப் பொன் னென்றும், போர்த்தது போலப் படர்தலின், டோர்த்தன வென்றும் கூறினார். “பொன்னேர் பசலைக் குதவா மாறே” (நற். 47) என்றும், “பல்விதழ் மழைக்கட் பாவை மாய்ப்ப, பொன்னேர் பசலை யூர்சா” “நெய்தல், மணியேர் மாணல மொரீஇப், பொன்னேர் வண்ணங் கொண்டவென் கண்ணே” (அகம். 229, 290.) என்றும் பிற சான்றோரும் கூறுப.

தலைமகன்வாவு கருதி யிருந்தாட்கு, அஃது ஒருகாலக் கொடுகாலை அணித்தாய்த் தோன்றுதலின், உள்ளியென்றும், உள்ளியவழி, அவன் வராது போய்த்தமையின், மேனி வேறு பட்டுக் கண் பசப்பெய்துதலின், பூப்போ லுண்கண் பொன் போர்த்தனவே என்றும் கூறினான். பசலை பாய்தலால், மேனி வேறுபடுமாறு ஒருபுடை நிற்க, கண்ணின் வனப்புக் கிங்குவாள், பூப்போ லுண்கண் எனவிசேடித்தான். “மணி மருண் மேனி பொன்னிறங் கொளலே” (அகம். 156) என்றதனால் மேனி வேறுபடுதலும், “பூப்போ லுண்கண் புது நலம் சிதை” (நற். 325) என்றதனால், கண்ணின் பொலி வழிவு கருதி யிரங்குதலும் சான்றோர் சுட்டி யுணர்த்துமாறற்க.

“பாணர் கூத்தர் விறலையர் என்றவர், பேணிச் சொல்லிய குறைவினை யெதிரும்” (கொல். பொ. 150) என்பவாயினும், வாயிலாய் வந்தார் எனப் பொதுப்படக் கூறியவழி இவர் அனைவரும் அடங்குதலின், இவர்க்குத் தோழி வாயின் மறுத்தலும், மறுத்தாள்போல நேர்தலும் பிறவும் இதன்கண் அடங்கும் என்க.

சிறுதொழுகளின் தம் அஞ்சனம் கெடாதவாறு பெய்துவைத்தற்கு வேழம் பயன்படுமாறு போல, பாத்தையர்

தம் நலம் கெடாதவாறு கூடியிருந்து படன்படுகின்ற னென உன்னுறை கொள்க. கொள்ளவே, இதனால், தலைமகள் எய்திய பசுப்பிற்குரிய அவனது வாராமைக்கு, ஏது கூறியவாறாயிற்று. தலைமகள் பரத்தையர்க்கு அவர் இயைந்தவாறு ஒழுக்குத், “அவனணங்கு மாதர், பணியிகவான் சாலப் பணிந்து” (திணைமா. 135) என ஆசிரியர் சுணிமேதாவியார் கூறுமாற்றானுமறியப்படும். மெய்ப்பாடு : வெகுளி. பயன் : வாயின் மறுத்தல். (சு)

17. புதன்மிசை நுடங்கும் வேழ வெண்பூ
விசும்பாடு குருகிற் றேன்று மூர்ன்
புதுவேர் மேவல னாகலின்
வறிதா கின்றென் மடங்கெழு நெஞ்சே.

தலைமகள் பரத்தையிற் பிரிந்தவழி, “இவ்வாறெழுது தலும் ஆடவர்க் கியல்பன்றே ; நீ இதற்கு நெஞ்சழிகின்ற தென்னை ?” என்ற தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது.

ப.-ரை :— புறத்தொழுக்கம் உளதாகிய துணையே யன்றி, நாடோறும் கனவில் வந்து வந்ததுதலு முடைய னாதலால், என் நெஞ்சு பேருமை யீழ்ந்து மெலிகின்ற தென்பதாம். புதன்மிசையே நுடங்கும் வேழவெண்பூக் காதான விசும்பின் கண்ணே பறக்கும் துற்துபோலத் தோன்றும் ஊர்ன் என்றது, தன்மை தோன்றுது ஒழுதுவாரை யுடையான் எ. று.

பு.-ரை :—புதலின் மேற்பட நின்று அசையும் வேழத்தின் வெள்ளிய பூ விசும்பின்கட் பறக்கும் வெண்குருகு போலத் தோன்றும் ஊர்ன் புதியராயினர்மாட்டு நசையுடைய னாகலின், அதனை பறியாது என் மடங்கெழு நெஞ்சம் அவனை நினைந்து மெலிவ தாயிற்று எ. று.

வெண்பூவேழம் என வரற்பாலதாகிய வண்ணச்சினைச் சொல், ஈண்டு உவமப்பொருண்மை குறித்துப் பிறழ்ந்து நின்

றது. துடங்கும்பு என இயையும். பூக்கள் செறிந்த புதலி
னிடையே ஒங்குகின்றது, மலர்ந்தது, அதற்கு அணிசெய்தலின்,
“புதல்மிசை துடங்கும் வேழவெண்பூ” என எடுத்துக் கூறி
ஞர். “வளரா வரடை யுளர்புநனி தீண்டலின், வேழ
வெண்பூ விரிவன பவவுடன், வேந்துவிசை கவரியிற் பூம்புத
லணிய” (நற். 241) எனப் பிறரும் கூறுமாற்றா வறிக. புது
வோர், நலம் புதியராய இனைய பாத்தையர்; “வதுவை
நாளணிப் புதுவோர்ப் புணரிய, பரிவொடு வருடம் பாணன்”
(அகம். 56) என்புழிப்போல. மேவல், நசை. “நம்பு
மேவு நசையா கும்மே” (தொல். சொல். 329) என்பர் ஆசிரி
யர். நெஞ்சு வறிதாதல், நினைந்த பயன் பெறுமையால் அழி
தல்; “வறிதுகு நெஞ்சினன்” (நற். 368) என்றாற்போல.
“செய்யா கூறக் கிளத்தல், எய்யா தாகின்(று)எம் சிறுசெந்
நாவே” (புறம். 148) என்புழிப்போல, ஆகின்று என்பது
இறந்தகால முற்றுவினை. மடங்கெழுநெஞ்சு, மடமை
பொருந்திய நெஞ்சம். கொளுத்தக் கோடலும், கொண்டது
விடாமையும் நெஞ்சின் செயலாதலின், அச்செயன்மை
தோன்ற “மடங்கெழு நெஞ்சு” என்றார். “அச்சமும்
நாணு மடனுமுந் துறுத்த, நிச்சமும் பெண்பாற் குரிய
வென்ப” (தொல். பொ. 99) என்ப.

புதுவது காணுத்தோறும் அதனைப் புகன்று (விரும்பி)
ஒழுகுதல் மக்கள் மனப்பான்மை யாகலின், தலைமகன், புது
வோர் மேவலன் எனப்பட்டான்; “புதுவோர்ப் புணர்தல்
வெய்யன்” (கலி. 75) என்றும், “புகன்ற வுள்ளமொடு புது
வோர் சாயத், ககன்ற கிழவனை” (தொல். பொ. 147) என்
றும் சான்றோர் கூறுவர். இவ்வாறு புதுவோர்மேற் புகன்ற
வுள்ளத்தனும் ஒழுகுபவனுக்கு, நலம் பழையளாய தான்,
கரும்பின் கோதுபோல விரும்பப்படுமா நின்மையின், புது
வோர் மேவல னாகலின் என்றாள். “கருங்கயத் தாங்கட்
கழுமிய நீலம், பெரும்புற வாளைப் பெடைகனூஉ மூன்,
விரும்புநாட் போலான் வியனல முண்டான், கரும்பின்கோ
தாயினேம் யாம்” (கிணைமொழி. 39) எனப் பிறண்டும்.

தலைவி இளைந்து கூறுதல் காண்க. “எம் இளமை சென்று தவத் தொல்லோதே” (அகம். 6) என்றதனால், தலைவி தான் இளமைப் புதுநலங் கழிந்து பழையளாயினமை கூறுமாற்றிக். இவ்வாறு புதுவோரை மேவிக் கூடுதலும், பழையோரைக் கைவிட்டுப் பிரிதலும் அவற் கியல்பென்பதனை யந் யாது நினைந்து, நினைந்த பயன் பெறுதொழிந்து நெஞ்சழிந்து நிற்கின்றே னென்பாள், வந்தாகின் நென் மடங்கெழு நெஞ்சு என்றாள். “வருவரென் னுணர்ந்த மடங்கெழு நெஞ்சம், ஐயந் தெளியரோ நீயே” (அகம். 303) என்பதனாலும் இக் கருத்து வலியுறுதல் அறிக. செம்புலப் பெய்நீர் பேரல், இருவர் நெஞ்சமும் கலந்து ஒன்றுய காலத்தும், அவர்நெஞ்சின் பான்மை அறியாது கழித்தமை கருதி நெஞ்சினை, மடங்கெழு நெஞ்சு என்று கூறினாள். தலைமகளைக் கூடியிருந்த தலைமகன், பிரிவின்கண் தன்னாற்றாமையை அவட்கு அறிவியா தொழிந்தமை சுட்டி, தன் நெஞ்சினை, “உடம்பான் டொழிந்தமை யல்லதை, மடங்கெழு நெஞ்சம் நின்னுழையதுவே” (அகம். 29) என்று கூறுமாற்றினு மறிக. இஃது அழிவில்சுட்டத் தவன் பிரிவாற்றாமை.

இது, “காய்தலும் உவத்தலும் பிரித்தலும் பெட்டலும்,” (கொல். பொ. 147) என்புழிப் பிரித்தலின் பாற்படும். ஆசிரியர் நச்சினூர்க்கினியரும் இதுவே கூறினர்.

புதன்மசை நுடங்கும் வேழத்தின் வெண்பூ விசும் பின்கட் பறக்கும் குருகுபோலத் தோன்றும் என்றது, சிறப்பில்லாப் பரத்தைப் பாரியினும் புதுமை நலத்தால் உயர்ந்த குலமகளிர்போலத் தோன்றுவர் என்றவாறு. மெய்ப்பாடு: தன்கட் டோன்றிய வருத்தம் பற்றிப் பிறந்த இளிவால். பயன் : மெலிவுரைத்தல். (எ)

இருஞ்சாயன்ன செருந்தியொடு வேழங்
கரும்பி னலமருங் கழனி யூன்

பொருந்துமல ரன்னவென் கண்ணழப்
பிரிந்தன னல்லனோ பிரியலெ னென்றே.

பரததையிற் பிரிந்து வந்து தெளித்துக் கூடிய தலை மகற்குப் பின் அவ்வொழுக்கம் உளதாயவழி அவன் வரவிடுத்த வாயில்கட்டுத் தலைமகள் சொல்லியது.

ப.-ரை:— செந்திப்பூவோடு வேழம் கரும்புபோல அலமந முரன் என்றது, தம் சேடியரோடு பொதுமகளிர் தல மகளிரைப் போலத் தற்க்கி யொழுது முரன் எ.று.

பு.-ரை:—கருங்கோரையை பொத்த செருந்தியுடன் வேழம் கரும்பு போலக் காற்றினால் சுழன்று அசையும் கழனி களை யுடைய லுரன் முன்னர்ப் போந்து கூடிய ஞான்று, இனிப் பிரியேன் என்று கூறி, பின்னர் அழகிய மலர்போலும் என் கண்கள் கலுமுமாறு பிரிந்தானாகலின், அவன்பொருட்டு, கீயிர் போந்து வாயில்வேண்டுவ தென்னை? எ.று.

சாய், கோரை. செருந்தி, ஒருவகைக் கோரை; நெட்டிக்கோரை, வாட்கோரை பென்றும் கூறுப. “கழனி மாய் செருந்தி கண்பமன் னூர்தா” (மதுரை. 172) என்பதன் உரைகாண்க. ஏனை வருமிடங்களினும் இதுவே யுரைத்துக் கொள்க. இப்பெயரிய தொரு மாமும் உண்டு. அது நெய்த னிலத்துக் குறித்து. அதனியல்பினை, “பாசிலைச் செருந்தி தாய விருங்கழி” (ஐங். 112) என்புழிக் கூறுவாம். அலமால், சுழற்சி. காற்றினால் என்பது அவாய்நிலை. அல்லனோ என் புழி ஓகாரம் எதிர்மறை. பிரியலென் என்றது முன்பு பாத் தையிற் பிரிந்து வந்து கூடிய தலைமகள் தன்னைத் தெளித்துக் கூறியதனைத் தலைவி கொண்கூறியது. ஆகலின் என்பது முகலாயின சுறிப்பெச்சம்.

பரததையிற் பிரிந்திருந்து போந்தான், கூட்டங்கருதி, இனிப் பிரிபாமையைத் தெளித்தவிடத்துக் கூறியது நீங்காது நெஞ்சில் நின்று நிலவுதலின், பிரியலென் என்றே என்றும்,

தன்னை மறந்தா னுயினும், தன்னைத் தெளிவிப்பான் கூறிய சொல்லை மறந்து பொய்த்தொழுதுகல் கூடா தென்று கருது கின்ற ளாகலின், பிரிந்தனனல்லலோ என்றும், வாயில்கள் கூறுவது தனக்கு ஒக்குமாயினும், தன் கண்கள் அதனை எலாது அழுதல்மேயின எனத் தன்னுறுப்பின்மேல் ஆற்றா மையை பேற்றிப் “பொருந்துமலரன்னவேன் கண்ணழ” என்றும் கூறினான். தன்னாற்றாமையை உறுப்பின்மேல் வைத்துக் கூறல் வழுவாயினும், “வண்ணம் பசந்து புலம்புறுகாலை, உணர்ந்தபோல் உறுப்பினைக் கிழவி, புணர்ந்த வகையிற் புணர்க்கவும் பெறுமே” (தொல். பொ. 202) என்றதனால் அமையும் என்க. “பிரிந்தன னல்லலோ” என்றதனால், வாயில்கள், அவன் புலந்தவழித் தலைமகன் அன்புடைமை முதலியவற்றைக் கூறுவதல்லது. கொடுமை கூறல் இலக்கண மன்மையின், அவ்வன்புடைமை முதலாயவற்றைக் கூறினாரென்றும், அவன், அவர்களை மறுத்து, அவன் பிரிந்தமையே அவன தன்பின்மை புணர்த்துமென்று கூறினான் என்றும் கொள்க. “மனைபி தலைத்தாட் கிழவோன் கொடுமை, தம் முள வாதல் வாயில்கட் கிலலை” (தொல். பொ. 165) என்பதனால் வாயில்கள் தலைவன் குணங் கூறுவதல்லது கொடுமை கூறார் என்ப தறிக. இஃது அழிவில் கூட்டத் தவன் பிரி வாற்றாமை.

வேழம் செருந்திபொடு கூடிக் கரும்புபோலக் காற்றினால் அலமரும் என்றதனால், பாத்தையரும் தம்மோழியருடன் கூடித் தமக்குத் தலைமகன் செய்யும் தலையளியால் தருக்கி பொழுதுகின் றனர் என வுள்ளுறுத் துரைத்தவாறு. இதனால் பயன், “குலமகளிராகிய எம்பாற் பெறுவதனை, பாத்தையர் பாலும், பெறுதலின், நீயிர் அவற்கு வாயில்வேண்டுவு தென்னை?” என வாயின்மறுத்தவாரும். இவ்வள்ளுறைக் கட்ட கூறிய க ட்ப்பொருளாகிய கோரை மகளிர் தம் முன்கையில் வீண்போல அணிந்து விளையாட்டயர்த்தற்குப் பயன்படுவ தாகலின், அவளறிதீளவீயென அறிக; “கிழவி சொல்லின் அவளறி கிளவி” (தொல். பொ. 301) என்பர் ஆசிரியர்.

“சாயும் நெய்தலு மோம்புமதி பெய்மின், மாயி நங் கூந்தன்
மடங்கை, ஆய்வனக் கூட்டும் அணியுமா ரவையே”
(நற். 60) என்ச் சான்றோர் கூறுதலால், கோரை பயன்படுமா
றற்க. மெய்ப்பாடு: வெகுளி, பயன்: வாயின்மறுத்
தல். (அ)

19. எக்கர் மா அத்துப் புதுப்பும் பெருஞ்சினை
புணர்த்தோர் மெய்ம்மணங் கமழும் தண்பொழில்
வேழ வெண்பூ வெள்ளுனை சீக்கும்
ஊர னுகலிற் கலங்கி
மாரி மலரிற் கண்பனி யுகுமே.

“பன்னாள் அவன் சேணிடைப் பிரியவும் ஆற்றியுளை
பாகிய நீ, சின்னாள், அவன் புறத்தொழுகுகின்ற இதற்கு ஆற்றா
யாகின்ற தென்னே?” என்ற தோழிக்கு, “எதிர்ப்பாடின்றி
ஓசர்க்கண்ணே உறைகையினாலே ஆற்றே னாகின்றேன்”
எனத் தலைமகள் சொல்லியது. வாயிலாய்ப் புதுந்தார் கேட்டு
நெருங்காது மாறுதல் கருத்து.

ப.-ரை:—மாங்கொம்பு பூத்து வதுவைகளிற் மெய்ம்
மணங்கமழக் கடவபொழிலை அம்மலர் அரும்பாகிய பருவத்தே
வேழங்களின்பூத்தடைத்து ஆரன் என்றது, சேணிடைப் பிரிந்து
வந்து தன்னுடைய நிகழ்கின்ற பருவத்து இன்பங்கள் நுகராமல்
இடையே விலக்துசின்ற பரத்தையர்களை யுடையான் எ. று.

பு.-ரை:—எக்கரிடத்து நின்ற மாமரத்தின் புதியவாய்
அரும்பி மலர்ந்த பூக்களையுடைய பெரிய கொம்பு, வதுவையிற்
கூடியவர் மெய்ம்மணம் கமழும் தண்ணிய பொழிவின்கண்,
வேழவெண்பூவின் இதழாகிய உளை அப்பூக்களைத் துடைத்
தழிக்கு மூனாகவின், என் கண்கள் கலக்கமுற்று, மழை
யால் நனைந்த குவளைமலர் போல நீர்சொரியாநின்றன, காண்
எ. று.

எக்கர், நீரால் கொணரப்பட்ட மணல் பாந்த விடம் ; இக்கருத்தே கொண்டு ஆசிரியர் நச்சினாக்கினியரும் “கடு வாற் கலுழிக் கட்கின் சேயாற்று, வடுவா முழக்கர் மணலினும் பலரே” (மலைபடு, 556-7) என்புழி எக்கர் என்பதற்கு இடு மணல் என்றே உரை கூற்றார். சினை, மணங்கமழும் பொழில் என இயைக்க. செயப்படுபொருள் வருவிக்கப்பட்டது. மெய்ம்மணம், மெய்யின்கண். ணெழும் மணம். சினை. கமழும் மணம், புணர்ந்தோர் மெய்கமழும் மணம் போலுதலின், சினை புணர்ந்தோர் மெய்ம்மணங் கமழும் என்றார். வதுவைக் கோலங் கொள்வார் பலவகை மலரும், வியையும், சன்னமும் புனைதலால் எழும் மணம் நறிகாதலின், புணர்ந்தோர் மெய்ம் மணம் என விசேடித்தார் ; “தண்கய நண்ணிய பொழி றொறுங் காஞ்சிப், பைந்தா தணிந்து போதுமலி யெக்கர், வதுவை நாற்றம் புதுவது கருல” (அகம். 25.) என்றார் பிறரும். வேழப்பூவின் இதழ் உளை போறலின், வெள்ளுளை எனப் பிரித்தோதனார். மேலே, “பரியுடை நன்மான் பொங்குளை யன்ன” (ஐங். 13) என்புழி வேழப்பூ குதிரையின் உளைமயிர் போல்வதென உவமித்தகளை நினைவுகூர்க. சீத்தல், கெடுத்தல். இஃது இப்பொருட்டாதல், “ஈண்டுநீர் மிசைத்தோன்றி இருள் சீக்கும் சுடரேபோல்” (கலி. 100) என வருதலா லறிக. மாரிமலர், மாரிக்காலத்து மழையால் நனைந்த மலர். மாரிமலர் ஆசையுந்தோறும், அதன்கண் தின்ற நீர் துளிப்பது போல, கண் ணிமைக்குந்தோறும் கலுழிந்து நின்ற நீர் துளிக்கு மென்றமையின், இது தொழி லுவம்ம். மலானைப் பொதுப்படக் கூறினமையின், ஈண்டு உவமையாதற்குச் சிறப்புடைய குவளைமலர் வருவிக்கப் பட்டது. “தண்கயம் பயந்த வெண்காற் குவளை, மாரி மாமலர் பெயற்கேற்றன்ன, நீரொடு நிறைந்தபோமர் மழைக் கண், பனிவா, வெவ் வந் தீர” (அகம். 395.) என்றார் பிறரும்.

உள்ளுறையால் தலைமகன், தன்னைக் கடி நுகர்தற் குரிய இன்பங்களை துகராவர் ஆவிலுக்கும் பாதையரை யுடை யன் என்கின்ற ளாகலின், ஊரனாகலின் என்றும், ஐந்துக்

கண் உறையினுந், அவ்வாறு விலக்குண்டலால் வாராதொழிந் தான் பொருட்டுத் தான். செயற்பாலது பிறிதின்மையின், கலங்கி என்றும், கலங்கியவழிக் கண்கலுழந்து நீர்மிக்குச் சொரிதலின், மாரிமலரிற் கண்பனியுதும் என்றும் தலை மகள் கூறினாள். இசனுட் கலங்கி யென்றதனால், தலைவி மார்டு உயிர்ப்பு என்னும் மெய்ப்பாடும், “மாரி மலரிற் கண் பனியுருமே” யென்றதனால் அவன் பிரிவாற்றாமை யென் னும் மெய்ப்பாடும் தோன்றின.

ஒருக்கண் உறையினும் தலைமகனை எதிர்ப்படா வாறு தனிப்பதனால் எய்தும் இடம்பையால், தலைவி கூறுகின்ற மையின், இஃது “அவனது வாற்ற வற்பு மாகலின்” (தொல். பொ. 147) என்ற சூத்திரத்து; “இன்பமும் இடம்பையுமாகிய விடத்தும்” என்புழி இடம்பை பென்பதன்கண் அடங்கு மென் வறிக.

மாவின் பெருஞ்சினை பூத்து மணங்கமழும் பொழிற் கண், வேழப்பூவின் வெள்ளுனை விரிந்து அப்பூக்களை யழிக்கும் என்றதனால், தலைமகன் சேணிகைப் பிரிந்தொழுகப் போந்து எமக்கு இன்பந்தாச் சமைந்தானே, பரத்தையர் விலக்கி, அது செய்யாவாறு கெடுக்கின்றார் என்று உள்ளுறுத் துணைத்தா ளாம். இது, தன் னாற்றாமைக்குரிய காரணமாகிய பரத்தையரை வேழப்பூவின் வெள்ளுனைமேல் வைத்துக் கூறுதலின் சுட்டு என்னும் உள்ளுறையா மென வுணர்க. மெய்ப்பாடு: இனி வரல், பயன்: அபரவுயிர்த்தல்.

இனி, புதுப்பும் பெருஞ்சினைப் புணர்ந்தோர் எனவும், வெள்ளுனை சீய்க்கும் என்றும் பாடமுண்டு. “சினப்புணர்ந்தோர்”, என்புழிச் சினயின் ஆகுபெயரால் நிழலிடமாக்கி, ஆண்டு புணர்ந்தோர் என்றுணர்க. அதனும் பொருட்சிற வுறமை யுறிந்து கொள்க. சீத்தல் என்பது சீய்த்தல் என வருமாறு வழக்கினுள் இன்மையாலும், “தூற்றத்தித் தர்மரைப் பூச்சினை சீக்கும்” (ஐங். 20) என்புழி, அன்ன

கொரு பாடமின்மையானும் அது பாடமன்றென்க. “இருள் சீக்கும் சுடரோபோல்” என்பழியும் சீய்க்கு மென்பதொரு பிரதிபேதம் உண்டென, இ. வை. அனந்தராமையர் காட்டியதும் இதனால் பொருந்தாமை யறிக. (க)

20. அறுசில் கால வஞ்சிறைத் தும்பி
நூற்றிதழ்த் தாமரைப் பூச்சினை சீக்குங்
காம்புகண் டன்ன தாம்புடை வேழத்தத்
துறைநணி யூரனை யுள்ளியென்
இறையே ரெல்வனை நெகிழ்போ டும்மே.

தலைமகளை வாயில் நேர்வித்தற்பொருட்டாக, “காதலர் கொடுமை செய்தா ராயினும் அவர்திறம் மறவாதோடியல் வேண்டும்,” என்று முகம்புகுகின்ற * தோழிக்கு, “என்கைவளை நிலலாதாகின்றது அவரை நினைந்ததன் பயனன்றே; இனி அடையும்,” எனத் தலைமகள் சொல்லியது.

ப.-ரை:—தாமரைப் பூவகத் துளதாகிய தும்பிச் சீனையை வேழம் சீத்தும் என்றது, தன்மாட்டு என்பதில்வன் உறைதலையும் விலக்தவாராகிய பொதுமகனரை யுடையான் எ.று.

சினைச்சேக்கும் என்று பாடமோதனர் தும்பிச்சீனை வந்த வேழம் தந்தமென்று பொருளுரைப்ப.

பு.-ரை:—ஆறுகியசில கால்களையும், அழகிய சிறையினை யுடைய தும்பி, நூறுகியபல இதழ்களை யுடைய தாமரைப் பூவின்கண் ஈன்றுள்ள சீனைகளை யழிக்கும், மூக்கில் போல் உள்ளிற் புழையினை யுடைய வேழம் செறிந்த துறையினை யருகிலேயுடைய ஆரனை நினைந்ததனால், இறையும், அழ

* முகம்புகுதலாவது, தான் கூறுவதனைத் தன்முகநோக்கி கின்று கேட்குமாறு, நிருவர் மற்றொருவர்பால், முன்னுரையாக, வேண்டுவனசில, கூறிச்சேறல்.

கும், ஒளியு முடைய என்வளைகள், நில்லாது நெகிழ்ந்து, ஓடா கின்றன எ. நு.

பூவிற்கண் தும்பி யின்ற சினைபைச் சீக்கும் வேழம், தும்புடை வேழம் என இயையும். சததளம் என்னும் வட சொல், தாமரைக்கு விசேடணமாய் வழங்கப்பெறும் இயைபு கருதி, யதனை மொழிபெயர்த்து, “தூற்றித்தழ்த் தாமரைப்பூ” எனவிசேடித்தார். சதம் என்றது பன்மைப்பொருட்டு. அதனை நோக்க ஆறு, சின்மைப் பொருட்டாதலின், அறுசில் கால என்றார். “சதம் என்றது தூற்றினும் பலவினும் செல் லும்” என்பர் தக்கயாகப்பநணி யுரைகாரர் (கா. 3. உரை). கால வேண்டும் பெயரெச்சக் குறிப்பு, தும்பி பெயரும் பெயர் கொண்டது. பூச்சினை, பூவிற்கண்ணுள்ள சினை. சினை, முட்டை. கணி, அணிமை; “துறைநணி யிருந்த பாக்க மும்” (கற். 101) என்புழிப்போல. உள்ளி, காரணப்பொருட் டாய் சினைபெண்களினி. இறை, சந்து.

உள்ளுறைபாற பாதையர் தலைவனைப் பிரியாதவாறு பிரித்திருக்கும் கொடுமை கூறி, அதனை நினைவுந்தோறும், நெஞ்சு நெகிழ்ந்து இனி யவனை பெதிரப்படல் அரிது என வெய்யுணி வகுந்தகின்ற ளாகலின், உள்ளி பென்றும், பண் டென்றாம் அவன் நினைவே பற்றுக்கோடாக நெகிழாது நின்ற வளைகள், இதுபோது அவ் வியல்பு மாற்றின என்பாள், இறையே ரெல்லனை நெகிழ்போடும்மே என்றும் தலைமகள் கூறினாள். இஃது உடம்புநணி சுருங்கல். பண்டென்றது, களவிற்கண் ஒருவழித் தணப்பு, வரைவிடைவைத்துப் பொருள்வாயிற் பிரிவு முதலாயினவும், கற்பின்கண், ஓதல், பகை, பொருள் முதலிய காரணமாகப் பிரிதல் என்ற இவை/ நிகழ்ந்த காலம்.

தாமரைப்பூவகத் துளவாகிய தும்பியின் சினைபை வேழத்தின்பூச் சிதைக்கும் என்றது; தலைமகன்பால் தங்கின தன்மகனைப் பாதையர் விலக்குவர் என வுள்ளுறுத்த துணைத்த

வாறு. கற்பின்கண், தலைமக்கட்குப் புதல்வரும் ஒருவாற்றான் வாயிலாத லுண்மையின், வாயின்மறுத்தலை அறமாகக் கொண்ட அகப்பொருளுெறிக்குப் புதல்வரை விலக்குதலும் அமையும் என்க. “தாயர் கண்ணிய நல்லணிப் புதல்வனை, மாயப் பாத்தை யுள்ளிய வழியும், தன்வயிற் சிறைப்பினும், அவன்வயிற் பிரிப்பினும்” (தொல். பொ. 147) என்புழிச் சிறுபான்மை, பாத்தை தன் புதல்வனை அவன்வயிற் பிரித்தா ளாகக் கூறலும் கொள்ளப்படு மென்க. மெய்ப்பாடும் பயனு மவை.

என் நிறையே போல்வளை நெகிழ்போடும்மே என்பது பாடமாயின், நிறுப்ப நில்லாது அவன்பால் நெகிழ்ந்து மெலி யும் என் நிறைபேரல, செறுப்பச் செறியாது நெகிழ்ந்தோடுவ வாயின என்வளைகள் என்றாள் என்க. துறைநனி யூரன் என்ற பாடத்தாற் பொருள்சிறவாமை யறிக. (ய்)

மருதநிலக் கருப்பொருள்களுள் ஒன்றாகிய இது, பின்வரும் பாட்டுக்கள் பத்தினும் சிறப்பாய்ப் பயின்று வருதலின், இப்பத்து இதனாற் பெயர் பெறுவதாயிற்று.

கள்வன் என்பது நண்டு (Crab). இது களவன் எனவும் வழங்கும். “புள்ளிக் களவன் புனல்சேர் பொதுக்கம் போல்” (கலி. 88) எனவும், “அலவ னள்ளி குளிர்ஞெண் டார்மதி, களவனென்றவை கற்கடப் பெயரே” எனத் திவா கரத்தும் சான்றோர் கூறுதல் காண்க. ஐங்குறுதூற்று அச்சப்பிரதியினும் களவன் எனப் “பிரதிபேதம்” காட்டப் பெற்றுள்ளது. அகநானூற்று அச்சப்பிரதியும், “கள்வன் மண்ணைச் செறிய” (அகம். 235) என்ற பாடங்கொண்டு களவன் என்பதனைப் பிரதிபேதமாகக் காட்டிற்று.

தமிழிலக்கண முறைப்படி, இது நான்கறிவுடைய வுயிர்வகையைச் சேர்ந்தது. “நண்டுத் தும்பியு நான்கறி வினவே, பிறவு முனவே யக்களைப் பிறப்பே” (தொல். பொ. 586.) என்ப. இனிப் பேராசிரியர், “மெய்யுடைமையின் ஊற்றுணர்வும், திகைகோடலின் நாவுணர்வும், நன்றங் கோடலின் மூக்குணர்வும், கண்ணுடைமையின் கண்ணுணர்வுமுடைய வாயின; நண்டிற்கு மூக்குண்டோவெனின் அஃது ஆசிரியன் கூறலான் உண்டென்பது” என்றனர்.

அலவன், குளிர்ந்த நீர்க்குழந்த நிலப்பகுதிகளில், மாஞ்செடிகளின் வேிலும், வயல்களின் வரம்பிலும், நீர்நிலைகளின் கரைகளிலும் அனைவருக்குக்கொண்டு வாழும். அதனால், “நீர்மலிமண்ணை” (அகம். 176), “இருஞ்சேற்றிரை” “தாழை வோலை” (அகம். 350, 380), “கண்டல் வோலை” “சிறுவி ஞாழல் வோலைப் பன்னி” (குறுங். 117, 328)

“தண்ணக மண்ணை” (ஐங். 27, 30) என்று சான்றோர் மிக்கெடுத்துக் கூறுப.

நண்டின் உடலிற் புள்ளியும் வரியும் பொருந்தி மேனி நலம் செய்ய, சில பொன்னிறமும் கொண்டு உலவும். அதன் கால்கள் வளைந்து துனி கூரியவாய் இருத்தலின், அது செல்வ தனா லுண்டாகும் சுவடு, நிலத்தில் கோலம் எழுதிபுதுபோல விளங்குதல்கண்டு, வரித்தல் என்னும் வாய்பாட்டால் வழங்கினர். இதனுடைய கண்கள் உடலிற் சிறி துயர்ந்து, வேம்பு, நொச்சி முதலியவற்றின் அரும்புகளைப்போறலின், “நொச்சி மாவரும் பன்னகண்ணை, எக்கர் ஞெண்டு” (நற். 267), “வேப்பு நனை யன்ன நெடுங்கணிர் ஞெண்டு” (அகம். 176), “வேப்பு நனை யன்ன நெடுங்கட் கள்வன்” (ஐங். 30) என்று சிறப் பிப்பர். “புள்ளிக்கள்வன்” (ஐங். 21, 22, 24) “வரியலவன்” (நற். 106) “பொன்வரி பலவன்” (குறுந். 303) “பொறிமா னாலவன்” (சிலப். 10: 91) என்பனவும், “கொடுத்தா ளலவ” (ஐங். ஐம். 42) “கொடுத்தா ளனைவா ழலவன்” (குறுந். 351), என்பனவும், “அனைவாழலவன் கூருகிர் வரித்த” (குறு. 351), “எக்கர் ஞெண்டின் இருங்கிளைத் தொழுதி, இலங்கெயிற் றேள ரின்னகை மகளிர், உணங்குநனை துழவுங் கைபேல் ஞாழல், மணங்கமழ் நறுவி வரிக்கும் துறைவன்” (நற். 267), “இருஞ்சேற்றள்ளல் துதலையின் வரிப்பவோடி” (அகம். 176), “அலவன் கூருகிர் வரித்த வீர்மணல்” (குறுந். 351) என்பனவும் பிறவும் போதிய எடுத்துக்காட்டுக்களாம்.

கூரிய உகிருடைமையால், வயலில் முற்றிச்சாய்ந்து கிடக்கும் நெற்கதிர்களையும், வித்திய ஞான்று முளைத்த முளைகளையும் அதுத்து நெற்பயிர் முதலியவற்றுக்கு இடையூறு செய்வதும் நண்டிற்கு இப்பல்பு. மேலும், மெல்லிய நீர்க் கொடிகளைத் துண்டித்துத் தான் செல்லும் வழியைச் செம்மை செய்துகொள்ளும் சீர்மையு முடையது. “கள்வன் ஆம்ப லறுக்கும்” (21), “வயலைச் செங்கொடி கள்வனறுக்கும்” (25), “கள்வன் வள்ளை மென்காலறுக்கும்” (26), “வித்திய

வெண்முனை கள்வன்றுக்குள்” (29) என இந்நூலுள்ளும் கூறுப. நெற்கதிரையும், பூவையும் கொண்டு சென்று, எதிர் காலம் நோக்கி, தன் மண்ணைக்கண் நிறைத்துவைத் துண் ணுதல்பற்றி, “செந்நெல்லு செறுவிற கதிர்கொண்டு கள் வன், தண்ணாக மண்ணைச் செல்லுமுான்,” “கள்வன், தண் னாக மண்ணை நிறைய நெல்லின், இரும்பு வுறைக்கு முான்” என்று இந்நூலுட் கூறுப.

நண்டுகள் நாவற்கனிபைத் தம் கவைத்த கர்த்தால் பற்றிச் சுமந்துண்டல் பார்த்தற்கு இன்பம் பயக்கும். அத னிலும் இன்பம் தருவது, அதுதன் பெடைநண்டிற்கு அக் கனியை நல்குவதாகும்; ஆண்டண்டு கனியைச் சுமந்துவிற்பு, பெடைநண்டு அதனைச்சூழி யமர்ந்து அதனுடன் கூடி யுண்ணும். அங்நாலை, அவற்றை நோக்குவார்க்கு, அவ் விரண்டனையும் பிணித்து சித்தும் காதுலன்பின் பெருமான்பு தோன்றி மகிழ்வுறுத்தும். இதனைக் கூர்த்துநோக்கிய சான் றோர், “அகலிலை நாவலுண்டிறை யுதிர்த்த, கனிகவின் சிதைப வாங்கிக் கொண்டுதன், தாழை வேளை வீழ்துணைக் கீடுஉ மலவன்” (அகம். 380) என்றும், “பொங்குகிறை பொருத் வார்மண லடைகரைப், புன்கால் நாவற் பொதிப்புற விருங் கனி, களைசெத்து மொய்த்த தும்பி பழுஞ்செத்துப், பல்கா லவவன் கொண்டகோட் கூர்த்து, கொள்ளா நம்பி னிமிரும் பூசல்” (நற். 35) என்றும், “சேய்கண் டனையன் சென்றாங் கோலவன்றன் சிர்ப்பெடையின், வாய்வண்டனையதொர் நாவற்கனி கனி நல்கக்கண்டு, பேய்கண்டனையதொன் ருக்கி னின்றான்” (கோவை. 84) என்றும் கூறுப.

அவ்வன் என்பது ஒடுமுடிய பத்துக் காற்களையுடைய உயிராவகை. இதனை ஒட்டீன் (Shell Fish) என்பர் சிலர். ஆயினும் மீனுக்குரிய இயல்புகள் முற்றவும் இன்மையின் மீன் என்றல் நிரம்பாது என்பர் உயிர்நூலறிஞர். தமிழ் நூலார்க்கும் இஃது உடம்பாடன்று.

இதன் உடலின் ஒருபகுதி ஒடொன்றில் அடங்கியுள்ளது; உடற்பொருளை ஆராய்ந்த விடத்து, அது, கடல் நீர்ப்பிறக்குஞ்சுண்ணும்பினை லாகிய தென்பது தோன்றுகிறது. இதன்நிறம் பொன்மையும் சாம்பல்கிறமும் எனப் பலகிறப்படும்.

இதன்தலை உடலின் வேறுபட்ட தன்று; ஒட்டின் உள்ளே, ஒருபுறத்தே, கொடுக்குகளுக்கு இடையே யுள்ளது; இதன்வாய், இரண்டு தசைச் செதில்களால் மூடப்பட்டுள்ளது. வாயின் இருமருங்கிலும் இரண்டு உணரிகள் (Feelers) உண்டு. அவை நீண்டு பல மூட்டுக்களால் (Joints) இணைப்புறம் நிரூக்கின்றன. இரண்டு சிறு தண்டுகளின் நுனியில் கண்கள் அமைந்திருக்கலின், அவ்வன் நாத் திசையும் காணக்கூடிய நோக்குடையது. தண்டின் நுனிக்கண் இருத்தலின், கண்களை வேண்டும்போது நீட்டவும் சுருக்கவும், ஒடுக்கவும் கூடும். கண்சுமந்து நிற்கும் தண்டு வேப்புநையும், சொச்சியரும்பும் நிகர்த்தலின், அவற்றை உவமை கூறினர் சான்றோர்.

இதன்தேகத்தின் அடிப்பகுதியில் செதில்களபல உண்டு; அவை அடிக்கடித் தூய நீரை வாய்க்கண் இறைத்தலின், நண்டு, உயிர்க்காற்றுப் (Oxygen) பெறுகின்றது, மருங்குக்கு ஐந்தாகப் பத்துக் கால்கள் உடையதாயினும் தலைப்பகுதியின் இருபுறமும் இரண்டு கவைத்த கொடுக்குகள் வின்று, இனாப்பொருளைப் பற்றவும், துண்டிக்கவும், வேண்டு வனசெய்யவும் கைபோற் பயன் படுகின்றன. ஏனையெட்டும் கூரியஉகிர் ஒன்றே யுடையவாய் துண்மணலை வரீக்கும் நோன்மையுடையவாம். ஒவ்வொருகாலும் பல மூட்டுக்களால் இணைப்புறநிருக்கின்றது என்று முன்னே கூறினாம்.

உறுப்புக்களுள் யாதானும் ஒன்று ஊறுபட்டு ஒடிந்து சிதின், அதனைப் போக்குகலும், புதிதென்று முளைத்தலும் அலவனுக்கு இயற்கையே அமைந்தன. மேலும், உடல்

வளர்ச்சிக்கேற்ப, ஓடுகளும், காலங்கோறும் உருதலும், பிறிதொன்று தோன்றுதலும் உண்டு. இவ்வண்ணம் ஒமோற்றும் இயல்பினை ஆங்கிலத்தில் மோல்ட்டிங் (Moulting) என்று கூறுப. புதிதாய்த் தோன்றும் ஓடு, முதற்கண் மென்மைத் தாயினும், நாளேற முதிர்ந்து வலிதாம். தொல்லோடு நீங்க, புத்தோடு தோன்றி வன்மை பெருத இடைக்காலம், அலவனுக்கு அல்லற் காலமாகும். ஆகலின், அதுபோது அஃது எங்கேனும் பதுங்கிக் கிடக்கும்.

தாயலவன் சினைபினுங் காலத்து, அதன் வாலின்கீழ் உள்ள சிறுமயிர்களில், அதன் சினைகள் ஒட்டிக்கொண்டு கிடந்து, பொரித்தவுடன், நெடிய வாலொன்றும், நீண்ட வுணரி பொன்றும் பெற்று, நண்டினத்திற் சாராத புத்தின வுயிராய்த் தோன்றும். உயிர்நூற்புலவையன்றி ஏனையோர் அதனை நோக்கியவழி, அஃது அலவன் பயந்த அண்புடைச் சினை யென அறிதல் இயலாது. அலவனது முழுவுருவமும் அமைவதற்குள் அஃது அடையும் மாததல் பலவாகும்.

சினைபயந்த அலவன் உடல் சுருங்கிப் பின், முன்னை யினும் பருத்தல் வேண்டி, ஓடு மாற்றக் தொடங்கும். ஓடு கழன்ற அலவன், மெலிந்து, புத்தோடு பெற்று வன்மை பெறுங்கால், அதன்வாலில் ஒட்டிக் கிடந்த சினை; பொரித்துக் தாயலவனை நீங்கும். சினை பயவாமுன் இருந்தநிலையின் வேறாய், புத்தோடும் பருவுடலும் பெறுவான் புலர்ந்து ஓய்ந்து ஓடுங்கிக் கிடக்கும் நண்டு இறந்ததுபோலக் தோன்று தலின், நம் நாட்டுப் பண்டைச் சான்றோர், “தாய் சாவப் பிறக்கும் புள்ளிக் கள்வன்” (ஐங்.24) என்பாராயினர்.

நம்நாட்டில், இழித்த மக்களுட்பலர் நண்டினை யுண்பர். மேலாட்டவரும் இதனைப் பிடித்துண்பர். நண்டுணவு எளிதிற் செரிக்காது என்று மருத்துவ நூலார் கூறுவர்.

உயிர் வரலாறு கூறும் ஆசிரியன்மார், நண்டினம் உலகில் ஏறக்குறையப் பத்து நூறாயிரம் (Ten millions)

யாண்டுக்கு முன் தோன்றி யிருத்தல் வேண்டும் என்கின்றனர்.

நண்டின் மூக்குணர்வு மிக்க துட்பமானது. ஒளி குறைந்த காலங்களிலும், பெரும்பான்மையும் இருட்போதுகளிலும் நண்டினம் இரை தேடிச் சேறலாலும், உணவுப் பொருளினும் மிக்க புதியவற்றையே நாடி யுண்டலாலும், அவற்றின் நாற்றத்தால் இடமறிந்து பற்றியுண்ணும் அமைதியாலும், அதன் மூக்குணர்வு துண்ணிதாதல் வேண்டும் * என்பர். மற்று, ஆசிரியர்: பேராசிரியர், “நண்டிற்கு மூக்குண்டோ வெனின், அஃது ஆசிரியன் கூறலான் உண்டென்பது” என்பாராயினர்.

நண்டினத்துள் பலவகை உண்டு. நீரில் வாழ்வனவும், தரையில் ஊர்ந்து செல்வனவும் பொதுவகை. நீர்த்தேறும் (Hermit crab), தேண்மீனும் (Shrimp) நண்டினத்தைச் சேர்ந்த சிறப்புவகை. இவற்றைப்பற்றிய குறிப்புக்கள், ஈண்டு வேண்டப் படாமை யின் விருத்திலும்.

நண்டுகள்- மிக்க குழ்ச்சியும், கூட்டமாய் வாழும் இயல்பும், நெடுந்தூரம் இரை தேடிச் செல்லும் ஒட்பமும் உடையனவாகும். வலைகளாற் கவர்ந்து, கரைமேற் கொணரப்பட்ட நண்டுகளுட் சில அவ்வலையிலிருந்து வெளிப்பட்டவுடன் இறந்தனபோன்று கிடந்து, வலைஞன் அற்றமறிந்து

* “We must suppose the Crab's sense of smell to be acute, for, unlike the lobster which likes its food *high*, the crab will take nothing but fresh meat, unless sorely pressed. Therefore, as it shuns the light for hunting when under observation and must feed mainly by night and as at the best its watery home must be rather gloomy, we may take it that *its nose must be very sensitive to guide it to the bait to which it scurries*. It will eat fresh meat and fish.”

—Book of Knowledge.

ஒடி ஒளித்துக்கொள்ளும். கூட்டமாய்ச் சென்று இராதேகடும் இயல்புடைய நண்டினம், ஒருகால், இந்து சமுத்திரத்து நிலப் பகுதி காணச் சென்றார் சிலர், உறங்கிக்கிடந்த அமையம் நோக்கி, அவர்தம் உடைகளையும், அவர் பிடித்து வைத்த மீன் களையும் துண்டித்துக் கவர்ந்து சென்றன என்று ஆங்கிலேயர் ஒருவர் கூறுகின்றார். அங்ஙனம் சென்றார்கள், ஒருவர், “நாங்கள் மாத்திரம் உடனே விழ்த்திலேமாயின், எங்களை அந்நண்டினம் கொன்றேயிருக்கும்” என்று எழுதுகின்றார். தேங்காய் பதக்கத் தென்னையின் பேல் ஏறினர் ஒருவர், ஆண்டுத் தேங்காயொன்றில் நண்டிருப்பக் கண்டாராம்; கடற்கரைக் கண் வாழும் நண்டுகள் சில. பல மைல்களுக்கப்பால் உலவக் கண்டதாக ஆங்கிலேயர் ஒருவர் உரைத்துள்ளார். இவ்வாறு உயிர்களின் இயல்பினை அடிப்படையாகக் கொண்ட பெருமக்கள் எழுதிவைத்துள்ளன பல கிளடக்கின்றன. அவற்றை நண்டு எழுத்தத் தொடக்கின், இந்நூல் நண்டிற்கே யறித்தாமென்று ஆளுகின்றும்.

21. முள்ளி நீடிய முதுநீ ரடைகரைப்
புள்ளிக் கள்வ னும்ப லறுக்குந்
தண்டுறை பூன் றெளிப்பவும்
உண்கண் பசுப்ப தெவன்கொ லன்னாய்.

“புறத்தொழுக்கம் எனக்கு இனியில்லை” என்று தலைமகன் தெளிப்பவும், அத்து உளதென்று வேறுபடும் தலை மகட்குத் தோழி சொல்லியது.

பு.—ரை:— “முள்ளி நீடிய..... ஊரன்” என்றது தனக்கு உரித்தாகிய இல்லின்கண் ஒழுக்கப் பரத்தையரோடு தொடர்ச்சி யதுப்பான் என்பவாறு.

பு.—ரை:— நீர்முள்ளிச் செடிகள் நீண்டு வளர்ந்துள்ள பழைய நீர்மிக்க அடைகலையின்கண், புள்ளிகளையுடைய நண்டு, அந்நீரிற் படிந்து கிடக்கும் ஆம்பலின் தண்டினை

யறுக்கும் குளிர்த்த துறையினையுடைய லூன் யாம் தெளியும் படி, புறத்தொழுக்கம் எனக்கு இனியில்லை என்று கூறியிருப்பவும், அன்னாய்! அதனைத் தெளியாது நின் மையுண்ட கண்கள் பசந்து வேறுபடுவ தென்னை? கூறுக எ.று.

“முண்டகங் கலித்த முது நீரடைகரை” (அகம். 80) என்றார் போல, “முள்ளி நீடிய முதுநீரடைகரை” பென்றார். முள்ளி, முட்களையுடையது; காரண விடுகிறீ. இதன் மலர் நீலமணி போலவதென்பது, “மணிமருள் மலர் முள்ளி” (அகம். 236) என்பதனால்தக்க. “மணிப்பூ முண்டகம் கொப்பே னாயின்” (நற். 191) என்றார் பிறரும். புள்ளி யுடைமை நண்டிற்கு அணியாதலின், புள்ளிக்கள்வன் எனப் பட்டது. “பொறிமா னாவன்” (சிலப். 10:91) என்றார் இளங்கோவடிகளும். ஆம்பல், முதலிற் கூறிய சினையறிகளாகி. கூரிய உகிரால் தண்டினைப் பற்றித் துண்டித்தல் நண்டிற்கு இயல்பாகலின், ஆம்பல் அறுக்கும் என்றார். கூரிய உகிருடைமையை, “கிரவும் கொடுத்தாள், அனாவா முலவன் கூருகிர்” (குறுந். 351) என்றார் பிறரும். “வயலைச் செங்கொடி கள்வ னறுக்கும்” என்றும், “கள்வன், வள்ளை மென்கா லறுக்கும்” (ஐங் 25, 26) என்றும் பிறரும் கூறுப. உம்மை, தெளியாமை தோன்ற நின்றது. புறத் தொழுக்கம் என்பது முதலாயின எஞ்சி நின்றன. எவன், அறியாப் பொருள் வயிற் செறியத் தோன்றும் வினாவின் கிளவி. கொல், அசைநிலை.

தலைமகற்குப் புறத்தொழுக்க முளதாகியவழி, அதனை யறிந்த தலைவி அவனோடு புலத்தவிடத்து, அவள் தெளியத் தருவனவற்றை அவன்கூறியது, தான் அறிந்துளாளாகலின், தெளிப்பவும் என்றும், தெளியாமை ஆகா தென்றற் குரிய எதுவினை உள்ளுறையாற் கூறியும், அவள் தெளியாது, புலத்தலே பொருளாகக் கொண்டு நின்றலின் உண்கண் பசப்ப தேவன்கொல் என்றும் கூறினாள். தலைமகன் தெளித்ததே யன்றித் தானும் அலிதில்லைபென வுணர்ந்து உள்ளுறுத்

துரைத்துழியும் அவன்தெனியாமைக்குக் காரணம் அறிந்திலன் என்பது தோன்ற, பசப்பது எவன் என்றான். இஃது, “அடங்காவொழுக்கத் தவன்வயின் அழிந்தோனே, அடங்கக் காட்டுதற் பொருளின்கண்” (தொல். பொ. 150) தோழி கூறியது. அடங்கக் காட்டுதல் உள்ளுறைபாற் பெற்றும்.

அடைகலாக்கண் வாழும் அலவன் ஆம்பற்றானே யறுக்கு மூரன் என்றதனால், தலைவன் தனக்குரித் தாகிய இல்லின்கண் ஒழுக்கப் பரத்தையர் தொடர்ச்சி யறுப்பான் என உள்ளுறை கொள்க. இஃது உவமமருங்கிற் றேன்றும் இனிதுறுகியவியின் பாற்படும்; பரத்தையர் தொடர்பின்மை தலைமகட்கு இன்பம் பயப்பதாம். மெய்ப்பாடு : மருட்கை. பயன் : சிவப்பாற்றுவித்தல். (க)

22. அள்ள லாடிய புள்ளிக் கள்வன்
முள்ளி வேரனைச் செல்லு மூரன்
நல்ல சொல்லி மணந்தினி
“நீயேன்” என்ற தெவன்கொ லன்னாய்.

களவினிற் புணர்ந்து பின்பு வரைந்துகொண்டு ஒழுகா நின்ற தலைமகற்குப் புறத்தோழுக்க முளதாயிற்குக, ஆற்ற ளாகிய தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது.

ப.-ரை:—“நல்ல.....அன்னாய்” என்றது இக் காலத்து உங்ஙனம் ஒழுதுகின்றன், அக்காலத்து அங்ஙனம் கூறியதென்கொல்? எ. று. சேறுடிய கள்வன் முள்ளி வேரனைச் செல்லு மென்றது, பிறர் கூறும் அலரஞ்சாது பரத்தையர் டுனைக்கட செல்வான் என்பதாம்.

பு.-ரை:— அன்னாய் ! சேறு படிந்த பு ள் ளி க னை யுடைய அலவன் முள்ளியின் வேர்க்கண் அடைந்த வனையின் கட்டபுகும் ஊரன், களவுக்காலத்து, நன்மைபயக்கும். சொற் களைச் சொல்லி மணந்துகொண்டு கற்புக்காலமாகிய இப் பொழுது, நின்னைப் பிரியேன் எனக் கூறியதன் கருத்து என்னையோ? கூறுக எ. று.

அனே, நண்வொழுமிடம். “கள்வன், தண்ணக மண் ணைச் செல்லு மூன்” (27) என இந்நூலுள்ளும், “கவைத்தா எல்வன் அளற்றனை சிதைய” (பெரும்பா. 208) எனப் பிற நூலுள்ளும் வருமாறு காண்க. களவுக்காலத்து என்பது முதலாயின அவாய்நிலை. கூடினார்க்குப் பிரியாமை மேலும் நன்மைதருவன பிற இன்மையின், நன்மை, ஈண்டுப் பிரியாமை மேற்று. அக்காலத்து அச்சொல் தேன்மயங்கு பாலினும் இனிதாயிருந்தமையின், நல்ல சோல்லி என்றார். “தேனும் பாலும் போல்வன சொல்லிப் பிரிவானேல்” என்றும், “நல்குவர் நல்ல கூறினும்” (அகம். 241) என்றும் பிறரும் கூறுப. நீயல், நீங்குதல்; “நீயலேன் என்றென்னை யன்பினாற் பிரிந்துத்தம், சாயலிற் சடுதலல்லது” (கலி. 137) என்றாற்போல. கூறுக என்பது சொல்லெச்சம்.

களவு கற்பென்னும் இருவகைக் கைகோளினும், பிரியாமைச் சொல் நிகழ்வதாயினும், களவிற்கண் வரைவு கண்ணியதாய் இன்பப்பயத்த தாகலின், நல்லசொல்லி என்றும், கற்பிற்கண், அது டொழுமைக் கேதுவாய், புறத் தொழுக்கத்துப் பிரிவுண்மை புலப்படுத்து நின்றலின், அவன் கூற்றினைபே கொண்டெடுத்துக் கூறினாள். நீயேன் என்றது தலைமகன்கூற்று. “நிகழ்ந்தது நினைத்தற் கேதுவுமாகும்” (தொல். பொ. 43) என்பதனால் தலைவன்கண் நிகழ்ந்ததனைத் தலைமகள் நினைந்து கூறினாள். க விற்போல், ஈண்டு, அஞ்ச வேண்டுத லின்மையின், எவன்கொல் என்றாள். இஃது அழிவில் கூட்டத் தவன் பிரிவாற்றாமை. ‘நீயேன்’ என்றத னால், தலைமகன்பாற் பிரிவும், உள்ளுறையால் புறத்தொழுக்க மும் கூறிபவாறு. கூறவே, அக்காலத்து அவ்வாறு கூறி யோன் இக்காலத்து இவ்வாறு கூறியொழுதுதல் என்னை என்றாளாம். ஆயினும், தலைமகன்பால் முரணிய சொன் னிகழ்ச்சி யுண்டாயிற்றென ஆராய்ந்து கூறல் ஆற்றாமைபாற் கூறுவார்க் கிலக்கண மன்மையான், இக்காலத்து இவ்வாறு கூறியொழுதுவோன், அக்காலத்து அவ்வாறு கூறியதென்னை? என்றாள் என்பது கருத்தாகக் கொள்க. பழையவரை

காரும், “இங்காலத்து இங்ஙனம் ஒழுக்குகின்றான்; அக் காலத்து அங்ஙனம் கூற்பது என்சொல் என்றவாறு,” என்றே கூறுதல் காண்க. இவ்வாறு தலைமகன் வஞ்சித்தான் என்பதுபடக் கூறுதல் தலைமகட்டு வழுவாயினும், “மங்கல மொழியும் வைஇய மொழியும், மாறிலான்மையிற் சொல்லிய மொழியும், கூறியல் மருங்கிற் கொள்ளுமென்ப” (தொல். பொ. 244) என ஆசிரியர் கூறுதலால் அமையுமென்க.

அலவன் அள்ளாடியதை நினைபாது, முள்ளிவோளைக் கண்புகும் ஊன் என்றதனால், புறத்தொழுக்கத்தால் தன்னைப் பிறர்கூறும் அலர்க்கஞ்சாது பாத்நைபர் மனைக்கட்புகுகின்றனென உள்ளுறை காண்க. “களவுங் கற்பும் அலர்வரை வின்றே” (தொல். பொ. 162) என்றதனால், அலர் கூறினான். இது புறஞ்சொல் மாணுக் கிளவி “நல்லசொல்லி மணந்து” என்பது, மறைந்தவையுரைத்தல். ஏனை மெய்ப்பாடு: இனி வரல். பயன் : ஆற்றுகைகூறல். (உ)

23. முள்ளி வோளைக் கள்வ னுட்டிப்
பூக்குற் றெய்திய புனலணி யூன்
தேற்றஞ் செய்துநப் புணர்ந்தினித்
தாக்கணங் காவ தெவன்கொ லன்னாய்.

இதவுமது.

ப.-ரை:— தன்னார் விளையாட்டுமுகளிர் அகையின் கண் வாழும் அலவனை அலைத்துப் பூகூற்று விளையாடினாற் போலத் தனானைக்கண்வாழும் நம்மை வஞ்சிப்புறத்துப்போய் இன்பம் தகுவான் எ.று.

பு.-ரை:—அன்னாப்! மகளிர், நீர்முள்ளியின் வேர்க் கண் உள்ள விளையின்கண் வாழும் அலவனை அலைத்தும், பூக் களைப் பறித்தும் விளையாட்டெய்திய புனலணியூன், களவுக் காலத்து, நாம் தெளியக்கருவன கூறித் தெளிவித்து நம்மை மணந்துகொண்டு, இப்பொழுது, ஒழுக்கம், உரையாகிய

இரண்டினாலும் தீண்டிவருத்தும் தெய்வமாவது என்னையோ கூறுக எ. நு.

அலவணையலைத்தலும், பூக்குறுதலும் மகளிர்வினையாட்டாகலின், மகளிர் என்பது வருவிக்கப்பட்டது. அலவணையலைத்தல் மகளிர் வினையாட்டாதல், “இலங்குவணைதெளிர்ப்பவலவனாட்டி, முகம்புகைகதுப்பினள் இறைஞ்சுகின்றோளே” (ஐங். 197) என இந்நூலுள்ளும், “சேர்ப்பே ரீரணையலவற்பார்க்கும் சிறுவினையாடலு மழுங்க” (நற். 123*) எனப் பிறநூலுள்ளும் கூறுப. எய்திய லூன், புனலணியூன் என இயைக்க. புனலணியூன், புனலால் அழகுபெற்ற லூன். தேற்றம்செய்து என்றது ஒருசொல்லாய்த் தேற்றி பென்னும் பொருட்டு. நப்புணர்ந் தென்பது, “நப்புணர் வில்லா நயனிலோர் நட்பு” (நற். 165) என்புழிப்போல, ஐகராவேற்றுமைத்திரிபு புணர்ச்சி முடிபு. “மெல்லெழுத்து மிகுவழி” (தொல். எழுத். 157) என்ற சூத்திரத்து, “அன்ன பிறவும்” என்றதலைமைத்தது. ஒழுக்கம், புறத்தொழுக்கம். உரை, “நீயேன்” என்பது போல்வன. ஒன்றுநின்றே ஏனையது முடிக்கும் என்னும் இலக்கணமுறையால் இனி என்றது கொண்டு, களவுக்காலம் வருவித்துரைக்கப்பட்டது. அணங்கு, காமநெறியால் உயிர் கொள்ளும் தெய்வமகள். தாக்குதல், தீண்டுதல்.

களவின்கண், வன்புறையாலும், களவுக்குரிய ஒழுக்க நெறியாலும் தன்னையின்றி யமையான் என்பது தோன்ற ஒழுக்கித் தன் நெஞ்சுகவர்ந்துகொண்டான் என்பாள், தேற்றம் செய்து என்றும், புணர்ந்தவழி, என்றும் பிரிவிலனாம் என்பது படக் கூடினான் என்பாள், நட்புணர்ந்து என்றும், இவ்வாறு தன்னெஞ்சினைக் கவர்ந்து கொண்டதன் மேலும், புறத்

---

*“செம்பேரிரணையலவற்பார்க்கும் சிறுவினையாடலுமழுங்க” என்பது அ. நாராயணசாமிநாயர் கொண்டபாடம். ஈண்டு: குறித்தது, சிலப்பதிகார அரும்பதவுரைகாரர் கொண்ட பாடம்.

தொழுக்கத்தால் தான் மேகிரலங் குன்றி வருந்தமாறு செய்தான் என்றற்குத் தாக்கணங்கு என்றும், அவ்வாறுதல் அவற்கியல்பன் றென்பது, பண்டு கூடியவழி இன்மையினால், அறிந்துளா ளாகலின், ஆவது எவன்கோல் என்றும் கூறினான். தீண்டுதலும், தீண்டப்பட்டார் நெஞ்சுகவர்ந்து துன்புறுத்தலும் தாக்கணக்கின் செயல் என்பது, “தெள்ளரிச் சிலம் பார்ப்பத் தெருவின் கட்டாக்கினின், உள்ளங்கொண்டொழித் தானைக் குறைகூறிக் கொளநின்றாய்” (கவி. 69) என்பதனாலறிக. இதனால் தலைவிமாட்டுப் பொருமை பெனப்படும் மெய்ப்பாடு தோன்றிற்று. “கிழவனை மகடுஉப் புலம்பு பெரிதாகலின், அலமால்பெருகிய காமத்துமிகுதிக்கண்” (பொ. 147) தலைமகன் செட்கைவேறுபாடு கண்டு தலைவி வருந்திச்சூறியவாறு.

மகளிர் அனைவாழ் அலவுனை யலைத்துப் பூக்குற்றா வினையாட்டெய்து மூர் என்றதனால், தலைமகன் மனைவாழும் தன்னைவருத்திப் பாத்தையர் மனைக்கண் இன்பம்துகருகின் முன் என உள்ளுறை கொள்க.

இனி, அலவுனை ஆட்டி, பூவைக்குற்று எய்திய புனால் அணர்ந்த ஊரன் என்றுகொள்ளின், ஆட்டுதலும், பூக்குறுதலும் புனற்குரிய வினையாகாமையின், அப்பொருள் கிறவாமை யற்க, மெய்ப்பாடும் பயனு மவை. (நு.)

24. தாய்சாப் பிறக்கும் புள்ளிக் கள்வனொடு
பிள்ளை தின்னு முதலைத் தவனூர்
எய்தின னாகின்று கொல்லோ மகிழ்நன்
பொலந்தொடி தெளிர்ப்ப முயங்கியவர்
நலங்கொண்டு துறப்ப தேவன்கொ லன்னாய்.

பரத்தைபுருள்களும் ஒருத்தியைவிட்டு ஒருத்தியைப்பற்றி யொழுதுகின்ற னென்பது கேட்ட தோழி வாயிலாய் வந்தார் கேட்பத் தலைமகனுக்குச் சொல்லியது.

பு.ரை:— “தாய்சாம்பிறத்தும்.....அவனார்”
என்றது, தோன்னலம்சாம்பிறத்தும் பொய்யுடனே
செய்தனசிறைத்தேரார்நாடி அந்நின்றையு முடையான்
எ.று.

பு.ரை:—அன்னாய், தாய சாவப் பிறக்கும் புள்ளி
பொருந்திய அலவனேடு, தன் பார்ப்பினையே நின்னும் முதலை
பிணையுடையது மகிழ்நனுடைய ஆர்; அவன் இங்கு எய்கின
பையிற்றே? அங்ஙன மெய்துவோன், பொன்னாலாகிய தொடி
கள் ஒலிக்கத் தன்னைக் கூடிய மகளிரது நலத்தை நுகர்ந்து
வைத்தும், அதுகெட, பின், அவரைத் துறப்பது யாது
கருநிபோ? கூறுக எ.று.

சாவவென்னும் செயவெனெச்சம் இறுதிவகாம்
கெட்டது; “சாவ வென்னும் செயவெ னெச்சக், திறுதி
வகாம் கெடுதலு முரித்தே”, (தொல். எழுத். 209) என்றார்
ஆசிரியரும். மகிழ்நன் என்பது மருதத்துத் திணைநிலைப்
பெயர். “தவழ்பவை தாமு மவற்றோ ளன்ன” (பொ. 560)
என்பதனால், முதலையினது பிள்ளை பார்ப்பு எனப்
பட்டது. இனிப் பேராசிரியர், முதலை தவழ்வனவற்றுள்
அடங்குமென்பார், “ஆமையும் முதலையும் நீருள் வாழினும்
நிலத்தியங்குங்கால் தவழ்பவை யெனப்படும்” என்றார். தன்
பார்ப்பினுள் நோயுற்று வலியுட்தவற்றைத் தன் பகையினம்
பற்றி, அவற்றின்வழியே, பிறவற்றிற்கும் தனக்கும் ஊறு
செய்யுமென வுணர்ந்து, தின்னும் இயல்பிற்றான்பற்றி,
“பிள்ளை தின்னும் முதலை” எனப்பட்டது. இதன் இயல்
பினை, “தன்பார்ப்புத் தின்னும் அன்பில்முதலை” (ஐங். 41)
என்புழிக் கூறுதும். “தாயுயிர் வேண்டாக் கூருகிர் அவ
வன்” (தொல். பொ. 157. நச். மேற்.) என்று பிறரும்
கூறுப. செய்யுளாகலின், சுட்டு, முற்படவந்தது. பொலந்
தொடி, பொன்னென்னும் சொல்லின் செய்யுண்முடிபு
பெற்றது. தெளித்தல், ஒலித்தல்; “செறிதொடி தெளிர்ப்ப
விசி” (நற். 20) என்பதனுடையது. “முயங்கியவர் நலந்

கொண்டு துறப்பது” என்றது சேரியோர் கூற்று. இது, கூற்றவண் இன்மையிற் கொண்டெடுத்து மொழிந்தது; “ஊரு மயலும் சேரி போரும், நோய்மருங் கற்றரும் தந்தையும் தன்னையும், கொண்டெடுத்து மொழியப் படுவ தல்லது கூற்றவ ணின்மை யாப்புறத்தோன்றும்” (தொல். பொ. 503) என்பது இலக்கணம். நண்டு சினை யினும் காலத்து இறக்கு மென்பது பண்டையோர் கொள்கை. அஃதுண்மை யன்மை மேலே கூறினும்.

உள்ளுறையால், தலைமகன் கொடுமை கூறும்வகையால், அவன்வாராமைக்குரிய ஏதுவுணர்த்தினமையின், அவன் அன்புடைய என்னுதல், வருவென்னுதல் கோடல் அமையாது என்னும் கருத்துப்பட வாயில்மறுக்கின்றமையின், எய்தினனாகின்று கொல்லோ என்றான். ஓகாரம், வாரான் என்னும் துணியையே வற்புறுத்திற்று. பாத்தையருள்ளும் ஒருத்தியைக் கைவிட்டு, வேறொருத்தியைப்பற்றி பொழுதுகின்ற நென்பது கேட்டு, அப்பெற்றியோன் ஈண்டிடப்பதினும் மீட்டும் பிரிவே நிகழ்த்தி, எம் நலம் கெடுவித்தலையே செய்வானாகலின், அவன் பொருட்டு வாயில்வேண்டுவதென்னை என்பாள், முயங்கியவர் நலங்கொண்டு துறப்பதேவன் கொல்? என்றான். புணங்கோரைப் பிரிந்தவழி, அவர் மேனி வேறுபட்டு, அழகு வாடுகலின், முயங்கியவர் நலங்கொண்டு என்றும், முயங்கியவழிப் பிறத்த இப்பச்சுறப் பினை, பொலந்தோடிதேளிர்ப்ப என விசேடித்தும் கூறினான். துறப்ப தென்றதனால், அச்சகைய இன்பத்தைத் தம் முயக்கத்தால் உதவினாற்பால் உளதாடும் தொடர்பு அற நீங்கும் அன்பின்மை கூறியவாறு. இவ்வாற்றால் தலைமகனது செயற்கொடுமையினை வெளிப்படக்கூளத்தல் வழுவாயினும், வாயில் மறுக்கும் குறப்பினால், ஆற்றாமையாற் கூறுதலின் அமையும் என்க. “வாயிற்கிளவி வெளிப்படக்கூளத்தல், தாவின் றுரிய தத்தங் கூற்றே” (தொல். பொ. 241) என்பது விதி.

தாய்சரவப்பிறக்கும் கன்வனையும், பிள்ளை தின்னும் முசிலையினையுமுடைய ஆர் என்றதனால், முயங்கிய மகளிர்

தொன்னலம் கெடுக்கும் அன்மின்மையும், இனி முயங்கும் மகளிர் நலந்துகர்ந்து பிரியும் அருளின்மையும் உடையன் என்றானாம். இதுதலைமகள் கொடுமை யுணர்த்திய துனியுறு ளளவி. இதுவே பழையவுரைகாரர்க்கும் கருத்தாகத் தல் அறிந்து கொள்க. மெய்ப்பாடு : இனிவாலைச் சார்ந்தவெருளி. பயன் : வாயின் மறுத்தல்.

போலந்தொடி தெளிப்ப, தெழிப்ப எனவும் பாட முண்டு. முயங்குமிடத்துத் தொடி தெளித்தல், நெறியன்மையின், அது பாடமனமை யறிக். 'தெழித்தல்' என்பதும் "எவ்வளவுதெழிப்ப" (குறிஞ். 167) என்புழிப் போலத் தெளித்தற் பொருட்டே. (சு)

25. அயல்புறந் தந்த புன்றிவளர் பைங்காய்
வயலைச் செங்கொடி கள்வனறுக்கும்
கழனி பூரன் மார்புபலர்க்கு
இழைநெகிழ் செல்ல லாகு மன்னாய்

(இதவுமது.)

ப.-ரை:— அயல்புறந்தந்த.....அறுகதும்
என்றது எம்புதல்வன் வந்ததுவதும் உணராத நட்டை வந்தது
வான் எ. று.

பு.-ரை:—அன்னாய்! மனைக்குஅயலில் நட்டுப்பேணி
வளர்த்த, முற்றாத பசிய காயினையுடைய வயலையின் சிவந்த
கொடியை அல்லவன் தன் கூருகிரால் அறுக்கும் கழனியை
யுடைய ஆரன்மார்பு, ஒருவர்க்கே யன்றிப் பலர்க்கு இழை
நெகிழ்த்தக்க இன்னுமையைத் தருவதாகும் எ. று.

அயல் புறந்தந்த வயலை, பைங்காய் வயலை என இயை
யும். புறந்தருதல், ஒம்புதல். மனைக்கண்ணேயன்றி வயற்
புறத்தும், வயலை நட்டுவளர்த்தல் மரபாதல்பற்றி, "அயல்
புறந்தந்த வயலை" எனப்பட்டது. "மனைநடுவயலை" (21)

என்று முற்கூறினார். புனிறு, ஈன்றணிமை; ஈண்டுக் காய் தோன்றிய செவ்வி. மார்பு, செல்லலாகும் என இயைக்க. செல்லல், இன்னாமை. “செல்ல லின்ன லின்னா மையே” (தொல். சொல். 302) என்ப. இழை நெகிழ் செல்லல், இழை நெகிழ்தற்குக் காரணமாய் செல்லல்; “இழைநெகிழ்பருவால்” (நற். 70) என்று வெள்ளி லீதியார் கூறியவாற்றாலும் இப் பொருண்மை துணியப்படும்.

பாத்தையருள்ளும், ஒருத்தியைக் கைவிட்டு, ஒருத்தியைப்பற்றி யொழுசுகின்றான் என்பது கேட்டுப் பொருத்த வுள்ளத்தளாய் வாயிலாய்வந்தார் கேட்பக் கூறுதலின், பலர்க்கு இழைநெகிழ் செல்லலாகுமன்னாய் என்றான். எனவே, அவன்மார்பு நினைந்து மேனியேறுபட்டு, இழைநெகிழ்ந்து, அவன் வருந்துவது உள்ளுறையால் பெற்றும். கூடினார் முலையகம் குளிரழுழ்குமாறு, விரிந்தகன்று ஊற்றின்பம் மிசைப் பயந்து, பிரிவின்கண் தன்னையே நினைந்து இனைந்தேங்கி மெவி விக்கும் இயல்பிற்றுகலின், மார்பு எனப் பிரித்துச் சிறப்பித்தான். “தீம்பெரும் பொய்கை யாமையின் பார்ப்புத், தாய் முகநோக்கி வளர்ந்திசினாஅங், கதுவே யையநின் மார்பே, அறிந்தனை யொழுசுமதி யறனுமாதவே” (ஐங். 44) எனப் பிறுண்டுக் கூறுமாற்றால் இன்பமும், “கணக்கொளருவிக் கான்கெழு நாடன், மணங்கமழ் வியன்மார் பணங்கிய செல்லல்” (அகம். 22) எனப் பிரிவினால் துன்பமும் பயக்கும் இயல்பிற்றுமாறு சான்றோர் கூறுதல் காண்க.

வயலைச் செங்கொடியின் பசிய காய் வருந்த, அதன் கொடியை அலவன் அறுக்கும் என்றதனால், புதல்வன் பயந்து மனையகத்திருக்கும் நம் நலத்தினை, நம் புதல்வன் வருந்தச் சிதைக்கின்றான் என உள்ளுறுத்துரைத்தாளாம். இனி, அயல் வளர்ந்த வயலையின் காய் வருந்த, செங்கொடியை அலவன் அறுக்கும் என்றது, புறத்தே தன்னைக்கூடி, தன் பெண்டிராய் பாத்தையரும் வருந்த, அவர்கொடர்புறத் தொழுசுகின்றான் என வுரைப்பார். அப்பொருண்மை, “பலர்க்கு இழைநெகிழ்

செல்ல லாகும்” என வெளிப்படக் கூறிய வாற்றாறும் அடங்கும். மெய்ப்பாடும் பயனு மவை. (நீ)

26. கரந்தையஞ் செறுவிற் றுணைதுறந்து கள்வன்
வள்ளை மென்கா லறுக்கு மூரன்
எம்மும் பிறரு மறியான் ;
இன்ன னாவ தெவன்கொ ளன்னாய்.

தலைமகற்கு வாயிலாகப்புகுந்தார், “நின் முனிவிற்கு அவன் பொருந்தாநின்றான்,” என்றவழி, தலைமகட்குத் தோழி “அவன்பாடு அடதில்லை” என்பதுபடச் சொல்லியது.

பு.-ரை:—“துணைதுறந்து.....ஊரன்” என்றது தான் துணையாகக் காத்தித்தொழுதுகின்ற பரத்தையையும் நீங்கி, எம்மையும் வறத்தி ஒழுதவான் எ.று.

வேறுரை:—“கரந்தையஞ் செறுவிற் றுணைதுறந்து” என்றது நின்னைத்தறந்து எ.று. “வள்ளைமென்காலறுகதும்” என்றது பரத்தையானும் ஒறத்தியை விடுவதும் ஒறத்தியைப் பற்றுவதுமாகி அவர்களை வறத்துகின்றான் எ.று. “எம்மும் பிறருமறியான்” என்றது எம்மையும்பிறரைபற்றி.....

பு.-ரை:—கரந்தைக்கொடி படர்ந்த வயலின்கண், அவன் தன் பெடையினைத்துறந்து சென்று, வள்ளைக்கொடியின் மெல்லிய தண்டினை யறுக்கு மூரன், எம்மியல்பும் பரத்தையரிபல்புந் நன்கறியாது, இவ்விடப்பினனா யொழுகு தற்குக் காரணம் என்னை? எ.று.

என்றது, தலைமகன் கொடுமை கூறுதற்கண் ஒரோ வழி, யாமும், பரத்தையரும் ஒத்த இயல்பினேமாயினும், எம்மியல்பும், அவரியல்பும் வேறுபடுமாற்றை யறியாது, அவரைத் தொடர்பறுத் தொழுகுதற்குக் காரணம் அவரவர் பாடறித் தொழுகும் அவனது பண்புடைமையே போலும்

என்பதாம். எனவே, எம்மாலும், பரத்தையாராலும் கொடுமை கூறப்படுவதல்லது, அவன்பாற் கொடுமை இல்லை என்ற வாரும்.

காந்தை, ஒருவகைக் கொடி. “காய்த்த காந்தை மாக் கொடி விளைவயல், வந்திறை கொண்டன்று தானே” (பதிற். 40) என்றும், “காந்தையஞ்செறுவின் வெண்குரு கோப்பும்” (அகம். 226) என்றும் வருவனவற்றால், இஃது ஒருவகைக் கொடியென்பதும், வயற்கண் படர்வதென்பதும் பெற்றும். இஃனைக் கொட்டைக் கரந்தை பென்று இக் காலத்திற் கூறுப. வன்னை, ஒருவகைக்கொடி. இதன், தண்டு, உள்ளிற் புதுப்புடைய தேன்பது, “அந்தூம்பு வன்னை” (அகம். 6, 375) என்பதனாக. எவன் என்றது அநியாங் பொருட்கண் வந்தது. கொல், அசைக்கலை. இன்னனாவது, அழிவில் கூட்டத்துக்குரிய புறத்தொழுக்கத்தும் புணர்வும், பிரிவும் நிகழ்த்தியொழுகுவது. பிறர் என்றது பரத்தையரை. எம்மும் என்றது, தோழி, தன்னையும் எனைவாயில்களையும் உட்படுத்திக் கூறியது.

வாயில்கள், தலைவன் கொடுமையினைக் கூறல் வழுவாயினும், ஒரோவழி, “மனைகி முன்னர்க் கையறு கிளவி, மனைகிக்குறுதி புள்வழி யுண்டே” (பொ. 166) என்பதனால், அஃது அமையுமாறு அறிக. அதனால், அவ்வாயில்கள் கூறிய கொடுமையினை உள்ளுறுத் துரைத்தாள். தான் காதலித்த பரத்தையார்பால் தொடர்பு, தொழுது மியல்புடையோன், நம்பான் மேலிடவழியும், அது செய்தொழுகும் இயல்பினனும் என்பதுபட அவர் கூறியதனையே தானும் கொண்டு கூறலின், எம்மார் என்றும், பரத்தையர் சேரி முற்றும் அல்லர் கூறலின், பிறரும் என்றும், அறிந்தவழி அவ்வாயில்கள் போந்து தலைவன் கொடுமை கூறலும், பரத்தையர் சேரி அல்லருரைத் தலும் இல்லையா மாகலின், அறியான் என்றும், அவாவர் பாடநிற் தொழுகும் பண்பினையுடைய னாகலின், பரத்தையர் நன்றிசான்ற கற்புடையாராகும் பாடினாதல் பற்றி, அவர்

தொடர்புறுத் தொழுகுகின்றமையின்; வேறு காரணமின்மை கூறுவாள், இன்னனாதற்குக் காரணம் பிற்தோன்று மின்று என்றும் கூறினாள். உள்ளுறையில், தலைமகன் ஒழுக்கத்தின் இயல்பு கூறுகின்ற ளாகலின், இன்னனாவது என வாளாது கூறினாள்.

தலைமகன் புறத்தொழுகுதலும், பாடறந்தொழுகும் பண்புடைத் தலைமக்கட்கு அமையுமென்றல், “அடங்கா வொழுக்கத்தவன் வயின் அழிந்தோனை, அடங்கக் காட்டுதற் பொருளின்கண்” (பொ. 150) நிகழும் கூற்றுவகையால் அமைக்கப்படும். தலைமகன்பால் அறியாமை சார்த்திக் கூறல் வருவாயினும், அவன் பண்புடைமை சிறப்பித்து நின்றலின், அமையும் என்க. “சினனே பேசைமை நிம்பிரி நல்கூர, வணை நால்வகையும் சிறப்பொடு வருமே” (தொல். பொ. 241) என்பதற்கு இளம்பூரணர் கூறும் உரை காண்க.

காந்தைச் செறுவில் துணைதுறந்து சென்ற கள்வன் வள்ளைக் கொடியின் மெல்லிய தண்டினை யறுக்கும் ஊரன் என்றதனால், தலைமகன் தான் காதலித்த பாத்தையைக் கைவிட்டுப் பிறபாத்தையரைப் பற்றிப் பின் அவரையும் அம் முறையே துறந்தொழுகுகின்றான் என உள்ளுறை கொள்க.

தலைமகன் பண்புடைமை மொழிந்து தலைமகளைவாயில் நேர்விக்கும் குறிப்பினள் என்பது இதுகாறும் கூறியவாற்றாற் பெறப்பட்டமையின், கோழி, தலைமகளது உள்ளத்து அவன் கொடுமை பொழுக்கத்துக் கொடுமையினை விதந்து நினைப்பித்து, வாயில் நேர்வித்தல் சிறப்பன்மையின் பழைய வுரை குறிக்கும் வேறுரை பொருந்தாமை யற்க. மெய்ப்பாடு: பெருமிதம். பயன்: தலைமகன் இயலெடுத்துக்கூற வாயில் நேர்வித்தல்.

இனி, இன்னனாவது என்பது பாடமாயின், ஏன்மையும் பிறரையும் வேறுபட்ட இயல்பினர் என்பதனையறியாது

எம்பாலேபோலப் பிறர்பாலும் தன் பிரிவால் இன்னுமையைச் செய்தொழுதுவா னாவது என்றுரைக்க. இன்னுனென்பது இப்பொருட்டாதல், “புனர்வின் இன்னுன் அரும்புணர் வினனே” (ஐ.வ. 150) எனவருதலா லுணர்க. இனி, இப் பெற்றியனும் ஒழுக்குவது எனினுமாம். (சு)

27. செந்நெலஞ் செறுவிற் கதிர்கோண்டு கள்வன்
தண்ணக மண்ணைச் செல்லுமுரற்(கு)
எல்வளை நெகிழ்ச் சாஅய்
அல்ல லுழப்ப தெவன்கொ லன்னும்.

தலைமகன் மனைக்கண் வருங்காலத்து வாராது, தாழ்த் தழி, புறத்தொழுக்க முளதாயிற் நேனக் சருதி வருங்கும் தலை மகட்குத் தோழி கூறியது.

பு-ரை:— அன்னும், செந்நெல் விளையும் வயலின் கண், அலவன் அந் நெற்கதினைக் கவாந்துகொண்டு குளிர்ந்த வாழிடமாகிய மண்ணையின்கட் புகும் ஊவன்பொருட்டு, நீ, நின், இலங்குகின்ற வளைகள் நெகிழும்படி மெலிந்து வருந்துவ தென்னை, கூறுக எ. று.

செந்நெலஞ்செறு என்பது “விரிக்கும்வழி விரித்தல்” எனபதனால் ஆம்மு விரிந்துகின்றது. “செந்நெலஞ் செறுவின் அன்னந்துஞ்சம்” (நற். 73) என்று சான்றோர் கூறுதலால் செந்நெல் நீர்வளம் நிரம்பிய வயல்களில் விளையும் இடல்பிற்று என அறிக. இதன்பூ நனைந்த வேங்கைப்பூவை நிகர்க்கு மென்றும், இதன்கதிர் பண்டைக் காலத்து மகளிர் அணியும் வயந்தகம் என்னும் அணியை ஒத்திருக்குமென்றும் கூறுப. “அகடுநனை வேங்கை விகண் டன்ன, பகடுதரு செந்நெல்” (புற. 390) என்றும், “வள்ளித முறநீடி வயங்கிய வொருகதிர், அவைபுகழாங்கின்மேலாடுவானாணிததல், வகைபெறுச்செரீஇய வயந்தகம் போல் தோன்றும்” (கலி. 79) என்றும், “செந் தாமரைப்பூ வறநிமிர்ந்த செந்நெலின், பைந்தார்ப் புனல்

செந்நெற் செறுவின் கதிர்கொண்டு என்றும் பாடம் உண்டு. அஃது இப்பாடம்போற் கட்டுரைச் சுவை பயவாமை யறிக.

28. உண்டுறை யணங்கிவ ளுறைநோ யாயின்
தண்சேறு கள்வன் வரிக்கு மூரற் (கு)
ஒண்டொடி நெகிழ்ச் சாஅய்
மென்றோள் பசப்ப தெவன்கொ லன்னாய்.

இற்சேறித்தவிடத்துத் தலைமகட் கெய்திய வேறுபாடு கண்டு, “இது தேய்வத்தினு னாயிற்று,” என்று, தமர் வேறியெழுப்பி, அதனை விலக்கக் கருதிய தோழி செவிலிக்கு அறத்தோடு நின்றது.

பு.-ரை :—அன்னாய், உண்ணுநீர் கொள்ளும் துறைக்கண் உறையும் தெய்வம் இவளுற்ற நோய்க்குக் காரணம் என்று கருதினோயின், தண்ணிய சேற்றினை யலவன் தன் நடையால் வரிக்கு மூரன் பொருட்டு, இவள் ஒள்ளிய தொடி நெகிழுமாறு மெலிந்து, மெல்லிய தோள்கள் பசந்து வேறு படுவ தென்னையோ? கூறுக எ. று.

இடத்துகிகழ் பொருளின்கட்படு மியல்பு, இடத்தின் மேற் கூறுவதோர் இயைபுபற்றி, “உண்டுறை” எனப் பட்டது. விடுதல், விடைபென வருதல்போல, உறுதல் உறையென வந்தது. நோய், காரணத்தின்மேற்று. அணங்கு, தெய்வம். நீர்த்துறைக்கண் தெய்வ முறையு மென்பது, “அணங்குடைப் பணித்துறை கைதொழு தேக்கி, ஆயும் ஆயமோ டயரும்” (அகம். 240) என்பதனு லு மறியப்படும். ஆயின் என்றது ஆகாமைக் குறிப்புணர் நின்றது. கள்வன் வரித்தல், கூரியகால்களால், கோலமிட்டதுபோலச் சேற்றின் கட் சுவடுபடுத்தல். “அனைவா ழலவன் கூருகிர் வரித்த, வீர்மண வீர்நெற்” (குறுந். 351) என்றார் பிறரும்.

“உண்டுறை யணங்கிவள் உறை நோய்” என்றது தமர் கூற்றினைக் கொண்டேடுத்து மொழிந்தது. இவளுற்ற நோய்க்கு அணங்கு காரணமாயின், ஊன் பொருட்டு மேனி வாடுதலும், செலிதலும் பிறவும் இலவாமாகலின், மென்றோள் பசுப தேவன் என்றும், தோளெய்திய பசப்பினும் மேனி வாட்டம் தொடிசெகழ்ச்சியால் எளிது புலனாகலின், ஒண்டோடி நெகிழ்ச் சாடிய எனச் சிறப்பித்தும் கூறினான். எனவே, இவள் வேறுபாடு தலைமகன்பால் உளதாகிய நட்புக் காரணமாக சேர்ந்தது எனப் பட்டாங்கு மொழிந்து அறத் கொடு நின்றானாம். இஃது அறத்தொடுநிலைப் பகுதி எழுவான் உண்மைசெயல். அவ்வேழும், “எளித்தல் ஏத்தல் வேட்கையுரைத்தல், கூறுத லுசாதல் ஏதிடு தலைப்பா, முண்மை செப்புங் கிளவியொடு தொகைஇ, அவ்வெழு வகைய வென்மொர் புலவர்” (பொ. 207) என ஆசிரியர் கூறுமாற்றான் அறிக. இது குறிஞ்சியாயினும், கருப்பொருளால் மருத மாயிற்று. இனிவருவனவும் அன்ன.

அவ்வன் வரித்தவால் தண் சேறு அழகுறுதல் போல, தலைவனது உணவினால் இவள் வேறுபாடு நீங்கி மகிழ்வன் என்று உள்ளுறை கொள்க. மெய்ப்பாடு: அச்சம். பயன்: அறத்தொடு கிற்றல். (உ)

29. மாரி கடிதொளக் காவலர் கடுக
வீத்திய வெண்முளை கள்வ னறுக்குங்
கழனி யூன் மார்புற மரீஇத்
திதலை யவ்வு னின்மகள்
பசலை கொள்வ தெவன்கொ லன்னாய்.

வணைவேதிர் கொள்ளார் தமர் அவண் மறுப்புநித் தோழி சேவிக்கு அறத்தோடு நின்றது.

ப.-ஊ:—“மாரி கடிதொள.....கடுக” என்றது, மாரிநின்ற யாமுத்துக் காவலரைத் தப்பி அவன் தலைவியை

எதிர்ப்பட்டமை உணர்த்தியதெனக்கொள்க. இஃது உண்மை
செய்ய லென்றும் அறத்தொடு நிலை.

பு-ரை:—அன்னாய், மனழமிக்க பெயலைச்செய்யவும்,
காவலர் நன்கு காத்தலைச் செய்யவும் சிற்தும் அஞ்சாத
போந்த, விதைத்த வெள்ளிய முளைகளை அலவன் துண்டிக்கும்
கழனி்களை யுடைய லூன் மார்பினை ஆர முயங்கியும், துத்தி
பொருந்திய அல்குளையுடைய நின்மகள் பசந்து வேறுபடுவ
தென்னை? எ.று.

கடி, மிகுதிப் பொருட்டு. கடி கொள என்பது ஒரு
சொல்லாய் மிகுதிப் பொருண்மை யுணர்த்திற்று; “பனி
கடிகொண்ட பண்பில் வாடை” (அகம்.235) என்புழிப்
போல. “மாரி கடிகொள்” என மழையினை மருதத்துக்
கூறியது, “வைகுறுவிடியல்” (பா.8) என்ற சூத்திரத்து,
“மெட்பெறத் தோன்றும்” என்றதனால் அமையும்; ஆசிரியர்
நச்சினர்க்கினியரும், “இவற்றிற்கு (மருதநெய்கல்கட்டு) அறு
வகை இருதவும் உரிய வென்பதன்றிக் காரும் இளவேனிலும்
பெரும்பொழுதாகக் கொள்ப என்பதற்குப் பொருள் பெறத்
தோன்றும் என்றார்” என்றனர். கடுக என்பது காவற்
பொருட்டாய் கடி யென்னும் உரிச்சொல்லடிபாகப் பிறந்த
வினைத் திரிசொல்; “கடுத்தபின் தேற்றுதல் யார்க்கும் அரிது”
(குறள்.993) என்புழியும் அது. சிற்தும் என்பது முகலாயின்
எஞ்சி நின்றன. அடுக்கிநின்ற செயவெனெச்சங்கள் அவாய்
நின்ற வினைகொண்டன. கடிகொளவும், கடுகவும் போந்த
லூன், கள்வன் முளையினை அறுக்கும் ஊன் என இயையும்.
மரீஇ யென்புழி உம்மை விகாரத்தால் தொக்கது. பசலை
கொள்வது என்பது ஒருசொல்லாய்ப் பசப்பதென்னும்
பொருளதாயிற்று.

வரைவெதிர் கொள்ளாது தமர் மறுத்தவழி, அறத்
தொடுகின்றல்லது செயற்பாலது பிற்தின்மையின், உண்மை
செய்யும் குறிப்பாய், கழனியூரன் மார்புற மரீஇ என்றும்;

இம்மைமாரிமறுமையாயினும் இடையறுப்பெருங்கேண்மைய
 னாகலின், இதனை யறியாது, தமர் வரைவுமறுத்தலால் பெரி
 தும் வருந்தினள் என்பாள், பசிலகோள்வ தேவன்கோல்
 என்றும் கூறினள். “காப்புக் கைமிக்குக் காமம் பெருகினும்,
 நொதுமலர் வரையும் பருவமாயினும், வரைவேதிர் கொள்ளார்
 துமரவண் மறுப்பினும், அவனாறஞ்சங் காலமாயினும், அந்
 நாலிடத்து மெய்நா ணைஇ, அறத்தொடுநிறநல் தோழிக்கு
 முரித்தே” (இ. அ. பொ. 29) என்பவர்களின், தமர்வரைவு
 மறுத்ததுகொண்டு, தோழி அறத்தொடு நிலையன்றிப் பிறநிலை
 ளாயினள் என அறிக. “மாரிகடி கொளக் காவலர் கடுக”
 என்றது அவன் வேட்கையரைத்தல். “மார்புற மரீஇ” என்
 றது உண்மை சேட்டல். அறத்தொடு நிலைப்பகுதி யுணர்த்தும்
 “எளித்தல் ஏத்தல்” என்ற சூத்திரத்து, “அவ்வெழுவகைய
 என்றதனால், உண்மை செப்டத்தால், ஏனை யாறுபொருளினுட்
 சிலவற்றை உடன்கூறலும், ஏனைய கூறுங்காலும் தனித்தனி
 கூறுது, இரண்டும் மூன்றும் உடன்கூறலும் கொள்ளப்படும்,”
 என்பவர்களின், வேட்கையும் உடன் கூறப்பட்டது. ஈன்று
 தாயினும், களவின் கண், செவிலி சிறந்தமையின், நின்மகள்
 எனச் சிறப்பித்தாள். “ஆட்பெருஞ் சிறப்பி னருமறை கிளத்
 தலின், தாயெனப் படுவோன் செவிலி யாகும்” (பொ. 124)
 என ஆசிரியரும் கூறினார்.

தம்மக்களின் மணவினைக்கண், இற்செறித்துக் காத்த
 லும், வரைவு மறுத்தலும் இவைபோல்வன பிறவும், அவர்தம்
 நலமே நினைந்து புரியும் பெந்தோர்க்கு உரியவாதலின், அவர்
 தம் ஆணைவழி நிறநல் மக்கட்கு அறமாம்; ஆயினும், அவர்
 செய்யும் காப்பு மிகுதியால், தலைமகட்கு வருத்தமெய்க்கிப்
 பிடித்து, அறமும் பிறவும் நீங்க நினைவும் ஒழுகலாறு
 வழுவாகாது. “அன்பே யறனே யின்ப நாணெடு, துறந்த
 வொழுக்கம் பழித்தன் றுகலின், ஒன்றும் வேண்டா காப்பி
 னுள்ளே,” (சொல். பொ. 215) என்பது விதி. “பசில
 கோள்வ” தென்றது தலைமகன்பால் தோன்றிய பசிலபாப்
 பில் என்னும் மெய்ப்பாடு.

வித்திய விசையிடத்துத் தோன்றும் வெண்முனையைக் கள்வன் அறுக்கும் என்றது, தாம்பயந்த மகளிடத்துத் தோன்றும் தம் குடிமைச்சிறப்பினை, வரைவெதிர் கொள்ளாது தமர் அவண்மறுத்துச் சிதைக்கின்றனர் என்றவாறு. மகளிடத்துக் குடிமைச் சிறப்புத் தோன்றுதலை, “கொடுப்பின் நன்குடைமையுங் குடிநிலுடைமையும், வண்ணமுந்துணையும் பொரீஇ யெண்ணு, தெய்யேந் துணிந்த ஏமஞ்சா ளருவினை, கிகழ்ந்தவண்ண நீ நனியுணர்ச், செப்ப லான்றிசின் சினவா தீமோ” (குறிஞ். 30-4) எனத் தோழி வெளிப்படக்கூறி அறத்தொடு நிற்குமாற்றா லறிக. மெப்ப்பாடும் பயனுமவை.

இனி, மார்புற வறீஇ என்ற பாடத்துக்கு அவன் மார்பினைக்கடி அவற்கும் தனக்குமுண்டான முறைமையினை யறிந்து வைத்தும் என வரைக்க (கூ)

30. வேப்புநனை யன்ன நெடுங்கட் கள்வன்
தண்ணக மண்ணை நிறைய நெல்லின்
இரும்பு வுறைக்கு முரற்சிவன்
பெருங்கவி னிழப்ப தேவன்கோ லன்னாய்.

இதுவுமது.

ப.-ரை:—அவன் மண்ணைநிறைய நெல்லின்பு வுறைத்த முர னென்றது, தலைவன் முனைபிட்டு உளவாகிய வநுவாய்ச்சிறப்புக் கூறியதினைக் கொள்க என்பது.

பு.-ரை:—அன்னாய், வேம்பினது அரும்பைப்போத்த நீண்ட கண்களையுடைய அலவன், குளிர்ந்த அகமாகிய மண்ணை நிறையுமாறு நெற்றுவின் மிக்க பூ உதிர்ந்து கிடக்கும் ஊன்பொருட்டு, இவன் தன் மிக்க அழகினை யிழப்பது என்னை? எ. அ.

வேப்பு நனை, “மெல்லொற்றுத் தொடர்மொழி மெல்லொற் நெல்லாம், வல்லொற் றிறுகி கிளைபொற் றாகும்” (எழுத். 414) என்பதனான் முடிந்தது. “வேப்பு நனை யன்ன

நெடுங்கணீர் ஞெண்டு” (அகம். 176) என்று பிறரும் கூறினர். இருமை, மிகுதி. இரும்பு வுறைக்கும் என்றதற்கு, மிக்க பூவைத் தன் மண்ணை நிறைய அலவன் கொண்டுய்க்கும் என்று கூறலுமுண்டு. இப்பாட்டின் எழுத்தடியின் ஈற்றுச்சீர் மாசேர்கரம் என்ற வாய்பாட்டு வஞ்சியுரிச்சீராயினும், ஆசிரியப்பாவின்கண் அது மயங்குதலும் இலக்கணமாகலின், அமையு மென வறிக. “அந்நிலை மருங்கின் வஞ்சியுரிச்சீர், ஒன்றுத லுடைய வோரொரு வழியே” (பொ. 343) என்பது செய்யுளியல். பிறுண்டும் இதுவே கூறிக் கொள்க.

தானே தனக்கு நிகராகும் மேன்மையும், இழந்த வழிப் பண்டைத்தன்மையுறப் பெறலாகா அருமையுமுடைய தன் கவின், தமர்வரைவு மறுத்தலால், தலைமகனைக் கூடலரிதா மென நினைந்து, கெடுகின்ற னென்பாள், ஊரற்கு இவள் பெருங்கவின் இழப்பது என்றும், “உற்றார்க்குரியர் பொற்றொடிமகளிர்” என்னும் உயர்மொழியை யுட்கொண்டு அவனின் நியமையாளாயினாள் என்றற்கு, பெருங்கவினிழப்பதேவன் கோல் என்றும் கூறினாள். உள்ளுறையால் தலைமகன் செல்வ மிகுதி கூறுதலின், இஃது ஏத்தல் என்னும் அறத்தொடுநிலை. இங்ஙனம், ஊரன் காரணமாகத் தன் பெருங்கவின் இழப்ப தறியாது இவளை நீவிர் வரைவு மறுத்தல் கூடாதென்பது கருத்து. இஃது இவ்விரண்டு பாட்டிற்கும் ஒக்கும்.

அலவன் மண்ணை நிறைய நெற்பு வுதிர்ந்துகிடத்தல் போலத் தலைமகன் மணையகம் நிறையத் தீதின்றியன்ற செல்வம் மிகுந்துதனைச் செல்வச் சிறப்புணர்த்தவாறு. மெய்ப்பாடும் பாயனு மவை.

(10)

4. தோழிக் குரைத்த பத்து.

கூற்றுநிகழ்த்துவோர், கேட்போர், கூற்றுப்பொருள் என்ற மூன்றனும், இங்குவரும் பாட்டுக்கள்படித்தும், கேட்போர் பொருளாகத் தொகை பெறுதலும், பிறநெறியால் பெறுமையும் உடைமையின், கேட்போர் வகையுட் சிறந்தர் ளாகிய தோழிக் குரைப்பனவாம் சிறப்புடைமை கருதி, இஃது இப் பெயர்தாயிற்று.

கூற்றுநிகழ்த்துவோர், தலைவியும் பரத்தையரும் பிறரு மெனப் பவராகலின், அவர் கூறக்கேட்கும் தோழியரும் பலரே யாவர். ஆயினும், தோழியாம் தன்மையின் ஒற்றுமை கருதிப் பொதுப்படத் தோழி யென்பது கூறப்பட்டது. பன்மைப்பொருள் தாயினும், ஒருமை வாய்பாட்டாற் கூறப் படும் வழக்கு நெறி கருதியே ஆசிரியர், “ஒருபாற் கிளவி எனைப்பாற் கண்ணும், வருவகைதானே வழக்கெனமொழிப” (தொல். பொ. 222) என்பா ராயினர். ஆகவே, பண்டை யாசிரியன்மாரும், இதுபோல்வனவற்றை, எப்பாற்கண்ணும் ஒப்பவரும் வழக்கு மொழி என்ப என்பது பெறுதும். “உலகத்து ஒரூர்க்கண்ணும் ஒரோவொரு குலத்தின்கண்ணும் தலைவரும் தலைவியரும் பலரேனும், அவர்களை யெல்லாம் கூறுங்கால் கிழவனும் கிழத்தியும் என்று ஒருமையாற் கூறுவ தன்றி, வேறோர் வழக்கின்று” என்று ஆசிரியர் நச்சினூர்க் கிளியரும் கூறினர். இனி, தலைவன், தலைவி, தாய் என வரு மிடங்களிலும் இவ்விலக்கணமே கூறிக்கொள்க.

31.

அபம் வாழி தோழி மகிழ்நன்
கடனன் நென்னுங் கொல்லோ நம்பூர்
முடமுதிர் மருதத்துப் பெருந்துறை
உடனா டாயமோ டுற்ற சூளே.

முன்னொருநாள் தன்னோடு புதப்புனலாழி, “இனிப் புறத்தொழுக்கம் விரும்பேன்” என ஆயத்தாரோடு சூறற்ற தலைமகன் பின்பும் பரத்தையரோடு புனலாடத் தொடங்கு கின்றான் என்பது கேட்ட தலைமகள் அவன் உழையர் கேட்பத் தொழிக்குச் சொல்லியது.

பு.-ரை :—தொழி, கேட்பாயாக. மகிழ்நன் வளைந்து முதிர்ந்த மருதமாங்கன் நிறைந்த பெருந்துறைக்கண், தன்னுட னாகும் ஆயத்தார் அறிய அவனோடு உடனிருந்தே, “இனிப் புறத்தொழுக்கம் விரும்பேன்,” என்று செய்த சூனினை, மற வாது கடைப்பிடித்தல் முறைமையன்று என்று கூறுவான் கொல்லோ, எ. று.

அம்ம என்பது கேட்டித்தற் பொருட்கண் வந்த இடைச்சொல் ; “அம்மகேட்பிக்கும்” (தொல். சொல். 276). வாழி, உரையசை. மகிழ்நன், திணைநிலைப் பெயர். கொல், ஸயம். ஓகாரம், அசைநிலை. கடன், உரிமையுடையார் எவ் வாற்றானும் பிழையாது செயற்பாலது. முடமுதிர் மருதம், வளைந்து முதிர்ந்த மருதமாம். ஞாயிற்றின் ஒண்கதிர் பெறுதலை வேண்டி, ஏனை மாங்களால் தடைப்பட்டவழி, வளைந்து சென்று பெறும் பான்மையுடையதால் மாங்கள் முடமாதல் இயல்பாகலின், முடமுதிர் மருதம் எனப்பட்டது; “முடமுதிர்பலவின் கொழுநிலை” (அகம். 91) என்றார் பிறரும். முடம், வளைவு; இது முடவு எனவும் வழங்கும்; “முடவுமுதிர் புன்னைத் தடவுநிலை மாச்சினை” (அகம். 10) என்பதனாலறிக. இச்சொல் உவந்தினைப் பொருளிடத்தும், “முடமுதிர் பார்ப்பான்” (கலி. 65) என வழங்கப் பெறு கின்றது. அறிய என்பது முதலிபன குறிப்பெச்சம்.

தலைமக்கள், உடனாகும் உரிமையுடைய ஆயத்தாரோடு கூடி யாடும் பெருமையுடைத்தாகலின், பெருத்துறை என்றும், அவ்வாயத்தார் தாமும், தம்மை என்றும் பிரியாச் சிறப் புடைய ராகலின், உடனொடியம் என்றும், அவ்வாய முட்படப்.

பிறவும் அறிய அவரிடையே நின்று ருள் செய்தா னாகலின், உடனடாயமோ நேற்றுகள் என்றும், பின்பும் பாத்நையரோடு புனலாடுகின்ற னென்பது கேட்டுப் பொருமை ஒருபால் வருத்த, செய்த ருள் பொய்த்தமையால் எய்தும் இளிவரவிற கஞ்சிக் கடனன்று என்னுங் கொல் என்றுங் கூறினார்.

தலைமகன் “இன்னாக் தொல்குள் எடுத்தற்கண்” (பொ. 147) என்புழி “எடுத்தல்” எனப் பெயர்ப்படுத்துக் கூறினமையின், தலைமகள், அவ்வாறு எடுத்தருள்பொய்த்தமையால் எய்தும் ஏதம் தனக்குவரும் என உழையர்கேட்ப மறுத்துரைத்தவாறு. மெய்ப்பாடு: இளிவரவ். பயன்: உழையர் கேட்டு மாறுவாராவது. (க)

32. அம்ம வாழி தோழி மகிழ்தன்
ஒருநா ணம்மில் வத்ததற் கெழுநான்
அழுப வென்பவவன் பெண்டிர்
தீயுறு மெழுகின் னெகிழ்வனர் விரைந்தே

வாயில் வேண்டிப் புருந்தார் கேட்பத் தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது.

பு.-ரை:—தோழி, கேட்பாயாக: நம்மில்லம்நோக்கி, மகிழ்தன் ஒருநாள் வந்தானாக, அவன் பெண்டிர், பொருது, அனலிற்பட்ட மெழுகுபோல, விரைய, உளம்நெகிழ்ந்து, ஏழு நாள்நாளும் அழுது தீர்த்தனர் என்று பலருங் கூறுகிற்பர், காண். எ.று.

எனவே அவன் நமக்குச்செய்த ஒருநாளைய தலைமகள், அவன் பெண்டிர்க்கு எழுநாளைய துயரமாயிற்றாகலின், அவன் வருமாறென்னை என்றவாரும்.

வத்ததற் கென்புழி, குவ்வருபு பொருட்டுப் பொருட் கண் வத்தது. எழுநாள் அழுப என்றது, பிறர்கூறிய கூற்றினைக் கொண்டு கூறியது. பெண்டிர், பாத்நையர் மேற்று;

கூர்மக் கிழமை யுடையருமாம்; “நாளும் புலத்தகைப் பெண் ழுரைத்தேற்றி” (கலி. 73) என்றும் போல*. தீயுறு மெழுகின் என்ற உவமை, அவன் வாவு கேட்டுச்சிற்தும் இடையிடின்றி அழுதல் மேயினர் என்பதுபட நின்றது. ஞெகிழ்தல், உருகுதல். இன்னுருபு, ஒப்பப்பொருட்டு.

“எல்லா வாயிலும் இருவர் தேளத்தும், புல்லிய மகிழ்ச்சிப் பொருள வெண்ப” (பொ. 178) என்பதனால், வாயில் வேண்டிப் புகுந்தார் தலைமகன் பண்டு செய்த தலையளியைச் சிறப்பித்துக் கூற்றா ரென்பது தோன்ற, மகிழ்நன் என்றும், அவ் பொரு நாளை தலையளியை யுடன் பட்டுத் தமிழி, உடுத்து அவன் பெண்டிர்க்கு எழுநாளைய துன்ப மாபிற்று என்பார், ஒருநாள்களில்வந்ததற்கு எழுநாள் அழுப என்ப அவன் பெண்டிர் என்றும், அத்துணைச் சிறுபிரிவையும் ஆற்றாத பேரன்பினரென அவர் கலம் பாராட்டுவாள் போல, தீயுறுமெழுகின் ஞெகிழ்வனர் விரைந்தே என்றும் கூற்றான். கூறவே, ஒருகால் அவன் வருதலைக் கருதினனாயினும், அவரது ஆற்றாமை கண்டு அது தவிரவானாகலின், அவன் வருமாற்றென வாயின் மறுத்தவாறுமாம். இனி, காதலர் கம்மை ஒருநாள் பிரிந்தாராயினும், மிக்க வேறுபாடடையும்

“பெண்டிர் என்பதன் சுற்றிலுள்ள ‘இர்’ என்னும் இடைச்சொல் முன்னிலையிலுந்து ‘ர்’ ‘ஆர்’ என்பவைபோலப் படர்க்கைப் பன்மைபலம்வரும் விதுதிபோலும்; மகளிர், கேளிர், வேளிர், புத்தேளிர் முதலியவற்றில் இவ்விதுதி வருதலும்,..... பெண்டிராயிற் பிதர்கெஞ்சு புதர்’ (மணி. 22: 46) .....என்ப பன்மை வினை பெற்று முடிதலும் இக்கருத்தை வலியுறுத்தும்” என்பார் இ. ஐ. அனந்தராமையர். காட்டுவெல் என்பார் இர் விதுதி முன்னிலக்கேயென்ப “மகளிர்” என்புழிப்போலப் படர்க்கைக்கும் வருமென்றும், உடர் என்பதன் பன்மை நிலையாய் ஆர் என்பது அவர்கள் என்னும் பொருளதாக இர், என்பது இவர்கள் என்னும் பொருளதாகும் என்றும் கருதுவர். (Caldwell's Comparative grammar of the Dravidian languages 3rd Edition. P. 239, 240.)

மென்மையராகிய நம்மிற் பிரிந்து சென்று, அவர் மனைக்கண்
எழுநாள்காறு மிருந்த, ஒருநாள் வந்தது சூழித்துப் பின்
எழுநாள்காறும் புலம்புவர் என எள்ளி நகை யாடி
புணக்கின்றாளுகலின், எழுநாள் அழுப வென்ப என்றும்,
பிற வியல்புக ளின்றிப் பெண்ணியல் பொன்றே கொண்டு
தருக்குவர் என்றற்கு, அவன் டேண்டிர் என்றும், மக்கட் பேறு
முதலியவற்றால் எய்தும் கற்பு வலியிலர் என்றற்கு, “தீயுறு
மேழுகின் லிரைவனர் ளெகிழ்ந்தே யென்றும் கூறினாளுமாம்.
“காதலர், ஒருநாள் கழியினும் உயிர்வேறு படுமும், பொம்ம
லோதி நம்மவ னெழிபச், செல்ப வென்ப” (நற். 129)
என்பதனால் தலைமகளின் மென்மைத் தன்மை உணர்ந்து
கொள்க. ஒருவாற்றால் வாயில் நேருங் சூழிப்பினாளு
மாகலின், வெளிப்படையால் காமக் கிழத்தியர் நலம்
பாராட்டிக் சூறிப்பால் தீமையின் முடித்தாள் என அறிக.

“ஒருநாள் நம்மில் வந்ததற்கு எழுநாள் அழுப
வென்ப வவன் பெண்டிர்” என்றதனால், பரத்தைப் பால்
பொருமை பென்னும் மெய்ப்பாடும், தலைமகள் பால் உள்ள
துவர்த்தல் என்னும் மெய்ப்பாடும் தோன்றின. ஏனை மெய்ப்
பாடு : பிறர்கட்டோன்றிய சிறுமை பொருளாகப் பிறந்த
மருட்கை. பயன் : வாசில் வேண்டிப் புருந்தார் கேட்டு
மாறுவாராவது. (உ)

33. அம்ம வாழி தோழி மகிழ்நன்
மருதுயர்த் தோங்கிய விரிபும் பெருந்துறைப்
பெண்டிரோ டாடு மென்பதன்
தண்டா ரகலந் தலைத்தலைக் கொளவே.

இதுபுமது.

பு-ரை :—தோழி, கேட்பாயாக. மருதமரங்கள் மிகுந்
தோங்கிய விரிந்த பூக்களையுடைய பெரிய நீர்த்துறைக்கண்,
மகிழ்நன் தன் குளிர்ந்த மாலையணிந்த மாப்பிளை ஒவ்வொரு

வரும் மேன்மேலும் பற்ற முயங்குமாறு பரத்தையரோடு புனலாடுகின்றனென்று கூறுவர். எ.று.

உயர்ந்தோங்கிய என்புழி உயர்வு மிகுதற்பொருட்டு; “உயர்ந் தோங்கு செல்வத்தான்” (சிலப். 1 : 32) என்புழிப் போல. இனி, உயர்வினை மருதுகட்கும், ஒக்கத்தைப்பெருந் துறைக்கும் ஏற்றினுமாம். ஒக்கிய பெருந்துறை, விரிபும் பெருந்துறை. நீரின் நீரும் தெரியாவகைப் பூக்கள் விரிந்து பரந்துகிடத்தலின், விரிபுட்டெருந்துறை எனப்பட்டதென்க; “நீர்நிறங் காப்ப ஆழுறு பதிர்த்து, பூமலர் களுலிய கடுவாற் கான்யாறு” (அகம் 18) என்றார் மிறும். “தலைத்தலைக் கொளவே” என்புழித் தலைத்தலை என்பதற்குத் “தலைத் தலைத் தருமே” (புறம். 155) என்றற்போலப் பொருள் கொள்க.

புறத்தொழுக்கத்தின்கண் தலைமகள் பரத்தையரோடு விளையாட்டயர்ந்தான் என்பது கேட்டவழித் தலைமகட்குப் புலத்தலும் ஊடலும் பிறந்து, காமச்சிறப் பெய்துகளின் வாயில் வேண்டி வந்தாரோடு வேகுண்டு கூறுவான், மகிழ்நன், விரிபும் பெருந்துறைப் பெண்டிரோடாடு மென்ப என்றான். “கிழவோன் விளையாட் டாக்கு மற்றே” (பொ. 164) என ஆசிரியரும் கூறினார். விரித்த பூக்கள் நிறைந்த பெருந்துறை, காதலரோடு கூடி யாடுவார்க்கு, அக்கூட்டத்தின் மேலும் இன்பம் மிகுவிக்குமென ஊடுகொண்டு கூறுவின், மருதுயர்ந் தோங்கிய விரிபும் பெருந்துறை எனச் சிறப்பித்தான். புல்லுந் தோறும் அமையாது பரந்து சிறத்தலின், தண்டாரகலம் என்றும், ஒருமுறை மிருமுறைபன்றிப் பலமுறையும் அமை யாது முயங்கும் மிகுதி தோன்ற, தலைத்தலைக் கொளவே என்றும் கூறினார். “முயங்குகொறு முயங்குகொறு முயங்க முகத்துகொண், டடக்குவமன்னோ தோழி.....சாளுடன் சாயன் மார்பே” (அகம். 328) என்பதனாலும், தலைமகனது தண்டாரகலச் சிறப்புணர்க. இதனால், தலைவிமாட்டுப்

பொருமை என்னும் மெய்ப்பாடு தோன்றிற்று. மெய்ப்பாடு: வெகுளி. பயன் : வாயின்மறுத்தல்.

இனி, “பெண்டிரோடுமாடு மென்ப” என்ற பாடத் துக்கு உம்மை இழிவுச் சிறப்பெனக்கொள்க. இதனால் பிறக்கும் அகைப்பு வண்ணம், தலைமகளின் பொருமைக்குறிப் பினைச் சிறப்பித்தல் காண்க. “அகைப்பு வண்ணம் அறுத் தறுத்தொழுகும்” (தொல். பொ. 541) என்ப. (ந.)

34. அம்ம வாழி தோழி நம்மூர்ப்
பொய்கைப் பூத்த புழைக்கா லாம்பல்
தாதேர் வண்ணங் கொண்டன
ஏதி லாளர்க்குப் பசுந்தவென்கண்ணே.

இதுவுமது.

பு.-ரை. :—தோழி, கேட்பாயாக. அன்பிலாமைப் புறத்தே பொழுதும் காதலன்பொருட்டுப் பசப்புற்ற என் கண்கள்; நம்மூர்க்கண் னுள்ள பொய்கைக்கட்பூத்த புழை பொருந்திய தண்டினை யுடைய ஆம்பற் பூவின் தாதுபோலும் நிறத்தை யடைந்தன, காண் எ.று.

பொய்கை, மானிடரக்காத நீர்நிலைஎன்பர் நச்சினூர்க் கினியர் (சீவக. 107. உரை.). ஆம்பற்றாள் புழையுடைய தென்பது, “ஏந்தெழின்மலர தூம்புடைத் திரன்கால் ஆம்பல்” (குறுந். 178) என்றதனாலுமறியப்படும். புழை, உட்டுனை ஏர், ஒப்பு; “மலரேருண்கண்” (அகம். 176.) என்றும் போல. பாத்தையர்மனை, தம் மனைபைநோக்கத் தலைமக்கட்கு ஏதிலாதலின், அவர் மனைக்கண் ஒழுகுவாரை, ஏதிலாளர் என்றார்; “சிறுவீ ஞாழற் பெருங்கடற் சேர்ப்பனை, ஏதி லாளனுமென்ப” (நற். 74.) என்றார் பிறரும். ஈண்டுத் தலை மகனை ஏதிலாளர் என்றது. ஒருவரைக் கூறும் பன்மைக் கிளவியாய்ச் சினைந்து கூறுதலால் வந்ததாம்.

தன் மனையை இகந்து, பாத்தையர் மனைக்கண் உறை தன், தலைமகனைவெகுண்டு, வாயில்வேண்டிவந்தார் கேட்ப, அவன் கொடுமை கூறுங் குறிப்பால், ஏதிலாளர்க்கு என்றும், அவன் அன்னதலைத் தான் அறிந்தாளாயினும், தன் கண்கள் அறியாது பசந்தன வென்பாள், பசந்தவென் கண் என்றும், அங்ஙனம் பசத்தவை, தாமரை, குவளை முதலிய மலர்களை நிகர்த்தற்குரிய உவமவுரிமை யிழுந்து, இழிந்த ஆம் பற்றாதின வண்ணம் பெற்றன என்பாள், புழைக்கா லாம் பற்றாதேர் வண்ணங் கொண்டன என்றும், ஆம் பற்றாது பொன்னிறத்ததாகலின், பசப்புற்ற கண்களைத் “தாதேர்வண் ணம் கொண்டன ” என்றும் கூறினாள். “பூப்போலுண் கன் பொன்போர்த்தனவே ” (ஐங். 16.) என முன்னரும் கூறியவாறு காண்க. கூறவே, அவன் பொருட்டுப் பசந்த தன்பயன் இதுவே என்றவாறும்.

ஆம்பலின்கால் புழையுடைய தென்றதனால், தலை மகன்பால் அன்பின்மையும் தோன்றினமையின், “ ஏதி லாளர் ” என எடுத்துக்கூற்றான் என்றலுமொன்று. இவ்வாறு தலைமகன் தவற்றனை வெளிப்படையாகக் கூறல்வழுவாயினும், “வாயிற்களவி வெளிப் படக் கிளத்தல், தாவின் றுரிய தத் தங்குற்றே ” (பொ. 241) என்பதன லமையு மென்க. “ ஏதிலாளனை நீ பிரிந்ததற்கே ” (ஐங். 232) எனப்பிறுண்டும் தோழி கூறுமாற்றிக்.

இனி, அவன் நம்பால் அன்மலைனுய்ப்புறத்தொழுகுத லாலேழும் அனரை, நாம் மறைப்பினும், நம் கண்கள் பொறுது, முறுக்பபசப்புடைவாய் ஆம்பற்றாதின வண்ணங் கொண்டன என்றம்கூறுப. “பசந்தவென்கண்” என்றது பசலைபாய்தல். ஏனை மெய்ப்பாடும் பயனுமவை.

“வண்ணங் கொண்ட ” என்றும், “ ஏதிலார்க்கு ” என்றும் உள்ள பாடங்கள் கட்டுரைச்சுவை பயவாமை யறிக்க.

(சு).

35. அம்ம வாழி தோழி நம்மூர்ப்
பொய்கை யாம்ப னூரீ மென்கால்
நிறத்தினு நிழற்றுதன் மன்னே
இனிப்பசத் தன்றென் மாமைக் கவினே.

வாயிலாய்ப் புதந்தார் தலைமகன் குணங் கூறியவழி,
“அவனுக்கு இல்லாதனவே கூறுதலால், இப்பொழுது
காண், என் மேனி பசந்தது” எனத் தலைமகள் தோழிக்குச்
சொல்லியது.

பு.-ரை :—தோழி, கேட்பாயாக. இதுகாறும் நம்
மூரிற் பொய்கைக்கண் பூத்த ஆம்பலின் நார் உரிக்கப்பட்ட
மெல்லிய கால்போல ஒளிர்ச்சிச் செய்த என் மாமைக்கவின்,
அது கழித்து, இப்பொழுதுதான் பசலை பாய்ந்தது, காண்
எ.று.

நார் உரி மென்கால் என்புழி வினைத்தொகை இறந்த
காலம் தொக நின்றது. உம்மை, இசை நிறை. மன், கழிவுப்
பொருட்டு. கோயின்றியன்ற யாக்கை நலமும், அழகு
திகழும் இளமை நலமும் ஒருங்கு திகழும் மகளிரது மேனி
நிறம் மாமை* பென்றும் சான்றோரால் வழங்கப்பெறும்.
இம்மாமைக்கு, மறைபால் நனைந்து நீர் துளித்து நிற்கும்
பச்சிளந் தளிளையும், நீலமணி பதித்த பொன்னையும் உவமை
கூறுவர்; “கொடுமு ளிங்கை நெடுமா வந்தளிர், நீர்மலி கதழ்
பெயல் தலைஇய, ஆய்நிறம் புரையுமிவள் மாமைக் கவினே”
(நற். 205) என்றும், “பூத்துணர், தாதிந் துவலை தளிர்

* மகளிர்க்கு நாணம் நிறை முதலியன அகநலமாய் நின்று
சிறப்பிக்க, இம்மாமை, புறநலமாய் விளங்கி, அவர்க்கு இனிய
சாயலை விளைவிக்கும் என்பர். இகனைப், பந்தாடி நின்ற விமலையின்
அகப்புறநலங்களைச் சிறப்பிக்கப்பட்ட திருத்தக்கதேவர், “பெண்
பாலவர்கட் கணியாய்ப் பிரியாத நாணும், திண்பால் நிறையும்
திருமாமையும் சேர்ந்த சாயல்” (சீவக. 1961) என்று கூறு
மாற்றுவதிக.

வார்த்தன்ன, அங்கலுழ்மாமை” (அகம். 41) என்றும், “பொன்னுரை மணியன்ன மாமைக்கட் பழியுண்டோ” (கலி. 48) என்றும், “மணிமிடை பொன்னின் மாமை” (நற். 304) என்றும் வருவன கரண்க. பொன்னும் இளந்தனிரும் பொன்மை நிறமுடையவாதல்பற்றி, அந் நிறப்பன் புடைய ஏனை மலர் முதலியவும் மாமைக்கு உவமை கூறுப. “துணங்கிய துசப்பின் துண்கேழ் மாமை, பொன்வீ வேங்கைப் புதுமலர் புரைய” (அகம். 319) என்றும், “செயலை யந்தளிர் ரன்னவென் மதனின் மாமை” (நற். 244) என்றும் வருமாற்றால் அறிக. “நீர்வன சாம்பல் தூம்புடைத் திரள் கால் நாரூரித்தன்ன மதனின் மாமை” (நற். 6) என ஒரோ வழி நாரூரித்த ஆம்பற் றண்டியும் இதனோடு உவமிக்கும் உவமவிபையுமுறித்து ஈண்டும், “ஆம்பல் நாரூரிமென்கால் நிறத்தினும் நிழற்றுதல் மன்னே” என்றார். நிழற்றுதல், ஒளிவிடுதல். “மணிமிடை பொன்னின் மாமை சாயவென், னணிநலஞ் சிதைக்குமார் பசலை” (நற். 304.) என்றதனால், மாமை பசலையாற் கெடுதல் அறிக. இனியென்றது இது காறும் என்பதனை பெய்துவித்தது. ஆம்பற்றான் நார்பீங்கிய விடத்து வலிகுன்றுதலின், மென்கால் என்றார். ஒப்புப் பொருட்டாய இன்னுருபினை உறுச்சி பெனினுமாம்.

பிரிவால் உத்தாகும் மெலிவெய்தி யிருந்தாளாயி லும், அவன் சோர்பு காத்தல் கடன் என்பதனையுட்கொண்டு ஆற்றியிருந்தமையான், ஒளியுற்றிருந்த மாமைக் கவின், ஆற்றாமைக் கேதுவாகிய சொல் ஒன்று தோன்றினும் வலி யழியும் மென்மைக் தென்பான் ஆம்பல் நாரூரி மென்கால் நிறத்தினும் நிழற்றுதல் எனவயத்தும், வாயில்கள் கூறிய பொய்ம் மொழிகளைக் கேட்டமாத்திரத்தே, ஆற்றாது, அக் கவின் கெடுதற்குப்புலந்து மன்னே என்றும், இனிப்பசுத்தன்று என்றும் கூறினான்; “எக்கர் ஞாழ் விணர்படு பொதும்பர்த், தனிக்குருகுறுதற்குந் துறைவற், கனிப்பசுத்தன்றென் மாமைக் கவினே” (ஐங். 144) என்புழியும் இக்கருத்தே வலிபெறுதல்

காண்க. இது பசுலைபாய்தல். ஏனை மெய்ப்பாடும் பயனு
மவை. (ரு)

36. அம்ம வாழி தோழி யூரன்
நம்மறந் தமைகுவ னாயி னுமறந்(து)
உள்ளா தமைதலு மமைகுவ மன்னே
கயலெனக் கருதிய வுண்கண்
பயலைக் கொல்கா வாகுதல் பெறினே.

தான் வாயில் நேருங் குறிப்பினளானமை யறியாது
தோழி வாயின் மறித்துழி, அவள் நேரும்வகையால் அவட்குத்
தலைமகள் சொல்லியது.

பு.-ரை:—தோழி, கேட்பாயாக. ஊரானகிய நம்
காதலன் நம்மைமறந்துறைவானாயின், நாமும், கயல்போலும்
மையுண்ட நம் கண்கள்மட்டில், பசுப் பெய்தாமைமையப்
பெறின், அவனைமறந்து நினைப்பதேயின்றி, அமைந்திருத்
தலும் நமக்குக்கூடும்; அவை விரையப் பசுத்தலா னன்றே,
நாம் அவனை இன்றியமையே மாகின்றோம் எ. று.

நம்மறந்தமைகுவனாயின் என்றது, நம்மைமறந்தமை
குவன் தலைமகள் எனத் தோழி கூறியதனைக் கொண்டுக்கூறி
யது. எச்சவம்மை தொக்கி நின்றது. “அமைதலு மமைகு
வம்” என்றது, “அந்தலும் உற்திரோ” (அகம். 8) என்றாற்
போல நின்றது. கருதிய என்பது உவமவாசகம். பசுலை,
பயலை என நின்றது. கண்கள் முதலாயின ஒழியிசை
பெச்சத்தை முடிக்க வந்தன. மன், ஒழியிசை; அமையாது,
பசுந்து அவனை யின்றியமையே மாகின்றோம் என எஞ்சி
நின்றது காண்க. ஒல்குதல், சுருங்குதல், ஒல்குதற்குரிய
ஏது வுண்மையின், ஒல்காவாதற்கு ஏது கூறாநாயினான்.

வாயில் வேண்டிவந்தார் தலைமகனது காதல்மைகூறி
நிற்ப, தோழி, அவனதுகொடுமைகூறி வாயில் மறுத்தாளாக,

தலைவி, அதனை நேருங் குறிப்பினளாய், அவள்கூறியதனை ஒரு மருங்கு தழீஇக் கூறுகின்றாள். கவின, ஊரன் நம்மறந்தமை குவனுயின் என்றும், நம்மை மறந்தாளை நாம் மறத்தல் அரிய செயலன்று என்றற்கு, நாம் மறந்து, உள்ளாதமைதலுமமை குவம் என்றும், வாயில் நேராதவழி, அவன் புறத்தொழுக்கம் புறத்தார்க்குப் புலனாகி இவ்வாலைப் பயக்கு மென்றஞ்சி, வாயின் மறுத்தற்கண் சென்ற உள்ளம், சுருங்கி, நேர்தற்கண் நின்ற தென்பாள், அதனை முந்தற் றறிவிக்கும் கண் மேலேற்றி, உண்கண், படலைக் கொல்கா வாதுதல் பேரின் என்றும் கூறினாள். கூறவே, தலைமகள், தான் தலைமகனை மறந்தமைதற்குரிய ஏது உடாகிய வழியும், தன் கண்கள், அவன் தவற்றாலுண்டாகும் இனிவாலை யஞ்சிப் பசத்தலின், மறத்தல் நமக்குக் கூடாதாயிற் றென்றாளாம். வாயில் நேருங் கருத்தினைக் குறிப்பாய்க் கூறியவாறு. “எழுத்தொடுஞ் சொல்லொடும் புணராதாகி, பொருட் புறத்ததுவே குறிப்பு மொழியென்ப” (பொ. 491) என்றார் ஆசிரியர். “பயலைக் கொல்காவாருதல் பேரின்” என்றதனால், பெறுது பசத்தலே உண்மையாயிற்று. இது பசலையாதல். “கன்று முண்ணுது கலத்தினும் படாது, நல்லான் தீம்பால் நிலத்துக் காங்கு,” தனக்குமாகாது. தலைவற்கும் உதவாது தன் மாமைக்கவின் பசலையாற் கெடுதலால், அப்பசலையாதலை வாயில் நேர்தற் குத் தலைவி ஏதுவாக்கினாளை அறிக.

இவ்வாறு தலைமகனது காதன்மை கூறிவாயில்வேண்டி வந்தார்க்குத் தன் அன்பு பொதி கிளையினைத் தலைமகள் பொருள்பட மொழிந்ததனை. “அருண்மூற் துறுத்த வன்பு பொதிகிளையி, பொருள்பட மொழிதல் கிழவோட்கு முரித்தே” (பொ. 161) என்பனதுத் கொள்க. பொருள்பட மொழித லாவது, அகத்தெழும் அன்பினைக் காந்த வாய்பாட்டாற் கூற்றும், அது தெரியதிற்பக் கூறுதல். ஏனை இவ்வாறு வரு மிடம் அறிந்த இதனையுணர்த்துக் கொள்க. மெய்ப்பாடு : மருட்கை. பயன் : வாயில் நேர்தல். (கூ.)

37. அம்ம வாழி தோழி மகிழ்நன்
நயந்தோ ருண்கண் பயந்து பனிமல்க
வல்லன் வல்லன் பொய்த்தல்
தேற்ற னுற்ற சூள்வாய்த் தல்லே.

தலைமகளைச் சூளினால் தெளித்தான் என்பது கேட்ட
காதற் பரத்தை * தலைமகட்குப் பாங்காயினார் கேட்பத் தன்
தோழிக்குச் சொல்லியது.

* பரத்தையர், காதற்பரத்தை, இப்பரத்தை, சேரிப்
பரத்தை எனப் பலவகையாய்க் கூறப்படுவர். அவரை ஆசிரியர்
தொல்காப்பியனார் காமக்கிழத்தியர் எனப் பொதுப்பட மொழிவர்.

இனி, காமக்கிழத்தியர், பரத்தையர் என வேறுபடுத்து,
“காமக்கிழத்தியராவார் பின்முறை யாக்கிய கிழத்தியர்; அவர்
மூவகைப்படுவர்: ஒத்தகிழத்தியரும், இழிந்த கிழத்தியரும்,
வரையப்பட்டாரும் என. ஒத்தகிழத்தியர், முந்துற்ற மனையா
என்றிக் காமம் பொருளாகப் பின்னும் தன் குலத்துள்ளான்
ஒருத்தியை வரைதல்; இழிந்தாராவார், அந்தணர்க்கு அரசு
குலத்தினும், வணிக குலத்தினும், வேளாண் குலத்தினும் கொடுக்
கப்பட்டாரும், அரசர்க்கு ஏனையிரண்டு குலத்தினும் கொடுக்கப்
பட்டாரும், வணிகர்க்கு வேளாண் குலத்திற் கொடுக்கப்பட்டாரும்.
வரையப்பட்டார், செல்வராயினார் கணிகைக் குலத்தி னுள்ளார்க்
கும் இறக்கிழமை கொடுத்து வரைத்து கோடல். அவர், கன்னியில்
வரையப்பட்டாரும், அசன்பின்பு வரையப்பட்டாரும் என இரு
வகையர். அவ்விருவரும் உரிமை பூண்டமையாற் காமக்கிழத்தி
யர்பாற் பட்டனர். பரத்தையராவார் யாரெனின், அவர் ஆடலும்
பாடலும் வல்லராகி அழகும் இளமையுங்காட்டி இன்பமும் பொரு
ளும் வெஃகி ஒருவர் மாட்டிற் தக்காதார்” என்பர் ஆசிரியர்
இளம் பூரணர் (தொல். பொ. 149. உரை.).

இனி, நச்சினார்க்கினியர், “காமக்கிழத்தியராவார்
கடனறியும் வாழ்க்கை முடையராடுக் காமக் கிழமைபூண்டு இல்லற
நிகழ்த்தும் பரத்தையர்” என்றும், “அவர் தலைவனது இளமைப்

பு. ரை:—தோழி, கேட்பாயாக; மகிழ்நன் தான், செய்தஞ் செய்பாயாகாத வகையில் ஒழுகுதலைத் தெளிய மாட்டானாயினும், தன்னைக் காதலித்தோருடைய உண்கண் பசந்து நீர்த்துளி செரியும் வண்ணம் அச் சூளுறவினைப் பொய்த்து நீங்குதலில் மிகவல்லனா யுள்ளான், காண் எ.று.

நயப்பு, காதல். பணி, நீர்த்துளி. அடுக்கு, துணிவின் கண் வந்தது. தேற்றான் என்பது, “உய்த்தல் தேற்றான யின்” (புறம். 185) என்றற்போலத் தெளிவின்கண் வந்தது. ஆயினும் என்பது எஞ்சி கின்றது. வாய்த்தல்வே என்பது விரிக்கும் வழி விரித்தல். வாய்த்தல், சொல்லியாங்கு ஒழுகு தல்; மெய்ம்மைப்பட நிற்றல்.

தலைமகன் தலைவியைச் சூளுறால் தெளிவிக்கின்றான் என்பது கேட்டு, அவள் அதனால் தெளியாவகை விலக்குங்

பருவத்திற்குடி முதிர்ந்தோரும், அவன் தலைவின்னு ஒழுகப்படும் இளமைப் பருவத்தோரும், துடைநிலைப் பருவத்தோரும், காமஞ் சாலா இளமையோரும் எனப் பலபகுதியினராம்” என்றும், “எனைப் பரத்தையர், “கூத்துப் பாட்டும் உடையராகிவரும் சேரிப் பரத்தையரும், குலத்தின்கண் இழிந்தோரும், அடியரும், வினை வல பாங்கினரும் பிறருமாம்” என்றும் கூறி, இளம் பூரணர் ஒத்தகிழத்தியர் முதல் மூவகையினராகக் கூறிய பாகுபாட்டைச் சிறப்புடைத் தலைவியரோடு பரத்தையரை உவ் கூட்டிக் காமக்கிழத் தியரென்றுகுத்திஞ் செய்யின் மயங்கக்கூறல் என்னும் குற்றம் தங்குமாகலின், அஃது ஆசிரியர்க்குக் கருத்தன்று என மறுத்து, “சான்றோர் பலரும் காமக் கிழத்தினைப் பரத்தையராகத் தோற்றுவாய் செய்து கூறுமாறும் உணர்க” (பொ. 151) என்பர்.

இனி, நாய்க் கவி ராச உம்பியார், “ஒருவன் தனக்கே யுரிமைபூண்டு, வருகுலப் பரத்தையர் மகளிராகிக், காமக்குவரைந் தார் காமக்கிழத்தியர்”, “யாரையும் நயவா வியல்பிற் சிறந்த, சேரிப் பரத்தையர் மகளிராகிக், காதலிற் புணர்ந்தோர் காதற் பரத்தையர்,” “அவருளும் உரைதற் குரியா ருளரே” (113-5) என்பர்.

கருத்தினளாகலின், அவட்குப் பாங்காயினார் கேட்பக் காதற் பாத்தை, தேற்றான் உற்ற சூள் வாய்த்தல் என்றகனோடு நில லாது, வல்லன் வல்லன் பொய்த்தல் என்றும் கூறினான். இது, “புல்லுகன் மயக்கும்” (தொல். பொ. 151) என்ற சூத் திரத்து, “இல்லோர் செய்வினை யிகழ்ச்சிக் கண்ணும்” என்ப தனால், தலைவன் தலைவிபைச் சூளால் தெளித்துக் கூடுதலை யிகழ்ந்துரைக்கவாறு. இவன்செய்த சூளுறவுகண்டு, இவன் பொய்த்தொழுகானென வுட்கொண்டு இவனை நயந்து, பின் னார்ப் பொய்த்தமைபின், பசந்து துன்புற்றார்பலர் என்பான். நயந்தோருண்கண் பயந்து பனிமல்க எனப் பன்மைவாய் பாட்டார்கூறி, புலவியும் ஊடலும் நிகழ்வுழி யெல்லாம் சூளுறுதலும் பொய்த்தலுமே அவற்குப் பெரும்பான்மை நிகழ்வன என்றற்கு வல்லன் வல்லன் பொய்த்தல் என்று அடுக்கியுங்கூறினான். பெய்ப்பாடு: பெரும்தம். பயன்: தலை வி யறிந்து வாயில் நோளாவது.

இனி, பசந்து பனிமல்க என்னும் பாடம் எதுகை யின்பம் சிறவாமை யறிக. (எ)

38. அம்ம வாழி தோழி மகிழ்நன்
தன்சொ லுணர்ந்தோ ரறியலனென்றுத்
தண்டளிர் வெளவு மேனி
ஒண்டொடி முன்கை யாமழப் பிரிந்தே.

தலைமகன் மனைவியிற் போகக் கருதினா னென்பது சொல்லிய தன் தோழிக்குப் பரத்தை சொல்லியது.

பு. ரை:— தோழி, கேட்பாயாக. சூளிரந்த மாந் தளிர்போலும் மேனியும், ஒள்ளிய தொடியணிந்த முன்கைய முடைய யாம் இனைந்து அமும்வண்ணம் பிரியக்கருதுதலால், மகிழ்நன், தான் தெளிவிப்பான் கூறுவனவற்றைத் தெளிந் தமைந்த மகளிரின் அன்பினை யறியும் அறிவின் என்று கூறு வேம். எ.று.

மகிழ்நன் தன்சொல், மகிழ்நன் தெளிவிப்பான் கூறிய சொற்கள். தெளித்தது தேறியிராமை உணரார் செயலாக வின், உணர்ந்தோர் என்றார். “தன்சொல் உணர்ந்தோர் மேனி” (ஐங். 41). எனப் பிறுண்டும் கூறுவர். ‘அறியலன்’ என்றதனால், அறிதற்குரிய அறிவும், அறியப்படும் அன்பும் பெற்றும். என்றும் என்பது, உளப்பாட்டுப் பன்மைத் தன்மை வினைமுற்று. தளிர் என்றதனால் சிறப்புடைய மாந் தளிர்கொள்க. “நறுவடிப், பைங்கண் மாஅத் தந்தளிர்ன்ன, நன்மா மேனி” (குறுந். 331) என்றார் பிறரும். “ஐதா கின்றென் தளிர்புரை மேனியும்” (அகம். 95) என்புழியும் இதுவே கூறிக்கொள்க. வெளவும் என்றது உவமவாசகம். செய்தெனச்சம் காரணப் பொருட்டு. “யாமழப் பிரிந்து” என்றது தோழி கூற்றினைக் கொண்டமைத்துக் கூறியது. மேனியும் முன்கையுமுடைய யாம் எனவிபைக்க.

தலைமகள் தன்னைமுன்னர்க்குடிய ஞான்று தெளித்த சொல்லைத் தேறியிருக்கின்ற ளாகவின், பிறர்போற்கூறும் குறிப்பினால், தன் சொல்லுணர்ந்தோர் என்றும், தோழியால் அவன் பிரியக் கருகியிருத்தலைக்கேட்டு, அவன் கருத்தையும், தன் காதலையும் தூக்கி, அவற்றுட் பின்னது சிறந்து நின்றலை யுணர்ந்து, அதனையறிபாது அவன் கருதுதல் தக்கதன்றென் பான் அறியலன் என்றும், அவ்வறிபாமை அவனாற் கூறப்படா தாகவின், தாம் கூறல்வேண்டு மென்பாள் “அறியலன் என்றும்” என்றும், காரணமின்றிப் ஒருவரைக் குறைகூறல் முறையன்மையின், யாமழப் பிரிந்தே பென்றும் கூறினாள். இதனாற் பாத்மைமாட்டுக் கலக்கம் என்னும் மெய்ப்பாடு தோன்றிற்று.

பாத்மைபர் இவ்வாறு தலைமகளைப் புலந்து கூறல் வழவாயினும் அஃதமையு மென்பதனைப் “புல்லுதன் மயக் கும்” (பொ. 151) என்ற சூத்திரத்த “இவற்றொடு பிறவும்” என்றதனாற் கொள்க. ஏனை மெய்ப்பாடு: இனிவரல். பயன்: தலைமகள் கேட்டுப் பிரியானாவது. (அ)

39. அம்ம வாழி தோழி யூரன்
வெம்முலை யடைய முயங்கி நம்வயிற்
றிருந்திழைப் பணைத்தோண் ளெகிழப்
பிரிந்தன னாயினும் பிரியலன் மன்னே.

ஒருஞானு தலைவன்தன்மனைக்கட்சேன்றதுகொண்டு
அவன பெண்மை கலமெல்லாம் துய்த்துக் காதல் நீங்கிப்
பிரிந்தானென்பது தலைவி கூறினாளெனக் கேட்ட பரத்தை,
அவட்குப்பாங்காயினார் கேட்பத் தன்தோழிக்குச் சொல்லியது.

பு. ரை :—தோழி, கேட்பாயாக. ஊரன் விருப்பந்
தரும் நம்முடைய முலைகள் முற்றவும் சோடியங்கி, பின்னர்,
நம்மினின்றும், அழகிய இழையணிந்த பெரிய கோள்கள்
கெழிந்து மெலியுமாறு பிரிந்தானாயினும், கெஞ்சில் இடை
யறவின் நிற்றலின் பிரிந்தானல்லன் எ. று.

எனவே, பிரிந்தான் எனத் தலைமகள் முதலாயினார்
கூறுவதென்னை யென்றாளாயிற்று.

வெம்மை, வேண்டல் (சொல். 334). அடைய என்பது
எஞ்சாமை யுணரின்னது; “நல்லகவனமுலை யடையப் புல்து
தொறும்” (அகம். 337) என்றும்பேரல். “பிரிந்தனனாயி
னும்,” என்றது, தலைமகட்குப் பாங்காயினார் முதலியோர்
கூற்றனைக் கொண்டு கூறியது. பிரிந்தானெனக் கூறுத
லென்னைபென்பது ஒழிந்து நிற்றலின், மன் ஒழிய்சை; இனி,
பன்னாளும் எம்வயின் உறைத்து, ஒரு ஞானு, நெஞ்சத்தா
னன்றி மெய்யாற் பிரித்து பிரிவாகாதென்பது படகிற்றலின்,
மன்னைச்சொல் பெரும்பான்மை என்னும் பொருட்டெனினு
மாம். பிரியலன் என்றற்குரிய ஏதுக்கள் வருவிக்கப்பட்
டன.

முயங்குந்தோறும் மேன்மேலும் விருப்பம் வினைவித்
தும் இயல்பினவாகலின், வெம்முலை யென்றும், அவ்வியல்

புடைய முலைகள் முற்றும், அவன் மார்பிடை முழுகப் புல்லித்
துய்த்த அயர்ச்சி இன்பத்தையினைந்து கூறலின், “வெம்முலை
யடையமுயங்கி” யென்றும், நம் பெண்மை நலமெல்லாம்
துய்த்துக் காதல் நீங்கிப் பிரிந்தானாயின், நம்பால் நலமும்
அவனது காதலும் இலவாதல் வேண்டும்; அவ்வாறன்றி,
அவை உளவாயின வென்பான், திருந்திழைப் பனைத்தோள்
என்றும், தலைமகட்குப் பாங்காயினர் கூற்றை மறுக்கும் குறிப்
பிணைகளின், “தோள் நெகிழப் பிரிந்தனனாயினும் பிரிய
லன்மன்” என்றும் கூறலுள். மார்படைய முயங்கும்
முயக்கத்தை மகளிர் பெரிதும் வேட்பர் என்பதனைக் “கெடுத்
துப்பறி நன்கல மெடுத்துக்கொண் டாங்கு, நன்மார் படைய
முயங்கி மென்மெலக், கண்டனம் வருகஞ் சென்மோ”
(நற். 182) என்றும், “தண்ணிது கமழும் நின்மார் பொரு
நான். அடைய முயங்கே மாயின் யாமும், விருவிழை நெகிழச்
சாடித்தும்” (அகம். 218) என்றும் சான்றோர் கூறுமாற்றா
லறிக. “பிரிந்தனனாயினும்” என்றதனால் எய்தப்பெறும்
பிரிவு பிரிவெனப் படாதென்பதாம். இஃது, “இல்லோர்
செய்வனை யிகழ்ச்சிக்கண்” (பொ. 151), தலைவி புலத்தும்
ஊழும் தலைவனைக்கடியபின் கூறியது கேட்டுப் பாத்தை
பொழுது கூறியது என்க. மெய்ப்பாடு: பெருமிதம். பயன்:
தலைவிக்குப் பாங்காயினர் கேட்டுத் தலைமடங்குவாராவது.

“திருந்திழை பனைத்தோள் நெகிழ” என்ற பாடத்
துக்குத் திருந்திய கொடியாகிய இழை பெரிய தோள்களி
னின்றும் நெகிழ்த்தோடுமாறு என்றுரைக்க. இழை, ஈண்டுத்
தொடிமேற்று; “தோளே தொடிநெகிழ்த்தனவே” (நற். 197)
என்றதனாலும், தோளிற்குத் திருந்திய இழை கொடியாதல்
காண்க. தொடி இழையாகாதென்பார்க்குத் தொடியோடு
உடன்கிடந்து விளங்கும் பிற இழைகளைக் கூறியமைக. (கூ)

40

அம்ம வாழி தோழி மகிழ்தன்

ஒன் டொடி முன்கை யாமழப் பிரிந்துதன்

பெண்டி-ஞாரிறை கொண்டனென்ப
கெண்டை பாய்தர * வவிழ்ந்த
வண்டுபிணி யாம்பல் நாடுகிழ வோனே.

உலகியல்பற்றித் தலைவன் தன் மனைக்கண் ஒரு
ஞான்று போனதே கொண்டு, அவ்வழிப் பிரியாது உறைகின்ற
னென்று அயற்பரத்தையர் பலரும் கூறினாரென்பது கேட்ட
காதற்பரத்தை, அவர் பாங்காயினார் கேட்பத் தன் தோழிக்குச்
சொல்லியது.

பு.-ரை:— தோழி, கேட்பாயாக. கெண்டைமீன்
பாப்பவதனால் மலர்ந்த வண்டுவிரும்பும் ஆம்பல் மிக்க நாடு
உடைபோனாகிய மகிழ்நன் ஒள்ளிய தொடியணிந்த முன்
கையினையுடைய யாம் அழுமாறு பிரிந்து சென்று, தன்
பெண்டாகிய மனைவிவாழும் இல்லிணைபடைந்து பிரியாது
தங்கினான் என அயற்பரத்தையர் கூறுகிற்பர்; இஃது
என்னையோ? கூறுக எ.று.

பெண்டிர் என்றது அயற்பரத்தையரைப் பொருமைபாற்
பன்மை வாய்பாட்டால் இழித்துக் கூறியது. ஊர், தலைவி
வாழும் மனை. இறைகோடல், தங்குதல்; “வண்டிறை
கொண்ட வெர்மருள் தோன்றி” (அகம். 218) என்புழிப்
போல. அயற்பரத்தையர் என்றது எஞ்சி நின்றது. பாய்
தர என்புழிக் தருதலைத் துணைவினையென்ப. மலர்ந்தபூ
அவிழ்ந்தது போறனின், “அவிழ்ந்த” என்றார். இனி,
முறைப்பதங்கில் பூவின் இதழ்கள் முறுக்கிப் பிணிக்கப்பட்ட
புருத்தல் போறனின், அப்பொருண்மை தோன்ற, அவற்றைப்
பிணி; தனை முதலிய வாய்பாட்டால் வழங்குபு. அம்முகைகள்

* கெண்டைபாய்தலால் ஆம்பல் மலரும் என ஈண்டுக்கூறி
யதுபோல, ஆளுடைய பிள்ளையார், திருக்கோதாத் திருப்பதிகத்
தில் “வரிக் கெண்டைபாயச், சுணைநீலம் மொட்டலரும் கேதா
ரமே” (செவ்வழி. 1) என நீலமுடி மலரும் என்று அருளுமாறு
காண்க.

மலர்ந்த விடத்தும் அப்பொருண்மையே சிறப்ப, அவிழந்த வாசகத்தாற் கூறல் மரபாகலின் அவிழந்த என்றார் என்று மாமர்; “தோன்றி சுடர்கொளகலிற் சுருங்கு பிணியவிழ,” “பிடிவுத் தளையவிழ” (அகம். 235, 304), “பொதியவிழ வைகறை” (கலி. 52) எனப்பிறுண்டும் சான்றோர் கூறுதல் காண்க. எனைவருமிடங்களிலும் இதுவே கூறிக்கொள்க. “வண்டு பிணியாம்பல்” என்றது நெஞ்சு பிணிபோருள் என்றாற் போல நின்றது. கிழவோன் என்பது “ஆவோ வாகும்பெயருமா ருளவே” (சொல். 188) என்புழி, “உம்மை பெச்சவும்மை யாகலான், அகரம் ஓகாரமாய்த்திரியும் பெயரு முள என்றவாறு. கிழவன், கிழவள் என்பன நாடு கிழவோன் ‘கிழவோள்தேனத்து’ எனவும் வரும்,” எனத் தெய்வச் சிபையார் கூறுமாற்றாற் கொள்ளப்படும். வழக்கினுள்ளும் கிழவன் என்றே வழங்கப்படுதலின், இதுவே நெறியாதல் துணிக. “ஸ்ரீ ராஜ ராஜேசுவரம் உடையார்க்கு ஸ்ரீகாரியஞ் செய்கின்ற பொய்கை நாடுகிழவன் ஆதித்தன் சூரியனான தென்னவன் முவேந்த வேளான்” (S. I. I. Vol. II. No. 38) எனவருமாறும் காண்க.

அவன் பிரிவு நிகழ்ந்தபொழுது நெடிகண்மையின், பெண்டிர் ஊர் இறைகொண்டனன் என்ப என்றும், உள் ளுறையால் அவ்வாறு கொள்ளினும், அவன்மார்பு எமக்கும் உரித்தாம் என்றும் கூறினான். தலைவன் தனக்குரிய பெண்டிர் பால் இறைகொள்ப்பிரிந்தானாயினும், அவனாற்பிரியப்பட்டமை யின், பரத்தை பிரிவாற்றாது, யாமழப் பிரிந்து என்றாள். இது பிரிவாற்றாமை.

கெண்டை பாய்தலால் மலர்ந்த ஆம்பல், வண்டினைப் பிணித்து நிற்பது போல, தன்மனைவியின் ஊட்டைத் தீர்ப்பான் நல்கிய அவனது மார்பு, எம்மாத் பிணித்துக் கொள்ளப்படும் இயைபுடைய கென்றாளாம். “வரிவே யுண்கணவன் பெண்டிர் காணத், தாருத் தானையும் பற்றி யூரியச், பிடிபயின்று தருஉம் பெருங்கனி றுபோல, தேள்கந்தாகக் கூந்தலிற் பிணித்

தவன், மார்புகடி கொள்ளேனாயின் ஆர்வுற், நிரந்தேதார்க்கியா
 தீட்டியோன் பொருள்பேற், பரந்து வெளிப்படாதாகி, வருந்
 தாக தில்லயா யோம்பிய நலனே” (அகம். 276) எனப்
 பிறுண்டும் அவள் வெளிப்படையாய்க் கூறுமாற்றிக். மெய்ப்
 பாடு: இனிவாலைச்சார்த்த பெருமிதம். பயன்: அயற்பரத்தை
 யனைக் கழறுதல். (ய)

5. புலவிப் பத்து.

இப்பகுதிக்கண்வரும் பாட்டுக்கள் பத்தும் புலவிக் காலத்து நிகழ்ந்த கூற்றுக்களையே பொருளாகக் கொண்டு நின்றமையின், இஃது இப்பெயரினையுடையதாயிற்று. “மறை வெளிப்படுதலும் தமரிற்பெறுதலும், இவைமுதலாகிய விய னெறி திரியாது, மலிவும் புலவியு முடலு முணர்வும், பீரி வொடு புணர்ந்தது கற்பெனப்படுமே” (பொ. 499) என்ற தனால், கற்பிற்கே சிறந்த மருதத்தின்கண், சிறப்புடைய புலவியே பொருளாக வந்தது.

காமப் புணர்ச்சிக்கண், துணி, புலவி, ஊடல் என்ற மூன்றும் காமவின்பத்துக்குச் சிறப்புத் தருவனவாம். இவற் றுள், துணி, முதிர்ந்த கலாம் என்றும், புலவி இனியகலாம் என்றும் பரிமேலழகர் கூறுவர். இவை காமக்கலவிக்கு முன் னர் கிகழ்வன. “துணிபுலவி யூடலி னோக்கேன் தொடர்ந்த, கனிகலவி காதலினுங் காணேன்” (திணைமா. 153.) என்றத னால், இவற்றின் பெயரும் முறையும் உணர்ந்து கொள்க.

புலவி மிக்கவழி, துணிதோன்றிக் காமவின்பத்தைச் சிறப்பிக்காமையின், அதன் இன்மை காமத்துக்கு ஆக்க மென்றும், “ஊடுதல் காமத்திற்கின்பம்” (குறள். 1330.) ஆயினும், காமம் நீடுவதன்முகொல் என்னும் உணர்வை பெழுப்பித் துன்பமுறுவிக்கும் சிறுமையுடைமையின், ஊடலி னும் புலவியே சிறப்புடையதென்றும் சான்றோர் கருதுப. “துணியும் புலவியும் இல்லாயின் காமம், கனியும் கருக்காயு மற்று” (குறள். 1306) என்றதனால், ஆசிரியர் திருவள்ளுவ னார், துணியை விலக்கிப் புலவியின் சிறப்புடைமையை வலி யுறுத்துதல் காண்க. அன்றியும், “நலத்தகை நல்லவர்க்கேள் புலத்தகை, பூவன்ன கண்ணாகத்து,” “உப்பமைந்தற்றாற் புலவி யதுசிறிது, மிக்கற்றால் நீளவிடல்” (குறள் : 1305, 02)

என்று கூறுமாற்றாலும் காமதகர்ச்சிக்குப் புலவி அழகும், இன்பமும் பயக்குமாறாக.

இனி, துணி முதலிய மூன்றனுள், புலவி நடுகின்றல் அறம் முதலிய இம்மைக்குரிய உறுதிப்பொருண்மூன்றனுள், தானெய்தியவழி இருதலையும் ஒருங்கெய்துமாறு சிறந்த பொருள் நடுகின்றல்போல என்க. எனவே, புலவியால் ஏனைத் துனியும் ஊடலும் எய்துமென்பதாம். இதனைச் செய்யுட்களிற் காணலாம்; ஈண்டு விரிப்பிற்பெருகும்.

இனி, ஆசிரியர் : பேராசிரியர், “புலவி யென்பது, புணர்ச்சியான் வந்த மகிழ்ச்சி குறைபடாமற் காலங்கருகிக் கொண்டு பயப்பதோர் உள்ளநிகழ்ச்சி” யெனவும், “ஊட லென்பது, உள்ளத்து நிகழ்ந்ததனைக் குறிப்பு மொழியா னன்றிக் கூற்றுமொழியா னுரைப்பது” எனவும், “அங்ஙனம், ஊடல்கிகழ்ந்தவழி, அதற்கேதுவாகிய பொருள் இன்மை யுணர்வித்தல் உணர்வெனப்படும்; இல்லது கடுத்த மயக்கந் தீர உணர்த்துதலால் உணர்த்துதலெனவும், அதனையுணர்த லால் உணர்வெனவும்கூடும்,” எனவும், “புலவிக் காயின், உணர்த்தல் வேண்டா; அது குளிர்ப்பக்கறலும் தளிர்ப்ப முயங்கலும் முதலாயவற்றான் நீங்குதலின்” எனவும்கூறி, “ஊடலிற்பிறந்த துனியும் பிரிவின்பாற்படும் என்பது உங் கொள்க: என்னை, காட்டக்காணாது கரந்துமாறுதலின்” என்று முடிபுகூறினர். கூற்றாராயினும், உள்ளநிகழ்ச்சியும், மொழி யான் உரைத்தலும் ஒரோவழி ஒற்றுமையெய்தக் கூறப் படுதலுமுண்மையின், ஊடிய செய்கையினையும் சான்றோர் புலத்தல்வாய்ப்பாட்டாற் கூறுப. அக்காலை அதுவும் புலவி யெனப்படுதற்கிழுக்கின்மையின், துணித்தார்போலவும், ஊடி னார்போலவும் புலந்து கூறுவனவும் புலவியாதல்பற்றி இப் பகுதி புலவிப்பெயர் பெற்றதெனினுமாம்.

இனி, உயிராலும், உள்ளத்தாலும், சுவாராற்செய்யப் படும் சிறப்பாலும் ஒற்றுமையுடைய தோழி கூற்றும், தலை

மகள் கூற்றேயாய்க் கருதப்படுமாகலின், புலவிக்கண், அவள் கூற்றும் ஒருங்கு தொகுக்கப்பெறும் எனவுணர்க்.

41. தன்பார்ப்புத் தின்னு மன்பின் முதலையோடு
வெண்பூம் பொய்கைத்தவ னாரென்ப வதனால்
தன்சொ லுணர்ந்தோர் மேனி
பொன்போற் செய்யு மூர்கிழ வோனே.

கழறித்தேருட்டற்பாலராகிய அகம்புகன்மரபின்வாயில் கள் புகுந்துழித் தலைவனையும் பாணன்முதலாகிய பக்கத்தாரையும் இகழ்ந்து தலைவி கூறியது.

ப. ரை :— அன்பில்லாத முதலையென்றது தலைவனை நோக்கியதெனவும், பொய்கையில் வெண்பூவென்றது, புறத் தொழக்கத்திற்குத் துணையாகிய அறிவிலாதாரை நோக்கியதெனவும் கொள்க.

பு. ரை :—தான் ஈன்றபார்ப்பினைத் தானே தின்னும் அன்பில்லாத முதலைகளோடு வெண்மையானபூக்கள் நிறைந்த பொய்கையினைஈடையது அவனது ஊர்; அதனால், அவ்வூர் கிழவோனாகிய தலைமகன், தான் தெளித்த சொல்லைத் தேறி யிருந்தவர் மேனி, தன்பிரிவால், பொன்போலும் பசுப்பினை யெய்துவிக்கின்றான். எ.று.

முதலை கீர்வாமும் உயிரினத்துள் வைத்துக் கூறப் படுகற் கமைந்ததாயினும், கிலத்தினும் இயங்கும் இயல் புடைமையின், இதனைத் தவழ்வனவற்றுள் அடக்கினர் ஆகிரியர் : தொல்காப்பியனார்; “தவழ்பவை தாமும் ஆவற் றோன்ன ” (பொ. 560) என்பது தொல்காப்பியம்.

கெண்டையஞ்சினை மேய்த்து கிளர்ந்துபோய், முண்டகத் துறை சேர்ந்த முதலைமா” (குளா. நாட்டு. 22) என்றுதோலா மொழித்தேவர் கூறியதனை யெடுத்துக்காட்டி, “முதலையை மா வென்பர்” என்றுகூறி, “அவை மீனெனப்படுவதல்லது,

மா எனப்படா” என்றனர் அடியார்க்கு நல்லார். நச்சினார்க்கு
 கிரியரும், “முதலையும் சுறாவும் மீனாதலின், மாவென்றல்
 மரபன்று” என்பர். இக்காலத்து உயிர் தூலறிஞர் சுறாவினை
 மீனினத்துட்கொண்டு, முதலையை மீன் என்றார். அவர்கள்
 ஆசிரியர் தோல்காட்பியுனர் கூறியாக்ரு, முதலையைத் தவழ்
 வனவற்றள் (Reptiles) வைத்தே ஆராய்வர். “ஒடுங்கிருங்
 குட்டத் தருஞ்சுழி வழங்கும், கொடுத்தான்முதலையும் இடங்
 கரும், கராமும்” (குறிஞ். 256-7) என்பதன் உரையில்,
 “இவைமுன்றும் சாதிவிசேடம்” என்று நச்சினார்க்கினியர்
 கூறினர். இனி, இக்காலத் தறிஞர், முதலைவகை இருபதின்
 மேலுமுனவென்பர். இவை ஊனான் வாழ்க்கைய (Flesh-
 eaters) ஆயினும், பெறலருமையான், பெரும்பாலும்
 மீனுண்டே வாழ்கின்றன *. “முதலைப்போத்து முழுமீ
 னாரும்” (5) என இத்தாலுள்ளும் கூறுப. இம்முதலைகள்
 நீரினும் நிலத்தினும் இயங்குவனவாகலின், அவ்விடக்கத்திற்
 கேற்பச் சூடுங்குளிர்ச்சியும் எத்துமாறு அவற்றின் உதிரம்
 அமைத்தனது. நீரின் அடியிற்போல நிலத்தினும் நடப்பதற்
 கேற்ப அவற்றின் கால்களும் அமைந்திருக்கின்றன. முதலை
 கள் முட்டையிட்டு வாரும் உயிர்வகை யாகும். இவை
 முறைக்கு இருபதுமுதல் நூறுவரை முட்டையினும். ஈனங்
 கால், சிலமுதலைகள், மண்ணிற் குழியொன் நகழ்ந்து, அதன்
 கண், தாம்பன்ற முட்டைகளை வைத்து, மண்ணிலே முடி,
 அவை பொரிக்குமளவும் புறந்தருதலுண்டு; சில அக் குழியி
 னிடத்தே அடைகாப்பனபோல இருந்து, அமர்ந்துறையும்.
 அக்குழியின்புறத்தே படைபேர்ந்து தோன்றின், முட்டை
 பொரிக்குங் காலமாயிற்று என்று உணர்ந்து முட்டைகளை
 வெளியே கொணர்ந்துவிடும். பின்பு, அம்முட்டைகளைத் தம்
 முக்கின்கண் அமைந்த கூரிய வறுப்பினால், உடைத்துக்

“All (crocodiles) are flesh-eaters, though
 from force of circumstances many have to live
 largely on fish”—*Book of knowledge.*

கொண்டு, முதலையின் பார்ப்பு வெளிப்போதரும் †. அவ் வாறு போந்தவற்றுள், தாயுடன் தொடர்ந்துசென்று இரை தேரும் மதுகையில்லாதவற்றைத் தாய்முதலை யுண்டுவிடும். நோயுற்றனவும், ஊதுபட்டனவும், தாய் முதலையைத் தொடர்ந்து வரும் வன்மை யிழந்தவழி அதனால் அன்பின்றி உண்ணப்படும் *. இதனைக் கருதியே, ஈண்டும் ஆசிரியர் ஓரம்போகியார், “தன்பார்ப்புத் தின்னு மன்பில் முதலை” பென்றார்போலும்.

அன்புடைமைக்குச் சிறப்புடைய எடுத்துக்காட்டாவது தாய்மையாகலின், அப் பண்பிற்குமாறாய் செயலுடைமை பற்றித் தாய்முதலையைத் “தன்பார்ப்புத் தின்னு மன்பின் முதலை” பென்றுகாட்டினார். கொடுமை கூறற்குச் சிறந்த அன்பின்மை சுட்டிநின்றலின், முதலையொடு என்புழி, ஒடு உயர்பின் வழித்தாயிற்று. வெண்பூ வென்றற்கு ஏற்புடையன வெண்டாமனையும் வெள்ளரம்பலுமாயினும், உள்ளுறையால், பாதத்தைக் குறித்துநின்றலின் சிறப்பில்லாத வெள்ளரம்பலே, ஈண்டு, வெண்பூ வெனப்பட்டதென்க. அதனால் என்னும் சுட்டுமுதலாகிய காரணக்கிளவி அவனுடையவூரது

† “Some crocodiles dig deep pits in the sand, lay their eggs, cover over the hole and keep watch even brooding on the spot till the young are near hatching. Low barks from within the eggs tell of dawning life when the mother excavates the sand which cover her brood. The babies escape from the egg by means of a cutting implement on the end of the snout”—*Book of knowledge*.

* “Such of those young crocodiles as are either physically too feeble to follow their mother or rendered so by accidents are mercilessly killed by the mother brute....”—*Dr. Wasson's miscellaneous Lectures*.

உடைமையைச் சுட்டினிந்தது. ஊர்க்குரியசெயல், அவ்வூரையுடையோற்கு முண்டென்ப தெய்தவித்தற்கு, “ஊர்க்குழுவோன்” என்றார். பசப்பெய்தியமேனி பொன்போறலின், “பொன்போற்செய்யும்” என்றுகூறப்பட்டது. போற்செய்யும் என்பன ஒரு சொல்லாய்ப் பிறவினைப் பொருள் தந்தன. மேனி பொன்போறல் மகளிர்க்கு இயற்கையன்மையின், காரணமும் உடன்கூறப்பட்டது; “தொன்னலனிழந்த வென்பொன்னிற நோக்கி” (நற். 56) என்பதனாலும் இப்பொருண்மை துணியப்படும்.

பிறவற்றன் பார்ப்பைத் தின்றல் அலெற்றையுயிர்கட்கு அமையுமென்பார்க்கும், தன்பார்ப்பினைத் தானேதின்றல் அமையாதென்னுங் கருத்தால், தன்பார்ப்புத் தின்னும் என்றும், அவ்வாறு அறன்கடைநின்ற உயிர்களைப் பொய்கைக்கண் உடைய ஊர்க்குழுவோனுக்குத்தன்னால் எம்பால் உளதாய் மேனிரலம் கெடுமாறு அன்பினனாதலும் அமையும் என்றற்கு, அன்பின்முதலையோடு என்றும், தலைவனது புறத்தொழுக்கங் காரணமாக, பசந்த மகளிரின் முகம்போல விளர்த்துத் தோன்றி, தம்மைக்காணும் அவர்மனத்து அன்புகோற்று விக்கும் சிறப்புடைய வெண்டாமரையினும், தம்மைப்பிரியாவாறு பிணித்துநிற்கும் பரத்தையர் இவெல்லாந்துயிலாத நின்னுகாப்பதுபோல, விடியலினும் கம்பாதுநிற்கும் இயல்பினையுடைய ஆம்பலை மிகவுடைய ஞானானுன் ன்பதுபட வெண்பூம் பொய்கைத்து அவனார் என்றும், தலைமகனது கொடுமை பொழுக்கத்தைத் தான் அறிந்துளா ளாயினும், தன்பாங்காயினார் அவ்வொழுக்கத்தோடு அதற்குரிய பரத்தைப்பிரியல்பும் அறிந்து கூறலின், அவர்மேல் வைத்து, என்ப என்றும், அப்பெற்றியினையுடைய தலைமகற்குச் சொல்லுஞ் செயலும் ஒவ்வாமை பொழுதல் இயல்பாகலின், அதனை யுணராத, அவன் தெளித்த சொல்லையே தேறியிருந்தமை தோன்றத் தன்சொல் உணர்ந்தோர் என்றும், எனவே, தேறியிருக்குங்கால் நினைந்த மேனிரலத்தின் ஆக்கத்திற்கு மாறாகிய பசப்பு நிகழ்கல் ஒருதலையாகலின் மேனி பொன்போலுமாறு

பசுப்பிப்பன் என்றும், அவற்கு வாயிலாய்வந்தார் அனைவரும் அவனது கொடுமையினை மறைத்து, மீட்டும் அவன் சொல்லையே தேறியிருக்குமாறு கூறின், அவருமகப்பட, ஊர் கிழவோன் என்றும் கூறினான். அக்கருத்துக்கு ஊர் என்றது முன்னிலைப் புறமொழி. இதனால், தலைமகற்கு வாயிலாய்வந்தாரையும் ஓராற்றால் இகழ்ந்தவாறுகாண்க.

தான் என்று புறந்தருதற்குரிய தன்பார்ப்பினைத் தானே தின்னும் முதலையினையும் அதனோடு உடனுறையும் வெள்ளாம்பலினைப் முடையலுர் என்றதனால், தான்தெளிவிப்பான் கூறிய சொற்களைத் தன்புறத்தொழுக்கத்தால் தானே கிதைத்தலையும், தன்கொடுமை நினைபாது கூடிபுறையும் அறிவில்லாத பரத்தையசைபுமுடையன் என்றானாம். மெய்ப்பாடு: வெகுளி. பயன்: புலத்தல்.

இனி, ஆசிரியர் டோசிரியர், “தன்பார்ப்புத் தின்னு மன்பின் முதலையென்பது இன்னுந் தலைமகனது கொடுமைக்கு உவமையாயிற்று; வெண்பூம் பொய்கைத் தவனூர் என்பது தலைமகன் பசப்பு நிறம்பற்றி உவமையாயிற்று” என்றும், “தன்பார்ப்புத்தின்னும் அன்பில் முதலையொடு .....ஊர் கிழவோன் என்றவழி இன்னநிறத்தனென்ற தனானே, இத்தன்மைத்தாய்வு ஆரணியான் எனச்சொல்லுதலும்,” என்றும், “வெண்பூம் பொய்கைத்தவனூர் எனத் தலைவனாரின் உள்ளதொன்றதனால், தலைவிக்கு உவரையைப் பிறப்பித்தவாறுயிற்று,” என்றும், “தன்பார்ப்புத் தின்னு மன்பின் முதலையென்பது தோழிகூற்று; என்னை, அவற்றின் செய்கையைல்லாம் அறியாளன்றே; தலைமகன் பெரும் பேதையாகலின் என்பது” என்றும் கூறவர் (பொ. 300, 301 உரை). மற்று, இதன்கண் தலைமகன் பெரும்பேதையென்பதொக்குமாயினும், அறிவிக்க அறியும் அறிவமைதி புடையவரால், தலைவி, பிறர் கூறிய வாய்பாட்டால் அவனார்

என்ப என்று கூறுகின்றன என்பது எய்துதலால், தோழி கூற்றென்றல் நிரம்பாமையறிக.

இனி, ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர், “தன்பார்ப்புத் தின்னு மன்பின் முதலையொடு வெண்பூம் பொய்கைத்தவனு ரென்ப என்றும் போலத் தலைவன் கொடுமையும் தலைவி பேதைமையும் உடனுறையுமம் கொள்ள நிற்கும்” என்பர். (பொ. 230 உரை.) எனவே, இவர்க்கும் இது தோழி கூற்றென்றலே கருத்தென்பதும், அது நிரம்பாமையும் உணர்த்துகொள்க.

இனி, ஐங்குறு நூற்று அச்சப்பிரதி, இப்பாட்டின் இரண்டாமடி “வெண்பூம் பொய்கைத் தவனுரென்ப” என, நேரடியாகக்கொண்டு, “அதனால்” என்ற சிரினைக் கூனாகக் கொண்டுள்ளது. “சீர் கூனாகல் நேரடிச் சூரித்தே” (தொல். செப். 49) என்ற சூத்திரத்தின்கண் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் கூனாகிய சீர்க்கு இடம் வரைந்து கூற்றிற்றிலராயினும், ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர், “ஏற்புழிக்கோடல் என்பதனால் அடிமுதற்கட்கோடும்” என்பவாகலின், அது பொருந்தாமை பெறுதும். மற்று, “கூர்முண் முன்விக் குவிசூலைக் கழன்ற” என்ற அகப்பாட்டினுள் (26) “இவைபாராட்டிய பருவமு முனவே, இனியே” (வரி. 11) என்றும், “தீம்பால் படுத சூமஞ்சினனே, யாழடை” (வரி. 16) என்றும், “இரும் பிழி மகாஅரிவ் வழுங்கன் மூதூர்” என்னும் அகப்பாட்டினுள் (122) “நிலலா நெஞ்சத் தவர்வா ரலரே, யதனால்” (வரி. 18) என்றும், சீர்கூனாகி நேரடியிற்றில் வந்தன, முறையே, “புதல்வற்றிடுத்த பாலொடுதடைஇ,” “கவவுக்கை நெகிழ்ந்தமை போற்றி மகவுநடை” எனவும், “அரிபெய் புட்டிலார்ப்பப் பரிசிறந்தி” எனவும் முன்னர்கின்ற நேரடி முதற்கண் வந்தனவேனப்படுமென்க. சுண்டு அவ்வாறு நிற்கற்கு முன்னின்ற அடி நேரடியன்மைபு மற்றது கொள்க. (க)

42. மகிழ்மிகச் சிறப்ப மயங்கினன் கோல்லோ
யாண் ஞாநின் மாணிழையரிவை
காவிரி மலர்நிறை யன்னநின்
மாப்புநனி விலக்கல் தொடங்கியோளே.

தலைநின்று ஒழுகட்டாநின்ற பரத்தை, தலைவன் பிற
பரத்தையருடன் ஒழுகினான்று புலந்தாளாக, அதனையறிந்த
தலைவி, அவன் தன்னில்லத்துப் புருந்துழித் தான் அறிந்தமை
கோன்றச் சொல்லியது.

பு. ரை :—புதுவருவாமினையுடையவூரனே, மாண்ட
இழைதலையணிந்த, சினக்குரியனாகிய அரிவை, காவிரியாற்
றின் பெருக்குப்போல் ஃர்ந்த நின்னுடைய மாபிழை
மிகவும் விலக்குதலைத் தொடங்கினாள்; அவள் கள்ளுண்ட
களிப்பு மேன்மேலும் மிகுத மயக்க மெய்தினாள் போலும்
ள்.று.

அரிவை, தொடங்கிபோள், மயங்கினன் கோல்லோ
என இயையும். மகிழ், மூதனிலைத் தொழிற் பெயர்; மகிழ்
தல் கள்ளுண்டு மயங்கல்; “மகிழக்களிப்பிட்ட தேன்றேறல்”
(பரி. 16:28) என்றதனாலும் இப்பொருண்மை துணியப்படும்
உண்டு பயின்றவழிக் கள்ளும் மயக்கஞ் செய்பா தாகலின்
மிகச்சிறப்ப என்று விசேஷத்தார். பாணர், புதுமை; ஆகு
பெயரால், நானும் இடைபடுது பெருகும் செல்வ வருவாய்
மேற்று; “அருஅ யாண டகன்றலைப் பேருர்” (பொருந. 1)
என்புழிப்போல், ஏனைபிடங்களினும் இதுவே கூறிக்
கொள்க. அரிவை பென்றது, சுண்டுப் பரத்தையை. தம்
மை மறந்தாடைப் பிரியா வகையிற் பிரிக்கும் கருவிபாய்ப்
பயன் படும் சிறப்புடைகையின், அவரணியும் இழையினை,
“மாணிழை” பென்றார்; “ஆப்தொடியார்” (குறள். 911)
என்பதற்கும் ஆசிரியர் பரிமேலழகர் இப்பொருளே யுரைத்
தனர். பரத்தையை இழித்துக் கூறல் கருத்தாகலின்,

இது குறிப்பு மொழி; இனி, உயர்த்திக் கூறியதாகக் கொள்வதும் இஃது அவன் மனத்துப் புலவிக் குறிப்பினையே யுணர்த்தும் என அறிக: “கற்புவழிப் பட்டவன் பரத்தை யேத்தினும், உள்ளத் தூட லுண்டென மொழிப” (பொ. 233) என்பது பொருளியல். பூவும் சாந்தும் சமந்து பரந்து விளங்குதலின் காவிரி மலர்நிறை கூறினர்; “புதுவது வந்த காவிரிக் கோடுதோய் மலர்நிறை” (அகம். 166) என்றும், “செங்குணக் கொழுஞ் கலுழி மலர்நிறைக் காவிரி” (பதிற். 50) என்றும் சான்றோர் காவிரியினையே கூறுதல் காண்க.

பரத்தையர் சேரிக்கண் நிகழ்ந்தது மறைத்து, தலைவி பாஸ் எய்தியிருந்த தலைமகற்கு, தலைவி, தான் அறிந்தமை தோன்றச் சொல்லெடுக்கின்றனாகலின், மகிழ்மிகச் சிறப்பு மயங்கினன்கொல்லோ என்றார். இதனால் தலைவன் மனத்துச் சூழ்ச்சி* பிறந்தது. தலைமகன் பரத்தையிற் பிரிந்து நாளும் புதுவோரை மேவி யொழுகுகின்ற னாதலைக் குறிப்பாற்காட்டுவான், யாணருர என்றும், அவர் அவற்குரியதாக, அவருள் ஒருத்தி செய்ததனைத் தான் அறிந்தமைதோன்ற நின்மாணிழையரிவை என்றும், காவிரி மலர்நிறை, மகனார் பலரும் படிந்தாடும் பான்மை யுடைத்தாதல்போல, நின் மார்பு, நிற்பென்டார் பலர்க்கும் உரித்தாயிற் றென்றற்கு, “காவிரிமலர்நிறை யன்னநின் மார்பு என்றும், அதனை யறி யாது புலந்து, தன் கையாலும், தானையாலும், கோதையாலும் நின்னைப் பலகாலும் சிறைப்ப, நின்மார்பு சிறைப்ப டாது, அவனைச் செறியச் சென்றதென்பான், “நனிவிலக்கல் தொடங்கினான்” என்றும், அக்காலை, அவன் ஊடலுணர்த்

*“சூழ்ச்சி பென்பது சுதட்சி, சூழ்வுருவானைச் சுழல்வரு மென்பவாகலின்; அது வெளிப்படுவதோர் குறிப்பின் அவன்கட் டோன்றின், அதுவும் மெய்ப்பாடு; அஃதாவது மனத்தடுமாற்றம்” என்பர் பேராசிரியர்.

தும் வாயிலாக, நீ செய்தனவும், செப்பியனவும், உணராத வியல்பினரும் எளிதில் உணரும் பான்மையவாக, அவன் உணராத விலக்குதலே பொருளாகத் தொடங்கியதற்குக் காரணம் உணர்வொழிந்தமையன்றிப் பிரிதில்லையென்பான், மகிழ்மிகச் சிறப்ப மயங்கினன்கோல் என்றும் கூறினான்.

இது, “புகன்ற லுள்ளமொடு புதுவோர் சாயற், ககன்ற கிழவனைப் புலம்பு நனிகாட்டி, இயன்றநெஞ்சந் தலைப் பெயர்த்தருக்கி, எதிர்பெய்து மறுத்த வீரத்துமருங்கின்” (பொ. 147) தலை புலந்து கூறியது. இதன்கண், “யானா ரூர்” வென்றது புதுவோர் சாயற் ககன்றவாறும், “காவி ரி மலிர்நிறை யன்ன மார்பு” என்றது புகன்றவுள்ளமுடைமையும், “நனிலிலக்கல் தொடக்கியோள்” என்றது புலம்புநனி காட்டலும், “மகிழ்மிகச் சிறப்ப மயங்கினள்” என்றது, இயன்றநெஞ்சந் தலைப்பெயர்த்தருக்கி, எதிர்பெய்து கூற லும், இவ்வாறு தன்போல்வா னொருத்தியைக் கூடிய துணையானே புலந்து வேறுபடுவான், தன்னின் வேறாய் என்மனை வருதலை யறிவானேல் பிறிதுபடுவாளாகலின் அவள் பாலே செல்க என மறுத்தலும் சுட்டி நின்றவாறு காண்க. மெய்ப்பாடு: வேகுளியைச் சார்ந்த பெருமிதம், பயன் புலத்தல்.

இனி, ஆசிரியர் நச்சுநர்க்கினியர், இதனைத் தோழி கூற்றுகக்கொண்டு, “உயர்மொழிக் கிளவியு முரிய வாலவடிகே” (பொ. 240) என்பதற்கு உதாரணமாகக் காட்டி, “இதனுட் காணிப்பெருக்குப் போலத் தலைவியை நோக்கி வருகின்ற மார்பினத் தான் விலக்குமா நென்னை யெனத் தலைவியை உயர்த்துக் கூறியவாறு காண்க” என்பர். அவ்வாறு விலக்குதற்குக் காரணம் மகிழ்மிகச் சிறத்தலாற் பிறக்கும் மயக்கம் போலும் என்கின்ற ளாகலினாலும், அஃது உயர்மொழிக்கிளவி பாகாமையாலும் அவர் கூறியது பொருத்தாமை புணர்ந்துகொண்க.

விலங்கல் என்றும் பாடமுண்டு. அதனால் சிறப்
புடைய பொருட்பெறின்று. (2)

43. அம்பணத் தன்ன யாமை யேறிச்
செம்பி னன்ன பார்ப்புப்பல தஞ்சும்
யாண ஞர தின்னினும்
பாணன் பொய்யன் பலஞ் ளினனே.

பாணன் வாயிலாகப் புகுந்து தேளிப்ப மறத்த தலை
மகள் பாணனோடு தலைவன் புகுந்து தேளித்துழிச் சோல்லியது.

ப. நை:—யாமைப் புறத்து ஏறிப் பார்ப்புப்பல
தஞ்சு ஞரவென்றது, மார்பில் துயில்கின்ற புதல்வனையுடைய
யாய் எ.று. மகப்பெற்று வாழ்வார்க்குப் போய்கூறலாகா
தென்பதாம்.

பு. நை:—செம்புகளையொக்கும் யாமைப் பார்ப்புக்
கள், மரக்கால் போலும் தாயாமைமயின் மேல் ஏறியுறங்கும்
யாணஞரனே, தின்னினும் தினக்கு வாயிலாகப் புகுந்த
பாணன் பொய்பல கூறுதலும், சூள்பல செய்தலுமுடையன்,
கான் எ.று.

அம்பணம், மரக்கால்; இதனைத் தரகர் அளக்கும்
மரக்கால் என்பர் அடியார்க்குநல்லார். “பறைக்கட் பரா
நையர் அம்பணவளவையர்” (சிலப். 14: 209-10) என்ப
தனைப் “பறைக்கட் பரநை யம்பணம்” என்று கொண்டு,
“பட்டமணிந்த வாயையும் பரிய அரையைபுழுடைய
அம்பணவளவை” யென அதன் அருட்பதவுரைகாரர் கூறு
வர். யாமைப் பார்ப்புக்களின் அடிப்பகுதி செம்மை சிறம்
பெற்று, ஓட்டின்கட் பெய்து நிரப்பி இறுகுவித்த செம்பின்
குழம்பு போதலின், செம்பின் அன்ன பார்ப்பு என்றார்; “கம்.
மிபர் செம்பு சோரிபாணனின் மின்னி” (நற். 153) என்ற

தனாலும், செம்பு, அதன் குழம்பினை யுணர்த்துமாற்றிக. இனி, அம்பணவளவையின், வாயிலணிந்த செம்பினிலியன்ற பட்டம் போல, யாமைப் புறத்தே கிடந்து துஞ்சதலின், இவ்வாறு கூறின ரெனினுமாம். இன்னுருபு, உறழ்ச்சி. பாணனது இயல்பு பாணற்குரைத்தபத்தின் முன்னுரைக்கக் கூறப்படும். பாணன் தலைகற்றுவாயிலாய்வந்து, அவனது காதன் மையும் வரவுங் கூறி, அவற்குரிய மகளிரின் சிவப்பாற்று விக்குமிடத்து, அவன் சொல்லினை மகளிர் தேறியிருத்தலும், அவன் கூறியாங்குத் தலைமகன் வாராது தாழ்த்தலும், அதனால் அம்மகளிர் ஆற்றாது வருத்தி வேறுபடுதலும் அகவொழுக்கத் துணையின், அவர்கள் அவன் சொற்களைப் பொய்யென மொழிதல் இடப்பு. “வைவளம்பூத்த நரம்பியைசீர்ப் பொய்வனம், பூத்தன பாணனின் பாட்டு” (பரி. 18: 20) என்றும், “நககவர் நரம்பிற் பனுவற்பாணன், செப்த வல்லல் பல்சுவ வையெயிற், நைதக லல்குல் மகளிர் இவன், பெய்ப்பொதி கொடுஞ்சோல் ஓம்புமின்” என்றும், “பாணன்கையதை, வன்னுயிர்த்தன் னுமைபோல், உளயாது மில்லதோர் பேரர்வையஞ் சொல்லே” (நற். 200, 310) என்றும் சான்றோர் செப்புட்களிற் பவின்னுவருதல் காண்க. சூள் என்றது சுண்டு வன்புறையை.

புறத்தொழுக்கத் தன் மனையகம் போந்து, புதல் வனைத் தாங்கி நின்ற தலைமகனை காக்க, புறத்தொழுக்கினரும், அவர்கட்குத் துணையாடுனரும் பொய்யம் மொழியும், பொய்ச் சூறும் செய்தொழுகுப வாயினும், அச்செய்கை மகப்பயந்தார்க்குத் தக்கதன்றாக, அதனை நினையாது நீயும் நின்பாணனும் செய்தொழுகின்றீர் கள் என்பாள், “தலைமகனையும் பாணனையும் ஒருங்கெடுத்து, தலைபைக் குணங்கனால் உபந்த நின்பால் பொய்யொழுக்கம் தோன்றினையெயின், நின் குறிப்புவுழி பொழுதும் பாணனிடத்தும் அது தோன்பிற்றென்றற்கு, நின்னி

னும் என உறழ்ந்தும், நிற்பொய்யொழுக்கத்திற்குத் துணையாதல் தனக்குக் கடனென்பதுபற்றிப் பாணன் அது செய்கின்றானாயின், அதனால் யாம் ஆய்நலக்கேடும் ஆகுத்துயருமடைய வெய்தினோம் என்பான், “பாணன் பொய்யன் பலகூளினனே” என்றும் கூறினான். குளுறுவார், தெய்வத்தினை முன்னிலையாக்கிக் கூறுபவாகலின், அச் சூள் பொய்யினும் கொடி-தாதல் நோக்கி, குளுறவினைப் பிரித்தும், பலகாற்போந்து பொய்யும் சூளும் செய்தான் என்பான் பலபொய்யன், பலகூளினன் என்றும் கூறினான். “கொண்க எம்வயின், மாணல மருட்டு நின்னினும், பாண னல்லோர் நலஞ்சிதைக்கும்மே” (ஐங். 139) எனப்பிராண்டும் பாணன் கொடுமை கூறுமுதத்தால், தலைமகன் கொடுமை கூறப்படுமாறு காண்க.

யாமையின்மீது அதன் பார்ப்பு ஏறித் துஞ்சுமென்றதனால், தலைமகன்மார்பின்மீது ஆவன்புதல்வன் அமர்ந்து துயில்கின்றமை பெற்றும்; பெறவே, மகப்பயந்து வாழ்வார்க்கு, அம்மக்கள் தம் மார்பின்மீது ஏறி விளையாட்டயர் தலும், அமர்ந்துகிடந்து துயிறலுமாகிய இச்செயல்களாற்பிறக்கும் இன்பத்தினும் இம்மைக்கண் சீரியது பிறிதின்மையின், அதனைச் சுட்டி யுள்ளுதுத் துரைத்தவாறாயிற்று; “மக்கள்மெப் திண்டல் உடற்கன்பம்” (குறன். 65) எனத்திருவள்ளுவனாரும், “இன்னகை, மனையோள் துணைவியாகப் புதல்வன், மார்பினூரு மகிழ்நகையின்பம்” (ஐங். 410) எனப்பேயனாரும் கூறுதல் காண்க. மெப்பாடும் பயனுமவை. (ங)

44. தீம்பெரும் பொய்கை யாமையிளம் பார்ப்புத்

தாய்முக நோக்கி வளர்ந்திசி னாஅங்(கு)

அதுவே யையநின் மார்பே

அறிந்தனை யொழுதமதி யறனமா ரதவே.

பரத்தையர் மனைக்கண்ணே பன்னாட் டங்கித் தன் மனைக் கண்ணே வந்த தலைமகற்குத் தோழி கூறியது.

ப.ரை:—இன் மார்புத் தொள்ளும் பயனின்றிக் காட்டி
யெய்தவும் பேறுதின்றில் என்னுலந்து கூறியவற்றாக.

பு.ரை:—ஐய, இனிய நீர்மிக்க பொய்கைக்கண்
வாழும் யாழைமீன் இளம்பார்ப்புக்கள், தம் தாய் தம்மை
போம்பாவிடினும், தாம் அதன் முகநோக்கி வளர்ந்ததுபோல,
இவள், நீ நல்காபாயினும், கின்மார்பினையே நோக்கி வாழும்
இயல்பினளாயினள்; கின் மார்பு அத்தன்மையதாகும்; ஆக
வேன், நீ அதனை யறிந்தொழுதுவாயாக; அஃது இவள் உயிர்
வாழ்க்கைக்கு ஆக்கமாவதேயன்றி நினக்கு அறமுமாம் எ.அ.

தீம்பெரும் பெர்ப்பை யென்புழி, பெருமை இடத்
தீனையும், இனிமை இடத்து சிவப்பொருளினையும் விசேடித்து
சிற்பன. யாழை தவழ்வனவற்றுள் ஒன்றுதலின், அதன்
பின்னையைப் “பார்ப்பு” என்றார். “தவழ்பவை தாழும் அவற்
நோன்” (பெ. 560) என்பது மரபியல். இது மேலதற்
கும் ஒக்கும். தான் ஈன்ற பார்ப்பினைத் தாயாமையோம்புதல்
இல்லையென்றும், அதன் கணவனே அது, செப்பும் என்றும்,
பண்டையாகிரியன்மார் கூறுப. உவமைக்கேற்பப் பொருள்
வருவிக்கப்பட்டது. அத்தன்மையாவது, தன்னை நோக்கி
வாழ்வாற வாழ்விக்குந்தன்மை. கின்மார்பு அதுவே
பென்றதற்கு, கின்மார்பு ஈயந்த இவளுக்கு நீ செப்பும்
ஆருள், தானின்ற பார்ப்புக்குத் தாயாமைசெப்பும் ஆருவோ
யாகும் எனினுமாம். வளர்த்தகின் என்பது இறந்தகால
முற்றுவினைத் திர்சொல். “இசுமுஞ் சின்னு மேனை யிடச்
கொடுந் தகுதிலை யுடைய” (சொல். 275) என்றதனாற்
படர்க்கைக்கண் வந்தது. மதி முன்னிலைபகை. உம்மை
பெச்சவும்மை. ஆர், அகை நிலை; “அகைநிலைக் கினனி யாகு
வழி மறிதல்” (சொல். 271) என்ப.

யாமைகளும் முதலைபோல நெடுங்காலம் வாழும் உயிர்
வகையாகும். ஊழின்றி வளையின. முதலைகள் முந்தாது

யாண்டும், பாமைகள் முத்தூற்றைப்பது யாண்டும் உயிர் வாழுமென்று உயிர்நூலறிஞர் கூறுவர். இவை நீரினும் நிலத்தினும் இயங்குவனவாகலின், அவ்வவ்விடத்துத் தட்டி வெப்பங்கட்கேற்ப இவற்றின் உதிரமும் அமைந்துமாதும் இயல்பிற்று. இவை நாற்பதின்மேலும் வகைப்படும் என்றும், இவற்றுள் மிகப்பரியன பசிபிக் (Pacific), இந்தா (Indian ocean) ஆகிய இருபேரளக்கரினும் வாழ்கின்றனவென்றும், அவற்றுட் சில ஐம்பத்தைத்தங்குல நீளமும், ஐந்துநூற்றைம் பது பலன்டு (550 lbs.) நிறையுமுடைய வென்றுங் கூறுப. பிரேசில் (Brazil) நாட்டு பாமைகள் இரண்டடி நீளமுடைய வென்ப.

யாமை இராக்காலங்களில் நிலத்திடைப்போதரும். சினை யினுங் காலத்தில், நிராலும் பிறவீற்றுலும் இடையூறு நிகழாததோர் தனியிடங் கண்டு, ஆங்கொரு குழி செய்து, அதன்கண் தன் சினைகளையின்று, மணலான் மெத்தென மூடி விட்டுப் பின் வேரோருவழியால் நீர் நிலையை யடையும். சினையினும் காலம் எய்தியவழியும், அக்காலத்து, அது செய்தலால், தனக்காதல், தன்சினைகட் காதல் ஊறு நிகழும் என்பது தோன்றின், அது நிகழாமெக் குரிய காலம் வருமானவும், சினையினுது நின்று, பெயர்த்துக் கருவுயிர்க்கும் பெற்றிமையுடையது! சினையின்ற யாமை, முன்னர்ப் போந்த வழியே மீளாமல், பிற்தொருவழியாற் சேறல், பலையுயிர்கள் தன் சுவடுபற்றிப் போந்து, தன் சினைகட்டுத் திங்கு விளைவிக்குமென்பது கருதிப்போதும்! இதனைக் கூர்த்து நோக்கிய நம் பண்டைச் சான்றோர், யாமை தன் சினையினை மணலிடைப் புதைத்துவைத்தலையும், அக்காலம் யம் முட்டைகள் தாயின் துலையின்றித் தமித்துக் கிடத்தலையும் விதந்து, “அடும்புகொடி சிதைய வாங்கிக் கொடுங்கழிக், குப்பைவெண் மணற் பக்கஞ் சேர்த்தி, நிறைச்சூல் யாமை மறைத் தீன்று புதைத்த, கோட்டுவூட் ஓருவின் புலவுநாறு முட்டை, பார்ப் பிட னாருமானைப் பருவாய்க், கணவனோம்புங் கானலஞ்

சேர்ப்பன்" (அகம் 160) என்றும், "தாயில் முட்டை போல வுட்கிடந்து, சாயினல்லது பிறிதெவ னுடைத்தேதோ, யாமைப் பார்ப்பி னன்ன, காமம் காதலர் கையற விடினே" (குறுந் 152) என்றும் கூறினர். இக்காட்டியவற்றுள், தாயாமை யின்ற சினைகளை அதன் கணவனே, அவை பார்ப்பாரு மளவும் புறந்தருமென்பது கூறப்படுதல் காண்க.

முட்டை போரித்தவுடன், யாமைப் பார்ப்புக்கள் மணலைக் களைத்துக்கொண்டு வெளிவரும். அவற்றிற்கு அக்காலத்துக் கண் முதலிய பொறியில்லையாயினும், வாயினால் மணலைக் கறித்துக்கொண்டே நீர் நிலையைப்படையும். கார்தவூசியை எவ்வழியிற் றிருப்பினும், அது வடதிசைபே நோக்கி நின்றல் போல, யாமைப் பார்ப்புக்கள் நீர் நிலையையடைதற்குரிய நேரையைப் பற்றாதவாறு எத்துனை இடையிடுபடுப்பினும், அவை அவ்வனைத்தும் கடந்து நீர் நிலையையே தவறாது அடையும் இயற்கை வன்மை படைத்தன என்பர்*

---

*The crocodiles can live for 300 years and the tortoise for 350 years. The tortoises leave water only when the time comes for them to lay eggs. Then they are but cold-blooded reptiles and they exhibit caution and cunning. The site of man will keep them off shore and the females will retain their eggs for long rather than force unnatural risk. Landing in the still of night, they march inland to some point high enough to escape flood and high tide, dig deep pits in the sand and there lay their eggs. Then they return to the sea but not by the way they came in as if to lead astray any who should follow them to their nurseries. The young turtles, when hatched from the eggs, bite their way out of the sand and may be seen with their mouths full of grit as they march to the water. Instinct is strong and overmastering with them, No matter how many times

மற்று, தமிழாசிரியன்மார் இவை தாய்முக நோக்கி வளர் கின்றன என்றது, தம் தாய் வாழ்மிடம் அந்நீர்நிலையே யாகலின், ஆண்டடையின், தம் தாயினை யடைதல் கூடு மென்றே இவை நீர்நிலையை நோக்கிப் பெயர்கின்றன வென்ற கருத்தினுற் போலும். இவ் யாமைமரின் ஊனும், ஓடும், பிறவும் பயன்படுமாற்றினை ஈண்டு விரிப்பிற் பெருகு மாகலின், அவற்றைப்பற்றிய குறிப்புக்களைக் கூறிற்றிலம்.

பரத்தையர் மனைக்கண் பன்னாள் தங்குவந்த தலைமகற் குத் தலைமகளின் மெல்லியற் பொறையை விளங்கக்கூறுதல் தோழி கருத்தாகலின், உவமமும் ஓர் அளவை யாதல் குறித்து, யாமைப் பார்ப்பின்மேல் வைத்து உவமித்தாள். தாய் பயந்த பார்ப்பினை யாமைக் கணவன் ஒம்புதல்போல, நின் பொருட்டு இவன் கொண்ட காமத்தினை நீ ஒம்பாய் யினை; அதனை நின் மார்பின் காட்சி செய்யும் என்பான், அதுவே யைய நீன் மார்பே என்றாள். “காதலர் நல்கார் நயவா ராயினும், பல்காற்காண்டலும் உள்ளத்துக் கினிதே” (குறுக். 60) என்றும், “வேட்டோர்க், கமிழ்த்தன்ன கமழ்தார் மார்பு” (அகம். 332) என்றும் கான்றோர் கூறிய வாற்றினும் இக்கருத்து அறியப்படும். தாய் கழித் தகன்ற பார்ப்பினை யாமைக் கணவன் ஒம்புதலை மேலே கூறினும். தன் மார்பின் இயல்பு அன்தென்பதையுந்தவழி, கணவனாகிய தான் தலை மகன்பாற் பிறந்த காமம் ஆழியாவகை யொழுகுதல் தனக்கு அறமென்பது தலைமகனால் உணரப்படுமாகலின், அறிந்தனை யொழுகுமதி அறனுமாரதுவே என்று கூறினாள். ‘உறுக

---

they may be diverted or even turned round and forced in an opposite direction they make for the sea as a magnetic needle points to the north. These are vegetarians. Naturalists have tabulated some 40 species of land tortoises. Tortoise in Brazil is 2 ft. long. Those in Pacific and Indian oceans are 55 inches in length and 550 lbs. weight.—Book of knowledge.

னோம்பல்தன் னியல்பாகலின், உரிபதாகும் தோழிகண் உரனே” (பொ. 239) என்றதனால் இது தோழிமாத் டமை யுமெனவறிக.

இது, “பிழைத்துவந்திருந்த கிழவனை நெருங்கி, இழைத் தாங்காக்கிக் கொடுத்தற்கண்” (பொ. 150) தோழி நிகழ்த் தும் கூற்றுவகையாகும். முன்னர் வருவதற்கும் இஃதொக் கும். இதன்கண், “அறிந்தனையொழுமதி” யென்றதனோ டமையாது, “அறனுமாரதவே” யென்றதனால், நெருங்கிக் கூறிய வாறுகாண்க. மெய்ப்பாடும் பயனுமவை.

ஐயன்மார்பே என்று பாட்டாயின், இப்பாட்டு, அடங்கா வொழுக்கத் தவன்வயின் அழிந்த தலைமகளை அடங்கக் காட்டுதற்கண், தலைவன் மார்பினது இப்படி அஃ தென்றும், அத்தனையறிந்தொழுகுதல் அவட்கு அறமென்றும் தோழி கூறியவாறும். (சு)

45. கூதி ராயிற் றண்கலிழ் தந்து
வேணி லாயின் மணிநிறங் கொள்ளும்
யாறணிந் தன்றுநின் னூரே
பசப்பணிந் தனவான் மசிழ்நவேன் கண்ணே

நெடுநாட் பாத்சையரிடத்தளைய் ஒழுகிய தலைமகன் மனை வயிற் சென்றுதித் தோழி சொல்லியது.

ப. ரை :—கலங்குதலும் தெளிதலும் முடைத்தாகிய யாற் றியல்பும் பெறுதல் என்றும் பசந்தே ஒழுதின்தன் இவள் என்பதாம்.

பு. ரை :—மசிழ்ந, கூதிர்க்காலத்துக் குவிர்ந்த நீர்பெரு குதலால் கலங்கி, வேனிந் காலத்து அஃதின்கையின் தெளிந்து நிலமணியின் நிறத்தைப்பெறும். யாற்றினால், நின் னுடையவூர் அஃகு பெற்றது ; அவ்வாறின், இவள் கண் கள் எஞ்ஞான்றும் பசப்பினால் அஃகுபெற்றன எ. று.

சூதிர், அறுவகைப் பெரும்பொழுதினுள் ஒன்று; ஐப்பசியும் கார்த்திகையும் அதற்குரிய திங்களாம். தண்கலிழ், கலங்கிய நீர்ப்பெருக்கு. வேனில், இளவேனில், முதுவேனில் என இருவகைத்தாம்; அவற்றிற்கு, முறையே சித்திரை வைகாசித் திங்களும், ஆனி ஆடித்திங்களும் உரிய வாம். வேனிலில், மழையின்மையான் மேன்மேலும் வருவாய் இன்றாதென், நின்ற நீர் தெளிந்து நீலமணிபோறென், “வேனிலாயின் மணிநிறம் கொள்ளும்” என்றார். தெளிந்த நீர் நீலமணிபோறலை, “மணிக்கே முன்ன மாநீர்ச் சொர்ப்ப” (குறுந். 49) என்பதனுலுமறிக. உள் யாறணிந்தன்று என்றும், கண் பசப்பணிந்தன வென்றும் இயையும். தலைவி யுறுப்பினைத் தோழி தன்னுறுப்பாகக் கூறியது, “எம்மென வருவங் கிழமைத் தோற்றம் அல்லாவாயினும் புல்லுவ வுளவே” (பொ. 221) என்றதனுலமைந்தது.

“நின் ஊரணிந்தபாறு சூதிர் கலக்கமும், வேனிலில் தெளிவும் பெறுதல் போல, நின் தோளை மணந்த இவளும் நீ செய்யும் பிரிவு புணர்வுகளால் இடும்பையும் இன்பமும் எய்துதற்குரிய,” என்பதனைக் கூதிராயின் தண்கலிழ்தந்து, வேனிலாயின் மணி நிறங்கொள்ளும் யாறணிந்தன்று நின் னாரே பென்பதனால் எய்துவித்து, அவன் புறத்தொழுக் கத்துக் கொடுமை சுட்டி, தோழி, “பரத்தைமனைக்கண், நீ நெடிது தங்கினமையின், இவன் ஆற்றா, அவ் யாற்றியல் பும் பெறுது” என்னுள்ளும் பசத்தலையே பொருளாகக் கொண்டான்” என்பான், பசப்பணிந்தனவால் மகிழ்ந் என் கண்ணே என்றான். வாழ்க்கைக்கண், புணர்வும் பிரிவும் நிகழ்தல் இயல்பாகலென், அவைகாரணமாக முறையே இன் பமும் இடும்பையு மெய்துதல் தலைமக்கட்குரித்தென்றான். இவ்வுரிமை, “இன்பமும் இடும்பையும் புணர்வும் பிரிவும், நண்பக லமைப்பும் இரவும் போல, வேறு வேறியலவதெ மொறெதீர்த்துள்” (அகம். 327) என்புழி உவமையாலும் பெறப்படும். மெய்ப்பாடும் பயனுமவை.

இனி, இப்பாட்டின்கண், “என் கண்ணை” என்றதற்கு அமைதி கண்டுரைக்கும் வருவமைதி வலிந்து கோடலாய்த் தோன்றுதலாலும், பிறுண்டும், “ஐயவி யன்ன சிறுவீ ஞாழல், செவ்வி மருதின் செம்மலொடு தாஅய்க், துறை யணிந் தன்றவ னுரே யிறையிறந், திலத் துவளே நெகிழ்ச் சாஅய்ப், புலம்பணிந்தன்றவர் டணர்த்தோனே” (குறுந். 50) என இக் கருத்தமைந்த பாட்டுத் தலை வி கூற்றாகவே கொள்ளப் பட்டிருத்தலாலும், இதனைத் தலைவி கூற்றாகக் கொள்ளினும் அமைபுமென்பர். (௫)

46. தினக்கே யன்றஃ தெமக்குமா றினிதே
நின்மாற்பு நயத்த நன்னுத லரிவை
வேண்டிய குறிப்பினை யாகி
எண்டுநீ யருளா தாண்டுறை தல்லே.

மனைக்கண் வருதல் பரத்தை விலக்க விலங்கிப் பின்பு உலகிமல்பற்றி அவள் குறிப்பினோடும் வந்தடையறிந்த தோழி தலைமகனைப் புலங்கு சொல்லியது.

பு.ரை :—தவ்வாறு வந்தவின் வாராடையே தனிதென் பதாம்.

பு.ரை :—பெரும், நின்மாற்பினை விரும்பிய, நல்ல நெற்றியினையுடைய அரிவைடவாள் விடந்ந்து செய்த குறிப்பினையுடையபாய், இக்கு வந்தருளுவ தொழித்து, வாராது, அவள் மனைக்கண்ணே தங்கியருளுதல் தினக்கே யன்றி, எமக்கும் இனிதாகும் ஈ.று.

“தினக்கே யன்றஃ தெமக்குமா றினிதே” என்புழி, ஏகாரம் முன்னது பிரிக்கெழுத், பின்னது தேற்றமுமாம். அன்றியென்னும் வினையெஞ்சுகளவி, “இன்றியென்னும் வினையெஞ்சியுதி, நின்ற இகரம் உகரமாதல், தொன்றியன் மருங்கிற் செய்யுளு ளுரித்தே” (எழுத்து. 237) என்புழித்

“தோன்றியல் மருங்கின் என்றதனால், இகரம் உகரமாதல் எய்திற்று. அஃதென்னும் சுட்டு, செய்யுளாதலின், முற்பட வந்தது. “வேண்டிய குறிப்பினை” பெண்புழி வேண்டல் தலைமகன், பரத்தை என்ற இருவர்பாலும் நின்ற விழைவு. தோற்றுவித்து, அவன் அவள் குறிப்பினதாத் கேதுவுமாக லின், ஆக்கம் வந்தது. அருளாதென்னும் எதிர்மறைவினை பெச்சம் உறைதல் என்னும் வினைப்பெயரின் வினைக் கொண் டது. ஈண்டு, ஆண்டு என்பன முறைபே தலைமகன்மனை யும், பரத்தைமனையும் சுட்டி நின்றன.

மனைக்கண் வருதலைக் கருதிய தலைமகனை அவ்வாறு வாராவகைப் பரத்தை விலக்கியது தானறிந்தமை தோன்ற, நின்மார்பு நயந்த நன்னுதலரிவை பென்றும், “அவன் விலக்க விலங்கி வருதல்தவிர்த்த நீ, இன்று, ஈண்டுப் போந்தது, உலகியல் பற்றியல்லது, இவளை அருளும் குறிப்புப்பற்றி யன்று” என்பாள், வேண்டிய குறிப்பினை யாகி பென்றும், “அக் குறிப்பினால் இதுபோது செய்யும் தலைபளிதானும் அவளது குறிப்புவழிப்பட்டதே யன்றிப் பிறிதின்மையின், அவள் மனைக்கண்ணே தங்குதலே நினக்கு இன்பமாவது” என்பாள், ஈண்டு நீ யருளா தாண்டுறைதல் என்றும், அது செய்தலால் நினக்கும் நின் பரத்தைக்குமே இனிதாம் எனக்கருதற்கு, நின்னின்யாம் வேறல்லேமாய், நீ பெய்துவனவெல்லாம் எய்துகிற்கின்றே மென்பாள் நினக்கே யன்றும் தேமக்கு மாரினிதே என்றும் கூறினாள். “எமக்கு மாரினிதே” என்பது குறிப்பு மொழி.

நீ மனைக்கண் வருதலைப்பேணது, நின்பரத்தை விலக்க விலங்கிப் பின் அவள் குறிப்பினையாகி வருதல் எமக்கு நானுத்தருமாகலின், ஆண்டு உறைதலே தக்கது எனப் புலந்து கூறுகின்றாளுகலின், இது, “பேணவொழுக்கம் நாணிய பொருளின்கண்” (பொ. 150) தோழி கூறுவதன் பாற்படும். மெய்ப்பாடும் பயனுமவை.

இனி, ஆசிரியர் இளம்பூரணர், “அவனறி வாற்ற வறியு
மாகலின்” (பொ. 145) என்ற சூத்திரத்துத் “தங்கிய
வொழுக்கத்துக் கிழவனை வணங்கி, எங்கையர்க் குரையென
விரத்தற் கண்ணும்” என்பதற்கு உதாரணமாக்குவர்; நச்சி
னாக்கினியர், அச்சூத்திரத்துக் (பொ. 147), “கொடுமை
யொழுக்கங் கோடல் வேண்டி அடிமேல் வீழ்ந்த கிழவனை
நெருங்கிச், காத லெங்கையர் காணின் நன்றென, மாதர்
சான்ற வகையின் கண்ணும்” என்பதற்குக் காட்டினர்.
இக் கூற்றுவகை யிரண்டும் தலைவிக்குரிய வாகலின், இப்பாட்
டுத் தலைவி கூற்றென்பது அவர்கள் கருத்தாதல் அறிக.
தலைவிகூற்றுகின், உலகிப்பற்றித் தன் மனைக்குப் போந்
தான் பிரிபான் என்பதை யுணர்ந்துவைத்தும், நீ அவள்
குறிப்பின்பாய் வருதலின், வாராது ஆண்டே சென்று
உறைக எனக்கூறுதலின், இஃது அச்சூத்திரத்துச் “செல்
லாக்காலைச் செல்கென விடுத்தற்கண்ணும்” என்புழி நிகழும்
கூற்றுவகையாதல் காண்க. அக்காலை, இது புலவிக்கண்
நிகழ்தலின் உள்ளது உவர்த்தலாம் எனவுணர்க. (சு)

47. முள்ளையிற்றுப் பாண்மக ளின்கேழுந் சோரிந்த
அகல்பெறு வட்டி நிறைய மனையோள்
அரிகாற் பெரும்பயறு நிறைக்கு மூர்
மாணிமை யாய மறியுநின்
பாணன் போலப் பல பொய்த் தல்லே.

பாணற்கு வாயின் உறுத்த தலைமகள், பின், அப்பாண
னோடு, தலைமகன் புதுத்து, தன் காதன்மை கூறியவழிச்
சொல்லியது.

ப. ரை:—மொணியை யாயம் அறியுமென்று கூறுத்து :
கூறுங் காதன்மை பொய்யென்பது ஆயுமெல்லா மறியும்; நான்
இதனை மெய்யென்று கொள்ளினும் அவர் பொய்த் என்பதாம்.

கொடிநாடுசாரிந்த வட்டிநிறைய டீனையோள் பயனுநிறைத்து
மூர வேன்றது, நீ நின் காதல் சொல்லிவிடுத்து, அவர் சிறந்த
காதல் சொல்லிவரவிடப்பெறுவாய் எ. அ.

பு. னா :—முட்போலும் கூறிய பற்களையுடைய பாண்
மகளின் இனிய கெடிற்றுமீன் பெய்த அகன்ற பெரிய
வட்டி நிறைய, மனையவள், அரிகா லிடத்து வித்திப்பெற்ற
பெரும்பயற்றைக் கொடுக்கும் ஊரனே, நினக்கு வாயி
லாய்ப் புதுந்த பாணனைப்போல, நீயும் பொய்பல கூறுதலைச்
சிறந்த இழையணிந்த ஆயமகளிரு மறிவாமாகலின், யான்
மெய்யென்று கொள்ளுமாறு இல்லை, காண் எ. அ.

கூர்மைபற்றி, முள்ளெயி றென்றார்; “முள்ளெயிற்றுத்
துவர்வாய்” (அகம். 319) என்று பிறரும் கூறினர். பாண்
மகள் என்புழிப் பாண் என்பது குடிப்பெயர்; துடியன்
“பாணன் பறையன் கடம்பனென், திந்நான் கல்லது குடியு
மில்லை” (புறம். 335) என்பதனாலு மறியப்படும். கெடிது,
ஒருவகை மீன்*. இதனை இக் காலத்திற் கெளுத்தி யென
வழங்குப. கடையர் இதனைக் கலந்துண்ப ரென்ப; “விழவின்
ரூயினும் உழவர் மண்டை இருங்கெடிற்று மிசையொடு
பூங்கன் வைகுந்து” (புறம். 334) என வருதல் காண்க.
வட்டி, கடகப்பெட்டி யென்பர்; இஃது உட்புறம் பனங்
குருத்தாலும், வெளிப்புறம் அதன் அகணியாலும் செய்யப்
படும் என்ப. இது, பாணரும் கடையரும், மீனும், ஊனும்
பெய்துவைத்தற்குப் பயன்படுவதேயன்றி, உழுதொழிலோர்
விதை முளைவைத்தற்கும், மகளிர் பூப்பெய்து வைத்தற்கும்
பயன்படுமென்று மறிக. முளைவைத்தலாவது, வி த த த்
குரிய விதை முளைத்தற் குரிய செவ்வி பெறுவித்தல்.
“கானுறை வாழ்க்கைக் கதநாய் வேட்டுவன், மான்றசைச்
சொரிந்த வட்டியும்” (புறம். 33), “ஊனார் வட்டியர்”
(மலைபடு. 152), “வித்தொடுசென்ற வட்டி பர்ப்பல, மீனோடு

பெயரும்” (நற். 210) என்றும், “உழவர் விதைக்குறு வட்டி போதொடு பொதுளப், பொழுதோ தான் வந்தன்றே” (குறுந். 155) என்றும், “துய்த்தலை சிதழ் பைங்குருக் கத்தி யோடு, பித்திகை விசவுமலர் கொள்ளீ ரோவென, வண்டுசூழ் வட்டியர் திரிதரும், தண்டலை யுழவர் தனிமட மகனே” (நற். 67), “வரிமேன் முகைய தண்கொடிய திரல், மல்ககல் வட்டியர்” (அகம். 391) என்றும் சான்றோர் கூறுதல் காண்க. அரிகால், அன்மொழித்தொகை; அரிந்த கால்கள் நின்ற வயல் என விடும். “அரிகால்பொழிந்த தெரிபகட்டுழவர்” (அகம். 41) என்புழியும் அது. “அரிகால் மாற்ப வங்கணகன்வயல்” (நற். 210) என்புழி இறந்த காலந்தொக்க வினைத்தொகையாக் கற்றல் காண்க. அரிகாவில் என்னாதல், பயறுதல் விதைத்தல் இக்காலத்தும் உழவர் மரபாதலின், “அரிகாற் பெருமயறு” எனப்பட்டது. பாணன் பொய் கூறுவனென்பதனை, “பாணன் பொய்யன் பங்கு வினனே” (43) என இந்நூலுள்ளார், “இவன் (பாணன்) பொப்பொதி கொடுஞ்சொல் னுட்டியின்” (நற். 200) எனப் பிறுண்டும் கூறுப.

பண்டு, தலைமகனைத் தலைப்பெய்த விடத்து, அவனோடு உடனும் ஆயமகன்ர் அறிய வஞ்சின முடைத்துப் பின் அது பொய்ப்படப் பிரிந்தானாகின், மாணிழையாயம் அறியும் என்றும், அவற்கு வாயில் டேண்டிவந்தாரூர், பாணன் பல் பொய்ப்மொழிகளால் தலைவனது காதன்மை கூறக் கேட்டிருந்தான், அவையனைத்தும் பொய்யாயினமை கண்டு, பின்னொருகால், அது கூறிவந்த அவற்கு வாயின்மறுத்தா ளாகலின், நின் பாணன் போல என்றும், இதுபோது பாணனோடு போந்து அக் காதன்மையே கூறுங் கருத்தின னாகலின், “நின் பாணன் போலப் டல போய்த்தல்லே” என்றும், கூறினான். கூறவே, நின் பொய்ப்மை எம்பால் நில்லாது எம்மோடு உடன்பவிலும் ஆயமும் அறிய நின்றமையின், யாம் மெய்பெனக் கொள்ளினும், அவர் பொய்யென்றே

கொள்வர் என்றானாம். “உடனு டாயமோ நெற்ற குளே” (ஐங். 31) என்றும், “தாதுசேர் நிகர்மலர் கொய்யும், ஆயமெல்லா முடன்கண் டன்றே” (குறுந். 311) என்றும் வருவனவற்றால், ஆயமறியவொருகியது பெரிதும் நினைக்கப் படுமா றறிக.

பாண்மகளது இழிந்த கெடிது சொரிந்த வட்டி நிறைய, மனையோள் உயர்ந்த பெரும்பயற்றினைக் கொடுப்பன் என்றது, நினக்கு வாயிலாவார் வந்து பொய் பொதிந்த சொற்களால் மொழிந்த நின்காதன்மைக்கு, நின்னை நடந் தோர் வாயில் நேர்தலைப் பெறுவாய் என்றவாறு. எனவே, நீ இவ்வாறு பொய்த்தற்குக் காரணம், நின் வாயில்களால் நெஞ்சு நெகிழ்ந்து அது நேரும் தவறுடைய யாடே எனப் புலந்தவாறு. “மானிழையாயம் அறியும்” என்றது புறஞ் சொல் மாணுக்கிளவி. “பல பொய்த்தல்” என்றது ஓராற்றல் தேய்வமஞ்சலுமாம்.

இவ்வாறு, குறிப்பாலும் வெளிப்படையாலும் வைஇய மொழி கூறல் தலைமகட்கு வடிவாயினும், தன்வயினுரிமையும், அவன்வயிற் பரத்தைமையும் விளங்கக்கூறும் பான்மைக் கண் நிகழ்தலின், அமையும் என்க; ஆகிரியரும் “மங்கல் மொழியும், வைஇயமொழியும், மாறிலான்றையிற் சொல்லப் மொழியும், கூறியன் மருங்கிற் கொள்ளுமென்ப” (பொ. 244) என்றனர்.

இது, துனிபோலத் தோன்றினும், உள்ளுறையால் நயப்பாடு காட்டி நின்றலின், சிறு துனியாய், பின்னெய்தும் இன்பத்துக்கு ஆக்கமாம் எனவறிக; “ஊடலிற் றோன்றும் சிறுதுனி நல்லரி, வாடினும் பாடு பெறும்” (குறந். 1322) என்பதனுலறிக. மெய்ப்பாடு: வேகுரி. பயன்: புலத்தல். (எ)

48. வலைவல் பாண்மகன் வாலெயிற்று மடமகள் .

வராஅல் சொரிந்த வட்டியுண் மனையோள்

யாண்டுகழி வெண்ணெல் நிறைக்குமுர
வேண்டேம் பெருமநின் பரத்தை
ஆண்டுச்செய் குறியோ டண்டுநீ வரலே.

பரத்தையாட்டே ஒழுகாநின்று தன் மனைக்கட்
சென்ற தலைமகளுக்குத் தலைமகள் சொல்லியது.

பு.ரை:— மீன்வலை வீசுதலில் வல்ல பான்மகளும்,
வானிய பற்களைப்புடைய இராயனாய பான்மகளும், வரால்
மீனாக் கொணர்ந்து சொர்த்த வட்டி நிறைய, மனையவன்
பழமையான வெண்ணெல்லை உதவும் ஊர, நிற்பரத்தை
யாடாள் ஆண்டுச் செய்த குறியுடன், நீ, ஈண்டு வருதலை யாம்
விரும்புகின்றிசேம் எ.று.

வலைவீசி மீன் பிடிக்கும் வன்மைப்புடைமை பற்றி
“வலைவல் பான்மகள்” என்றும், ஒரோவழி அஃது அப்
பான்மகட்கும் எய்த, “வாலையிற்று மடமகள்” என்றும்
கூறினார்; “நாண்கொ ணுண் கொலின் மீன்கொள் பான்மகள்
தான்புன வடைகரைப் படுத்த வராஅல், நாரரி நறவுண்
பிழுத்த தந்தைக்கு, வஞ்சி விறகிற் சுட்டுவா யுறுக்கும்,
தண்டுறை பூரன்” (அகம். 216) என்று பிறரும் கூறுதல்
காண்க. பான்மகளும் பான்மகளு முன்னிட்ட பாணர்களை
வேண்டுவ கொடுத்து ஓம்புதல் மனையோட்கு இயல்பாதல்
தோன்ற, இருபாலாரையும் ஒருங்கு கூறினார்; “மனையோள்
பாணரார்த்தவுந் பரிசிலரோம்பவும், ஊனொலி யரவமொடு
கைதா வானே” (புறம். 334) எனவரும் புறப்பாட்டானும்
ஈதறியப்படும். பாண்டுகழி வெண்ணெல் என்றது, வினோந்து
ஓர் பாண்டின் எல்லை கழிந்த நெல்லை; அஃதாவது, பழமை
யுற்ற நெல் என்பதாம். பாண்டுகழி வெண்ணெல்லை இங்
வாற்றாற் செலவிடாத வழி, அவை பபனின்றிக் கழிதலே
யன்றி, ஆண்டுதோ நெய்தல் புதுநெல்லை நிறைச்சற்கு
இடனுமின்றும் எனவுணர்க. இவ்வகையிற் பழநெல்லை

செலவிடப்பெறு மென்பதை, “காலைத்தந்த கணைக்கோட்டு வாளைக், கவ்வாங்குந்தி யஞ்சொற் பான்மகள், நெடுங்கொடி நடவஞ் நறவுமலி மறுகிற், பழஞ்சேக் நெல்லின் முகவை கொள்ளாள், கழங்குறழ் முத்தமொடு நன்கலம் பெறுமம்” (அகம். 126) என்பதனாலு மறியலாம். வெண்ணெல், கார் நெல், செந்நெல் என்பவற்றினைப் போலும் நெல் விசேடம். இஃது இனஞ் சுட்டிய பண்புகொள் பெயர். ஆண்டு சுண்டு என்பன பரத்தை மனையும், தன்மனையும் சுட்டி நின்றன. குறி, “முலையாலும் பூனாலும் முன்கட் டாஞ் சேர்ந்த, உலையாலும் இட்ட குறி” (தலைமா. 152)

“கினக்குரிய வாயில்களால், அது நேர்வித்துக் கூடும் இயல்புடைபை யாயினும், நீ தின்பரத்தை செய்த குறி பொடுவருதலின், யாம் தின்னை வேண்டேம்” என்பாள், உள்ளுறையால் தலைமகள் வாயில் நேர்வித்துக் கூடுதலையும், வாயில் நேரும் தான்மட்டும் அது நேராவாறு குறியொடு போதருதலையும் தலைவி கூறினாள். “நீ விடுத்த வாயில்கள் எம் நெஞ்சு நெகிழக் கூறிய காதன்மைக்கு யாம் அது நேரு முகத்தால் தின்னை வேண்டி நின்றோமாயினும், வேண்டா வாறு நீ பரத்தை செய்த குறியொடு வந்தனை” பென்பாள், வேண்டேம் பெருமனின் பரத்தை ஆண்டுச் செய்ய குறியொடு சுண்டு நீ வரவே யென்றாள். ஊர என்றதனோ டமைபாது பெரும எணப்பெயர்த்தும் விளித்ததனால், “என்தொன்னலம் தொலைவதாயினும், நின்மார்பினைக் கூடுதல் செய்பேன்” எனப் புலவி மிகுந்து கூறியவாரும்.” “வெண்ணெல்லரிநர்” (350) என்னும் நற்றிணைப்பாட்டினுள், தலைமகள், “என் தொல்கவின் தொலையினும் தொலை, சாறவிடே என்” என்றும், “குவவு முலை சாடிய சாந்தினை, வாடிய கோதையை எனப் பரத்தை செய்குறிபை விதந்தும், “*ஆகில் கலங்கழீஇ

“*ஆகில் கலங்கழீஇ யற்று” என்று திருத்திக்கோடல் பொருந்தாதென்பது இந்நூல் உரைகாரனால் ஆராய்ந்து காணப் பெற்றனது. தமிழ்ப்பொழில் துணர் XI பக். 378 பார்க்க.

யற்றுமன்” என்று அக் குறியொடு வந்தானைக் கூடலை மிழித்தும் புலவி மிகுந்து கூறுதல் காண்க.

வராஅல் சொரிந்த வட்டியுள் மனையோள் யாண்டு கழிந்த வெண்ணெல்லை நிறைக்கு மென்றது, வாயில்கள் கூறிய காதன்மைக்குத் தலைவி வாயில் நேர்ந்தமை கூறிய வாறு. யாண்டுக்குழி வெண்ணெல் என்பது வானாத் பெயராய் சின்றது; “அடியாளந்தான்” (குறள் 610) என்புழிப்போல. மெய்ப்பாடும் பயனுமவை. (ங)

49. அஞ்சி லோதி யசைநடைப் பாண்மகள்
சின்மீன் சொரிந்து பன்னேற் றேறும்
யாண ஞாநின் பாண்மகள்
யார் நலஞ் சிதையப் போய்க்குமோ லினியே.

பாணன் வாயிலாகப் பரத்தையோடு கூடினானென்பது கேட்ட தலைமகள் தனக்கும் பாணனாற் காதன்மை கூறுவிட்பான் புக்க தலைமகற்குச் சொல்லியது.

பு. சை— அழகிய சிலவாகிய கூந்தலையும், அசைந்த நடையினையு முடைய பாண்மகள், சிலவாகிய மீன்களைக் கொடுத்துப் பலவாகிய செல்லைப் பெறும் புதுவருவாயினை யுடைய ஆசை, நினக்கு வாயிலாகிய பாண்மகள், இனி யாருடைய நலம் கெடுமாறு பொய் கூறுவனோ? ஏனைப் பரத்தையரும் அவன் பொய்ம்மையினை யுணர்ந்து கொண்டனதாகலின் எ.று.

அஞ்சிலோதி, தொகை தூல்களில் மிகப்பயின்ற வழக்கிற்று. இனி பென்றதனால், பண்டெல்லாம் அவன் கூறியது கேட்டு மெய்ப்பென நிறைந்து தலைமகள் ஓங்கு னொன்பது பெற்றும். ஓ, வினா. இனி, இதனைவினைப் படுத்து, “அவளை நீக்குக; அவன் பொய்ம்மை யாண்டும் அறியப்பட்டது” எனினுமாம். இஃதீப் பொருட்டாகத்,

“பாளே மென்னவு மொல்லார்” (அகம். 23) என்பதனாலுமறிக. ஏனைப் பரத்தையரும் என்பது முதலாயின கூற்றெச்சம்.

தலைமகளோடு போந்த பாணனது மொழிக்கொடுமை யினைக் கூறுகின்ற ளாகலின், தலைமகளை நோக்கி, தான் கூறுவது பொய்யாவதும், அதனால் மகளிர் பலர் நலங்கெடுவதும் தெரியாதாரைத் தெரிந்தாளுதல் நினக்குத் தக்கதன் றென்பது பட, நின்பாணன் என்றும், முன்பு பரத்தைபால் நினக்கு வாயிலாபச் சென்று கூட்டிய செய்தி யாழ்ந்தமை யின், அவன் இனிக் கூறுவன எம்மைத் தெரிவிக்கும் பான்மைப அல்லவாக, அவன் ஈண்டுப் போந்து இதுபோது கூறும் காதன்மையால், பரத்தையரும் உணர்ந்து, இனி இவன் கூறுவனவற்றைப் பொய்யெனவே தேறுதலொருதலை; இவன் சொல்லுவன யாண்டுஞ் செல்லா வென்பான், யார் நலஞ் சிந்தையப் போய்க்குமோ வினியே யென்றும் கூறினான்.

பாண்மகள் சில மீன் சொரிந்து பல நெற் பெறுவாள் என்றது, நினக் குவாயிலாய் வந்த பாணன் நின்காதன்மை யுணர்த்தும் சில சொற்களைச் சொல்லிப் பலமகளிரை நின் பாற் புணர்ப்பன் என்ற வாறு. மெப்ப்பாடும் பயனுமவை.

இன்னோரன்ன கூற்றுக்கள், “அவனறி வாற்ற வறியு மாகலின்” என்ற சூத்திரத்து, “வாயிலின் வளும் வகை யொடு தொகைஇ” யென்புழி “வகை” யென்பதன்பாற் படுமென்க. இவ் வானு வாயில் நேர்விப்பான் புக்க பாணனொடு புலந்து கூறவே, அவனொடு புஞ்ந்த தலைமகளை யும் புலந்து கூறியவாறு பெற்றும். (கூ)

50. துணையோர் செல்வமும் யாமும் வருந்ததும்
வஞ்சி யோங்கிய யாண ஞா
தஞ்ச மருளாய் நீயே நின்
நெஞ்சம் பெற்ற விவளுமா ரழுமே.

மனையினிங்கிப் பரத்தையிடத்துப் பன்னாள் தங்கிவந்த தலைமகற்குத் தோழி சொல்லியது.

பு. ஐ :—வஞ்சி மரங்க ளோங்கிய யானா ஞானே, நின்னைத் தன் நெஞ்சிடைப் பெற்ற இவள் எளியளாதலின், இவளையே அருளுக; நின்சிரிவாற்றாது இவளும் அழுகின்றாள்; ஒரோவழி நீ பிரியினும், பன்னாள் தங்கிவிடுதலால், துணையாயினாள் செல்வமேயன்றி, இல்லறம் சிறவாமையால், யாமும் வருந்தாநிற்கின்றம் எ. று.

துணையோர், தலைமகனது துணைமைபெற்றுப் பொருள் செய்துகொள்ளும் பான்மையோர். செல்வம், இன்பதுகர்ச்சிக் கேதுவாய் பொருள். யாமும் என்றது தலைமகளை யுளப்படுத்தி நின்றது. செல்வமும் யாமும் என எண்ணி நின்று, வருந்துதும் என உயர்தினை வினையான் முடிதலை, “தன்மைச் சொல்லே யஃநனைக் கிளவியென், நெண்ணுவழி மருங்கின் விரவுதல் வரையார்” (சொல். 43) என்பதனாகக் கொள்க. தஞ்சம் என்பது என்மைப்பொருட்டு. ஏகாரம் பிரித்துக் கூட்டப்பட்டது. நின் நெஞ்சம் பெற்ற இவள் என்பதற்கு, நின்னெஞ்சார்ந்த அருளைப்பெற்ற இவள் எனினுமாம்.

மனையின் நங்கிப் போய்ப் பன்னாள் பரத்தை மனையன் கட்டங்கினு னாதலின், “அருள் நிறைந்த நின்னைத் தன் நெஞ்சிடைப் பெற்றும், அவ்வருள் பெறுது தஞ்சமாயினன்” என்பான், தஞ்சம் என்றும், அப் பெற்றியாட்கு நின் அருள் இன்றியமையாது என்றற்கு, அருளாய் நீயே என்றும், பிரிவின்றிருந்து அருளாவழி, இவள் செய்வது பிறிதின்மையின், இவளுமா ரழுமே என்றும், அதனால் யாங்குளும், எம்போல் கினக்கைமந்த துணைவரும் செய்வன சிறவாமையால், பயனிலிந்து வருந்துவேமாயினெம் என்றற்குச் துணையோர் செல்வமும் யாமும் வருந்தும் என்றும் தோழி கூறினாள். துணையாயினார்க்கு ஆக்கந்தரும்

வினையினும், ஆடவர்க்குச் சிறப்புடைய வினை பிறிதின்மையின், அதற்குரிய செல்வத்தை முற்கூறினான். “நட்டோ ராக்கம் வேண்டியும் ஒட்டிய, நின்றோள் அணிபெறவரற்கு, மன்றோ தோழியவர் சென்ற திறமே” (நற். 286) என்று பிறரும் கூறுதல்காண்க. இனி, செல்வமென்றது சான்றோர் உயர்த்துக் கூறும் அருட்செல்வமெனக் கொண்டு, “நீ யரு ளாமையால் இவ ளெய்திய அவலங் கண்ட துணையோரும் அருள்மேவிய தம் உள்ளம் மருளி ஆற்றா ராயினம்மயின், யாழும் அத்தன்மையேமாய் வருந்துதல் செய்யா நின்றேம்” என்பாள் துணையோர் செல்வமும் யாழும் வருந்துதல் என்றாள் என்று கூறினுமாம். உடையாரது தொழில் உடைமை மேல் ஏற்றிக் கூறப்படும் இயைபினால், வருத்தம் செல்வத் தோடும் இயைந்தது. “நெடிய மொழிதலும் கடியலுர்தலும், செல்வமன்று தன் செய் வினைப்பயனே, சான்றோர் செல்வ மென்பது சேர்ந்தோர் புன்க ணஞ்சும் பண்பின், மென்கட் செல்வம்” (நற். 210) என்றும், “அருட்செல்வம் செல்வத் துட் செல்வம்” (குறள் 241) என்றும் சான்றோர் கூறினர்.

தலைமகள் முன்னின்று, அவனது பரத்தைமை மறுத் தல் வேண்டி, “தஞ்சமருளாய் நீயே” என்றதனால் அன்பின் மையும், “துணையோர் செல்வமும் யாழும் வருந்துதல்” என்றதனால் கொடுமையும் கூறலின், மெய்ப்பாடு வெகுளியும், பயன் வாயில் நேர்ந்தலுமாம்; “பரத்தைமை மறுத்தல் வேண்டியுங் கிழத்தி, மடத்தகு கிழமை யுடைமை யானும், அன்பிலை கொடியை யென்றலும் உரியன்” (பொ. 158.) என்றதனால், தலைவிக்கு உரிமை யெய்தும் இக் கூற்று, அவள் குறிப்பின்வழி மொழியும் தோழிக்கும் அமையுமாறு கண்டுகொள்க.

6. தோழி கூற்றுப் பத்து.

இப் பத்தின்கண் வரும் பாட்டுக்கள் பத்தாம், கூற்று நிகழ்த்துவோர் பொருளாகத் தொகுக்கப்பட்டன வாகலின், இஃது இப்பெயர் எய்துவதாயிற்று. தோழிகூற்று, தோழி கூறும் மொழிகள். கூறப்படுவது கூற்று; பாடப்படுவது பாட்டு என்றும், ஒதப்படுவது ஒத்து என்றும் வருதல் போல முதனிலை சுற்றுமெய் தீட்டித்துச் செயப்படு பொருண்மை யுணருகின்றது. எனப்படக்களிலும் இதனையே உரைத்துக் கொள்க.

தோழியாவாள், தலைமகளைப் பபர்த்த நற்றாய்க்குத் தோழியாகி, பின் தலைமகளை வளர்த்தமைபின் அவட்டுச் செவிலித் தாயாகிய நங்கையின் மகள். இவள் தலைமகளைடு உடனிருந்து அவட்கு உயிர்த்துணை புர்பவ ளாவாள். தலைமகட் குரிய சிறப்பெல்லாம், தானும், அவள் பெற்றோராற் பெற்று ஒழுகும் கால்புடையவள். களவு கப்பு என்னும் இருவகைக் கைகோளினும் தலைமகட்கு உசர்த்துணை யாகும் உயர்வுடையவள். களவின்கண் தலைவின் மறைந்த பொழுக் கத்தைத் தன் கூர்த்த மதியால் ஆராய்ந்து கண்டு ஆவன வற்றை அறிந்து ஆற்றும் அமைதியுடையவள். உலகியலின் உட்கிடையை உள்ளவா றற்றது, தலைமகள் உறுதி எய்துதற் குரிய நெறியறிந்து செலுத்தும் நீர்மை சிறந்தவள். அதனால், தலைமக்களை ஓரொருகால் உறழ்ந்தும், கழறியும், உயர்பொருள் சுட்டியும் தக்காங்கு உரைக்கும் தகுதி வாய்ந்துளாள். தலைமகளின் உணர்வுவழி நின்று, உவந்துழி உவந்தும், வருந்துழி வருந்தியும் வாடும் வாழ்க்கையுடையவள். ஆயினும், தலைமகள் எய்தும் வருத்தம் பிறழ்வுடையதாகத் தோன்றின், பிறழா நிலையில், தான் நின்று, அவளை ஆற்றுவிக்கும் உரனுடைமையும், தலைமகள் பாலும், தான் அவளினும் உரனுடையாள் போலக் கூறும் இடமுண்

டாகியவழி, அவ் வுரனுடமை தோன்றுவகையில், பணிந்த மொழியால், தான் கூறக்கருதுவதைக் கூறிக் கருத்தை முற்றுவித்துக் கொள்ளும் வாய்மையும் நிரம்பியவள். எவ் வாற்றாலும், தலைமக்கட்கு அன்புவழி நிற்கும் இன்பம் எய்துவதொன்றையே குறிக்கோளாகக் கொண்டு, அதற்கேற்ப வொழுகும் கடப்பாட்டினள் இத் தோழி என்பே மாயின், எஞ்சிய பிறவெல்லாம் எஞ்சாமற் கூறியவாரும். இக் கருத்துக்களெல்லாம் தோன்ற, ஆசிரியர் : தோல்காட்பியர், தலைமகட்கும் தோழிக்கும் உரிய கிழமையினைத் “தாயத்தி னடையா வீயச் செல்லா, வினைவயிற் றங்கா வீற்றுக் கொளப்பட்டா, எம்மென வ்ருஉங் கிழமைத் தோற்றம்” (பொ. 221) எனச் சிறப்பித்துள்ளார். இச் சிறப்பால், தலை விழுப்புப்புக்களையும், தோழி, தன்னுறுப்பாகக் கூறிய வழியும், அது குற்ற மாகாது அமையும் என்று மொழிந் திருக்கின்றனர். ஏனைச் சான்றோர்களும் இதனை வலியுறுப் பார் போல, இந்நெறியே புலனெறிவழக்கமும் செய்திருக் கின்றனர். இயல்பாய் உளதாகிய ஆன்மவறிவினைச் செயற் கையாய் உளதாகும் கல்வியறிவு பண்படுத்தி உண்மைபறி வாக்குவது போல, தலைமகன்பால் தோழி அறிவுநெறியே நின்று அவள் வாழ்க்கையை அறவாழ்க்கையாக்கும் அமைதி கொண்டவள். சுருங்கச் சொல்லின், தோழியாவாள், அறிவே பெண்ணுருக் கொண்டு வந்தாற் போலும் பெருமை யுடையவள் என்று சொல்லுவது மிகையாகாது.

இனி, இக் கூறிய அனைத்தையும் வற்புறுத்தற்பொருட் டுச் சான்றோர் மொழிந்துள்ளன வாகிய பொருளுரைகள் பலவற்றையும் ஈண்டுக் காட்டலுறின், இம் முன்னுரை மிகவிரியு மென் றஞ்சி விடுத்து மேற்செல்லுகின்றம்.

இனி, கேட்போர் பொருளாகத் தொகுத்த பத்தின்கட் கூறப்பட்ட தோழி, கேட்போர் திறத்துச் சிறப்புடையாரும், இல்லாரும், இல்லனவும் எனப் பலரோடும் ஒருங்குவத்து எண்ணப்படும் இயையுடைய ளாதலின், அவள் இயல்பினை,

ஆண்டெல்லாம் கூறாது, அவட்கே சிறப்பா யமைந்த
சுண்டுக் கூறிலும். சிறப்புடைய இயைபு தோன்றிய விடத்தே,
அவ் வியைபுக்குரிய ஏதுவும், இயல்பும், பிறவும் முன்னு
ரைத்துச் சேறல் உரையாளர் கடன் என்க.

51. நீருறை கோழி நீலச் சேவல்
கூருகிர்ப் பேடை வயாஅ மூர
புளிங்காய் வேட்கைத் தன்றுநின்
மலர்ந்த மார்பிவள் வயாஅ நோய்க்கே.

வாயில் பெற்றுப் புதுந்து போய்ப் புறத்தோழுக்கம் ஒழு
கிப் பின்பும் வாயில் வேண்டும் தலைமகற்குத் தோழி மறுத்தது.

பு. ரை:—நீரின்கண் வாழும் நீலநிறத்தை யுடைய
சேவற் கோழியைக் கூரிய நகங்களை யுடைய அ த ன்
பெட்டை நினைந்து வேட்கை மிக்கு வதியும் ஊரனே,
இவளது வயவு நோய்க்கு, நினது அகன்ற மார்பு புளிங்காய்
வேட்கைதானும் விளைவிப்ப தின்றி, நினைக்குந்தோறும்
புலவிக் கேதுவா யிராநின்றது, காண் எ. மூ.

நீருறை கோழி என்றது, சம்பங்கோழியை ; இஃது
முறையே சேவலையும் பெடையினையும் விசேடித்து நின்றது.
பெடை, பேடை, பெட்டை முதலியன பெண்மைப்பெயர் ;
“பேடையும் பெடையும் பெட்டையும் பெண்ணும்” (பொ.
555) எனவரும் மரபியற் சூத்திரத்தால், இது பெறப்படும்.
வயாஅம் என்பது வேட்கைப் பெருக்க முணர்த்தும் உரிச்
சொல் லடியாகப் பிறந்த பெயரச்சவினை ; இஃது ஈற்று
மிசை உகரம் மெய்யொடுங் கேட்டு இடப்பெயர் கொண்டது.
புளிங்காய் வேட்கை, புளிங்காய் பிறப்பிக்கும் வேட்கை
போலும் வேட்கை ; அஃதாவது, புளிங்காயை நினைத்தவழி,
வாயில் நீருறி வேட்கை தணிவித்தல் போல, நினைந்தவழி
நினைந்தார் நினைவில் இன்பம் கிளர்வித்து வேட்கை தணிவித்

தல். வேட்கைத்து என்புழிச் சிறப்பும்மை விகாரத்தால் தொக்கது. வயவுறு மகளிர்க்குப் புனிவேட்கை சிறந்து நிற்கும் என்பது, வழக்கினும், சான்றோர் செய்புரினும் காணப்படுகிறது. “பசப்புனி வேட்கைக் கடுஞ்சூல் மகளிர்” (குறந். 287) எனச் சான்றோர் கூறுதல் காண்க. வயா, வேட்கைப் பெருக்கம்; பெரும்பாலும், இது, கருவுற்ற காலத்து உயிரினம் எய்தும் வேட்கை மேற்று; “வீழ்பிடிக்குற்ற கடுஞ்சூல் வயா” (கனி. 40) என்பதனாலும் அறியப்படும்.

புளிங்காய், நினைந்தவழி, வாயில் நீருறி, நினைத்தாரது வேட்கையைத் தணிவித்தல் போல, நின் மார்பினை நினைத்த வழி, அஃது இவட்கு இன்பவுணர்ச்சி பயந்து, இவள் எய்திய வருத்தத்தைப் போக்கற்பாலதாகும்; இதுபோது அஃது அதனைச் செய்யாது, ஒருகாலைக் கொருகாலை பிரிவுணர்வும், துன்பமும் பயந்து வருத்துவ தாயிற்று என்றற்கு, புளிங்காய் வேட்கைத் தன்று நின் மலர்ந்த மார்பு என்றாள். வயாவற்றா ரெய்தும் வேட்கையைத் தணிவித்தல் உரிமை யுடையார்க்குத் தள்ளாக் கடப்பாடாதலைச் சுட்டி, இவள் வயாஅம் நோய்க்கு என்று கூறினாள். விரிந்த பண்பிற ருயினும், இவள் எய்தும் வருத்தத்தைப் போக்கிய தில்லை எனத் தான் கருதிய தனை முடித்தற்கு, “மலர்ந்த மார்பு” என விசேடித்தாள்.

தலைவி காணாவகையில், தலைமகன் பிரிக் தொழுகுங்கால், அவன் மார்பு புளிங்காய் வேட்கைத்தாயும், கண்டவழி, அவன் எய்தும் நோய்க்கு மருந்தாயும் வேட்கை தணிவிப்பதொன்று. இதனைத் “தன்கயத்துத் தாமரைநீள் சேவலைத் தாழ்பெடை, புன்கயத் துள்ளும் வயலுட—வன்கயம், போலு நின் மார்பு புனிவேட்கைத் தோன்றி வன் மாலுமா ருநோய் மருந்து” (திணைமா 150: 142) எனப் பிறர் கூறுமாற்றா லறியலாம். இனி, நின் மார்பு, நின் புறத்தொழுக்கத்தால், இவள் நோய் தீர்க்கும் மருந்தாகாமையே யன்றி, நினைந்தவழிப் பொறாமை தோற்றுவித்து

வருத்துதலின், வேட்கைத்தும் அன்று என்றான் என்றுமாம் ;
என்றவழி, உம்மை, எச்சப்பொருட்டு.

நீலச் சேவலைப் பெடை நினைந்து வயாவும் ஊர னாகலின்,
இவளும் நின் மார்பு நினைந்து வயாவுற்றான் ; அதனை நினை
யாது நீ, மென்மேலும் புறத்தொழுக்கம் விரும்புவா யாயினை
என்றானாம். மெப்ப்பாடு: வேசுள், பயன்; வாயின்மறுத்தல்.

இனி, ஆசிரியர்: பேராசிரியர் “தவலருஞ் சிறப்பினத்
தன்மை நாடின, வினையினும் பபத்தினும் உறுப்பினும் உரு
வினும், பிறப்பினும் வருஉம் திறத்திய லென்ப” (பொ. 300)
என்புழிப் பயவுவமப் போலிக்கு இதனைக் காட்டி, “நீருறை
கோழி நீலச் சேவலை, அதன் கூருகிற் பேடை நினைந்து
கடுஞ்சூலான் வந்த வயாத் தீர்தற் பயத்ததாகும்; அதுபோல
நின்மார்பு நினைந்து தன் வயவுறோய் திரும் இவளும் என்ற
வாறு. புளிங்காய் வேட்கைத் தென்பது, நின் மார்பு தான்
இவளை நயவா தாயினுட், இவள் தானே நின்மார்பை நயந்து
பயம் பெற்றாள் போலச் சுவைக் கொண்டு சிறிது வேட்கை
தணிதற் பயத்தனாகும் ; புளிங்காய் நினைய வாய் நீர் ஊறு
மாறு போல என்பது” என்பர்.

இனி, “வயாவு மூர” என்றும், மலர்ந்த மார் பீவண்
என்றும் பாடம் உண்டு. இவண் என்பது ப மாயின்,
இவள் என்பதனை வருவித்து சுண்டுக் கூறியவுரைகளையே
உரைத்துக் கொள்க. (க)

52. வயலைச் செங்கொடிப் பிணையல் தைஇச்
செவ்வீரல் சிவந்த சேயரி மழைக்கட்
செவ்வாய்க் குறுமகள் இனைய
எவ்வாய் முன்னின்று மகிழ்ந்தநின் தேரே.

வாயில் பெற்றுக் கூடி யிருந்த தலைமகற்குத் தோழி
நகையாடிச் சொல்லியது.

பு.ரை:—மகிழ்ந், வயலையின் செவ்விய கொடியால் மலை தொடுத்தலின் செவ்விய விரல் சிவந்த, செவ்வரி பரந்த குளிரந்த கண்களையும், சிவந்த வாயினைப் முடைய இனையவள் அழுது வருந்த, நின் தேர் நின்றற்குக் குறித்தது எவ்விடம்? கூறுக. எ.று.

தைஇ, பசந்த குறுமகள், கண்ணும் வாய் முடைய குறுமகள் என இயையும். குறுமை, இளமைப் பொருட்டாய் அவளது ஆற்றுமைக் குரிய மென்மைத்தன்மை யுணர நின்றது. முன்னின்று, வினைமுற்று. உடையானது தொழில் உடைமைமேல் நின்றது. எவ்வாய், இடப்பொருட்டாய் திரிசொல். “நீ மற்று எவ்வாய்ச் சென்றனை” (நற். 147) எனப் பிறரும் கூறனர். வயலையும், கைவிரலும், வரியும், வாயும் இயல்பாகவே சிவந்திருத்தலின், சாதியடை யாண்டும் தொடர்ந்தது.

மனையகத்துத் தான் பேணி வளர்த்த கொடியே யாயினும், அதனாற் பிணையல் தொடுத்தது பொறுது சிவக்கும் செவ்விரலுடையள் என்றது, நின்னாற் பேணப்படும் நல் முடைய ளாயினும், அதனால் நின் தேர் பிறிதோரிடத்து நின்ற வழியும் பொறுது கண்கலுழ்ந்து வாய்வுருவி மெய் வேறுபடுவாளாயினள் எனத் தலைவியின் ஆற்றுமை சுட்டி நிற்பது தோன்ற, பிணையல் தைஇச் செவ்விரல் சிவந்த சேயரிமழைக்கட் செவ்வாய்க் குறுமகள் என்றாள். தேர் பிறிதோரிடத்து முன்னிய துணையானே நின் நெஞ்சு பிறனொருத்திபால் மாற்றிறெனக் கருதினள் என்பதற்கு ஏது கூறுவாள் போல, அவளது இளமையை விதந்து குறுமகள் என்றாள்.

தலைவன் தம் மனைக்கட் போதரும் போதெல்லாம், அவனது தேர் தன் மணிக் குரல் இயம்பி அவன் வரவினை முன்னறிவித்துச் சிறப்பித்த தாகலின், அதன்பாற்பெரிதும் அன்புடையளாய் தலைவி, ‘அத் தேர், இதுபோது அவன்

மனைக்கண் நின்றலை முன்னாது, பிறிதோ ரிடத்தினை முன்னிய வழி, பொறுது வேறுபடுவாள் எனத் தேரினது இன்றியமை யாமை தோன்ற, “குறுமகள் இனைய எவ்வாய் முன்னின்று மகிழ்ந் தின் தேரே” என்றாள்; “நற்றோர்த், தார்மணி பலவுடன் இயம்பச், சீர்மிகு குரிசில்நீ வந்துநின் றதுவே, ...புகழ்மிகு சிறப்பின், நன்ன ராட்டிக் கன்றியும் எனக்கும் இனிதா கின்றால், சிறக்கநின் னாயுள்” (அகம். 184) எனத் தேரோடு போந்தாளை மகிழ்ந்தவாறும், “கலிமகி மூரன் ஒலிமணி நெடுந்தேர், ஒள்ளிழை மகளிர் சேரிப் பன்னாள், இயங்க லானா தாயின் வயங்கிழை, யார்கொல் அளியார்....கண் பனி ஆகத் துறைப்பக் கண்பசந்து, ஆயமும் அயலும் மருளத், தாயோம் பாய்நலம் வேண்டா தோனே” (அகம். 146) எனத் தலைவன் தேரது புறவியக்கங் குறித்து வேறு பட்டவராலும் காண்க.

இனிக் கூடி மகிழ்ந்திருப்பவன்பால், பண்டு நிகழ்ந்தது கூறி, அவளை அம் மகிழ்ச்சிக்கண்ணே நிலைபெறுவிக்கும் கருத்தினளாய்த் தோழி, வேறுவகையாற் கூறின் தன்பால் வழு வெய்துதல் உணர்ந்து, நகையாடிக் கூறுதலின், அவன் தேர்மேல் வைத்து, எவ்வாய் முன்னின்று மகிழ்ந் தின் தேரே என்றாள் என்றுமாம்.

“வயலைச் செங்கொடியால் பிணையல் தொடுத்தவழி இயல் பாகவே சிவந்துள்ள இவள் விரல் மிகச் சிவத்தல் இயற்கை யாகவும், அதனை யறியாது, செவ்விரல் சிவந்தன எனக் கண் கலுழ்ந்து வாய்வெருவிப் புலம்பினாள்” என்றும், “குறுமகள்” என்றும் தலைவியைக் கூறியது, தோழி, தான் பிறப்பித்துக் கொண்ட நகைக்குப் பொருளாம். மிகச் சிவத்தலை யறியாமை பேதைமையும், குறுமகள் என்றது இளமையும் குறித்தன. மேலும், நீ இயக்க இயங்கும் இயல்பிற்றாய் தேர், நின்னை யின்றித் தனியே யாண்டு நிற்பினும் தீதொன்றும் பிறவா தாகவும், அதனை யறியாது, அது பிறிதோ ரிடத்து முன்னிய தெனக் கொண்டு இளைந்தாள் என்றது, தலைவியது பேதை

னையினையே சுட்டி நகைபாடற்குப் பொருளாய்வாறு காண்க.
“எள் எல். இள் னைம பேதைமை மடன் என், றுள்ளப்
புட்ட நகைநான். கென்ப” (பொ. 252) என்பது தோல்
காப்பியம்.

மெய்ப்பாடு: நகை. பயன்: தலைவன் கேட்டுப் பிரியாது
உறைவானாவது.

53. துறையெவ னணங்கும் யாழுற்ற நோயே
சிறையழி புதுப்புனல் பாய்ந்தேனக் கலங்கிக்
கழனித் தாமரை மலரும்.
பழன ஓநீ யுற்ற சூளே.

தலைவி தன்னுடன் போய்ப் புனலாடியவழி, “இது பரத்
தையருடன் ஆடிய துறை” என நினைந்து பிறந்த மெலிலை
மறைத்தமையை உணர்ந்த தலைமகன், மனைவியிற் புதுநீழி,
“தேய்வங்கள் உறையும் துறைக்கண்ணே நாம் ஆடினவதன்றி
பிறந்ததுகொல் இவட்கு இவ் வேறுடாடு?” என்று வினா
னற்குத் தோழி சொல்லியது.

பு. ரை:— அணைய அழித்துக்கொண்டு வரும் புது
வெள்ளம் கழனிக்குட் புதுந்ததாக, அக் கழனிகளி லுள்ள
தாமரைகள் கலங்கி மலரும் பழனங்களை யுடைய ஓநீரே,
புனலாடிய நீர்த்துறைக்கண், நீ நின் காதற்பரத்தைக்குச்
செய்த சூளே, யாம் எங்கிய நோய்க்குக் காரணமாகவின்,
அத்துறைக்கண் உள்ள தெய்வம் வருத்துமாறு என்னை?
இல்லையன்றோ எ. று.

துறை, ஆகுபெயர். துறைகளில் தெய்வம் உறையும்
என்பது பண்டையோர் கொள்கை. “அணங்குடைப் பனித்
துறை” (ஐங். 174) என்றும், “அணங்குடைப் பனித்துறை
கைதொழு தேத்தி, யாபும் ஆயமோ டயரும்” (அகம். 240)
என்றும், “நிலைத்துறைக் கடவுள்” (அகம். 156) என்றும்

சான்றோர் கூறுதல் காண்க. “துறையும் ஆலமும் தொல்
வலி மராஅமும், முறையுளிப் பராஅய்ப் பாய்ந்தனர்
தொழு” (கலி. 101) என்றதனால், துறையே யன்றிப்
பிறண்டும் தெய்வம் உறையும் எனப் பண்டையோர் கருதி
யிருந்தமை அறிக. எவன் என்னும் வினாப் பெயர் இன்மை
குறித்து நின்றது. காரணமாகிய சூள் காரியமாக உபசரிக்
கப்பட்டது. சிறை, அணை; “சிறையழி புதுப்புன லாடுகம்”
(ஐங். 78) எனப் பின்னரும் கூறுப. கழனி, வயல். பழனம்,
ஊரவர்க் கெல்லாம் பொதுவாகிய நிலம் என்ப. எனவே
சண்டைக் கழனி, பழனத்தைச் சார்ந்து என்பது பெற்றும்.
“பழனப் பல்புள் விரியக் கழனி லாங்குசனை மருதத்
துங்குதுணர் உதிரும்” (நற் 350) எனப் பிறரும் பழனமும்
கழனியும் இணைந்துவரக் கூறினர்*. துறையுறையும் தெய்
வத்தைப் பிரித்தலின், சூளே என்புழி ஏகாரம் பிரிநிலை;
ஏனையது அசைநிலை.

பண்டு, தலைவியைக் கூடியனான்று, தன் பிரியாமை
யினை வற்புறுப்பான், தெய்வத்தை முன்னிறுத்திச் சூள்
செய்தவன், இப்போது பிரிந்து, புறத்தொழுக்கம் மேற்
கொண்டு, பரத்தையருடன் கூடி மகிழ்ந் துறைவது
உணர்ந்து, “சூள் பொய்த்தமையால், ஆண்டு முன்னிறுத்
தப்பட்ட தெய்வத்தால் எமக்கு இந் நோய் உளதாயிற்றே
யன்றித் துறையுறையும் தெய்வத்தா லன்று” என்பாள்
துறையெவன் அணங்கும் என்றும், நீ யுற்ற சூளே என்றும்
கூறினாள். “எம்மணங்கினவே மகிழ்ந...எம்மூர் விபன்றுறை,
நேரிறை முன்கை பற்றிச், சூர மகனிரோ டுற்ற சூளே”
(குறந். 53) என இக்கருத்தே தோன்றச் சான்றோர் கூறி

* “பள்ளச் செறுவல் கூலுகனப் பழனக் கழனி யதனுள்
போய்ப் புள்ளுப் பிள்ளைக் கிடைத்தேழ் புள்ளம் பூதக் குடியானே”
(பெரிய திரு. 5: 1: 2) என்று கூறிய திருமங்கைமன்னர் திரு
மொழிக்கு, உரை யெழுதிய சான்றோர், “பழனம், நீர்நிலைகள்”
என்றனர். நற்றிணை யுடையாரும் இதுவே கூறினர்.

யிருத்தல் காண்க. சூள் பொய்த்தவழித் தீங்கு எய்தும் என்பது, “இன்னாத் தொல்சூள்” (பொ. 147) என ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் கூறியதனாலும், “பூக்களு லூரன் குளிவண், வாய்ப்பதாக எனவேட் டேமே” (ஐங் 8) எனச் சூள் வாயாது பொய்த்தவழி எய்தும் ஏதம் குறித்து, இந் நூலாசிரியர் கூறியதனாலும் உணரப்படும்.

“எம்மைக் கூடுங்கால் சூள் செய்து தெளிவித்தான், பரத்தையர்பாலும் அது செய்தேயிருப்பன்” எனத் துணிந்து, அவன் ஆடிய துறையைக் கண்டு, அவன் பரத்தைமையினையும் உடன் நினைந்து வேறுபட்ட தலைவியைத் தலைவன், “நினை இத்துறைக்கண் உறையும் தெய்வம் அணங்கிற்றுப் போலும்” என்றானாக, அதனைத் “துறை எவன் அணங்கும்” என்று தோழி கொண்டுக்கூறினாள். ஆயினும், இது “கூற்றவன் இன்மையின்” வந்த கொண்டு கூற்றன்று.

சிறையழிக்கும் புதுப்புனல் பாயக் கழனித்தாமரை கலங்கி மலரும் பழனங்களை யுடைய லூர என்றது. மகளிர் நலம் சிதைக்கும் புறத்தொழுக்கத்தை நீ மேற்கொண்டு ஒழுகுவதால், பொறுது, முன்னர் வேறுபட்டுப் பின்னர்க் கூடும் பரத்தையர் பலரை உடையையாயினுய் என்றவாரும், ஆகவே, இது தோழிபால் தோன்றிய துனியுது கிளவி யென்க. மெய்ப்பாடு: வெகுளி. பயன்: மறுத்தல்.

54. திண்டேர்த் தேன்னவன் னன்னாட் டுள்ளதை
வேனி லாயினுந் தண்புன லொழுகுந்
தேனூ * ரன்னவிவ டெரிவளை நெகிழ

ஈம் ஆளுடைய பிள்ளையாரீ, திருச்செங்காட்டங்குடித் தேவாரத் திருப்பதிகத்தில், “வானூரான் வையகத்தான் வாழ்த்து வார் மனத்தகத்தான், தேனூரான் செங்காட்டங் குடியான்கிற் றம்

ஊரி னூரனை நீதர வந்த

பஞ்சாய்க் கோதை மகளிர்க் (கு)

அஞ்சுவ லம்ம வம்முறை வாரினே.

வாயில் வேண்டி வந்த தலைமகற்குத் தலைமகள் குறிப்
பறிந்த தோழி, அவன் கோடுமை கூறி வாயில்மறுத்தது.

பு. ரை :—திண்ணிய தேர்களை யுடைய தென்னவனது
நல்ல நாட்டிலுள்ள தாகிய, வேனிந்தாலத்தும் வற்றாது
குளிர்ந்த நீர்பெருகும் தேனூர் என்னும் ஊரினை பொத்த
இவள் ஆய்ந்த வளைகள் நெகிழ்மாறு, ஊரானையுந் நீ, பாத்
தைபர் தெருக்கட் பிரிந்துழி, நெய்யணி குறித்து யான் அத்
தெருக்கண் முடியே வருதலுறின், ஆண்டு, நின்னாற் றரப்
பட்டு நின்னைச் சூழ்ந்து நிக்கும் பஞ்சாய்க் கோதை மக
ளிர்க்கு அஞ்சாநீர்கின்றேன் எ. று.

தென்னவன் பாண்டியன். செந்தமிழ் நிலையு சீரிய
நாடாதல்பற்றி “நன்னாடு” என்றார். உள்ளதை, ஐகாரம்
அகை. “வெல்போர்க் கவுர்பர் நன்னாட்டுள்ளதை”
(அகம். 342) என்று பிறரும் கூறினர். “ஆயினும்” என்
றது புனலொழுக்கின் அருமை தோன்றுகின்றது. தேனூர்,
பாண்டிநாட்டி னுள்ளதோர் ஊர். இஃது “ஆம்பலஞ்
செயுவிற் றேனூர்,” “தேர்வண் கோமான் தேனூர். (ஐங்.
57, 55.) என்றும், “வலஞ்சு மரஅத்து, வேனி லஞ்சினை
கமழும், தேனூர் * எண்ணுதல் நின்னோடுஞ் செலவே”
(குறுந். 22) என்றும் சான்றோர்களால் சிறப்பிக்கப்பெறு
கின்றது. நாடா வளமுடைமையால், வாழ்வார் இனிது

பலத்தான்” என வருமிடத்துக் கூறியருளிய தேனூர் என்பதும்
இப் பதியே போலும்.

[“தேழ ரெண்ணுதல்” எனக் குறுந்தொகைப் பழைய அச்சப்
பிரதி கூறுகின்றது.

வாழமூர் என்றற்கு “ஊரின் ஊர்” எனப்பட்டது. ஊரிற்பரத்தையர் சேரியிடத் துளன் என்பது தோன்ற அவ்வாறு கூறப்பட்ட தெனினுமாம். பஞ்சாயக்கோதை மகளிர், பஞ்சாயக்கோரை போல் நீண்ட கூந்தலையுடைய மகளிர்; இனி, பசிய தண்டாங்கோரையை நாராய்க் கிழித்துத் தொடுத்த பூமாயினை யுடைய மகளிர் என்றும் கூறுப. “பஞ்சாயக் கூந்தல்” (ஐங். 76) என இந்நூலாசிரியர் கூறுமாறு காண்க. அம்முறை யென்புழிச் சுட்டு, உலகறி சுட்டு. நெய்யணியாவது, மகப்பயந்த மகளிர் அவ்வாலாமை நீக்க நெய்யாடுதல்; “குவளை மேய்ந்த குறுந்தா னெருமை, குடகிறை நிம்பாற்படுஉமர, புதல்வனை யீன்றிவள் நெய்யா டினனே” (தொல். பொ. 146. நச்சி. மேற்) என வருதல் காண்க. இத்தனைத் தலைமகன் உணர்ந்து போந்து, ஐயர் பாக்கினும் அமரச்ச் சுட்டியும் செய்பெருஞ் சுறப் பினைச் செய்தற்பொருட்டு, தோழி, பரத்தையர் தெருக்கட் சென்று, ஆண்டுறையும் தலைமகற் குணர்த்துவது முறைமை; அதனால், அம்முறை வரீனே என்று தோழி கூறுகின்றாள்.

தலைமகன் அன்பின்றிப் பிரிந்து சென்று பரத்தையர் சேரியினையவழியும், தலைவி அயரா அன்புபூண்டு அவளை இன்றியமையா னாயினாள் என்பது சுட்டி, வேனி லாயினும் தண்புன லொழுதும் தேனார் அன்ன இவள் என்றாள். அவ்வாறு, தன்னை இன்றியமையாப் பெருங்காதலால் அயரா அன்புசெலுத்தும் இவளைப் பிரிதலினும் மிக்க செயல் தலைமகற்குப் பிறிதில்லை யென்பதுபட இவள் தெரிவளை நெகிழ என்றும், “இவ் வூரிடத்தும் நின் மனைக்கண் உறையாது பரத்தையர் மனைக்கண்ணே தங்கினை” என்றற்கு, ஊரின் ஊரனை என்றும் கூறினாள். இது, தலைவிய திருமைபும், தலைவனது பரத்தையையும் வருத்துக் கூறியது. “தெரிவளை நெகிழ” என்றது உடம்புநனி சுருங்கல்.

தோழி பிறமகளிரைக் காணாளாயினும், எதிர்பெய்து மறுக்கும் குறிப்பினால், மகளிர்க்கு அஞ்சுவல் என்றும்,

அச்சமிகுதி தோன்ற, அம்ம எனலும்; ஆம். மகளிர்தாமும், எம் மனைபின் அகன்று, புகன்ற வுள்ளொடு சென்ற நின் னாற் புனரப்பட்ட புதுவோர் என்பான், நீ தர வந்த மகளிர் என்றும் கூறினான். மேலும், “நெய்யணி மயக்கம் புரியும் தலைமகளை நோக்கச் செப்பெருஞ் சிறப்பொடு அவளைச் சேர் தலாகிய முறைமை கருதி, நீ வருத லுறினும், அம் மகளிர் என்னைச் சிறைப்பதே யன்றி, நின்னையும், அது செய்பா வாறு தகைப்பதும் செய்வர் என்று அஞ்சுகின்றேன்” என்பது தோன்ற, அஞ்சுவல் அம்ம நீ அம் முறை வரினே என்றருளுமாம். எதிர்பெய்து பரிதலும், மறுத்தலும் தலைவிக்கு உரியவாயினும், அவள் குறிப்பின்வழி யொழுகும் சிறப் புடையளர்களின், தோழிக்கும் உரியவாயின.

உலகியல்பற்றி வருதலாகிய அம்முறைவரின் என்றதனால், அம்முறை யில்வழி வாசம் எனத் தலைவன்பால் அன்பின்மையும், கொடுமையும், உவமையால் தலைவிபால் அன்புடைமையும் கூறித் தோழி மறுத்தவாரும். இவ்வாறு தலைவியது புலவிக்குறிப் பறித்து, கொடுமையும் அன்பின்மையும் தோழி கூறுவது, தலைவனது பரத்தைமை மறுத்தல் வேண்டி நிகழ்தனின், அமையுமென அறிக. “பரத்தைமை மறுத்தல் வேண்டியும் கிழத்தி, டடத்தகு சிதமை யுடைமையானும், அன்பிலை கொடியை பென்றலும் உரியன்” (பொ. 158) என ஆசிரியர் அமைக்குமாறு காண்க.

மெய்ப்பாடு : வெகுளி. பபன் : வாழில்மறுத்தல்.

தேறான்ன என்ற பாடம் பொருட்கிறப் புடைய தன்று; ஏனைப் பாட்டுக்களை நோக்க, இது திருந்திய தாகவும் தோன்றவில்லை. (சு)

55. கரும்பி நெந்திரங் களிற்றேதீர் பிளிறும்
தேர்வண் கோமான் தேனா டன்னவிவள்

நல்லணி நயந்துநீ துறத்தலின்
பல்லோ ரறியப் பசந்தன்று நுதலே.

வரைந்த அணிமைக்கண்ணே புறத்தொழுக்கம் ஒழுசு;
வாயில்வேண்டி வந்து, தன் மேலிவு கூறிய தலைமகனைத்
தோழி நெருங்கிச் சொல்லியது.

ப.-னா:—களிற்றெதிர் பிளிறறும் என்றது, நீ கூறுகின்ற
மெலிவுத்த மெலே மெலிவு கூறுகின்றது இவள் முதல் என்ப
தாம்.

பு.ரை:—கரும்பினை அடும் எந்திரம், களிற்று பிளிறு
வதற்கு எதிராக ஒலிக்கும், தேரினையும் வண்மையினையு
முடைய அரசனாகிய பாண்டியனது, தேனுர் என்னும்
ஊரை யொக்கும் இவளது நல்ல அழகை நயந்து வரைந்து
கொண்டு, வரைந்த அணிமைக்கண்ணே புறத்தொழுக்கத்
தால், நயவாது, பிரிந்துறைதலின், இவளது நுதல் பலரும்
நன்கு அறியுமாறு பசந்தது, காண் எ.று.

எந்திரம் பிளிறறும் ஊர், கோமான் ஊர் என இயை
யும். இடத்து நிகழ் பொருளும் இடமுமாகிய இயைப்புபற்றிப்
பிளிறறும் என்பது ஊர் என்னும் பெயர்கொண்டது. நயந்
தென்னும் காரணவினை காரியத்தின்மேல் நின்றது. “துறத்
தலின்” என்றதனால், அதற்குரியகாரணமும் காலமும் வரு
விக்கப்பட்டன; “வழங்கியன் மருங்கிற் குன்றுவ குன்றும்”
(சொல். 113) என்பவாகலின், இவை எஞ்சிநின்றன. முற்
றும்மை விகாரத்தால் தொக்கது. கரும்பாட்டும் ஆலையினைக்
“கரும்பின் எந்திரம்” என்றார். எந்திரம், வடசொற்கிதைவு;
“கரும்பின் எந்திரம் சிலைப்பின் அயலது, இருஞ்சுவல் வானை
பிறழும்” (புறம். 322) எனப் பிற சான்றோரும் கூறினர்.

எதிர்பிளிறுதலாவது, “சூயிலோடு மாறுகுவதும், மயி
லோடு மாறுதலும்” என்றாற்போல ஒப்ப ஒலித்தல்; அஃ.

தாவது ஆலையில் கடும் ஒசையும் களிந்து பிணிதும் ஒசையும் ஒக்கும் ஏது.

“பண்டு, களவில் ஒழுக்கியஞான்று, இவளது அருமை யும் பெருநலமும் கெழுமியிருந்த அணி நயந்து வரைந்து கொண்ட நீ, இத்துணைச் சிறுபொழுதிலேயே இவளைத் துறந்து பிரிந்துறைதல் தகாது” என்பாள், நல்லணி நயந்து நீ துறத்தலின் என்றும், “பசலை யென்பது நுணுகி நோக் கினார்க்கன்றி நன்கு புலப்படாதாகவும், இவள் கொண்ட பசப்பு நின் திருமணம் போலப் பலரும் அற்பத்தக்க நிலைமையினையுடைத்து” என்பாள், பல்லோர் சேரியப் பசுந்தன்று நடலே என்றும் கூறினாள்.

தலைவன் பிரிவதற்குமுன் தலைவி மேனிக்கட் கிடந்து போழ்கு திகழ்ந்த மாமைக்கவின், இப்போது அவன் பிரியப் பிரிந்து பசலைக் கிடந்தந்து நிற்பதற்கு இரங்குவாள்போலத் தலைவனது நிலையின்மையினைக் குறிப்பால் உணர்த்துகின்ற ளாகவின், நல்லணி என விசேடித்தாள். நன்மை, தலைவன் இன்றியாமையானப் நயத்தற்கு ஏதுவாய், அவன் புணரப் புணர்தலும், பிரியப் பிரிதலுமாகிய இயல்பு. “கான நாடன் பிரிந்தெனத், தானும் பிரிந்தன்றென் மாமைக் கவினே” (பொ. 112, நச்சி. மேற்) எனப் பிறரும் மாமை யின் இயல்பு தெரித்தவாறு காண்க.

எந்திரம் களிற்றெதிர் பிணிற்றும் என்ற வினையுவமப் போலி, நீ கூறுகின்ற மெலிவுக்கு மேலே மெலிவு கூறுகின்றது இவளது நுதல் எனத் தலைவியது எளிமை கூறித் தோழி இரங்குதற்கு உபகாரமாய் நின்றது.

இது, “பெறற்கரும் பெரும்பொருள்” (பொ. 150) என்ற சூத்திரத்து, “அருமைக் காலத்துப் பெருமை காட்டிய, என்மைக் காலத்து இரக்கத்தானும்” என்புழித் கோரி நிகழ்த்தும் கூற்றுவகைபாகும். இச் சூத்திரத்துப்,

“பெருமை காட்டிய இரக்கம் எனக் கூட்டுக; இதனால் சொல்லியது, வாளாதே இரங்குதலன்றி, பண்டு இவ்வாறு செய்தனை, இப்பொழுது இவ்வாறு செய்யாநின்றனை எனத் தமது உயர்ச்சியும், தலைமகனது நிலையின்மையும் தோன்ற இரங்குதலாயிற்று” என ஆசிரியர் இளம்பூரணர் கூறுவர், அப்பொருண்மைக் கேற்ப, “பண்டு நீ இவ்வாறு நல்லணி நயந்து இன்றயமையாய்ப் மணந்தனை; இது போது அதனை நயவாது துறந்தனை; அதனால் துதலும் பசந்தது” என இரங்கியவாழ்கக் கொள்க. மெய்ப்பாடும் பயனும் மவை.

இனி, “களவும் கற்பும் அலர்வரை வின்றே” (பொ. 162) என்பதனால், இது, தோழி அலர் கூறியது என்றும், “பெறற்களும் பெரும்பொருள்” (பொ. 150) என்ற சூத் திரத்துச் “சீருடைப் பெரும்பொருள் வைத்தவழி மறப் பினும்” என்பதனால், தலைமகன் அறம்பொருள்களைச் செய்தற்கும், இசையும் கூத்து மாகிய இன்பம் நுகர்தற்கும் தலை வியை மறந்தொழுகுதற்கு, இதனைக் காட்டி, “இதனுள் துறத்தலின் எனப் பொதுவாகக் கூறினாள், அறமுதலியவற்றைக் கருதுதலின்,” என்றும் கூறுவர் ஆசிரியர் நச்சினர்க் கினியர். இனி, ஆசிரியர் டேராசிரியர், “தவலருஞ் சிறப்பினத் தன்மை நாடின” (பொ. 300) என்ற சூத்திரத்தின் விசேட வுரையின்கண், “வினையுவுமும் உருவுவுமும் ஒரு செய்யு ளுள்ளே தொடர்ந்து ஒருங்கு வருதலுடைய,” என்று கூறி, “இத்தன்மைத்தாகிய ஊர் அனையான்.....” எனச் சொல்லுதலும் உண்டென்று காட்டுதற்கு, இதனுள், “தேர் வண் கோமான் தேனூரன்ன இவள் என்பது அவன் ஊர் அனையான் என வந்தது,” என்பர்.

பிளிறும் என்பதும் பாடம். ஆயினும் தொடைநலம் நோக்கியவழி, பிளிறும் என்ற பாடமே சிறப்புடைத் தெனக் கொள்க.

59. பகல்கொள் விளக்கோ டிராநாள் அறியா
வெல்போர்ச் சோழ ராமு ரன்னவிவள்
நலம்பெறு சுடர் நுதல் தேம்ப
எவன்பயஞ் செய்யுநீ தேற்றிய மொழியே.

புறத்தொழுக்கம் உளதாகியது அறிந்து தலைமகள் மெலிந்
துழி, அஃ தீல்லை யென்று தேற்றும் தலைமகற்குத் தோழி
சொல்லியது.

ப. ரை:—“தேம்ப ” என்பது தேம்பாநிற்க என்றவாறு.
“பகல்கொள் விளக்கோடு .....அன்ன” என்பது ஓந்
தானும் மெலிவறியாத இவர் மெலிவறிய ஒழுகினும் எ.று.

பு. ரை:—பகற்போதன் ஒளிமீளையுடைய விளக்கு
களால், இரவுக்காலத்தின் உண்மை புறியலாகாத, வெல்லு
கின்ற போரினையுடைய சோழரது ஆழர் போலும் இவளு
டைய நலம்பெற்ற ஒளிதீதழும் நுதல் பசுந்து ஒளிமழுங்கு
தலால், நீ பண்டு தெளித்துக் கூறிய மொழிகள் எப் பயனைச்
செய்வனவாம்? செய்கொடு ஒவ்வாது பொய்த்தமையின்,
இப்போது தெளிப்பனவு அன்னவாத லன்றி ஒருபயனும்
செய்யா எ.சு.

பகல், நண்பகற் போதின் நல்லொளி; ஆகுபெயர்.
விளக்கு, பாண்டில் விளக்கு. “வளிமுனை யவிர்வரும்
கொடிதுடங்கு தெருவிந். சொரிசடை கவரு நெய்வழி புரர்
லின், பாண்டில் விளக்குப் பருஉச்சுடர் அழல” (பதிற். 47)
எனப் பிறரும் பேரொளிக்குப் பாண்டில் விளக்கினைக் கூறு

வெய்கவன் ஒளிவிளக்கும் நண்பகற் போதின் ஒள்ளொளி
யும், ஐந்துருடும் மெழுகுஉத்திகளை யேற்றி, அவற்றிற்கு ஓரடி
யனுக்கத்தே கின்று நோக்குப் பெறும் பேரொளியும் ஒக்கும் என
இக்காலத்து ஓடியாராய்ச்சியாளர் அளவீடுசென்றனர்.

தல் காண்க. நண்பகற்போதின் நல்லொளியைச் செய்யும் பேரொளி விளக்கு என்றற்குப் பகல்கொள் விளக்கு என்றார்.

“கலந்தர லுள்ளமொடு கழியக் காட்டி” (அகம். 3) என்புழிப் போல, ஒடு, ஆனாருபின் பொருட்டு. ஆழார் “அந்தணர் அருகா வருங்கடி வியனகர், அந்தண் கிடங்கின் ஆழார்” எனச் சிறுபாணற்றிலும், “இன்கடுங் கள்ளின் ஆழார்” (30) எனப் புறத்திலும் புகழப்படுமாறு காண்க. பசுலையால் ஒளி கரவாவழி, அது பேரழகு திகழும் நல்லொளி கொண்டு விளங்குதலின், நலம்பெறு சுடர்நுதல் என்றார்; “சுடர்புரை திருநுதல் பசுப்ப” (நற். 108) எனப் பிறரும் கூறினர். தேற்றிய என்றதனால், தேற்றிய காலம் வருவிக்கப்பட்டது. செயலொடு ஒவ்வாது என்பது முதலாயின் எஞ்சிநின்றன. நீ தேற்றிய மொழி எவன்பயஞ் செய்தன என்னுது, செய்யு மென்றது, இப்பொழுதையிற் கூறும் தெளிப்புரையும் அதுபோலப் பொய்யாதலன்றி மெய்யாய்ப் பயன் தராது என்பது முடித்தற்கு.

நீ தேற்றிய மொழி, இப்பொழுதைய நின் புறத் தொழுக்கத்தால் பொய்த்தமை கண்டு, இனிக் கூறுவனவும் அன்னவே யாம் எனத் தெளிந்து வருந்துகின்றாள் என்பாள் நலம்பெறு சுடர்நுதல் தேம்ப என்றாள். நலம்பெறு சுடர்நுதல் என்றது, அவ்வாறு தேம்புமாறு ஒழுக்குதல் நின் தலைமைக்கு ஆகாது என வற்புறுத்தியவாறு. “நும்மோரன்னோர் மாட்டும் இன்ன, பொய்யொடு மிடைந்தவை தோன்றின், மெய்யாண்டுகோஇல் வலகத் தானே” (அகம் 286) என இவ்வாசிரியரே பிறுண்டும் கூறுதல் காண்க. நின்பால் நலமே பெறத்தக்க இவளது திருநுதல், நீ தேற்றிய மொழியின் பயனாய், பசுப்பு எய்தினமையின், இனிக் கூறுவனவற்றால் எய்தக்கூடிய பயன் வேறென்றும் இல்லை யென்பாள் எவன் பயஞ்செய்யும் என்றும், அம்மொழியின் பொய்ம்மை சுட்டித் தேற்றிய மொழி என்றும் கூறினாள்.

“எவன்பயஞ் செய்யும் நீ தேற்றிய மொழி” யென்றது தெய்வமஞ்சல். “சுடர் துதல் தேம்ப” என்றது பசிலையத் தல். ஏனை மெய்ப்பாடும் பயனு மவை.

இராநாள் உளதாகவும், விளக்கங்கள் தம் ஒளியால் அதனை அறியாவண்ணம் மறைப்பது போல, நிற்பாற் பரத் தைமை யுளதாகவும், அதனை இப் பொய்ம்மொழிகளால் மறைத்துத் தெளிவிக்கின்றாய் எனத் தலைவனது தெளிப் புரையின் இயல்பு கூறினாயிற்று.

இனி, ஆசிரியர் நச்சினூர்க்கினியர், “சூள்நயத் திறத் தாற் சோர்வுகண் டழியினும்” (பொ. 150) என்புழி இத னைக் காட்டி, “இதனுள் இவன் துதல் தேம்பும்படி நீ தேற் றிய சொல் என் ன வே, சோர்வுகண் டழிந்தாள் என்பது உணர்ந்தும் இப் பொய்க்குள் நினக்கு என்ன பயனைத் தரும் எனத் தோழி தலைவனை நோக்கிக் கூறியவாறு காண்க,” என்பர்.

இனி, பகல்கோல் விளக்கு என்ற பாடத்துக்குப் பக லைத் தன் ஒளிமிகுதியால் மறைக்கும் என்றும், இராநன் றறியா என்ற பாடத்துக்கு இரவுப்பொழுதினைப் பெரிதும் அறியலாகாத என்றும் உரைக்க. பகல் கொல்லும் விளக்கு என விசேடித்தபின், இரா நன்றறியா என்பது பாட்டின் பொருள்நலத்தைச் சிறப்பியாமையின், அது பாடமன்மை யறிக. (கூ)

57. பகலிற் றேன்றும் பக்கதிர்த் தீயின்
ஆப்பலஞ் செறுவிற் றேனா ரன்ன
இவள் தலம் புலம்பப் பிரிய
அனைநலம் உடையளோ மகிழ்நநின் பெண்டே.

தலைமகற்குப் புறத்தொழுக்கம் உளதாயிற் றென்பது கேட்ட தோழி அவனை வினாது.

ப. ரை :—வேள்வித் தீயினையும் ஆம்பலஞ் செறுவினையும் உடைய தேனூர் என்றது மனத்தொழுக்கத் தாய்மையு
..... கூறியவாறு.

பு. ரை :—பகற்போதினைச் செய்யும் ஞாயிற்றைப் போலத் தோன்றும் பல கதர்களையுடைய வேள்வித்தீயினையும், ஆம்பல் நிறைந்த வயல்களையு முடைய தேனூர் என்றும் ஊரை யொக்கும் இவளது அழகு தனிமையுற்று வருந்தப் பிரிதலின், நீ அவ்வாறு பிரியத்தக்க அத்துனை நலம் உடையனோ நின் பெண்டு? கூறுக ள்.று.

பகல், ஆகுபெயர். பலவாகிய கதர்களைப் பரப்பிக் கொழுந்துவிட் டெரிதனின் பல்கதிர்த்தீ என்றார். “பல் பொருட் கேற்பின் நல்லது-கோடல்” (பொ. 666) என்ற தனால், ஈண்டு நலஞ்செய்யும் வேள்வி மேலதாயிற்று. இனி பன்மைபைத் தீமே லேற்ற, பலவாகிய தீயாவன, ஆகவனியம், காருகபத்தியம், தக்கினுக்கினியம் என்ற மூன்றையும் கோடலும் ஒன்று. இனி, பல்கதிர்த்தீயினால், இரவுப்பொழுதும் பகல்போலத்தோன்றும் தேனூர் என இயைப்பினுமாம். பார்ப்பாருள் இல்லிருந்து நல்லறஞ் செய்வார் யாவர்க்கும் இம்மூன்று தீயும் உரியவாகலின், அச்சிறப்புக் கருதி அதனை வித்தோதினார். உடையனோ என்புழி ஓ க ர ம் வினா. பெண்டென்றது பரத்தைபை.

உயர்ந்தோர்க் குரிய வேள்வினையும், வளவயற்கு அணிசெய்யும் ஆம்பலினையும் கூறியதனால், தலைவிபால் மனையறம் புரிதற் குரிய மாட்சியும், கொடைக்கடன் இறுத்தற் குரிய வளமையும் கூறிச் சிறப்பித்தவா றாயிற்று. “மகப் பயந்து பயன்படும். மாட்சியுடைய இவள் போல, நின் பரத்தை பயன்படுதல் இலனாகவும், அவளை நீ பெரிதும் நயந்துறைதலின், அவள்பால் பெருநலம் உளதாகல் வேண்டுமன்றோ?” என்பாள், அனைநலம் உடையனோ நின் பெண்டு என்றாள். அனைநலம் என்றது மகப்பயந்து பயன்படும் அத்துனை நலம் என்றவாறு. என் லே, பரத்தைதமாட்டு

அஃ தில்லை பென்பது குறிப்பு. “எம்போற், புல்லுளைக் குடுமிப் புதல்வற்பயந்து, நெல்லுடை நெடுகர் நின்னின் துறையும், என்ன கடத்தனோ” (அகம். 176) என்பதனால் பரத்தையின் பயப்பாடினமை துணியப்படும்.

“கற்பும், காமமும், நற்பா லொழுக்கமு” முதலாகிய மாண்புகளால் ஒப்புயர் வின்றி விளங்கும் இவள் நலம் கெடாதவாறு ஒழுக்குதல் நினக்குச் சிறப்பியல்பாக, அதனை நெகிழ்த்து, இவள் தனிமையுற்று வருந்துமாறு, மாண்பில்லாத பரத்தையை நயந்து பிரிதல் கூடாது,” என்றற்கு இவள்நலம் புலம்ப என்னும், பிரிய என்னும் காரண சாரிய வியையு எய்த வகுத்தோதினாள். “இவள் நலம் புலம்ப” என்றது பசிலைபாய்தல். “பிரிய” என்றது அழிவில் கூட்டத் தவன்பிரி வாற்றுமை. ஏனை மெய்ப்பாடு : இளிவரல். பயன் : பிரிவருமை கூறல்.

இனி, “பெற்றகரும் பெரும்பொருள்” (பொ. 148) என்ற குத்திரத்து, “பிழைத் தவந் திருந்த கிழவனை நெருங்கி, இழைத்தாங் காக்கக் கொடுத்தற்கண்” நிகழும் கூற்றுக்கு இதனைக் காட்டுவர் ஆசிரியர் இளம்பூரணர்; ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர், இக்குத்திரத்து, “வணங்கியல் மொழியால் வணங்கற் கண்ணும்” என்புழி நிகழும் கூற்றுக்கு உதாரணமாகக் காட்டி, “இதவும் அதன்பாற்படும்” என்பர்.

அனநலம் உடையனோ என்ற பாடத்துக்குத் தலைமகளை ஒத்த நலம் உடையனோ என்று உரைக்க. அவனோடு ஒழுக்குலைப் பொருத தோழி, அவளைத் தலைமகனோடு ஒப்பக் கருதுவதும் செய்யா னாகலின், அப்பாடம் சிறவாமையறிக.

(எ)

58. விண்டு வன்ன வெண்ணெற் போர்விற்
கைவண் விரா அன் இருப்பை * யன்ன

**இவளணங் குற்றனை போற்
பிறர்க்கு மனையையால் வாழி நீயே.**

உணர்ப்புவயின் வாரா வுடற்கண் புலந்த தலைமகற்குத்
தோழி கூறியது.

ப. ரை :—கைவண் வீராஅன் இருப்பை யன்ன என்றது
நினை இவ்வாழ்க்கைத் தீரீயவாகிய துணைங்களால் உயர்ந்தான்
எ. று.

பு. ரை :—மலைபோல் உயர்ந்த வெண்ணெற் போர்களை
யும், வரையாது வழங்கும் வண்மையினை யுமுடைய வீராஅன்
என்பானது இருப்பை என்னும் ஊரை யொக்கும் இவளால்
வருத்தமுற்றாய் போல வருந்தினீர் ; பிற மகளிர்பாலும் நீ
இத்தன்மையை யாகவின் அமைக எ. று.

விண்டு, மலை, “ விண்டு வனைய விண்டோய் பிறங்கல் ”
(புறம். 391) என்றார் பிறரும். வெண்ணெல், நெல்வகையுள்
ஒன்று. வீராஅன், இருப்பை யென்னும் ஊரின் கண்
இருந்தா னொரு வள்ளல். இவனை, ஆசிரியர் பரணர், “ முனை
யெழுத் தெவ்வர்த் தேய்த்த செவ்வேல் வயவன், மலிபுன
வாயில் இருப்பை ” என்றும், “ வெண்ணெல் அரிநர் தண்
ணுமை வெரீஇப், பழனப் பல்புள் இரியக் கழனி, வாங்கு
கினை மருதத் தூங்குதுண ருதிரும், தேர்வண் கோமான்
வீராஅன் இருப்பை ” (நற். 260, 350) என்றும் சிறப்பித்
திருக்கின்றனர். இப் பாட்டாலும், இருப்பையூர் வெண்
ணெல்லால் வீறுபெற்று விளங்குமாறு காண்க. மூன்ற

புதுக்கோட்டையைச் சார்ந்த வீராலிமலை இவன் மலையா
கவும், அம்மலையைச் சார்ந்த இருப்பையூர் இவன் ஆட்சியிலிருந்த
இருப்பையாகவும் கருதப்படுகின்றன என்பர் டாக்டர்.
உ. வே. சுவாமிநாதையர்.

னுருபு விகாரத்தால் தொக்கது. ஏழாவதன்கண் நான்கா வது வந்து மயங்கிற்று. 'வாழி, அசைநிலை.

உணர்ப்புவயின் வாரா ஆடற்கட் டலைவன் புலந்திருந் ததனை புணர்ந்த தோழி, அப்புலவி தீர்க்கும் கருத்தின ளாக லின், அப்புலவியால் அவன் எய்திய வேறுபாட்டைப் பிறி தொன்றாக விதந்து, இவள் அணங்குற்றனை போறி என்றாள். மகளிரை அணங்குறுத்தற் குரிய நீ இவளால் அணங்குற்றாய் போறலின், அது, நீ பிறமகளிராலும் இவ்வாறு அணங்குறு தற் கமைந்தனை எனத் துணிதற் கேதுவாதலின், புலத்தலில் சிறப்பின்று என்பாள் பிறர்க்கும் அனையையால் என்றும், புலவி தீராவழித் தலைமகட் கெய்தும் வருத்தம் குறித்து, வாழிநீயே என்றும் கூறினாள். தலைவன் தலைவியால் அணங் குற்றது போலக் கூறுதல், “தான்நம் மணங்குதல் அறியான் நம்மிற், றுணைங் குற்றமை கூறிக் கானற், சுரும்பிமிர் சுடர் துதல் நோக்கிப், பெருங்கடற் சேர்ப்பன் தொழுதுநின் றதுவே” (நற். 245) என்பதனாலு மறியப்படும். புலவி தீரா வழி வருத்த முண்டென்பது, “அலந்தாரை யல்லநோய் செய்தற்றால் தம்மைப் புலந்தாரைப் புல்லா லிடல்” (குறள். 1303) என்பதனால் உணரப்படும். மெய்ப்பாடு: பெருமிதம். பயன் : தலைவன் புலவி தீர்ந்து கூடுதல் உறுவாணவது.

“உணர்ப்புவயின் வாரா ஆடலுற் றோள்வயின், உணர்த்தல் வேண்டிய கழிவோன் பால்கின்று, தான் வெகுண் டாக்கிய தகுதிக் கண்” (பொ. 150), தலைவியைக் கழறிக் கூறற்பால ளாகிய தோழி, உணராமையால் புலந்த அத்தலைமகன் உணருமாறு, அவன் தகுதி நோக்கித் தகுவன கூறலும் தனக்கு முறைமை யாகலின், அவன் புலத்தலும் தலைவி பொறமைக் கேதுவாய், மறுவலும் அவன் ஊடுதற்கே இடனாதல் காட்டித் தலைவனைத் தெளி வித்தா ளாம். மற்று, அதனால் தலைவி புலவா வகையில் உவமையால் அவளது இவ்வாழ்க்கைக் குரிய மாண்புகளைச் சுட்டினாள் என அறிக.

விராலின் இருப்பை என்ற பாடம் ஏனைச் செய்யுட் களிற் காணப்படவில்லை. ஆது “விசாலிமலை” யெனவரும் வழக்குப்பற்றி, விராலின் எனக். கொண்ட பாடம் போலும்.

59. கேட்டிசின் வாழியோ மதிழ்த வாற்றுற
மைபு நெஞ்சிற் கெவ்வந் தீர
தினக்குமருந் தாகிய யானினி
இவட்குமருந் தன்மை நோமென் நெஞ்சே.

தலைமகள் ஆற்றாளாம்வண்ணம் மனைக் கண் வரவு கருங்கிய தலைமகற்குப் புறத்தொழக்க முளதாகியவழி ஆற்ற ளாகிய தோழி சொல்லியது.

பு. ரா:—மகிழ்ச்சி, கேட்பாயாக. மயங்கிய நெஞ்சின் கண் எழுந்த வருத்தம் தீர, பண்டு, நீ ஆற்றுமாறு மருந் தாய்ப் பயன்பட்ட யான், இப்பொழுது, இவளது ஆற்றுமை திர்க்கமாட்டாமையின், அவ்வாறு பயன்படுமாறு இல்லேன்; அதனால் இவளை ஆற்றுவப்பது குறித்து என் நெஞ்சம் வருந்தாநிற்கின்றது எ.று.

கேட்டிசின், சின், முன்னிலையசை. ஆற்றுற என்ப தனை மருந்தாகிய என்பதனோடு கூட்டுக. மையல், கருதி யது எய்தப் பெறுமையால் உளதாகும் திகைப்பு; அஃதா வது களவின்கண் இடையீடுகளாலும், கற்பின்கட் பிரிவு களாலும் தலைக்கூடப் பெறுமையால் தலைமக்கட்கு நிகழும் மையல். எவ்வம், வருத்தம். “மையல் நெஞ்சிற் கெவ்வந் தீர” என்பதனை “இவட்கு மருந்தன்மை” என்பதனோடும் இயைக்க. மருந்தன்மை யென்புழி ஏதுப்பொருட்டாய் இன்னுருபு தொக்கது. நோவு மென்பது ஈற்றுமிசையு க ரம் மெய்யொடுங் கெட்டு நோமென நின்றது.

களவுக்காலத்து இடையறாக் கூட்ட மெய்தாவகையில் நோர்ந்த இகடயிடுகளால், தலைமகன் தலைவியை எய்தப்பெறாய், ஆற்றாது மையலுற்ற காலங்களில், ஆற்றத் தருவன கூறி ஆற்றுவித்து, இடமும் காலமும் வாய்ப்புழிக் கூட்ட மெய்துவித்துத் தோழி அவனது எவ்வம் களைந்தா ளாகலின், மையல் நெஞ்சிற்கு எவ்வந் தீர நினக்கு மருந்தாகிய யான் என்றாள். “அத்தண் பொய்கை பெந்தை பெய்மூர்க், கடுமீ பம்பு வழங்குந் தெருளின், நடுங்குந் எவ்வம் களைந்த வெம்மே” (குறுந். 354) எனத் தோழி தான் பண்டு நிகழ்த்தியது கூறுதல் காண்க. “இப்பொழுது நீ இவளைப் பிரிந்து ஒழுகுதலின், யான் இவளுற்ற வருத்தம் நீங்க அரிது ஆற்று வித்தவழியட். நீ, நின் புறத்தொழுக்கத்தை விடாதே மேற்கொண்டு, சூங்கிய வாயுடையை யாமினமையின், யான் இவளைத் தேற்றும் திறனின்றி வறிது கழிவே னாயினேன்” என்பாள், தீவட்கு மருந்தன்மையின் என்றும், “இந்நிலக்கண் டன் ஈண்டை யிருந்தும், இவளொய்தும் எவ்வம் தீர்க்கும் வலியின்றி அதனைக் கண்ணிற் கண்டு வருந்துகின் றேன்” என்பாள், நோமென் னெஞ்சே என்றும் கூறினாள். மெய்ப்பாடு : இளிவரல். பயன் : ஆற்றாமை கூறல்.

“பெருந்தரும் பெரும்பொருள்” (பொ. 150) என்ற சூத்திரத்திற். “பிழைத்துவர் திருந்த சிழுவனை நெருங்கி, இழைத்தாட் காக்கிக் கொடுத்தற்கண்” நிகழும் கூற்றுக்கு இதனைக் கட்டினார் ஆசிரியர் இளம்பூரணரும் நச்சினார்க்கினியரும்.

மகிழ்ந் வாற்றும் என்பது பாடமாயின், ஆற்றும் என்பதை மருந்தென்பதனோடு இயைத்துக் கொள்க.

60. பழனக் கம்புள் பயிர்ப்பெடை யகவும்
கழனி யூதின் மொழிவல் என்றும்

(16) துஞ்சுமனை நெடுநகர் வருநி
அஞ்சா யோவீவள் தந்தைகை வேலே.

வரையா தோழரும் தலைமகன் இரவுக்குறி வந்துழித்
தோழி சொல்லியது.

பு. ரை :—பழனங்களில் வாழும் கம்புட்கோழி
அழைப்பிடுதலையுடைய பெட்டையைக் கூவி யழைக்கும்
கழனிகளை யுடைய லூரனே, நிற்பால் ஒன்று மொழிவேன்:
உள்ளிருப்பவர் இனிது உறங்கும் மனைகளையுடைய பெரிய
நகரின்கண், என்றும், இரவில் வருகின்ற யாகலின், நீ, இவள்
தந்தையின் கையில் வேலுக்கு அஞ்சுவையல்லே கொல்லோ?
யாம் அஞ்சிப் பெரிதும் வருந்தாநிற்கின்றேம், காண் எ. து.

கம்புள், கம்புட்கோழி; இதனைச் சம்பங்கோழி என
தும் கூறுப. கம்புள் என்பது இறந்த வழக்கு என ஆசிரி
யர் ஈச்சினார்க்கினியார் கூறுவர்.* பயிர்தல், அழைப்பிடுதல்;
“யானைப் பெருகிறை வானம் பயிரும்” (அகம். 333) என
வருதல் காண்க. துஞ்சுமனை என்புழி இடத்துநிகழ் பொரு
ளின் தொழில் இடத்தின்மேல் நின்றது. வருநி, முன்னிலை
வினைமுற்று. துஞ்சுமனை வருநி என்றதனால், இஃது இர
வுக் குறிக்கண்ணது என்பது பெற்றாம்.

வரைவுகடாவும் குறிப்பின ளாதலின், தோழி, முதற்
கண், நின் மொழிவல் என முகம்புகுகின்றாள். “வரை
தலைக் கருதாது நானும் களவே விரும்பி யொழுகுகின்றாய்”
என்பாள், என்றும் துஞ்சுமனை நெடுநகர் வருநி என்றும்,
இரவுக்குறிக்கண் வரும் அருமை தோன்ற, துஞ்சுமனை
யென்றும் கூறினாள். “இயங்குநர் மடிந்த வயந்திகழ் சிறு
நெறிக், கடுமா வழங்குத லறிந்தும், நடுநாள் வருநி நோகோ

யானே” (நற். 257) என இரவில் வருதலின் அருமை குறித்துத் தோழி கூறியது காண்க. “காப்புமிகுதியும் நெறியின தருமையும் கருதாது எம்பரற் கொண்ட பேரன்பினால், வருதலைச் செய்கின்றனை” யென்பான் நெடுநகர் வருதி என்றான். “நீயே, அடியறிற் தொதுங்கா வாரிருள் வந்தெங், கடியுடை வியனகர்க் காவல் நீவியும், பேரன் பினையே பெருங்கல் நாட” (நற். 156) எனப் பிறுண்டும் வரும் தோழிகூற்றுக் காண்க. “இவ்வாறு வருதலால் நினக்கு வரும் ஏதத்தை எண்ணி யாம் வருந்துமாதும், தாயறியின், இஃது இற் செறிப்புக் கேதுவாமாதும், பிறவும், கருதாயாயினும், இவன் தந்தை தன்னைப் மிகக் கொடிய ராகலின், அவர் செய்யும் ஏதத்தினையும் கருதுகின்றிலை” என்பான், அஞ்சாயோ விவள் தந்தை கைவேலே என்றான். யாம் அஞ்சி யென்பது முதலாயின எஞ்சிகின்றன.

“பொழுது மாறும் காப்புமென் றிவற்றின், வழுவி னுகிய குற்றம் காட்டலும், தன்னை யழிதலு மவனு றஞ்ச லும், இரவினும் பகலினும் நீவர லென்றலும், கிழவோன் றன்னை வார லென்றலும், நன்மையும் தீமையும் பிறிதனைக் கூறலும், புரைபட வந்த வன்னவை பிறவும், வரைதல் வேட்கைப் பொருள வென்ப” (பொ. 210) என்பதனுள் “துஞ்சுமனை நெடுநகர் வருதி” யென்றது, பொழுதும் ஆறும் காப்பும் என்றிவற்றின் வழுவினுகிய குற்றங் காட்டல். “அஞ்சாயோ இவள் தந்தை கைவேலே” யென்றது அவனு றஞ்சல். “யாம் அஞ்சி வருந்துகின்றோம்” என்பது தன்னையழிதல். “பல்லோர் துஞ்சும் பானுட் கங்குல், யாங்குவந் தனையோ ஓங்கல் வெற்ப, வேங்கை கமழும் சிறு குடி, யாங்கறிந் தனையோ நோகோ யானே” (குறுந். 355) எனத் தோழி வருந்திக் கூறியதும் இதுவே. மெய்ப்பாடு: அச்சம். பயன்: வரைவுகடாதல்; இதன்கண் இரவுக்குறி வருதல் கூறினமையின், பகற்குறி மறுக்கப்பட்ட மையும், இதனால் இரவுக்குறியும் மறுக்கப்பட்டமையும் எய்

தினமையின், தோழியின் இக் கூற்றைப் பயன் தலைவன்
தெருண்டு வரைவொடு புகுவான் என்பது.

இனி, ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியாரும் இது, “தோழி
இரவுக்குறி மறுத்தது” என்றே கூறினர். (பொ. 12,
உரை).

பயிர்பெடை யென்றபாடம் வினைத்தொகை யென்றும்,
பயிற்பெடை யென்ற பாடத்துக்கு அன்பிற் பயின்ற பெடை
யென்றும் உரைத்துக் கொள்க.

இது மருதத்துக் களவு.

(10)

7. கிழத்திகூற்றுப்பத்து.

இதுவும் முன்னையது போலக் கூற்றுக்கிழத்துவோர் பொருளாக வரும் பாட்டுக்களின் தொகையாகலின், இப்பெயரின தாயிற்று.

ஈண்டுத் தொகைபெற்ற கூற்றுக்கள் யாவும் தலைவன் புறத்தொழுதித் தன் மனைக்கட் போந்துநி, தலைவி புலந்து கூறுவனவாகும். ஊடலும் ஊடல்நிமித்தமும் மருதத்துக்கே உரிய உரிப்பொருளாகலின், அவ்வாறு தலைவி ஊடக் கூறுவனவாகிய கூற்றுக்களை இத்தன்கண் வருதல்பற்றி, ஆசிரியர் : புலத்துறை முற்றிய கூடலுர்கிழார் கிழத்திகூற்றென வருத்துச் சிறப்பித்தனர்.

11. நறுவடி மாஅத்து வினைந்துகு திம்பழம்
நெடுநீர்ப் பொய்கைத் துருமென விழுஉம்
கைவண் மத்தி கழாஅ ரன்ன
நல்லோர் நல்லோர் நாடி
வதுவை யயர விரும்புதி நியே.

“வதுவை யயர்ந்தா ளொரு பரத்தையைச் சின்னாளில் விட்டு, மற்றொரு பரத்தையை வதுவையயர்ந்தான்” என்பது அறிந்த தலைமகள் அவன் மனைவியிற் புக்குழிப் புலந்தாளாக, “இது மறைத்தற் கரிது” என உடன்பட்டு, “இனி, என்னிடத்து இவ்வாறு நிகழாது” என்றற்கு அவள் சொல்லியது.

பு. ரை :—மண மிக்க வடுக்கையுடைய மாமரத்தின் பழுத்தாகும் இனிய பழம், ஆழ்ந்த நீரினையுடைய பொய்கையின்கண் துடும் என்னும் ஓசையுடன் விடும்—கொடை வண்மை யுடைய மத்தி என்பானது கழார் என்னும் ஊர்

போலும்,—நல்ல நல்ல மகளிரையே நாடி, நீ வதுவை கொள்ள விரும்புகின்றாயாக, “இனி, என்னிடத்து இவ்வாறு நிகழாது,” என்பது என்னை? எ. ம.

வடி, மாவடு; “நறுவடிப் பைங்கண் மாஅத்து அந் தளிர்” (குறுந். 331) என்பதனால், இஃ திப்பொருட்டாதல் உணரப்படும். துடும் என்பது கனவிய பொருள் நீரின்கண் விழுதலால் எழும் ஓசை. “கொக்கினுக் கொழிந்த தீம் பழம் கொக்கின், கூப்புநிலை யன்ன முகைய வாம்பல், தூங்கு நீர்க் குட்டத்துத் துடும்என விழுஉம், தண்டுறை யூரன்” (நற். 280) என இக் கருத்தினையே பிறரும் கூறுதல் காண்க. மத்தி என்பவன் பரதவர் என்னும் தென்புலமக்கட்குத் தலைவன். இவனது படைப் பெருமையும் கொடைவண்மையும் புலவர் பாடும் நலம்பெற்றனவாம். இதனை, “வன் னெயிற்று நீர்நாய், முள்ளரைப் பிரம்பின் முதநிற் செறியும், பல்வேன் மத்தி கழாஅர்” (அகம். 6) என ஆசிரியர், பரணர் பாடியிருத்தல் காண்க. அன்றியும், இவன் வெண் மணி என்னுமிடத்துப் பணித்துறை யொன்று கட்டி, ஆசிரி யர் மாமூலனாராற் புகழப்பெற்றான். அது, “வன்கட் கத் தின் வெண்மணி வாயில், மத்தி நாட்டிய கல்கெழு பணித் துறை” (அகம். 211) என வருகின்றது. கழாஅர் என்பது காவிரிக் கரையை யடுத்தது; மேலும், இது கழாஅர்க்கீரன் எயிற்றியார் என்னும் புலவர் பெருமாட்டியார் பிறந்த ஊராய்க், கரிகால்வளவன், தன் மகள் ஆதிமந்தியும், அவள் கணவன் ஆட்டனத்தியும் சூழ்வரச் சென்று, தண்பதங் கொண்ட சீரிய இடமுமாகும். வதுவையயர்ந்தவிடத்தும், பரத்தையர், மேனிநல மல்லது குலமகளிர் போலும் கற்பு நலம் இலராகலின், அடுக்கு இழித்தற்கண் வந்தது. இனி என்னிடத்து என்பது முதலாயின கூற்றெச்சம்.

முதற்கண் ஒருத்தியை மணந்து, சின்னானில் அவளைக் கைவிட்டுப் பிறனொருத்தியை மணந்தானென முன்னே

கேட்டறிந்துளா ளாகவின், நல்லோர் நல்லோர் நாடி. என்
தும், அப்பெற்றியோன், இனியும் அவ்வாறே செய்தொழு
குவன் என்று புலத்தலின், “வதுவை யயர்” விரும்பினே
என்னுது விரும்புதி என்றும் கூறினான். இவை புறஞ்சொன்
மாணுக்கிளவி. “நல்லோர் நல்லோர்” என்ற பெயர்த்துரை
அவன் நானும் புதுவோர்மேவலனாய் ஒழுகுதலை நியமித்தது.
பரத்தையரைத் தலைவன் தலைக்கடலை வதுவையயர்ந்தா
னெனவும், அஃது அலராய் ஊர்முழுதும் கெளவையாயிற்
றெனவும் தான் அவனது புறத்தொழுக்கத்தை அறிந்த
வாற்றைத் தலைவி வெளிப்படக் கூறுதலு முண்மையின்,
சுண்டு வாளா “நல்லோர் நல்லோர் நாடி” வதுவை விரும்
புதி என்றான். “திருமரு தோங்கிய கிரிமலர்க் காவின்,
நறும்பல் கூந்தற் குறுந்தொடி மடந்தையொடு, வதுவை
யயர்ந்தனை யென்ப, அலரே ..... வீரர் ஆர்ப்பினும்
பெரிதே” (அகம். 36) என்பது தலைவி வெளிப்படக்
கூறியது. சுண்டுக் கற்புநலம் சுட்டாது மேனிலமே குறிப்
பால் விதந்தவாறே, இவ் வகப்பாட்டினும் பரத்தையின் கூந்
தலும் தொடியுமே தலைவி எடுத்தோதிவவாறு காண்க.

நறுவடி மாவின்கண் விளைந்து முதிர்ந்த தீம்பழம்,
அதனின் நீங்கி, நெடுநீர்க் குட்டத்துத் துடும் என விழும்
என்றது, பரத்தையர் சேரிக்கண் நலங்கனிந்து சிறந்த பரத்
தையர் தம் தாயர் முதலாயினரின் நீங்கி நின்னொடு வதுவை
யிற் கூடி மகிழ்வார் என உள்ளுறையாற் பரத்தையரைக்
குறைகூறியவாறு.

இகுமதி நீயே என்பது புாடமாயின், வதுவை யயர்தற்
பொருட்டு அவர்பால் நீ விழுகின்றாய் என்றும், எனவே,
தீம்பழம் தன்னைப் பேணிய மாவின் சினை புலம்பக் குட்
டத்து வீழ்தல் போல, தன்னைக் காதலித்துப் பேணிய யாம்
புலம்பப் பரத்தையரை அணுகின்றாய் எனத் துனியுது வாய்
பாட்டால், உள்ளுறுத் துரைத்தவாறு என்றும், “உள்

ஞாறையுமமம் ஏனை யுமமமெனத் தள்ளா தாகும் தினை யுணர் வகையே” (பொ. 46) என்றதனால் இஃது அமையுமென்றும் உரைக்க. மெய்ப்பாடு: வெகுளி: பயன்புலத்தல்.

62. இந்திர விழுவீற் பூவி னன்ன
புன்றலைப் பேடை வரிநிழ லகவும்
இவ்வூர் மங்கையர்த் தொகுத்தினி
எவ்வூர் நின்றன்று மகிழ்நநின் றேரே.

இகவுமது.

பு.ரை:—மகிழ்ந, பூப்போலப் புல்லிய தலையினை யுடைய பேடை செற்பாத நிழற்கண் இருந்து கூவும் இவ்வூரின் கண் எடுத்த இந்திரவிழுவில், விரும்பிய மங்கையர் பலரைக் கொணர்ந்து தொகுத்து, இப்பொழுது, நின் தேர் எவ்வூர்க்கட் சென்று நிற்கின்றது, கூறுக எ.று.

பேடை அகவும் இவ்வூர் எடுத்த இந்திரவிழுவில், மங்கையர்த் தொகுத்து, இனி, நின்தேர் எவ்வூர் நின்றன்று கூறுக என இயையும். தலைமக்கள் விழவுக்காலத்துத் தம் மனக்கினிய மங்கையரோடு கூடி மகிழ்தல் மரபாகலின், இந்திரவிழவு கூறப்பட்டது. புகாரில் எடுத்த இந்திரவிழுவில், “நகையா டாயத்து நன்மொழி தினைத்துக், குரல்வாப்ப பாணரொடு நகர்ப் பரத்தரொடு, திரிதரு மரபிற் கோவலன்” (சிலப்: 5: 199—202) செய்தியும் ஈண்டு நினைவுகூர்தற் பாலது. நின்றன்று, முற்று.

“இவ்வூர் மங்கையர்த் தொகுத்து இனி எவ்வூர் நின்றன்று நின்தேர்” என்றது, இவ்வூரின் கட் பல மங்கையரை வதுவையாய்ந்த நீ, அவர்களோடமையாது, வேறு பிறவூர்கட்கும் சென்று, வேறு மங்கையர் பலரைக் கூட விரும்புகின்றாய் என்றவாரும். “மாட்டுமாட் டோடி மக

ளிர்த் தரத்தரப், பூட்டுமான் திண்டோர்” என்றும், “நேரிழை நல்லாரை நெடுநகர்த் தந்துநின், தேர்பூண்ட நெடுநன்மான் தெண்மணிவந் தெடுப்புமே” (கவி. 98, 70) என்றும் சான் றோர் கூறுதல் காண்க.

புன்றலைப் பேடை வரிநிழற்கண் இருந்து அகவும் என்றது, தலைவன் பிரிவாற்றாது தான் இல்லிருந்து வருந் தியது உணர்த்தி நின்றது.

இந்திரவிழுவிற் பூவினன்ன என்பதை மங்கையர்க் கடையாக்கி, இந்திரவிழுவின்கண் வேறு வேறு நிலத்தினின்றும் பூக்கள் பல கொணர்ந்து தொகுத்துத் தொடுத்துப் பயன் கோடல் போல, வேறுவேறு ஊர்களிலிருந்தும் மகளிரைக் கொணர்ந்து வதுவைநலம் கொள்கின்றாய் என்று கூறலும் ஒன்று. மெய்ப்பாடும் பயனும் அவை.

மங்கையைத் தொகுத்தி என்றும் மகிழ்ந்தநின் தேரே என்றும் வரும் பாடம் பொருட்சிறப்பில. இனி, மங்கையரைத் தொகுத்து அவரொடு காமக்களியாட்டயர்ந்து மகிழ்ந்தந், அம் மயக்கத்தால், எம் மனைக்கட் போந்தனை போலும் என்றற்கு எவ்வூர் நின்றன்று மகிழ்ந்தநின் தேர் என்றாள் எனினுமாம். இப் பொருள்கோளில் ஊர் என்றது, முறையே பரத்தையர்சேர்ப்பும், தன் மனையும் குறித்து நிற்கும். ஆகவே, இது நின் பரத்தை மனையன்று ; செல்க என்பது கருத்தாயிற்று. (உ)

63. பொய்கைப் பள்ளிப் புலவுநாறு நீர்நாய்
வானை நாளிரை பெறுஉ முர
எந்நலந் தொலைவ தாயினும்
துன்னலம் பெருமபிறர்த் தோய்ந்த மார்பே.

பரத்தையிற் பிரிந்து வந்த தலைமகனோடு தலைமகள் புலந்து கூறியது.

பு. ரை:—பொய்கையாகிய இடத்தில் வாழும் புலால் நாலும் நீர் நாய் வாளைமீனை நாளிரையாகப் பெறும் ஊர, பெரும், கூடி முயங்காதவழி, எமது நலம் முற்றும் கழிந்து படுவதாயினும், பிறரைக் கூடி முயங்கிய நின் மார்பினை யாம் கூடுவேமல்லேம் எ. து.

பொய்கைப்பள்ளி, இருபெயரொட்டு; “கல்லளைப் பள்ளி” (நற். 98) எனப் பிறவிடங்கட்கும் பள்ளியென்பது உரிமை யெய்துமாறு காண்க. நாளிரை, காலவேளையிற் பெறும் உணவு. “நாள் ஞாயிறு” (கள. 2) என நாட் பெயர் காலப்போது குறித்தல் அறிக. உம்மையால், கூடாதவழி நலங்கெடுதல் ஒருதலை யென்பது உணரநின்றது. “அரிற்பவர்ப் பிரம்சின் வரிப்புற நீர்நாய், வாளை நாளிரை பெறாஉம் ஊரன்,” (குறுந். 364) என்றும், “பொய்கை நீர்நாய்ப் புலவுநா றிரும்போத்து, வாளை நாளிரை தேரும் ஊர” (அகம். 386) என்றும் சான்றோர் கூறுப. துன்னலம், அன்மை சுட்டிய எதிர்மறைப் பன்மைத் தன்மைவினை முற்று.

நீர்நாய் (Otter) என்பது நீரில் வாழும் உயிரினங் களைப் பிடித்துண்டு வாழும் உயிர்வகையுள் ஒன்று. இது கரடி இனத்தைச் சேர்ந்தது என்றும் கூறுப. இஃது ஏனைய நாய்கள் செழித்து வாழும் நிலங்களிற் செம்மையாக வாழும் சிறப்புடையது. நீர்துவதிலும், நீர்க்கு அடியில் இருகரை களுக்கும் இடையே வழிவளை (Tunnel) செய்தலிலும் கை தேர்ந்தது. இதன் பற்கள் வாள்வாய் போல் அமைந்து, அகப்பட்ட பொருள் நெகிழ்ந்தோடா வகையில் இறுகப் பற்றும் பான்மையமைந்தவை. அதனால் மிக்க வழுவழப்

---

* Their brilliant swimming and tunnelling, their fine teeth which grip fishes that elude fingers, their extensive travels when food or water fail, make otters very efficient in the struggle for life.—*Ibid.*

புடைய மீனினங்களையும் நீர்நாய் எளிதில் பற்றிக்கொள்ளுகின்றது.* இவ்விதம்பினைக் கண்டசான்றோர், “வள்ளேயிற்று நீர்நாய்” என அகத்திற் சிறப்பித்துக் கூறியிருக்கின்றனர். தான் வாழுமிடத்தில் தண்ணீரோ, தனக்குரிய இரையோ கிடைப்பது அரிதாய காலத்தில், அது குறித்து நெடுந் தொலைவு செல்லும் நேர்மையுள்ளது.

நீர்நாய்க்ளைமட்டில் சுமார் பன்னிரண்டு வகைகளாகப் பிரித்திருக்கின்றனர். அவற்றுட் கடலில் வாழும் நாய், கடல்நாய் எனப்படும். அதுவே மிகச் சிறந்ததாக மேனாட்டவர் கருதுகின்றனர். அதன் பூமயிர் (Fur) பேரழகு வாய்ந்தது; அதனைக் கைசெய்து அணிந்து கொள்வதில் மேனாட்டு மக்கட்குப் பெருவேட்கை யுண்டு. அதனால், அதனைப் பெறுவதுகுறித்து வேட்டையாடுவோர் பெருகினர்; அதன்பயனாக, அதன் பூண்டே அற்றுப்போக நேர்ந்தது.*

நீர்நாய்கள் செங்குத்தாய் உயர்ந்திருக்கும் ஆற்றங்கரைகளில் நயமான வழிகளைச் செய்து, அவற்றில் இன்புற ஏறியிறங்குவது காண்பார்க்குப் பேரின்பம் பயக்கும் காட்சியாகும்.

நீர்நாய் மிக்க மனத்திட்பம் உடையது. அது தனக்குத் தீங்கு செய்யக் கருதும் உயிரை எதிர்த்துநின்று வெல்லக் கருதும் வீறுபெற்றது. ஒருகால் வேட்டுவன் ஒருவன், நீர்நாய்கள் இரண்டினைக் கண்டு, தன் கையிலிருந்த சில்லாக் கோல் (pitch fork) கொண்டு கொல்லமுயன்றானாக, அவையிரண்டும் அவனை எதிர்த்து நெடிது போராடி, முடிவில்

* Of nearly dozen species the sea-otter is the most famous, partly because of its fur is so luxuriant, partly because a craze for that fur has caused men to hunt it almost out of existence.—*Ibid.*

அவன் தானே புறமிட்டு ஒடுமாறு செய்தனவாம்! இதனது உடற்சிறுமை கண்டு; எளிதிற்பற்றி உயிர்குடிக்கக் கருதிய காட்டுப்பூனை (Pole cat) ஒன்று, நீர்நாய் ஒன்றை எதிர்த்த தாக, அந்நாய் அப்பூனையை வென்று, கொன்று தின்றொழிந்ததாம்.

களவிற் போல இனி, மேனி வேறுபாட்டிற்கு அஞ்ச வேண்டாமையின் எந்நலம் தொலைவ தாயினும் என்றான். இஃது அழிவில் கூட்டத் தவன்பிரி வாற்றுமை. சிறப்பில்லாத பரத்தையரோடு கூடியது பொருளாகப் புலவி மிகு கின்ற ளாகலின், ஊர என்றதனோட மையாது, பெரும என மீட்டும் முன்னிலைப் படுத்தாள். ஊர என்றது, உன்னுறையால் அவனது புறத்தொழுக்கத்தைக் குறித்தற்கு என்றும், பெரும என்றது, புலவிமிகுதியால், மார்பு தோய்வதை மறுத்தற்கு என்றும் வருத்துக்கொள்க. புறமகளிர், காமக் கிழத்தியரும் பரத்தையரும் எனப் பலராகலின், பிறர் என்றான். உன்னுறைக்கண் நீர்நாயை, “புலவுநாறு நீர்நாய்” என விசேடித்ததனால், தலைவன், பரத்தையரைக் கூடிப் புணர் குறியும் மணமும் கமழ வந்தான் என்பது பெறுதும். அவற்றைக் காணுந்தோறும் தலைவிக்குப் பொறுமை மிகு தலின், துன்னலம் பெரும பிறர்த் தோய்ந்த மார்பே என்றான்.

இஃது, “அவனறி வரற்ற வறியு மாகலின்” (பொ. 147) என்ற சூத்திரத்து, “புகன்ற வுள்ளமொடு புதுவோர் சாயற்கு, அகன்ற கிழவனைப் புலம்புநனி காட்டி, இயன்ற நெஞ்சம் தலைப்பெயர்த்தருக்கி, எதிர்பெய்து மறுத்த ஈரத்து மருங்கின்” தலைவி நிகழ்த்தும் கூற்றுவகையாகும். “எந்நலம் தொலைவ தாயினும்” என்றது, அகன்ற கிழவற்குத் தன் புலம்புநனி காட்டியது. “துன்னலம்” என்றது, இயன்ற நெஞ்சம் தலைப்பெயர்த்து அருக்கி எதிர்பெய்து மறுத்தது. மெய்ப்பாடும் பயனும் அவை.

இனி, ஆசிரியர் பேராசிரியர் இதனைப் பிறப்புமவப் போலிக்கு உதாரணமாகக் காட்டி, “நல்ல குலத்திற் பிறந்தும் இழிந்தாரைத் தேர்ந்தமையால், அவர் நாற்றமே நாரியது, அவரையே பாதுகாவாய், மேற்குலத்துப் பிறந்த எம்மைத் தீண்டல் என்பான், அவையெல்லாம் விளங்கக் கூறுது, பொய்கைப் பன்னிப் பிறந்த நீர்நாய் முன்னாள் தின்ற வாளை மீன் டலவு நாற்றத்தோடும், பின்னாலும் அதனையே வேண்டும் ஊரன் என்றமையின், பரத்தையர் பிறப்பு இழிந்தமையும், தலை பிறப்பு உயர்ந்தமையும் கூறி, அவன் பிறப்பின் உயர்வும் கூறினமையின், இது பிறப்பு வம்பு போலியாயிற்று; இவையெல்லாம் கருதிக் கூறின் செய்யுட்குச் சிறப்பா டெனவும், வானாது நீர்நாய் வாளை பெறா உம் ஊர என் றதனால் ஒரு பயமின் றெனவும் கொள்க,” (தொல். பொ. 300 உரை) என்பர்.

நீர்வாய் வாளை என்றும் பாடமுண்டு; இதற்கு நீரில் வாழும் வானையென்றும், எனவே வானைமீன் நாளிரையாகப் பெறப்படும் ஊர என்றும் உரைத்துக் கொள்க. மற்று அதனைப் பொருட்சிறப் பின்று.

64. அலமர லாயமோ டமர் துணை தழீஇ
நலமிகு புதுப்புன லாடக் கண்டோர்
ஒருவரு ம்ருவரு மல்லர்
பலரே தெய்வெம் மறையா தீமே.

தலைமகன் பரத்தையோடு புனலாடினால் என்பது அறிந்த தலைமகள் அவன் பறைத்துழிச் சோல்லியது.

பு. ரை:—தன்னைச் சூழ்ந்து திரியும் ஆயமகளிருடன், தின்னால் விரும்பப்பட்டு கைக்குப் புணர்துணையாகிய பரத்தையைத் தழுவிக்கொண்டு, நீ, அழகுமிக்க புதுப்புனலில் ஐடக் கண்டவர் ஒருவர் இருவர் அல்லர்; பலரேயாவர்; ஆகலின், நீ அதனை எமக்கு மறைத்தல் என்னை? எ.று.

அலமரல், சுழற்சி; குழுவருதலும் சுழற்சி யாகலின், “அலமரலாயம்” என்றார். துணை, ஈண்டு புணர்துணை, யாகிய பரத்தைமேற்று, உம்மை என்னுப் பொருட்டு. இருவர் என்றீதும் பலரையே எனினும், ஈண்டு, “ஒன்று இரண்டு பல” என்னும் வழக்குப்பற்றி வந்தது. ஏகாரம் தேற்றம். தெய்ய என்பது அசைநிலை; இதனைக் “கிளந்த வல்ல வேறுபிற தோன்றினும், கிளந்தவற் றியலான் உணர்ந்தனர் கொளலே” (சொல். 296) என்பதனு லமைப்ப. மறையாதிமே, முன்னிலைப் பன்மை எதிர்மறை முற்று வினைத் திரிசொல்.

ஆயவெள்ளம் புடைகுழத் திரியும் பரத்தை யென்றற்கு, அலமரலாயமோடு அமர்துணை என்றும், தன்பால் அன்பு சுருங்கிப் பரத்தைபால் மிசுத்தொழுகுகின்றான் என்னும் நிம்பிரியினால், அமர்துணை தழிதி என விசேடித்தும் கூறினான். “எஃகுடை எழில் நலத் தொருத்தியொடு நெருநல், வைகுபுன லயர்ந்தனை என்ப” (அகம். 116) எனப் பிற சான்றோரும் கூறியவாறு காண்க. பல்வகை நறுமலரும் சுமந்து, அளிமொய்ப்ப் ஒளி சிறந்து கட்கின்பமும், துணையொடு கூடி யாடுவார்க்கு ஊற்றின்பமும் பயக்கும் சிறப்புடைப் பெருக்காதலால், அதனை நலமிகு புதப்புனல் என்றான். இதனைக் கண்டோர் ஒருவர் இருவராயின நீ மறைத்தல்வாய்க்கும் என்பாள், ஒருவரும் இருவரும் அல்லர் என்றும், நீ புனலாடிய செய்கை அலராய், ஊரெங்கும் பரவிப் பலரும் அறிபொருளாயிற்று என்றற்குப் பலரே என்றும் கூறினான். “கிழவோன் கிளையாட் டாங்கு மற்றே” (பொ. 164) என்பதனால் புனலாட்டும் புலவிக் கேதுவாய்க் காமஞ் சிறப்பிக்கு மென அறிக. ஆகலின் என்பது முதலாயின குறிப்பெச்சம். தலைவன்பாற் பரத்தைமை கண்டு, தன்வயின் உள்ள உரிமையால், உயர்வு தோன்ற எம் எனப் பன்மையாற் கூறினான், இது புலவி யாகலின். “மனைவி புயர்வும் கிழவோன் பணிவும் நினை

புங் காலைப் புலகியுள் உரிய” (பொ. 227) என்பது தோல் காப்பியம். “பேரூர் அலரெழ நீரலைக் கலங்கி, நின்னொடு தண்புன லாடுதும், எம்மொடு சென்மோ செல்லல்நின் மனையே” (ஐங். 77) எனப் பரத்தை தலைவனொடு புனலாட்டயருமாற்றினைப் பிறுண்டுக் காண்க.

மெப்ப்பாடு: வெகுனி. பயன்: புனலாட்டுக் கூறிப் புலத்தல். (சு)

65. கரும்புநடு பாத்தியிற் கலித்த வாம்பல்
சுரும்புபசி களையும் பெரும்புன லூர
புதல்வனை யின்றவெம் மேனி
முயங்கன்மோ தேய்நின் மார்புசிதைப் பதுவே.

ஆற்றாமையே வாயிலாகப் புக்க தலைமகற்குத் தலைமகள் சோல்லியது.

பு. ரை:—கரும்பு நடுதற்குச் செப்த பாத்தியின்கண் தழைத்த நீரார்ப்பல், ஆண்டு வரும் வண்டுகளின் பசியைத் தன்னிடத்துத் தேனாற் களையும் மிகக் க புனலையுடைய லூரனே, புதல்வனைப் பயந்து முதிர்ந்த எம் மேனியைப் புல்லுதல் ஒழி; அது நின் மாற்பிற் கோலத்தைச் சிதைப் பதா மாகலின் ஈ. று.

கரும்பு நடுதற்கு வகுத்த பாத்திகளுள் நீர் இடையறா மையின் ஆம்பல் முதலிய நீர்ப்பூக்கள் தழைப்பனவாயின என்க. பெரும்புனல் என்றவிடத்துப் பெருமை மிகுதிப் பொருட்டு. சுரும்பு முதலிய உயிரினம் தேனுண்டு வாழ்தற் கேதுவாகிய ஆம்பல் முதலியவற்றைத் தழைப்பிக்கும் சிறப்புக் குறித்து, மிகுபுனலூர என்னாது, “பெரும்புன லூர” என்றனர். “வயலே, நெல்லின் வேலி சூடிய கரும் பின், பாத்திப் பன்மலர்ப் பூத் ததும்பின்து” (புறம். 386)

என்று பிற சான்றோரும் கூறினர். மோ, தெய்ய என்பன அசைநிலை. சிதைப்பதுவே என்புழிக் குற்றுகரத்தின் முன் உடம்படுமெய் விகாரத்தால் வந்தது. மார்பு, பரத்தையர் செய்த கோலத்தின் மேலதாகலின், ஆகுபெயர்.

உள்ளுறையால், தான் இல்லிருந்து தனக்குரிய நல் லறத்தை வழுவாது ஆற்றும் உயர்வு தோன்ற எம்மேனி எனப் பன்மைவாய்பாட்டாற் கூறினான். புதல்வர்ப் பயந்த மேனி திதலை யணிந்து தீம்பால் கமழ்தலின், பூவினும் சார் தினும் புதுமணம் கமழும் நின் மார்பின் நறுமணம் கெடும் என்பான், எம் மேனி முயங்கன்மோ என்றான். “இனியே, புதல்வர் றடுத்த பாலொடு தடைஇக், திதலை யணிந்த தேங் கொண் மென்முலை, நறுஞ்சார் தணிந்த கேழ்வின ரகலம், வீங்க முயங்கல் யாம்வேண் டினமே, தீம்பால் படுதல் தாமஞ் சினமே” (அகம். 26) என்று பிறரும் கூறிப்பலாறு காண்க. சிதைதல், தீம்பாற்பட்டுப் பரத்தை செய்த கோலம் கெடுதல். புதல்வனை ஈன்ற என்ற அடை, முதுமையும, முயங்க லாகாமைக் குரிய நலக்குறைவுமாகிய ஏதுவை யுட்கொண்டு நின்றது. புதல்வர்ப் பயந்து புனிது திரா. நிலைமைக்கண், கண் குழிந்து, இதழ் வெளுத்து, மேனி குழைந்து மெலிந்து அழகு குறைந்து தோன்றுதலின் அதனை, அப் புலவுப்புனிது தீர்ந்து பொற்பொடு திகழும் இக் காலத்துத் தான் புலத்தற்குக் கருவியாகக் கொண்டான்; பிறுண்டும், “பேளய் அணையம் யாம் சேப் பயந்தனமே” (ஐங். 70) என்கின்றான்.

கரும்பு நடுதற்குச் செய்த பாத்தியின்கண், ஆம்பல் முதலியன தலைத்துச் சுரும்பினத்தின் பசிகளையும் என்ற வினையுவமப்போலியால், பரத்தையர்க்காக அமைக்கப்பட்ட இல்லின்கண் யாம் இருந்து விருந்தோம்பல் முதலிய அறங்களைப் புரிந்தொழுகின்றோம் என்றானாம்.

இனி, ஆசிரியர், டேராசிரியர், “கரும்புநடு பாத்திக் கலித்த தாமரை” என்று பாடங்கொண்டு, வினையுலகம் போலிக்கு உதாரணமாகக் காட்டி, “தாமரையினை விளைப்ப தன்றிக் கரும்பு நடுதற்குச் செய்த பாத்தியுள் தானே விளைந்த தாமரை சுரும்பின் பசிநீர்க்கும் ஊரன் என்றான். இதன்கருத்து, அது காதற்பரத்தையார்க்கும் இற்பரத்தை யார்க்கும் என்று அமைக்கப்பட்ட கோயிலுள், யாரும் உள மாகி இல்லறம் புண்டு விருந்தோம்புகின்றனம்..... இது சுரும்பு பசிகளையும் தொழிலோடு விருந்தோம்புதற் றெழில் உவமம் கொள்ள நின்றமையின் வினையுலகம் போலியாயிற்று” (தொல். பொ. 300 உரை) என்பர். ஆசிரியர் இளம்பூரணர், “அவனறி வாற்ற வறியு மாகலின்” (பொ. 145) என்ற சூத்திரத்து, “கயந்தலை தோன்றிய காமர் நெய்யணி, நயந்த கிழவனை நெஞ்சுபுண் ணுறிஇ, நளியின் நீக்கிய விளிவரு கிடையும்” என்புழி இவ்விவந்த நிலையாவது, தன்னை யவமதித்தான் என்றும் குறிப்பென்று கூறி, இதனை உதற்கு மேற்கோளாகக் கொண்டனர். மற்று, ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியார் இச் சூத்திரத்தே இக் கவனிக் கண் இதனைக் காட்டி, “இது, புதல்வர்ப் பயந்த காலத்துப் பிரிவுபற்றிக் கூறியது” என்பர்.

இனி, “புதல்வனை ஈன்ற எம் மேலறி முயங்கல்” என்ற தது, “கயந்தலை தோன்றிய காமர் நெய்யணி” நயந்து போந்த கிழவனை, “நெஞ்சு புண்ணுறிஇ நளியின் நீக்கிய” மொழியாகலின், அதுபற்றி ஆற்றினாய், “அலமரல் பெரு கிய காமத்து யிகுதி”யால், அவன் அவனைச் செறிய நின் றான் என்பது “நின் மார்பு சிதைப்பதுவே” என்பதனால் பெறப்படுதலின், முரணின்மை யறிக. மெய்ப்பாடு. பெரு மிதம். பயன்: புலவிதீர்தல்.

பாத்திக் கலித்த, பாத்தி கலித்த என்ற பாடங்கட்கு முறையே பாத்தியின்கண் தழைத்த என்றும், பாத்திகள்

தழைப்பித்த என்றும் உரைக்க. கதித்த வாய்பல் என்ற பாடம் தோன்றிய ஆம்பல் என்னும் பொருட்டு. கதித்த என்பது, கதி என்னும் பெயரடியாகப் பிறந்த வினை; “அமர்த்த கண்” என்பது பேரல். ஈன்ற தேன் மேனி என்ற பாடத்திற்கு, ஈன்று நலங்குறைந்தது என் மேனி என்றும், ஈன்றென்னும் காரணவினை காரியத்தின்மேல் நின்றது என்றும் உரைக்க. ஈன்ற வெம் முயங்கல் அதுவே தெய்ய நின் மார்பு சிதைப்பதுவே என்றும் பாடமுண்டு.

66. உடலினே னல்லேன் போய்யா துரைமோ
யாரவண் மகிழ்த தானே தேரொடு
தளர்நடைப் புதல்வனை யுள்ளிநின்
வளமனை வருதலும் வெளவியோளே.

புதல்வனைப் பிரியாதவன் புறத்துத் தங்கி வந்தானாக, அவனோடு புலந்து தலைமகள் சோல்லியது.

பு. ரை :—மகிழ்த, உருட்டி விளையாடும் சிறுதேரின் பின், தளர்ந்த நடையினைபுடைபுளப்ச் செல்லும் புதல்வனை நயந்து நீ நின் வளவிய மனைக்கு வருங்கால், நின்னைத் தகைத்துப் பற்றிச் சென்றவன் யாவன்? கூறுக; யான் சினந்து வினவுகின்றே னல்லேன்; பொய்யாது மெய்யினையே உரைக்க எ.று.

உடலுதல், சினங்காரணமாக இகலுதல். யார் என்னும் வினாவின் கிளவி முப்பாற்கும் உரித்து. சிறப்புவுகையாற் கிளவாது, பொதுவுகையால் வினவியது, இகழ்தற் குறிப்பு. சிறுதேரின்பின், மணிபார்ப்பச் சாய்ந்து சாய்ந்து செல்லும் தளர்நடைச் சிறுவரைக் காண்டல் மிக்க இன்பம் தருவ தொன்றாகலின், “தேரொடு தளர்நடைப் புதல்வன்” என்றார். “புணர்ந்த காதலியிற் புதல்வன் றிலையும், அமர்ந்த வுள்ளம் பெரிதாகின்றே, அகன்பெருஞ் சிறப்பிற் றந்தை

பெயரன், முறுவல் இன்னகை பயிற்றிச், சிறுதே ருருட்டும் தளர்நடை கண்டே” (ஐங். 403) என்றும், “கிளர்மணி யார்ப்பார்ப்பச் சாஅய்ச் சாஅய்ச் செல்லும், தளர்நடை காண்டல் இனிது” (கவி. 80) என்றும் சான்றார் கூறுப, நம் வாழ்க்கையில், நாம் நாளும் காணும் காட்சியும் அ்துவே. இனி, தேரோடு என்பதனைத் தலைவற்கேற்றி, புதல்வனை யுள்ளி, தேரோடு வளமனை வருதலும் வெளவியோள் எனக் கூட்டி உரைத்தலும் ஒன்று. எல்லாப்பேற்றினும் சிறந்த மக்கட் பேறு வாய்த்தமையின், தலைவியில்லம் “வளமனை” எனப் பட்டது. வருதலும் என்னும் உம்மீற்று வினையெச் சும் முடிக்கும் வினையது வினைநிகழ்ச்சியின் விரைவுமிகுதி கூட்டி நின்றது. செய்யுளாகலின் சுட்டு முற்கூறப்பட்டது.

பிரிதல் கூடாத பேரன்பிற்குரிய புதல்வனைப் பிரிந்து புறத்துத் தங்கின தலைமகன், அவனைக் காண்டல் குறித்து வந்தான் என்றற்கு, புதல்வனை யுள்ளி வளமனை வருதலும் என்றான். எனவே, இதுகாறும் வாராமைக்கு ஏது, அவ னுக்குத் தன்பால் அன்பில்லை யென்றும், வரவிற்கு ஏது புதல் வன்பாலுள்ள அன்புடைமை யென்றும், அதனால், தனக்கு அவன் புதல்வன்தாய் என்னும் இயைபன்றிப் பிறிதில்லை யென்றும் கருதிப் புலந்தாளாம். புதல்வனும், தன் தளர்நடை யால் தலைமகற்குக் காட்சியின்பம் தருவதொன்றே யுடையன் என்பான், தளர்நடைப் புதல்வனை யுள்ளி என்றும், ஒருகால் அக் காட்சி வேட்கை மிக்கவழியும், வரவருமை தோன்ற வரு தலும் என்றும் கூறினான். “புதுவதின் இயன்ற அணியன் இத் தெரு விறப்போன், மாண்தொழில் மாமணி கறங்கக் கடை கழிந்து, காண்டல் விருப்போடு தளர்புதளர்போடும், பூங்கட் புதல்வனை நோக்கி நெடுந்தேர், தாங்குமதி வலவ என் றிழிந் தனன் தாங்காது, மணிபுரை செவ்வாய் மார்பகம் சிவணப், புல்விப் பெரும செல்வினி அகத்தெனக், கொடுப்போற் கொல்லான் கலுழ்தலிற் றடுத்த, மாநிதிக் கிழவனும் போன் மென மகனொடு, தானே புகுதந் தோனே” (அகம். 66)

எனப் பிற சான்றோரும் கூறுதல் காண்க. இதன்கண் ஹும், தெருவிறந்து செல்லும் தலைமகன், பூங்கட் புதல்வனது தளர்புதளர்பு ஓடும் நடையழகால் ஈர்ப்பூண்டு வந்தமையும், அக்காட்சியின்பம் பெற்ற பின்னர் நீங்க முயன்றவன், அப் புதல்வன் கலுழந்துநின்றது காரணமாகத் தானே வளமனைக் குட் புகுந்தமையும் பெறப்படுமாறு அறிக. இவ்வாறு தன் பாலுள்ள அன்புமிகுதியால், தலைவன் தன் புதல்வனையும் மறந்து கிடப்பதை யறிந்துவைத்தும், பரத்தை, நினைத் தகைதல் அறிவுடைமை யன்று; அறிந்தும் அறியாதார் போல் ஒழுகும் அவனை அறிதல் வேண்டினேன் என்பார், யார் அவள் மகிழ்ந் என்றார். இனி, செலுநரும் காண்டற்கு விரும்பும் செயித்தீர் காட்சியினைபுடைய புதல்வர்; அப் பெற்றியோனாகிய புதல்வனைக் காண்டற்குப் போந்தவனைத் தகைத்தல் நற்செயலன்மையின், அது செய்த பரத்தையை வெளவியோள் என்றார். அச் செயல் நன்பால் அன்புடை யார்க்குப் பெருஞ்சினம் விளைவிக்கும் இயல்பிற்றாயினும், நினையாதல், நின்னா ல் விரும்பப்பட்ட அப் பரத்தையை யாதல் சினந்திலேன்; மற்று, அப் புதல்வனைக் காண்டற்குப் போதரும் நினை மறிக்கவல்ல அத்துனைப் பேரன்புடை யானை அறிதல் வேண்டினேன் என்றற்கு யார் அவள் என்றும், உடலினெனல்லேன் என்றும் சொன்னாள் எனினு மாம். “கற்புவழிப் பட்டவன் பரத்தை யேத்தினும், உள் ளத் தூடல் உண்டென மொழிப” (பொ. 233) என்பது பொருளியல். பிரியேன் என்ற தலைமகன் பிரிந்தொழுகிச் சொல்லும் செயலும் ஒவ்வா னுயினமையின், அதனால், அவனை மறைத்தலும் கூடும் என வுட்கொண்டு பொய்யாது உரைமோ என்றாள்.

தன்பால் அன்புகூர்ந்து வந்தானையும் அஃது இல்லாத வன்போலத் தலைவி கூறுதலின், இஃது அவள் பால் தோன்றிய உள்ளதுவர்த்தல். ஏனை மெய்ப்பாடு: வெகுளி. பயன்: புலத்தல்.

இனி, ஆசிரியர் நச்சினூக்கினியர், “அவனறி வாற்ற வறியு மாகவின்” (பொ. 147) என்ற சூத்திரத்துக் “கொடு மை யொழுக்கம் தோழிக் குரியவை, வருவறு சிறப்பிற் சற்றிற் றிரியாமைக், காத்தலும் உவத்தலும் பிரிதலும் பெட் டலும், ஆவயின் வருடம் பல்வேறு நிலையினும், வாழியின் வருடம் வகை” என்பதில் கூறிய, “பல்வேறு நிலையினும்” என்றதனால், “இது பதல்வனை நீக்கியவழிக் கூறியது” என்றனர். (சு)

17. மடவ ளம்மநீ யினிக்கொண் டோளே
தன்னொடு நிகரா வென்னொடு நிகரிப்
பெருநலந் தருக்கு மென்ப விரிமலர்த்
தாதுண் வண்டினும் பலரே
ஒதி யொண்ணுதல் பசப்பித் தோரே.

தலைநின் றொழுகப்பட்டாநின்ற பரத்தை புறனுரைத்தாள் எனக் கேட்ட தலைவி தலைமகன் வந்துழி அவள் திறத்தாராய் நின்றொழுகும் வாயில்கள் கேட்டச் சொல்லியது.

பு. ரை:—ஈ இப்பொழுது தலைக்கொண்டொழுகும் பரத்தையாலாள், தன்னொடு நிகரில்லாத என்னொடு, தன்னை நிகராகக் கருதித் தனது பெருநலத்தை வியந்து என்னைப் புறனுரைத்தாள் என்பர்; முன்னர், நின்னால் நலனுகரப் பட்டுக் கதுப்பயல் விளங்கும் ஒள்ளிய துதல் பசக்கப்பட்ட மகளிர், வண்டினம் தேனுண்டு சுழித்த மலரினும் பலராதலை அறிந்தில ளாகவின், அவன் அநியாமை நிரம்பிய இளையனோ யாவாள் எ. டு.

மடவள், மடம் உடையவள்; அஃதாவது ஈண்டு அறி யாமையும் இளமைச்செவ்வியும் ஒருங்குடையள் என்பதுபட நின்றது.. நிகர்தல், மெய்யுவமைப் பொருட்டு; “கடுப்ப வேப்பப் மருள்ப் புரைய, ஒட்ட வொடுங்க வேட நிகர்ப்

வென், றப்பா லெட்டே மெய்ப்பா லுவமம். (பொ. 290) என்பது உவமலியல். எனவே, மேனியிற் கிடந்து திகழும் இளமைநலமே ஈண்டு உவமங்கொள்ள நின்றதாம். த்ருக்கு தல், தன்னை வியந்து, பிறரெல்லாம் தன்னிற் சிறந்தா ரல்ல ரெனச் செருக்கி மாறுபடுதல்; ஈண்டுத் தலைவி தன்னிற் சிறந் திலளென்பதுபடப் புறனுரைத்தல் மேற்று. உம்மைபிரித்துக் கூட்டப்பட்டது. ஒதி, கூந்தல். கருங்குழலின் அயலே கிடந்து சுடர்விட்டுத் திகழும் இயல்பிற் றாகலின், நுதலை, “ஒதி பொண்ணுதல்” என விசேடித்தார்; “கதுப்பயல் விளங்கும் சிறுநுதல்” (குறுந். 129) என்று பிற சான்றோ ரும் கூறினர். பலரே என்புழி ஏகாரம் தேற்றம். பசப்பித் தோர், செயப்படுபொருண்மேல் நின்ற வினைப்பெயர்.

புறத்தொழுகிப் போந்த தலைவனால் தலைவளிக்கப்பட்ட நலம் புதியளாய பரத்தை, தன்னைப் புறனுரைத்தாள் என்பது கேட்டுப் பொறுதாளாய தலைமகள், அவன் முன்னின்று, அவளைக் கண்ணற இகழ்தலை நயவாதாள் போல, “நீ இனிக் கொண்டோள் தன்னோடு நிகரா என்னோடு நிகரிப் பெருநலம் தருக்கும் என்ப” எனப் பிறர்மேல் வைத்துக் கூறினாள். இதனாற் பயன், “நின் புறத்தொழுக்கம் குலமகளிரைப் பரத்தையரோடு நிகர்ப்பித்து வருத்துவிக்கின்றது” எனத் தலைவற்கு உணர்த்தியவாறாம். “பரத்தைபால் பன்னாட் பிரிவின்றிக் கூடி யிருத்தலால், நினக்கு என்பால் அன்பின் மையும், அதற்கேதுவாக என்பால் நலமின்மையும், அவள் பால் நினக்கு அன்புண்மையும், அதற்கேற்ப அவள்பால் நலமுண்மையும் இனிது உணரப்படுதலின், அவ்வாற்றால், நினது அன்புநெறிக்கண், யான் அவளோடு ஒவ்வேனாயி னேன்,” என்பாள், தன்னோடு நிகரா என்னோடு என்றாள். இனி, “இதுபோது நின்னாற் கொள்ளப்பட்ட அவளது நலத்தை நோக்க, அவட்கு முன்னர்க் கொளப்பட்ட எனது நலம் முதுமைத்தாதலின், நானும் புதுவோரை மேவும் நினக்கு யான் அவளொப்பப் பெருநலம் உடையே னல்

லேன்,” என்றற்கு, இது கூறியு ளெனினுமாம். இனி, “இஃதறியாது, கின்னாற் கொள்ளப்பட்ட தென்றேயன்றி, பெண்ணியல்பாலும் நிகர்க்கின்றேன். என வுட்கொண்டு தன் இளமை நலத்தால் தருக்குகின்றாள்” என்பாள், என்னோடு நிகரிப் பெருநலம் தருக்கும் என்றும், இவ்வாறு. தான் உரைக்கின்றது பலரும் அறிந்த செய்தி. யென்பதுபட என்ப என்றும் கூறினாள். கொளப்பட்டேம் என்றெண்ணிக் கொள்ளாத செய்தொழுகுவது. மடவோர் செய்கை என்றும், நிகராகாததனை நிகராக மதித்தல் அறிவுடையோர் செயலன்று என்றும் அறிந்திலன் என்பாள், மடவள் அம்ம என்றாள். “நினக்குரிய மகளிருள் அவள் யாவள் என ஐயுறல் வேண்டா; அவள் இன்னள்” என வரைந்து கூறுவாள், இனிக் கொண்டோள் என்றாள். “பேணுதகு சிறப்பிற் பெண்ணியல் பாயினும், என்னோடு புரையுந ளல்லள், தன்னொடு புரையுநர்த் தானறி யுடனே” (பொ. 180 உரை) எனப் பிறரும் கூறியவாறு காண்க. மேலும், “அவள் தருக்குதற் கேதுவாகிய இளமைப் புதுநலம், தன்னை நயந் துறையும் நின்னை மீட்டும் பிரியாவகைப் பிணக்கும் பெரு மையின்றி, விரைவிற் கழிந்து, நின் பிரிவாற் பசந்து தேயும் சிறுமைபுடைத்து” என்பாள், புகழ்ச்சிவாய்பாட்டாற் பெருநலம் எனக் குறித்தாள்.

இனி, “இவற்றைத் தன் மடமையால் அறிபாளாயினும், கின்னாற் பசுக்கப்பட்ட மகளிர் பலர் உளராதலைக் கண்டேனும் அறிதற்பாலன்” என்பாள், பலரே ஓதி யோண்ணுதல் பசப்பித்தோரே என்றாள். எனவே, “அறிந்தவழி, தன் பெருநலம் தருக்குதலை யொழிவன்; ஒழியாமையின், அவள் மடவள் மடவளே” எனத் தான் முன்மொழிந்த தனைச் சாதித்தவாறுபிற்று. “வண்டினம் தாதுண்டு கழித்த மலர் பொலிவு வாடுதல்போல, கின்னாற் நலன் துகரப்பட்ட மகளிர் பலர் பசப்பெய்தினர்”, என்றற்கு, வண்டினம் தாதுண் விரிமலரினும் பலர் என்றாள். “புதுநலம் பூவாடி

யற்றுத் தாம்விழ்வார், மதிமருள நீத்தக் கடை” (கலி. 147)
என்பதன் உரையால், வண்டு தாதுண்ட மலர் வாடுதல்
உண்மை யறியப்படும்.

இஃது, “அவனறி வாற்ற வறியுமாகலின்” (பொ. 147)
என்ற சூத்திரத்துக் “காமக் கிழத்தியர் நலம்பா ராட்டிய,
தீமையின் முடிக்கும் பொருளின் கண்ணும்” என்னும்
பகுதியிற் கூறும், காமக்கிழத்தியர் நலம் பாராட்டிய
பொருளின்கண் தலைவி கூறியது. காமக்கிழத்தியர் தம்
நலத்தைப் பாராட்டுமிடத்துத் தலைவியொடு மாறுபட்டுத்
தருக்கி யொழுருவ ராகலின், அஃதறியும் தலைவி பொறுது
அவரை இகழ்ந்து மொழிதற்கும் உரியள். “பெருநலம்
தருக்கு மென்ப” என்றது காமக்கிழத்தியாகிய பரத்தை
தன் நலம் பாராட்டியதாகும். “வண்டு தாதுண்ட மல
ரினும் பலர் துதல் பசக்கப்பட்டோர்” என்றது, இவளும்
அவர்போல துதல்பசந்து நலங்கெடுதல் ஒருதலை என்பது
எய்தத் தீமையின் முடித்தவாறு. இனி இச் சூத்திரப்
பகுதிக்கு, காமக்கிழத்தியர் நலம்பாராட்டிய பொருளின்
கண்ணும், தீமையின் முடிக்கும் பொருளின்கண்ணும்,
தலைவி காமக்கிழத்தியர் நலம்பாராட்டித் தீமையின் முடிக்கும்
பொருளின் கண்ணும் தலைவிக்குக் கூற்று நிகழும் எனவரும்
என்பபொருளை நோக்காது, ஆசிரியர், நச்சினார்க்கினியர்,
“நலம்பாராட்டிய காமக்கிழத்தியர், தலைவி தன்னிற் சிறத்தா
ராக, தன்னான் நலம் பாராட்டப்பட்ட இற்பரத்தையர் மேல்
தீமையுறுவர் என முடித்துக் கூறும் பொருளின்கண்”
என்று உரைப்பர். மேலும், அவர், இப் பகுதிக்கு இப்
பாட்டினையே காட்டி, “இப்பொழுது கிடையாதது கிடைத்த
தாக வரைந்து கொண்ட பரத்தை, தன்னொடு இளமைச்
செவ்வி யொல்வா என்னையும் தன்னொடு ஒப்பித்துத் தன்
பெரிய நலத்தாலே மாறுபடும் என்ப என அவள் நலத்
தைப் பாராட்டியவாறும், நீ பசப்பித்தோர் வண்டு
தாதுண்ட மலரினும் பலர் எனத் தீமையின் முடித்தவாறும்

காண்க” என்றனர், அன்றியும், இவர், இப் பாட்டின் முதலடியை மடவளம்ம இனிக் கொண்டோளே என்றும், “தாதுண் வண்டினும் பலரே” என்பதை, தாதுண் வண்டினும் பலர் நீ என்றும் பாடங் கொண்டிருக்கின்றனர். இவர் கருத்திற்கேற்ப, கூற்றுநிகழ்த்துபவள் காமக்கூழ்த்தி, யும், “இனிக்கொண்டோள்” இற்பரத்தையுமாவர். இதன்கண், இற்பரத்தை தலைவிபூவுத் தன்னிற் சிறந்தானாக நலம்பாராட்டப்பட்டவாறு இன்மையாலும், “அவள் நலத்தைப் பாராட்டியவாறு” என அவர் காட்டும் பகுதி நலம்பாராட்டலாகாமையாலும், அது பொருந்தாமையறிக.

இனி, இதன்கண், தலைவி “மடவள் அம்ம நீ இனிக் கொண்டோளே” என்று எடுத்து மொழிந்த மேற்கோளேயே, “பெருநலம் தருக்கு மேன்ப” என்று கூறியும், அவளது பெருநலத்தின் பெருமையின்மையைப் “பலரே ஒண்ணுதல் பசுப்பித்தோர்” என்று வற்புறுத்தியும் சாதித்தலின், மெய்ப்பாடு, பிறர்கட் டோன்றிய மடமை பொருளாகப் பிறந்த நகையும், பயன், பரத்தை கேட்டுத் தலைமடங்குவானாவதும், ஒரு முகத்தாற் புலந்தவாறுமாம். (எ)

68. கன்னி விடியற் கணைக்கா லாம்பல்

தாமரை போல மலரு மூர

பேணு ளோநின் பெண்டே

யான்றன் நடக்கவுந் தானடங் கலளே.

பரத்தை தான் தலைமகளைப் புறங்கூறிவைத்து, தன்னைத் தலைமகள் புறங்கூறினாளாகப் பிறர்க்குக் கூறினமை கேட்ட தலைவி தலைமகற்குச் சொல்லியது.

பு.ரை:—திரண்ட தாளினையுடைய ஆம்பல், விடியற் காலத்தில், தாமரையைப்போல மலரும் ஊரளே, நினக்குப்

பெண்டாயின நின் காதற்பரத்தை அடக்கத்தைப் பொருளாகப் பேணிக் கொள்ளுவது இலன் கொல்லோ? அவன் அடங்குமா நென்று யான் அடங்கியிருக்கவும், அவன் தான் அடங்காது, யான் புறங்கூறினேன் எனப் பிறர்க்குக் கூறுகின்றா ளாகலான் எ.று.

விடியல் தோன்றிய அணிமைக்காலம் “கன்னிவிடியல்” எனப்பட்டது; “குமரியிருட்டு” என்னும் வழக்குப்போல. ஆம்பல், மாலையிற் கூம்பி வைகறையில் மலரும்; “குண்டு ராம்பலுங் கூம்பின இனியே, வர்தன்று வாழியோ மாலை” (குறந். 122) என்றும், “கணைக்கா லாம்பல் அமிழ்துநாறு தன்போது, குணக்குத்தோன்று வெள்ளியின் இருள்கெட மலரும்” (நற். 230) என்றும் வருவன காண்க. தாமரை மலரத் தொடங்குதற்கு அது காலமாகலின், “ஆம்பல் தாமரைபோல மலரும்” என்றார். ஏதுவின்கண், அடக்கத் தையே விதந்து கூறுதலின், பேணுவது அடக்கமாயிற்று. “காக்க பொருளா அடக்கத்தை” (குறந். 122) எனச் சான்றோர் கூறினர். அடங்குதல், ஈண்டுப் புறங்கூறுதல் முதலியன செய்யாது அமைந்திருத்தல். அடக்குதல், தான் அடங்குதலால், பிறர் தன்னைப் புறங்கூறுதற்குக் காரணம் பெறுது அமைவித்தல்.

“புறத்தொழுக்கத்தில் நின் னுற் கொள்ளப்பட்டுச் செருக்கித் திரியும் நின் காதற்பரத்தை” பென்பதுபட நின்பெண்டு என்றும், “நினக்குப் பெண்டாயினான் நீரல கூறி யொழுதுதல், அவட்டே யன்றி, நின் கீர்மைக்கும் மாசுதரு மாகலின், அதனை நினைந்து அடங்கியிராது, யான் புறனுரைத்தேனெனப் பிறர்பால் இல்லதுகூறித் தருக்கு கின்றான்” என்றற்குப் பேணுளோ என்றும் கூறினான். “யான் நின் பெண்டினையாதல், அவனொடு கூடி யொழுகும் நின் னொழுக்கத்தையாதல் குறித்து யாதுங் கூறாது, அடங்கியிருந்தால், அவளும், அவனொத்த பிறரும் என்னைப் புற

னுரைத்தற்கு ஏது வென்றும் பெறுது வாயடங்குவர் என்பது பேணினேன்” என்பாள், யான் தன்னடக்கவும் என்றும், “அடங்காமைக் குரிய காரணம் இன்றாகவும், அவன், உளதாகப் பொய்கினைந்து புறனுறைத்துத் திரிகின் றான்” என்பாள், தான் அடங்கலளே என்றும் கூறினாள்.

இவ்வாறு, தலைவி பரத்தை நலம்பாராட்டாது, அவள் செங்கையினைத் தலைவன்முன் இகழ்ந்து கூறும் இது, “கற்பு வழிப் பட்டவன் பரத்தை யேத்தினும், உள்ளத்தூட லுண்டென மொழிப” (பொ. 233) என்புழி, உம்மையால், ஏத்தாது இகழ்தலும் எய்துதல் கொண்டு அமைக்கப்படும்.

சிறப்பில்லாத ஆர்பல் தாமரை போல மலரும் என்றதனால், கற்புச்சிறப் பின்மையால் அடங்கிக் கிடத்தற்குரிய பரத்தை, குலமகனார் போலச் சிறப்புடையாள் எனக் கருதித் தருக்குகின்றாள் என்றவாறு. மெய்ப்பாடு: பிறர்கட் டோன்றிய சிறுமை பொருளாகப் பிறந்த மருட்கை. பயன்: ஒருமுகத்தாற் புலந்தவாறு. (அ)

69. கண்டனெ மல்லமோ மகிழ்நநின் பெண்டே
பலாடு பெருந்துறை மலரொடு வந்த
தன்புனல் வண்ட லுய்த்தென
உண்கண் சிவப்ப வழுகின் றோளே.

தலைமகன் பெதும்பைப் பருவத்தா ளோருத்தியைக் கள வில் மணந்து ஒழுகுகின்றதனை அறிந்த தலைமகள், தனக் கில்லை யென்று அவன் மறைத்துழிச் சொல்லியது.

பு. ரை:— மகிழ்ந, பலர் கூடி யாடும் நீர்த்துறைக்கண், மலரொடு பெருகிவந்த குளிர்த புனல், வண்டலாட்டுக் கெனச் செய்து வைத்த பா வை யைச் சிதைத்ததாக, தன் மையுண்ட கண்கள் சிவப்பேற அழுது நின்றவள் நின்

பெண்டேயாவன்; யாம் அவனைத் தெனியக் கண்டேமாக லின், நீ இல்லையென மறைப்பது என்னை? எ. நு,

கண்டனமல்லமோ என்புழி, அல்லம் என்ற எதிர் மறை முற்றுவினையும், எதிர்மறை ஓகாரமும் இயைந்து, உடம்பாட்டுப் பொருளின் தெளிவு விளக்கநின்றன; தெனியக் கண்டேம் என்றவாறு. ஏகாரம் முன்னையது தேற்றம்; ஈற்றது அசைநிலை. வண்டல், பண்டைக்காலத்தில் மகளிர் ஆயர்ந்த ஒருவகை விளையாட்டு. “மலரோடு வந்த தண்புனல்” எனவே, புதுப்புனல் என்பது பெற்றும்; புதுப்புனலைத் தண்பதம் என்றும் வழங்குப. உய்த்தல், தான் சுமந்து போந்த துறையும், திரையும், மலரும், பிறவும் கொணர்ந்து பரப்பிப் பரவுதல். உய்த்தென என்பது செய்தென வென்னும் வினையெச்சம். மனத்துறையாகலின் தண்புனல் உய்த்தலும் இடையறவின்றி, இழைத்த வண்டல் விரையச் சிதைதலின், “உய்த்தென” என்றார். ஆகலின், நீ என்பது முதலாயின எஞ்சுகின்றன.

தலைவன் களவிற் கூடி யொழுகும் பெண்டினைத் தலைவியறிந்து கூறியவழி, அவன் இல்லையென மறைத்தலும், தான் அவனை மறுப்பான், “யாம் அவனைப் புனலாடச் சென்ற போதில் தென்பக்கண்டோம்; அவன் நின்றாற் கொளப்பட்ட பெண்டே” என்பான், கண்டன மல்லமோ மகிழ்ந நின் பெண்டே என்றான். பன்மை, தன்வயின் உரிமை பற்றி வந்தது. பின்னர், அவன் அவற்குரிய பெண்டே எனத் தான் துணிந்தவாற்றைக் கூறுவான், அவள் தன் உண்கண் சிவப்ப அழுதனை எடுத்துரைக்கின்றான்: பலராடு பெருந்துறைக்கண், தண்புனல் வண்டல் சிதைத்தல் இயல்பாகலின், அவட்கு அழுகை, யாம் புனலாடல் கண்டு பொறுதெழுந்தது என்றற்கு, அழுது நின்றோள் என்றும், தண்புனல் எய்தாவிட னறிந்து, பிறிதொரு வண்டலமைத்துக் கோடலும், ஆண்டுநின் நகறலுமின்றி, எம்மையே

நோக்கின்றமையின், அவன் நின் பெண்டே என்பது துணியப்பட்ட தென்பாள், நின் பெண்டே என்றும் கூறினான். தண்புனல் வண்டல் சிதைத்தற்கு அத்துணை யழகை வேண்டாமையின், உண்கண் சிவப்ப அழுது என்றது பிற குழ்ப்புணர் நின்றது. தண்புனல் வண்டலைச் சிதைத்தது அவன் அழகைக்கு நிரம்பி ஏதுவாகாது என்பதுபட, வண்டல் உய்த்தேன் என்றான் என்க. “கண்டிரு மல்லமோ கொண்டுகின் கேளே, தெண்டிரை பாவை வெளவ, உண்கண் சிவப்ப அழுதுந் றேளே” (ஐங். 125) எனப் பிறுண்டும் வருதல் காண்க.

பேதை, பெதும்பை என்ற இருபருவத்து மகளிருள், பெருந்துறைக்கண், தானே வண்டலமைத்து விளையாட்டாய். தல் பேதைக்குக் கூடாமையின், பெதும்பைப்பருவத்தாள் என்பது பெறப்பட்டது.

தலைவி காமக்கிழத்தியின் நலங்கூறுவாள் போலத் தலைவன் புத்தொழுக்கத்தின் தீமையைக் காட்டிப் புலத்தலின், இஃது, “அவனறி வாற்ற வற்பு மாகவின்” (பொ. 147) என்ற சூத்திரத்துக் “காமக் கிழத்தியர் நலம்பாராட்டிய தீமையின் முடிக்கும் பொருளின்கண்” தலைவி நிகழ்த்தும் கூற்றுவகையுள் அடங்கும். இனி, ஆசிரியர் நச்சினூர்க்கினியார், இதனை, இச் சூத்திரத்துப் “பல்வேறு நிலையினும்” என்றதனால், அமைத்து, “இது காமஞ்சாலா இளமையோனைக் களவில் மணந்தமை யந்ததேன் என்றது” என்பர்.

மெய்ப்பாடு: தன்கட் டோன்றிய பொறுமை காரணமாகப் பிறந்த வெகுளி. பயன்: ஒருமுகத்தாற்புலத்தல். (க)

70. பழனப் பன்மீ னருந்த நாரை
கழலி மருதின் சென்னிச் சேக்கும்
மாதிர்ப் பொய்கை யாண ருர

தூயர் நறியர் நின் பெண்டிர்

பேள யனையமியாஞ் சேய்ப்பயந் தனமே.

பரத்தையரோடு போழுது போக்கி, நெடிது துய்த்து வந்த தலைமகனோடு தலைமகள் புலந்து சொல்லியது.

பு. ரை:— பழனங்கனிலுள்ள பலவாகிய மீன் களை யுண்ட நாரை கழனி:யிலுள்ள மருதமரத்தின் உச்சியிற் றங்கும், மிக்க நீரினையுடைய பொய்கையினையும், புதுவருவா யினையு முடைய ஊரனே, யாம் மகப்பயந்து பேயினை ஒத்தே மாக, நின்றபெண்டிர் தூய்மையும் நறுமையு முடையராகலின், அவர்பாலே செல்லுக எ. று.

பழனம், நீர்நிலை பென்பது முன்னரே கூறப்பட்டது. ஆர்ந்த* என்பது, அருந்த எனவந்தது. வீழ்ந்த மரம், விழுந்த மரம் என வழக்கினும், ஆழ்ந்துபடு விழுப்புண் எனற்பாலது “அழுந்துபடு விழுப்புண்” (நற். 97) எனச் சான்றோர் வழக்கினும் வருதல் காண்க. “அவரை யருந்த மந்தி” (ஐங். 271) என்புழியும் இதுவே கொள்க. சென்னி, உச்சி. மிக்க நீர், தனது ஆழமுடைமையாற் கருமையாய்த் தோன்றுதலின், நீர்மிகவுடைய பொய்கையை, “மாரீர்ப்

---

* ஆசிரியர் நச்சினுச்சியிர், “ஆர்ந்த” என்பதன் ஆகாரம் குறுக்கலும், உகரம் விரித்தலும் ஆகிய “இரண்டும் வருவனவற்றை நாட்டல் வலிய (தொல். சொல். 403) என்றதனும் கொள்க” என்பர். “தாதுதேர் பறவையின் அநுந்துஇறல் கொடுக்குக்கால்” (கலி. 22) என்பதன் அடிக்குறிப்பில், “நெடிலைக்குறுக்கிப் பின் னின்ற ரகரமெய்யின்மேல் உகரவுவிரேற்றல் தமிழ்மரபு” என்பர் இ. வை. அனந்தராமையர். குறுக்கும்வழிக் குறுக்கல் என்றத னால், ஆகாரத்தைக் குறைத்தபின், விரிக்கும்வழி விரித்தல் என்றத னால் உகரம் விரித்தல் மேற்கோள்மலேவாகலின், அதனை விடுத்து, ஆசிரியர் சேனாவரையர் கூறியாங்குக் குறுக்கும்வழிக் குறுக்கல் என்றதனும் கோடலே சிறப்பு என்க.

பெர்ய்கை” என்றார். “மாநீர் வேலிக் கடம்பெறிந்து (சிலப். 25:1) என அடிகளும் கூறினர். மா, கருமை. பரத்தையரின் பன்மை தோன்றப் “பெண்டிர்” எனப்பட்டது. சேய் பயந்தமகளிர், மெலிந்த மேனியும், குழிந்தகண்களும், ஒப்பினையின்றி புலறிய கதுப்பும், புலவுநாற்றமும் உடைய ராதலின், அவையெல்லா முடைய பேயினை உவமைகூறினார். மகப்பயந்து பயன்படாமையும், பிறர்நலம் துகர்த்தற் கென்றே இடையறாது ஒப்பனை செய்து கோடலும் உடையராதல் தோன்ற, “தூயர் நறியர்” என்றார்.

“மகப்பயந்தமையின், மேனிறலம் முதிர்ந்து, புனிற்றுப்புலவு நாறி, வேட்கை சிறந்து நிற்கும் எம்மினும், அப்பயப்பாடு இலராயினும், நலங்கிணரும் மேனியும், புதுமணமும் உடையர் நின் பெண்டிர்; அவர்பாலே செல்க” என்பாள், தூயர் நறியர் நின் பெண்டிர் என்றாள். எனவே, இது, “காமக்கிழத்தியர் நலம்பாடாட்டிய” பகுதியாயினும், மகப்பயந்து வயங்கும் தன்பாற் போந்து, செப்தற்குரிய கடன்களைச் செய்யும் முறைமையால் பீரியாளுகலின், அத்தனை யறிந்துவைத்தே, புலக்கின்றாளாகலின், இது “செல்லாக் காலத்துச் செல்க என விடுத்த” கூற்றாகும் குறிப்புமுடைத்து.

யாம் சேய் பயந்தேமாக, எம் மேனி மெலிவும், புலவு நாற்றமும் அறிந்து, எம்மைக் காண்டலும் குற்றமெனக் கருதிப் பரத்தையர்பால் நெடிதுதங்கினை என்பாள், பேஎய் அணையம் சேய்பயந்தனமே என்றாள். பேயினைக் காண்டலும் குற்ற மென்பது, “அருஞ்செவ்வி இன் னு முகத்தன் பெருஞ்செல்வம், பேஎய் கண்டன்ன துடைத்து” (குறள் 565) என்பதனு லறிக. இது காமக்கிழத்தியின் நலம் பாராட்டிய தலைவி, தனது தீமையினை முடித்துக் கூறும் பொருளாகும். இதனற்பயன் ஒரு முகத்தாற் புலந்தவாறு. “கற்புவுழிப் பட்டவள் பரத்தை யேத்தினும், உள்ளத் தூட லுண்டென மொழிப” (பொ. 233).

இனி நின் பெண்டிர் தூயரும் நறியரு மாயினும், எம் போற் புதல்வர்ப் பயந்து பயன்படும் கற்புச்சிறப் பிலர் என்றற்குச் “சேய்பயந்தனம்” என்றும், மகப்பேற்றால் மேனி தளர்ந்தேமாயினும், வழிபாட்டுமுறையிற் குன்றிற் றிலேம் என்றற்கு, “பேஎய்அணையம்” என்றும் கூறினாள் என்றும், பின்னிலை முனியாதது பேஎய் என்பதற்கு, “கனிபுடப் பொருத, பெரும்புண் ணுறுநர்க்குப் பேஎய் போலப் பின்னிலை முனியா நம்வயின்” (நற். 349) என்றும் கூறுவர்.

பழனப் பன்மீனை யுண்ட நாரை தங்குதற்குக் கழனி மருதின் சென்னி யாதாமானது போல, பரத்தையர் நலனை துகர்ந்த நீ, அவர்பால் நெடிதுதங்குதற்கு, யாம் சேய் பயந்தமை யாதாமாயிற்று என உடனுறையாகிய உள் ளுறையுலகம் கொள்க. மெப்ப்பாடு: வெகுளி. பயன்: புலத்தல்.

பேஎ, யணையம் யாஞ்சே பயந்தனை சென்மே என்பது பாடமாயின், யாம் பேய்களை ஒத்தேம்; நீ தழுவுதற்குரிய சிவந்த ஏற்றினைப் பெற்றனை; நீ இனிச் செல்க என்று பொருளாம். ஈண்டு, சே என்றது, புதல்வனைக் குறித்த தாயின், நின் புதல்வனும், “தந்தையர் ஒப்பர் மக்கள்” (பொ. 147) என்பதனால், தாயாகிய என்பால் அன்பின் றிங்குவன் என்றும், பரத்தையரைக் குறிக்குமாயின், அவர் பாற் செல்க என்றும் ஆம். (ஐ)

8. புனலாட்டுப்பத்து.

புனலாடுதல் பொருளாகப் பிறந்த கூற்றுக்களைக் குறித்து வரும் பாட்டுக்களின் தொகையாதல்பற்றி, இஃது இப் பெயர் பெறுவதாயிற்று.

பண்டைக்காலத்துத் தமிழ்மக்கள் வாழ்க்கையில் நிகழ்ந்த விளையாட்டுவகைகளில், புனலாட்டு என்பது ஒன்று. இது பெரும்பாலும் வேனிற்காலத்து நிகழ்வதோன்று. எனப் பருவங்களில், யானுகள் புது நீர் பெருகிப் போயிவற்றுத் திகழும் சிறப்புக்குறித்துப் புனலாட்டயர்த்தும் பண்டையார் மரபு.

குறிஞ்சி முதலிய நிலத்துமக்கள், முறையே சுனையும் ஆரூறியும், யானும், குளமும் என்ற நீர்நிலைகளில் நீர் விளையாட்டாய்வர். “அண்ணல் நெடுங்கோட் டிழிதரு தெண்ணீர், அயிந்துகில் புரையும் ஆவ்வெள் ளருவித், தவிர் வில் வேட்கையெம் தண்டா தாடிப், பளிங்குசோரி வன்ன பாங்குனை குடைவுழி” (குறிஞ்சி. 54—7) எனக் குறிஞ்சி நிலமக்கள் புனலாடியவாறு காண்க. இவ்வண்ணமே, மருத நிலமாந்தரும் யானும் பொய்கையும் புக்குப் புனலாடுவர்.

புனலாட்டின்கண், செல்வரும் வறியரும், இளையரும் முதியரும், ஆண்மக்களும் பெண்மக்களும் ஒத்த வகையாற் கூடப் புனலாட்டின்பம் துய்க்கும் என்மை யுடைய தாகலின், சான்றோர் இதனைச் சிறப்பக் கூறி யிருக்கின்றனர். செல்வச்சிறப்பு மிக்க தலைமக்கள் புனலாட்டினைப் பெரிதும் விரும்பித் தம் மனக்கினிய காதலர்கூடச் சென்று விளையாட்டின்பம் துகர்வர். இளையோர், இவ்வாறு புனலாடி இன்பம் நுகர்தலின்றித் தம் மனையின்கண் சேறிப்புண் டிருத்தல் தீது. என்றும் பண்டைத் தமிழ்ச்சான்றோர் கருதியிருந்தனர்.

“வினையா டாயமோ டோரை யாடாது, இனையோர் இல் ஷிடத் திற்செறிந் திருத்தல், அற னுமன் றே ஆக்கமும் தேபம்” (நற். 63) என்பதனால் இஃது இனிதுணரப்படும். இனி, தோடித்தலை விழுத்தண்டினார் என்னும் நல்லிசைச் சான்றோர் ஒருவர், கழிந்த தமது இளமைப்பருவத்தின் இன்பநயப்பை நினைந்து, “மறையென லறிபா மாயமி லாய மொடு, உயர்சினை மருதத் துறையுறத் தாழ்ந்த, கீர்நணிப் படிக்கோ டேறிச் சீர்மிகக், கரையவர் மருளத் திரையகம் பிதிர, நெடுநீர்க் குட்டத்துத் துடுமெனப் பாய்ந்து, குளித்து மணற் கொண்ட கல்லா இளமை” (புறம். 243) என இனின்து கூறுவது, இப் புனலாட்டு ஆடவர் பெண்டிர் என்ற இருபாலாரும் விரும்பும் இயல்பிற் றென்பதனை வற்புறுத்துகின்றது.

இப் புனலாட்டினை நயந்த தலைவன், தலைவியோடும் காமக்கிழத்தியரோடும் கூடி, தமது பதியிகந்து சென்று இவ் வினையாட்டின்பத்தினை நுகர்வன். “யாறும் குளனும் காவு மாடிப், பதியிகந்து நுகர்தலும் உரிய வென்ப” (பொ. 191) என ஆசிரியர் தோல்காப்பியனார் கூறியிருக்கின்றனர்.

இனிக் கடற்கரையைச் சார்ந்த நெய்தல்கிலத்தலை மக்கள், புனலாட்டு விருப்பம் தோன்ற்பவழிக் கடலில் நீர் வினையாட மேவுவர். இவ் வினையாட்டுக் கடலாடுதல் என்று சிறப்பிக்கப்படும். “கடலாடு மகளிர் கான விழைத்த சிறுமனை” (குறுந். 326) என்றும், “தொடலை யாய மொடு கடலுட னாடியும்” (அகம். 110) என்றும் வருவன காண்க. இதனைச் சிலப்பதிகாரம் முதலிய தமிழ்நூல்கள் இனிது விளக்குவனவாம். மேலும், பண்டைத் தமிழ் வேந்தருட் சிறந்த கரிகால்வளவன் புனலாட்டிற் பெரு வேட்கை கொண்டு, யாறும் கடலும் படிந்து புதுப்புன லாடிப் போகம் நுகர்ந்தான் என இந்நூல்களால் அறிகின் றோம். காவிரிப்பூம்பட்டினத்து நிகழ்ந்த கடலாடுகிகழ்ச்சி

யொன்றினைச் சிறப்பிக்கப் பேராந்த இளங்கோவடிகள், அது, “விண்பொரு பெரும் புகழ்க் கரிகால்வளவன், தண்பதம் கொள்ளும் தலைநாட்போல்” (சிலப் 6: 159—160) இருந்ததெனக் குறிக்கின்றார்.

இக் கடலாட்டு, மேனாடுகளிலும் பெரிதும் சிறப்பாகப் போற்றப்படுகின்றது. இக்காலத்திலும், கடற்கரை நகரங்களிலுள்ளவர்கள் இதனை விரும்புகின்றனர். இதுகுறித்து ஆராய்ச்சி செய்த அறிஞர் சில அரிய குறிப்புக்களைத் தந்திருக்கின்றனர்.

“கடலாடுவது உடல்நலங் குன்றிய இளைஞர்க்குப் பெரிதும் நன்மைதருவதாகும். ஆனால், அவர்கள், காலையில் உணவுகொண்டபின், இரண்டுமணிநேரம் கழித்துக் கடலாடல் வேண்டும்; அதுவும் குறைந்தது இரண்டு, அல்லது மூன்றுமணிநேரம் நீரில் நீந்தி விளையாட வேண்டும். உணவுண்ட இரண்டுமணி நேரத்திற்குள் எவரும் கடலாடக் கூடாது. மிக்க உழைப்பால் உடல் ஓய்ந்து இருப்பவர்க்குக் கடலாட்டுத் தீங்கு விளைவிக்கும். நீராடுவோர் தமது உடல் சூடாக இருக்கும்போதுதான் அது செய்யத் தொடங்க வேண்டும். கடலில் நீராட இறங்குங்கால், சிறிதும் தயக்க மின்றி, விரைவச் சென்று இறங்கி மூழ்குவதும், கரையேறியவழி, சிறிதும் தாழாது உடலைத் துடைத்துக் கொள்வதும் கடலாடுவோர் குறிக்கொள்ள வேண்டியன வாகும். இன்றேல், இவை உடல்நலத்துக்குப் பெருந்தீங்கினை உண்டுபண்ணும் என்று துணிந்திருக்கின்றனர். உடலில் தோய்ந்த நீர் தானே புலமுமாறு விடுவதும், நீரின் கண் நெடிதுதங்கி ஆடுவதும் ஆகா. நீராடுங்கால், ஆடுவோர் உடலில் குளிர்நுணர்ச்சி தட்டுமாயின், உடனே கரையேறிவிடுவது தக்கது.

“கடலாடுவதே பெருந்தொழிலாக உடையவர் பலர் உளர். அவர்களுட் பலர் காதுசோயால் மெலிந்து உயிரை

இழக்கின்றனர். கடலாடுவோருட் சிலர்க்குக் கடல்நீர், காதுக்குட் புகுந்து மயக்க முண்டு பண்ணுவது முண்டு. அன்னோர் முதற்கண் தமது காதுகளில் சிறிது பஞ்சியடைத்துக்கொள்வது நலம் என்பர்.

“கடலில் எவ்விடத்தில் வேண்டினும் இறங்கி நீராடுவது தீது; மிகப்பெரிய அலைகள் இல்லாமல், அகன்று விரிந்து விளங்கும் மணற்றுறைகளே தக்க இடமாகும். திற்போர் காலை வாரத்தக்க நீரோட்டமுள்ள இடங்கள் கடலாட்டிற்கு ழுற்றவை யாகா. அக் கடற்றுறைகள் சேலும், முழையும், கூரிய கற்களும், கடற்பூடுகளும் இன்றிப் பரந்து மணலேகிறைந்து கிடக்கும் இடமாதல் வேண்டும். நீராடுங்கால், ஆடுவோர் வாயைத் திறந்துகொண்டிருப்பது தீதென்பர். நீராடுமிடத்து, ஆடுவோருடைய கால் யாதேனு மொரு முழைஞ்சினுட் சிக்குமாடன், உடனே அவர் தமது வாயை மூடிக்கொண்டு நிரை உதைத்துப் பாய்தல்வேண்டும்; இன்றேல், நீர் வாயுட்புகுந்து, நீர்தும் அலருடைய நெஞ்சறுதியைக் கெடுத்துப் பெருந்திக்கை விளைவிக்கும்.

கடலாட்டு விழைந்து நீர்தப் பயில்வோர், தண்ணீரில் கரையை நோக்கிப் பவண்ணம் நின்று நீராடவேண்டும். இறங்கும்போது மார்பளவு ஆழத்திற் சென்றதும், முகத்தைக் கரைப்பக்கமாகத் திருப்பிக்கொள்வது நன்று; அதன்மேலும் ஆழத்திற் செல்லக் கருதினால், கரையை நோக்கிநின்றே, பின்னே கழுத்தளவு வரையிற் செல்ல வேண்டும். நன்றாய்ப் பயின்றவர்களே அதன்மேலும் செல்லுதற் குரியவராவர்”* என்பர்.

---

* S. D. Rayment's Lecture on Sea-bathing.
Morning Post, 17th June 1914.

இக் கூறிய புனலாட்டு இன்பக்காரணமாகிய விளையாட்டாகலின், தலைமக்கள் தலைவியருடனும் பிற காதல்மங்கையருடனும் கூடியாடுவது அவர் புலவிக்கு ஏதுவாகிறது; “கிழவோன் விளையாட் டாங்கு மற்றே” (பொ. 164) எனக் கூறப்படுவதாயிற்று. ஆகவே, தலைவன் பரத்தையருடன் யாறும், குளமும், கடலும் ஆடி இன்பநுகர்க்கி பெய்து வானாயின், அது தலைவிக்கும், ஏனைக் காமக்கிழத்தியர்க்கும் ஊடலும் புலவியும் பயக்கும் என்பதாம்.

71. சூதார் குறுந்தொடிச் சூரமை நுடக்கத்து
நின்வெங் காதலி தழீஇ நெருதை
ஆடினை மென்ப புனலே யவரே
மறைத்த லொல்லுமோ மகிழ்ந
புதைத்த லொல்லுமோ ஞாயிற்ற தோளியே

பரத்தையரோடு புனலாடினா னெனக் கேட்டுப் புலந்த தலைமகள், தலைமகன் அதனை இல்லை யென்று மறைத்துழிச் சொல்லியது.

பு.ரை:— மகிழ்ந, சூதுபோலும் மூட்டுவாயினை புடைய குறிய தொடியும், வளைவுபொருந்திய வளைவு முடைய நின்னூல் விரும்பப்பட்ட நின் காதலியைத் தழுவிக்கொண்டு, நீ, நெருநல், புனலாடினை என்று அலர்கூறுகின் றனர்; ஞாயிற்றின் ஒளியை எவற்றாலும் எத்துணையும் மறைத்தால் கூடாதவாறு போல, நீ புனலாடியதன லெழுந்த அலர், நின் மாயப் பொய்ம் மொழிகளால் சிறிதும் மறைக்கப்படாது, காண் எ.று.

சூது, சூதாடுவோர் இயக்கும் காய். தொடியின் மூட்டுவாய் அச் சூதாடுகாய் போறவின், சூதென்றது ஆகு பெயர். சூர், வளைவு; “சூர்ப்புறு கோல்வளை” (அகம். 142) என வருதல் காண்க. சூர்ப்புற்ற வளை துவண்டு

.நுடங்கியது போன்றிருப்பது குறித்து, அதனை “நுடக்கம்” என்றார். தொடி தோளிற்கும், வளை முன்கைக்கும் உரிய வாதல் பற்றி இரண்டும் கூறினார்.* குறுந்தொடி எனவே, பரத்தையின் இளமை குறித்தவாறும். வெங்காதலி என்புழி, வெம்மை வேண்டற்பொருட்டு. ஓகாரம் இரண்டும் எதிர்மறை.

தலைவன் பரத்தையைக் கூடிப் புனலாடியது கேட்டுப் புலக்கின்றாளாகவன், சூதார் குறுந்தொடிச் சூரமை நுடக்கத்து எனப் பரத்தையை நலம்பாராட்டுபவன் போலக் கூறினார். “கற்புவழிப் பட்டவன் பரத்தை யேத்தினும், உள்ளத் தூடல் உண்டென மோழிப.” தொடியும் வளையுமாகிய அணிநல மல்லது பிற கற்புநல மிலளாயினும், அவன் பால் நினக்கு உண்டாகிய அன்பு பெரிது என்பான் நின் வெங்காதலி என்றும், புனலாடிய போதேயன்றி அதற்கு முன்பும், பின்பும், முறையே அவளைத் தழீஇப் போவதும் வருவதும் செய்தீன என்பான், தழீஇ என்றும், புனலாடிய காலம் செய்த்தன்று, மிக்க அணித்தாய நேற்றைப்போது என்பது சுட்டி, நேருடை ஆடினை புனலே என்றும், நின் புனலாட்டால் எழுந்த அலர்தானும் பலர் அறியப்பட்ட தென்றற்கு, என்ப என்றும் கூறினார். “அலரிற் றோன்றும் காமத்து மிகுதி” “கிழவோன் வினையாட் டாங்கு மற்றே” (பொ. 163, 164) என ஆசிரியர் கூறுதலின், அலர் விதந்து கூறப்பட்டது. இது புறஞ்சோல் மாணுக்கிளவி. “களவும் கற்பும் அலர்வரை வின்றே” (பொ. 162) என்பதனால், தலைவி அலர் எழுச்சி கூறல் அமைவதாயிற்று.

புனலாடிய செய்தி கேட்டுப் பொறாளாகிய தலைவி, அதனலெழுந்த அலரைக் கூறினாளாக, அது கேட்ட தலைவன், அவ்வாறு இல்லை பென்பதுபடப் பலசொல்லவும்,

---

* தொடியும் வளையும் வேறுவேறு என்பது சீவகசிந்தாமணி, 468, 469 ஆம் செய்யுட்களால் விளங்குமாறு கண்டு கொள்க.

அவள், அவையாவும் அவன் தன் பரத்தைமை மறைத் தற்குக் கூறியன என்று கொண்டு, “நீ எத்துணைப் பொய்ம் மொழிகளால் அதனை மறைப்பினும், அது மறையாது யாவரும் அறிய அவர்மிகுவதாயிற்று” என்பாள், அலரே மறைத்தல் ஒல்லுமோ என்றாள். “ஊர, பொய்யால் அறி வென் நின் மாயம் அதுவே, கையகப் பட்டமையறியாய், நெருகை, மைமெழில் உண்கண் மடந்தையொடு, வையை, எர்தரு புதுப்புன லுரிதினின் நுகர்ந்து, பரத்தையாயம் கரப்பவும் ஒல்லாது, கவ்வை யாகின்றாற் பெரிதே” (அகம். 256) என்றும், இவ்வகையால் எழுந்த அலரை மறைத்தல் முடியாது என்பதை, “அரிமதர் மழைக்கண் மாஅயோ னொடு, நெருகையும் கடிப்பொழிற் றுஞ்சி யின்றும், பெருகீர் வையை யவனோ டாடிப், புலரா மார்பினை வந்து நின் றெம்வயிற், கரத்தல் கூடுமோ மற்றே .....அலரா கின்று அது பலர்வாய்ப் பட்டே” (அகம். 296) என்றும் சான்றோர் காட்டியவாறு காண்க.

விண்ணினும், மண்ணினும், தன் ஒண்கதிர் பரப்பிப் பேரொளி செப்பும் ஞாயிற்றை, ஒருகால், கார்முகிற் கூட்டம் சிறிது மறைக்க முயலினும், ஞாயிற்றொளி, மறையாது, விண்ணகத்தும், அம் முகிற் கூட்டத்தின் அடியிலுள்ள நிலப் பகுதி சிறிது ஒழிந்த பிறாண்டும், நன்கு விளங்குதல் போல, நீ மறைக்க முயலும் அலர், நின்னாற் காதலிக்கப்பட்ட நின் பரத்தை யொழியப் பிறர்பலரும் அறிய நிற்பதாயிற் றென் பாள், புதைத்தல் ஒல்லுமோ ஞாயிற்ற தோளியே என்றாள். இது பிறிதுமொழிதல். நின்செயல் சிறிதும் மறைக்கப்படாது என்பது கருத்து.

மெய்ப்பாடு : வெகுளி. பயன் : புலத்தல். (க)

72.

வயன்மல ராம்பற் கயிலமை நுடங்குதழைத் திதலை யல்குற் றுயல்வருங் கூந்தற்

குவளை யுண்க ணை எர் மெல்லியல்

மலரார் மலிர்நிறை வந்தெனப்

புனலாடு புணர் துணை யாயின னெமக்கே

தலைமகள் புலவி நீக்கித் தன்னோடு புதுப்புளல் ஆட வேண்டிய தலைமகன், களவுக்காலத்துப் புனலாட்டு நிகழ்ந்த துணை, அவன் கேட்பத் தோழிக்குச் சொல்லியது.

பு. றை. வயலில் மலர்ந்த ஆம்பலாற் றொடுக்கப்பட்ட, மூட்டுவாய் பொருந்திய, அகச்சகின்ற தழையினையும், அரி பரந்த அல்குலையும், அசைபவிடப் பெற்ற கூந்தலையும், குவளைமலர் போன்ற, மைதிட்டிய கண்களையும், அழகும் மென்மையும் பொருந்திய இயல்பினைப் முடையவன், பண்டு யாம் களவில் ஒழுக்கிய காலத்து, பல்வகைப் பூக்களைச் சுமந்து புதுநீர் வந்ததாக, அதன்கண் யாம் ஆடுதற்குரிய துணையாயினான், எ. நு.

இளையமகளிர் ஆம்பற்றழை யணிதல் மரபாகவின் ஆம்பற்றழையினை முதற்கட் கூறினான். “சிறுவெள் ளாம் பல், இளையமாகத் தழையா யினவே” (புறம். 218) எனச் சான்றோரும் கூறினர். துயல்வருதல், அசைதல். ஏள், அழகு; “நலத்தகை நல்லவர்க் கேள்” (குறள். 1305). அழகாவது, “இன்பப்பயனைத் தலைப்படுதல்” என்றனர் ஆசிரியர் பரிமேலழகர். புணர்துணை, இறந்தகாலத் தொக்க வினைத்தொகை. புணர்துணை யாயினள் என இறந்தகாலத் தாற் கூறவே, இப்புனலாட்டுக் களவுக்காலத்து நிகழ்ந்த தென்பது பெற்றும்.

தலைவி கொண்ட புலவியை நீக்கும் குறிப்பின னாக வின், அவன் பண்டு அணிந்திருந்த தழையினையும், ஏனை நலங்களையும் பாராட்டினான். தன்னோடு புதுப்புள லாட வேண்டுகின்றமையின், பண்டு நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சியை நினைப் பித்து, அவன் மனத்து நிகழும் புலவியுணர்வை மறப்பிப்

பான், மலரார் மலர்நிறை வந்தேன என்றான். இதனால் தலைவன்பால் அன்புதோக நின்றல் என்னும் மெய்ப்பாடு தோன்றிற்று. என்பால் இவள் அன்று கொண்ட அன்பு, இன்று சுருங்கிற் றன்றாகவின், இப்போழ்தும் புனலாடப் போந்து புணர்துணையாவள் என்பான், புனலாடு புணர்துணை யாயினள் எமக்கே என இறந்தகாலத்துக் குறிப்பேய் தக்க சுற்றினான்.

“யாறும் குளனும் காவு மாடிப், பதியிகந்து நுகர் தலும் உரிய என்ப” (பொ. 191) என்பதற்கு இதனைக் காட்டி, “இது தலைவி புலவிரிங்கித் தன்னொடு புனலாடல் வேண்டிப் தலைவன், முன் புனலாடியதனை அவள் கேட்பத் தோழிக் குரைத்தது” என ஆசிரியர் நச்சினர்க்கினியர் கூறுவர். மெய்ப்பாடு : இளவரல். பயன் : தலைமகன் கேட்டுப் புனலாடற்கு நேர்வானாவது.

கமலமை நுடங்குதழை பேன்றும் பாடம் உண்டு. இதனைச் கயலமை வயல்மலர் ஆம்பல் நுடங்குதழை என வியைத்து, கயல் மீன்கள் பொருந்திய வயல்களிடத்து மலர்ந்த ஆம்பல்மலர்தற் றொடுக்கப்பட்ட நுடங்குதழை என்று உரைக்க. (2)

73.

வண்ண வொண்டழை நுடங்க வாலிழை
ஒண்ணுத லரிவை பண்ணை பாய்ந்தேனக்
கண்ணறுங் குவளை நாறித்
தண்ணென் றிசினோ பெருந்துறைப்புனலே.

இதுவுமது.

பு. நா :—வெள்ளிய இழையினையும், ஒள்ளிய நுதலினையுடைய அரிவை அழகிய தழைபுடை இடையிற் கிடந்து அசைய, பண்டு, களவின்கண், பெருந்துறைப் புனலில் விளையாட் டயர்த்தற்குப் புஞ்சுதானாக, அது, தேன்

பொருத்திய நறிய குவளையின் மணம் கமழ்ந்து தண்ணி தாயிற்று; ஆகலாற்றான், இதுபோதும் அதனை விரும்புவே னாயினேன் எ. நு.

வண்ணம், அழகு; நிறமும்பாம். வாலிழை, முத்துமாலே யுமாம். புனலாடலும் விளையாட்டே யாதலின், பண்ணை யெனப்பட்டது; “கெடவரல் பண்ணை யாயிரண்டும் விளையாட்டு” (சொல். 319). என்றிசின், இறந்தகால முற்றுவினைத் திரிசொல். “அவற்றுள், இருமுஞ் சின்னும் ஏனை யிடத் தொடுந், தகுநிலை யுடைய வென்மனார் புலவர்” (சொல். 275) என்பதனால், சின், படர்க்கைக்கும் அமைவதாயிற்று. கண்ணறுங் குவளை எனக் கொண்டு, கண்போலும் நறிய குவளை என்றலுமாம்.

புனலாடிய ஞான்று, தலைவியது இழையும், துதலும் ஒளிதிகழ்ந்து பொலிவு சிறந்த காட்சி தலைவன் மனத்தைப் பற்றி நிகராத விளங்கினமையின், அதுகுறித்து அவற்றை விதந்து, வாலிழை ஒண்ணுதல் எனச் சிறப்பித்தான். தலைவி பண்ணைபாய்வேள் விரைந்தோடித் தன்னைத் தழுவி மகிழ்வுமிக்கு விளையாடிய காலத்தில், அவள் இடையிற் கூடந்து, வண்ணம் சிறக்க, அசைந்து சிறந்தமையின், தழையினை வண்ண வொண்டழை நுடங்க என உள்ளதன் உண்மை கூறித் தலைவன் இன்புற்றான். அக்காலே, புனர் குவளை தலைவியின் கண்ணை நிகர்த்தும், அப்புனலின் தட்பம் அவளது மேனித்தட்பத்தை நிகர்த்தும் முறையே காட்சி யின்பமும் ஊற்றின்பமும் பயந்தமையின், குவளை நாறிப் புனல் தண்ணென்றிசின் என்றான். அவள் பண்ணை பாயா வழிப்புனல் இன்பம்செய்யா தென்றும், எனவே, இதுபோது நிகழும் புனலாட்டிற்கும் அவள் இன்றியமையாள் என்பதைத் தோழி உட்கொள்ளுமாதும், பண்ணை பாய்ந்தெனக் குவளை கள்நாறிய தெனவும், புனல் தண்ணென்றிசின் எனவும் பாராட்டினான். மெய்ப்பாடும் பயனுமவை.

இனி, ஆசிரியர் பேராசிரியர், “இஃது உருவுவமப் போலி” என்றும், தலைவியைப் புலவி நீக்கி அவளொடு புனலாடிய தலைமகனைத் தோழி, “நீ புனலாடியஞான்று, பரத்தை பாய்ந்தாடிய புனலெல்லாம் தண்ணென்றது” எனக் கூறியவழி, தலைவன் இதனைக் கூறினான் என்று கொண்டு, “அத் தடம் போல் இவள் உறக்கலங்கித் தெளிந்து தண்ணென்றான் என்பது கருதி புணரப்பட்டது” என்றும், “அவளொடு புனல் பாய்ந்தாடிய இன்பச்சிறப்புக் கேட்டு நிலையாற்றான் என்பது கருத்து” என்றும், “தவலரும் சிறப்பின்” (பொ. 300) என்னும் சூத்திர வுரையின்கண் கூறுவர்.

வேண்டழை யென்பது பாடமாயின், வெள்ளாம்பலாற் றொடுக்கப்பட்ட தழை யென்று உரைக்க. தண்ணென் குவளை நாறி யென்ற பாடத்துக்கு, விகாரத்தால் தொகும் உம்மையை விடுத்து, தண்ணென்ற குவளை நாளியும், புனல் தண்ணிதாகாது, அரிவை பண்ணை பாய்தலால் தண்ணிதா யிற்றென உரைக்க. கண்ணுறுங் குவளை என்றும் பாட முண்டு. இதற்குக் கண்ணொடு உவமமாதற் கமையும் குவளை என்று பொருள்கோடல் சிறப்பாம். (ந)

74. விசும்பிழி தோகைச் சீர்போன் நிசினே
பசும்பொ னவிரிழை பைய நிழற்றக்
கரைசேர் மருத மேறிப்
பண்ணை பாய்வோ டண்ணுங் கதூப்பே.

இதுவுமது.

பு. ரை :—பசிய பொன்னாற் செய்யப்பட்டு விளங்கும் இழைகள் மெல்ல ஒளிவீச, கரையில் நின்ற மருதமரத்தின் மேலேறிப் பண்ணையாடிய இவளது குளிர்ந்த நதிய கூந்தல், விசும்பினின்றும் இழியும் தோகைமயிலின் சீரை ஒத்திருந்

தோகை, மயில், சீர், விரியாது குவிந்து படிந்து நீண்டு விளங்கும் கலாபம். “தோடுகொள், உருகெழு மஞ்ஞை யொலிசீர் ஏய்ப்பத், தகர மண்ணிய தண்ணறு முச்சி” (அகம். 395) என ஆசிரியர் மாழ்வுறும் மகனார் கூந்தற்கு மயிலின் சீரினையே உவமங் கூறியிருத்தல் காண்க. நீண்ட தோகை காற்றில் அசைய, ஒலிவிட் டிலங்கும் மயில் விசம்பினின்றும் இழிதல் போலப் பண்ணை பாய்ந்தவழி, தண்ணறுங் கூந்தல் காற்றில் பறக்க, பொற்கலம் ஒலிதிகழ, மருதமரத்தினின்றும் தலைவி இழிந்தது கூறலின், இது வடிவும் தொழிலும் விரவி வந்த உவமமாம். “விரவியும் வருஉ மரபின என்ப” (பொ. 277) என்பது உவமலியல். மின்னுநிமிர் தன்ன கனங்குழை யிமைப்பப், பின்னுவிடு நெறியிற் கிளைஇய கூந்தலன், வரையிழி மயிலின் ஒல்குவன னொதுங்கி, மிடையூர் பிழியக் கண்டனென்” (அகம். 158) எனப் பிற சான்றோர் இக் கருத்தினைக் குறித்தல் காண்க. போன்றிசின், இடைச்சொல் லடியாகப் பிறந்த முற்று வினைத் திரிசொல். பாய்ந்தான் என்றபலது மயங்கு மொழிக் கிளவியாய் எதிர்வின்கண் வந்தது; “இறப்பே யெதிர்வே யாயிரு காலமும், சிறப்பத் தோன்றும் மயங்கு மொழிக் கிளவி” (சொல். 247) என்ப. உயர்கினை மருதத் துச்சி யேறி நீர்திலைக்குட் குதித்து விளையாடும் மரபினைத் தொடித்தலைவிழுத்தண்டினாரும், “உயர்கினை மருதத் துறை யுறத் தாடிந்து, நீர்நணிப் படிக்கோ டேறிச் சீர்மகக், கரை யவர் மருத் திரையாகம் பிதிர, நெடுநீர்க் குட்டத்துத் துடு மெனப் பாய்ந்து” (புறம். 243) என்று கூறியுள்ளார்.

தலையையப் புலவிநீக்கிப் புனலாடக் கருதுகின்ற னாத லின், பண்டு, களவில் ஒழுகிய ஞான்று, அவன் புனலாடியதனை வியந்து கூறிப் புலவிக் கருத்தை நீக்குவான், அவன்கேட்ப, கரைசேர் மருதமேழிப் பண்ணைபாய்லோள் என்றான். எனவே, பண்ணையிற் பிறக்கும் இன்பத்துக்குக் கரைசேர் மருதம் உதவியாயது போல, களவின்கண் தான் துய்த்த இன்பத்

துக்கு அவளது விளையாட்டு உபகாரமாயிற்று என்றானும். ஆகவே, இப்பொழுதையில், தான் துயக்கக் கருதும் இன்பத் துக்கும் புனலாட்டு வேண்டியிருக்குமாறு சுட்டியவாறு காண்க. மருதமேறிப் பன்னாபாய்ந்த விடத்து, அவளது நீண்ட கூந்தல் காற்றிற் பறந்து பேரழகு திகழக் கண்ட காட்சி, தலைவன் மனத்தே நிலைபெற நின்று, நினைக்குந் தொறும் மிகக் க இன்பம் பயந்தது குறித்து, தண்ணெய்ங் கதப்பு விசும்பிழி தோகைச் சீர்டோன்றிசின் என்றான். களவுக் காலத்து அவளைக் கூடுந்தொறும், அவளுடைய கூந்தலைத் தானே கைசெய்தும், தன் மனக்கிரிய பூச்சுடியும் இன் புற்று னாக வின், அதனால் அதனைத் தண்ணெய்ங் கதப்பு என விசேடித்தும், கிரால் நீண்டது விட்டுவிட்டிமைத்தலின், அவளாணிந்த இழையின் ஒளிவிளக்கத்தைப் பசும்பொன் அவி ரிழை பையரிழற்ற எனவும் கூறினான். மெய்ப்பாடும் பயனு மவை.

களவுக்காலத்து நிகழ்த்தனை நினைப்பிக்குமுகத்தால், கற்பினுள், தலைவன், தலைவியின் அழகினைப் புகழ்வது, வேட் கை மிகுதியால் அவளது புலவரிக்குங் குறிப்பிற்றதலின் அமையுமென்க. “நிகழ்தகை மருங்கின் வேட்கை மிகுதியிற், புகழ்தகை வரைபார் கற்பினுள்ளே” (பொ. 228) என ஆதி ரியர் தோல்காப்பியனார் பிளக்கக் கூறுமாற்றாலும் இவ் வமைதி துணியப்படும். (சு)

75. பலரிவ னொவ்வாய் மசிழ்த வதனால்
அவர்தொடங் கின்ற லுடே மலர
தொன்னிலை மருதத்துப் பெருந்துறை
நின்னோ டாடின டண்புன லதுவே.

பரத்தையோடு புனலாடிவந்த தலைமகன் அதனை மறைத் துக் கூறியவழித் தோழி கூறியது.

பு. ஸா:—மகிழ்ந், மலர்களை யுடைய பழைமையான நிலைமைத் தாகிய மருதமரங்கள் செறிந்த பெருந்துறைக்கண், ஒருத்தி நின்னுடன் தண்ணிய புனலாடினாமாக, அதனை நீ எம்முன் ஏலாது மறைப்பினும், நின்னை ஆங்குக் கண்டோர் இவ்வூரிடத்துப் பலர், காண்; ஆகவே, ஊர் அலர் கூறத் தொடங்கிற்று; இனி, நீ மறைப்பதிற் பயன் இல்லை எ.று.

மகிழ்ந், பெருந்துறைக்கண், நின்னோடு தண்புனலாடினள்; நீ ஒவ்வா யாயினும் அது கண்டோர் பலர்; அதனால் ஊர் அலர்தொடங்கின்று என இயையும். ஒத்தல், இயைதல்; “வென்வேலாற் கொத்தன்று தண்பரங் குன்று” (பரி. 9 : 68-9) என்றற்போல். அதனால் என்பது சுட்டுமுதலாகிய காரணக்களவி; இஃது, ஈண்டு, கண்டோர் பலர் என்ற காரணத்தைச் சுட்டிநிற்கின்றது. தொடங்கின்று, இறந்தகாலத் தெரிநிலை முற்றுவினை. மலர என்னும் பெயரேச்சுக்குறிப்பு மருதம் என்னும் பெயர்கொண்டது. தொன்னிலை, பழைமையான நிலைமை. தொகைநூல்களில் இது பெருகிய வழக்கிற்று. “நின்னிலைத் தோன்றுநின் தோன்னிலைச் சிறப்பே” (பரி. 2 : 27), “தோன்னிலை முழு முதல் துயியப் பண்ணி” (அகம். 45) “தோன்னிலை நெகிழ்ந்த வளையன்” (குறுந். 303) எனப் பழில் வழங்குமாறு காண்க. ஏற்புடைய சொற்கள் எச்சவகையாற் பெய்துரைக்கப் பட்டன.

“நீ மருதத்துப் பெருந்துறைக்கண் நின் பரத்தைப் போடு புனலாடினை யல்லையோ” என்ற தோழி கூற்றினை, “இல்லை” எனத் தலைமகன் மறுத்து உடன்படா னாயினமையின், ஒவ்வாய் மகிழ்ந் என்றும், “நீ ஒவ்வா யாயினும், நின்னைப் புனலாட்டிற் கண்டோர் சிலர் அல்லர்” என்பாள் இவண் பலர் என்றும் தோழி கூறினாள். “தோன்னிலை மருதத்துப் பெருந்துறை” யென மருதத்தையும், துறை யினையும் சிறப்பித்தாள், பழைமையிற் நிரிதலும், கற்புப்

பெருமை யில்லாப் பரத்தையரோ டாடலும் விலக்கும் குறிப்பின ளாகலின். இவ்வாறு, தோழி தலைமகளிலும் உயர்ந்தாள் போலக் கூறுதல் வழுவாயினும், அவன் செய்கையால் தலைவிக் குளதாக்கும் உறுகளைத் தாங்குதல் அவட்கு இயல்பாகலின், அமையும் என்பர்; “உறுகண் ஒம்பல் தன்னியல் பாகலின், உரிய தாகும் தோழிகண் ணுரனே” (பொ. 239) என ஆசிரியர் அமைக்குமாறு காண்க. “ஊர, பெரிய நாணிலை மன்ற பொரியென்ப, புன்கவி முகன் றுறைப் பொலிய வொண்ணுதல்; நறுமலர்க் காண்வரும் குறும்பல் கடந்தல், மாழை நோக்கிற் காழியல் வனமுலை, எஃகுடை எழில்நலத் தொருத்தியொடு நெருநை, வைகுபுன லயர்ந்தனை யென்ப அதுவே, பொப்புறம் பொதிந்தியாங் கரப்பங் கையிகத்து, அலரா கின்றால் தானே” (அகம். 116) எனவரும் ஆசிரியர் பண்ணர் பாட்டிலும் தோழி அவர் பொருளாகத் தலைவனைக் கழிந்க் கூறுமாறு காண்க. இது தோழ்பால் தோன்றிய புறஞ்சொல் மாணிக் கிளவி. “ஒன்றித் தோன்றும் தோழி மேன” (பொ. 39) என்பதனால், இம்மெய்ப்பாடு தோழிக்கும் கொள்ளப்படுவ தாயிற்று. ஏனை மெய்ப்பாடு: வெகுளி, பயன்: வாயின்மறுத்தல். (௫)

76. பஞ்சாய்க் கூந்தற் பசுமலர்ச் சுணங்கின்
தண்புன லாடித்தன் னலமேம் பட்டனள்
ஒண்டொடி மடவர னின்னோ (௬)
அந்தா மகளிர்க்குத் தேய்வமும் போன்றே.

இதுவுமது.

பு.ரை:—தண்டான் கோரை போலும் கூந்தலும், பசிய மலர்போலும் சுணங்கும், ஒள்ளிய தொடியுமுடைய மடவரலாவாள், நின்னுடன் தண்ணிய புனலாடி, வானவர் மகளிரும் வணங்குதற் குரிய தேய்வம் போன்று, தன் நலம் மேம்படலானாள்; ஆகலின், நீ அதனை மறைத்துக் கூறுவ தென்னை? எ.று.

பஞ்சாய், தண்டன்கோரை. இதனை நாராய்க் கிழித் துக் கண்ணியும் மாலையும் தொடுத்தலும் மரபு; “பஞ்சாய்க் கோரை பல்லிற் கலுட்டிப், புணர்நார்ப் பெய்த புனைவின் கண்ணி, ஈருடையிருந்தலை பாரச் சூடி” (பெரும்பா: 217-9) எனச் சான்றோர் கூறியவாறு காண்க. நீண்ட கூந்தலுடை யானை, இக்காலத்தும் “கோரைபோல் நீண்ட தலைமயி ருடையாள்” என்று மக்கள் வழங்குவது முண்டு. பசுமலர் என் புழிப் பசுமை புதுமை மேற்று. மடவரல், மடப்பமுடைய பெண். “மடவர லினுனை” (ஐங். 328) எனப் பிறுண்டும் வருமாறு காண்க. உம்மையை அந்தரமகளிரு மென மாறுக.

“குலமகளிர் தம் கற்புடைமையினால் அந்தரமகளிரும் வணங்கும் பத்தினிதெய்வமாய் நலம்மேம்பட்டுப் பலரும் அறியத்தக்க விளக்கமெய்துவர்; மற்று, தின் மடவரல், தின்னோடு தண்புனலாடிய சிறப்பினால், பலரும் அறிய நிற்ப தொரு விளக்கமெய்தினள்” என்பாள், அந்தரமகளிர்க்குத் தெய்வமும் போன்று என்றாள். “நாணி நின்னோர் நிலைகண்டு யானும், பேணினை எல்லனோ, மகிழ்ந, வானத் தணங்கருங் கடவுளன்னோர் நின் மகன்றா யாதல் புனரவதாங் கெனவே” (ஆகம். 16) எனப் பிற சான்றோர் செய்யுளினும், தலைவியால், பரத்தை அந்தரமகளிரோடு உலமிக்கப்பட்டிருத்தல் காண்க. “பல மகளிரைக் கூடி நலமுண்டு கழிக்கும் தின் மனத்தைப் பிணித்துப் பிரியாது சென்று தின்னுடன் புனலாடின ளாக வின், அவள் ஏனைப் பலரினும் நலம்மேம்பட்டா னென்பது துணியப்பட்ட” தென்பாள், தண்புன லாடித் தன் நலம்மேம் பட்டனள் என்றாள். வண்டோ ரணைய தின்னைப் பிணித் தவின் நலமிகுதியும், பரத்தையர் பலரும் கண்டு தம் மாட் டாமை நினைந்து இவ்வரல் எய்துமாறு நின்றவின், விளக்க மிகுதியும் உடையளாயினள் என்றவாரும். “கிழுவோள் பிறன்குணம் இவையெனக் கூறிக், கிழுவோன் குறிப்பினை யுணர்தற்கு முரியள்” (பொ. 234) என்பதனுள், “பரத்தை யென்னுது பிறள் என்றதனால்,.....தோழி கூறுங்கால்

தலைவியரைக் கூறப்பெறாள் என்பதூஉம், பரத்தைபரைக் கூறின், அவர்க்கு முதுக்குறைமை கூறக் கூறுவள் என்பதூஉம் கொள்க” எனக் கூறி, இதுபோல வரும் தோழி கூற்று அமைக்கப்படும். மெப்பாடு: பெருமிதம். பயன்: ஒருமுகத்தால் வாயில்மறுத்தவாறு.

நலம் மேம்பட்டன ஹெண்டோடி என்றும், பைஞ்சாய்க் கூந்தல் என்றும் பாடமுண்டு. மேம்பட்டன என்ற பாடம் பொருட்சிறப்பின்று. பைஞ்சாய், பசிய கோரை; “பழனப் பைஞ்சாய் கொழுதி” (அகம். 226) என வருதல் காண்க. (சு)

77. அம்ம வாழியோ மகிழ்ந்தநின் மொழிவல்
பேரு ரலரெழு நீரலைக் கலங்கி
நின்னொடு தண்புன லாடுதும்
எம்மொடு சென்மோ செல்லனின் மனையே

முன்னொரு ஞான்று தலைவியோடு புனலாடினா னெனக் கேட்டு, “இவனுடன் இனி ஆடேன்” என உட்கொண்ட பரத்தை, “புதுப்புனல் ஆடப் போது,” என்ற தலைமகற்குச் சொல்லியது.

பு. ரை:—மகிழ்ந், நினக்கு ஒன்று கூறுவேன், கேட்பா யாக: நீ நின் மனைக்குச் செல்லாது, எம்மொடு கூடிப் போதருவா யாயின், யாம் இப் பெரிய ஆர் அலர்கூற, நீர் உலேத்தலாற் கலங்கி மகிழ்ச்சி மிகுமாறு தண்ணிய புனலாடு வேம் எ. று.

அம்ம, கேட்பித்தந் பொருட்டாய் இடைச்சொல். மொழிவல் என்ற ஒருமை பரத்தைத்தலை மேற்று. ஆடுதும், எம்மொடு என நின்ற பன்மை, அத் தலைவியையும், அவளது ஆயத்தையும் உட்படுத்துகின்றது. அலைக்கலங்கி என்பது தொகைநூல்களில் மிகப்பயின்ற வழக்கிற்குரிய

சொற்றொடர். “பெயலலைக் கலங்கிய மலைப்பூங் கோதை,” “பனியிலைக் கலங்கிய நெஞ்சம்” (அகம், 142, 183) எனவும், “வெஞ்சின் வேந்தன் பகையலைக் கலங்கி,” “நோயலைக் கலங்கிய மதனழி பொழிது” (நற். 153, 94) எனவும் வருமாறு காண்க. “நீரலைக் கலைஇய விரிதழ்த் தொடையல்,” “நீரலைக் கலைஇய கண்ணி” “நீரலைக் கலைஇய கூழை” (நற். 339, 357, 398) என வேறுபாட்பாட்டினும் வழங்குதலு முண்டு. சென்மோ, செல்லல் என்பன எச்சப்பொருளவாய், செல்லின், செல்லாது என நின்றன.

முன்பு தலைவியோடு புனலாடினா னெனக் கேட்டு, “இவனுடன் இனி ஆடேன்” என உட்கொண்டு புலந்திருந்த பரத்தையை அப்புலவி நீக்கித் தன்னோடு புனலாட வேண்டிய தலைமகற்கு உடன்படுவாள், நின்னோடு தண்புன லாடுதும் என்றும், அதுகுறித்து அவன் தன்மனைக்கு ஏகாது தம் மொடு பேராந்து நீராடவேண்டு மென்பாள், எம்மொடு சென்மோ செல்லல் நின் மனையே என்றும் கூறினாள். தனக்குரிய மனைக்கு ஏகாதவாறு தலைவனைத் தனக்கத்தல் அரிய செயலாதலின், அதனை மொழிவாள் முதற்கண் நின்மொழிவல் என முகம்புகுந்தாள். தான் ஆடற்கு விரும்பும் புனலாட்டு மறைந்த நிகழ்ச்சி யாகாது, பலரும் அறிய நிகழ்வதொன்றாக வேண்டும் என்றும், ஆட்டும் நெடிதுஆடிக் கண்சிவப்புறக் களிக்கவேண்டும் என்றும் குறிப்பாள், பேரூர் அலரேழ் எனவும், நீரலைக் கலங்கி எனவும் மொழிந்தாள். இதனால் பயன், தலைவி கேட்டுப் பொறுது புலந்த உள்ளத்தளாவது. “செல்லல் நின்மனையே” என்றதனால் பரத்தைபால் பொறுமைக் குறிப்பு மெய்ப்பட்டது.

இது, “புல்லுதல் மயக்கும் புலவிக் கண்ணும்” (பொ. 151) என்ற சூத்திரத்து, “எண்ணிய பண்ணை யென்றிவற் றொடு பிறவும்” என்புழி, பண்ணை பொருளாக நிகழும் கூற்று வகை யாகும். மெய்ப்பாடு: பெருமீதம். பயன்: ஒருமுகத் தாற் புலந்தவாறு

78. கதிரிலை நெடுவேற் கடுமான் கிள்ளி
 மதில்கொல் யானையிற் கதழ்புநெறி வந்த
 சிறையழி புதுப்புன லாடுகம்
 எம்மொடு கொண்டோவெந் தோள்புரை புணையே
 இதவுமது.

பு. ரை:— மகிழ்ந, நின் மனைக்கட் சென்று நின் மனைவி
 யொடு கூடிப் புனலாடுவதை விடுத்து, எம்மொடு கூடிப்
 போந்து, எம் தோளை நிகர்க்கும் புணையைப் பற்றிப் புன
 லாடுவை யாயின், யாம் ஒள்வீசம் இலையினையுடைய நெடிய
 வேலும், விரைந்த செலவையுடைய சூதிரையு முடைய
 கிள்ளியினது பகைவர்களின் மதிலை யழிக்கும் யானைபோல,
 தன்னெறியே விரைந்து வந்த, சிறையை யழிக்கும் புதுப்
 புனலில் நின்னோடு ஆடுவேம், காண் எ. நு.

கிள்ளி, சோழவேந்தர்க் குரிய பெயர்களுள் ஒன்று.
 மதில்கொல் யானை யெனவே, பகைவர்மதில் என்பது
 பெறப்பட்டது; “துதிமுக மழுங்க மண்டி யொன்றா,
 கடிமதில் பாபுதின் களிறடங் கலவே” (புறம். 31) என்
 பதனாலு மறிக. கதழ்பு, விரைவுப் பொருட்டாய உரிச்
 சொல்லின் அடியாகப் பிறந்த வினையெச்சம்; “கதழ்வுந்
 துனைவும் விரைவின் பொருள்” (சொல். 315) என
 ஆசிரியர் கூறினார். மதில்கொல் யானையிற் சிறையழி புதுப்
 புனல், நெறிவந்த புதுப்புனல் என இயக்க. நெறிவருதலா
 வது, கரைகடந்து சென்று தீங்கு செய்யாது, வேண்டுமிடங்
 களிற் சென்று பாய்ந்து வருவது; “வேண்டுவழி நடந்து
 தாங்குதடை பொருது.....புதுநாற்றஞ் செய்கின்றே
 செம்பூம் புனல்” (பரி. 7. 19—22) எனவரும் பரிபாடல்
 காண்க. இனி, நெறிவந்த சிறையழி புதுப்புனல் என்
 பதற்கு, நெறிபிடை அகப்பட்ட பொருள்களைக் கொணர்ந்
 தெற்றிச் சிறையை யழிக்கும் புதுப்புனல் எனினுமாம்.
 “மைபடு சிலம்பிற் கறியொடும் சார்தொடும், நெய்குடை

தயிரின் நுரையொடும் பிறவொடும், எவ்வயி னுனும் மீதுமீ தழிபும்” (பரி. 16) எனச் சான்றோர் கூறுப. சிறை, அணை. ஆடுகம் என்புழி, அம்பிது ககரவொற்றுப் பெற்று முடிந்தது. புணை, வேழத்தாற் செய்த தெப்பம்; “வேழ வெண்புணை,” “கொழுங்கால் வேழத்துப் புணை” (அகம். 6. 186) என வருதல் காண்க.

தலைமகன் பண்டு, தலைவியுடன் புனலாடினா னென்பது கேட்டுப் பொறுது புலக்கின்ற ளாகலின், அது தோன்ற எம்மோடு கொண்டோ என்றும், தலைமகனோ டாடிய புணை அவளுடைய தோள்போறலின், அதனை விடுத்துத் தன் றோள்போலும் பிறிதொரு புணை கொள்க என்பான், எம் தோள் புரை புணை என்றும் கூறினான். இவ்வாறு, பொறு மையால், “இனி, இவனுடன் புனலாடேன்” எனப் பரத்தை, தன்னுட் கொண்டிருந்த குறிப்பு நன்கு வெளிப் பட, புதுப்புனலாடுகம் என்றான். “எம்மோடு கொண்டோ எம்தோள் புரை புணையே” என்பது மெய்ப்பாட்டியலுள் ஆகாதென விலக்கிய நிம்பிரி யாயினும், பரத்தையின் காதற் கருத்தைச் சிறப்பித்தலின் அமைபுமென்க; “சினனே பேதமை நிம்பிரி நல்குர, வணைநால் வகையும் சிறப்போடு வருமே” (பொ. 245) என ஆசிரியர் விதிக்குமாறறிக. இது சிறுபான்மை பரத்தைக்கும் எய்தப்பெறும்; அவளும் கலைவனோடு ஊடியும் உணர்ந்தும் உரைத்தற்குரியளாகலின். பிறுண்டும் இதுபோல்வன அறிந்து கூறிக்கொள்க.

பகைவர் தமக்கு அரணாக அமைத்த மதிலைக் கிள்ளி யின் யானை அழித்தாற்போல, உயிர்களின் நலப்பேற்றுக்கு அரணாக அமைந்த சிறையினைப் புதுப்புனல் அழிக்கும் என்ற தனால், எங்கள் இன்பப்பேற்றுக்கு அரணாக அமைந்த நின் கூட்டத்தை நீ தலைவியுடன் ஆடும் புனலாட்டழிக்கும் என்றோம். ஆகவே, இஃது உவமையும் பொருளுமாய் நின்று கருப்பொருட்டுக்குச் சிறப்புக் கொடுத்தலின், துணையுணர்வகையின் ஏனையுவம மெனத் தள்ளப்படா தாயிற்று; “உள்ளுறை

புலமம் ஏனை புலமமெனத், தள்ளர் தாகும் திணையுனர்
வகையே” (பொ. 46) என ஆசிரியர் கூறுப. “கிழவோற்
காயின் உரனெடு கிளக்கும், ஏனோர்க் கெல்லாம் இடம்வரை
வின்றே” (பொ. 302) என்பவாகலின், பரத்தைபால் இஃது
அமைவதாயிற்று.

இனி, ஆசிரியர் நச்சினர்க்கினியர், “இது, காடக்கிழத்தி/
நின் மனைவியோடன்றி எம்மொடு புண்கொள்ளின் யாம்
ஆடுதாம் என்று புனலாட்டற் கிணைந்தாள்போல மறுத்தது”
என்பர். மெய்ப்பாடும் பபனு மவை.

கதிமான் என்றும் கதவுநெரி தந்த என்றும் வரும்
பாடங்கட்கு முறையே செல்வினையுடைய குதிரை யென்
றும், மதிர்கதவை நெருக்கிக் கொண்டு செல்லும் என்றும்
உரைத்துக் கொள்க. (உ)

79. புதுப்புன லாடி யமர்த்த கண்ணன்
யார்மக விவளெனப் பற்றிய மகிழ்த
யார்மக ளாடினு மறியாய்
நீயார் மகனையெம் பற்றி யோயே.

தனனெடு கூடாது தனித்தப் புனலாடுகின்றான் எனக்
கேட்டுத் தலைநின் றெழுக்கப்பாநின்ற பரத்தை; தானும்
தனியே டோய்ப் புனலாடினாக, அவளை ஊடல் தீர்த்தற்
பொருட்டாகத் தலைமகன் சென்று, தான் அறியான் போல,
நகையாடிக் கூறிக்கைப்பற்றியவழி, அவள் தோழி சொல்லியது.

பு. ரை:—புதுப்புனலாடிச் சிவந்த கண்ணை யுடைய
ளாகிய இவன் யாவர் மகள் எனக் கூறிக் கைப்பற்றிய மகிழ்த,
இவன் யாவர் மகளாயினும் நீ அறியாய்; அறியாமையினும்,
எம்மைக் கைப்பற்றின நீ யாவர்மகனே? கூறுக எ. டு.

அமர்த்தல்; சுண்டுச் சிவத்தல்; நீரில் நெடிதாடிவழிக்
கண் சிவக்கு; “நீரீ டாடற் கண்ணும் சிவக்கும்” (குறுந்.

354) என்ப. . கூறி என்பது சொல்லெச்சம். ஆயினும் என்பது, இவள் நின்னால் நன்கு அறியப்பட்டவள் என்பது எய்துவித்தது. தோழி எம்பற்றிப்போய் என்றது, “தாயத்தி னடையா வீயச் செல்லா, வினைவயிற் றங்கா வீற்றுக் கொளப் படா, எம்மென வருடங் கிழமைத் தோற்றம், அல்லா வாயி னும் புல்லுவ வுளவே” (பொ. 221) என்பதனு லமையும்.

தான் அவளோடு கூடிப் புனலாடாது தனித்தாடினாக, அதுகேட்டுப் பொறுது, தனித்தாடி, அவன் தலைப்பெயரு மளவும் அப்புனவிலேயே நெடிதிருந்தா ளாகலின், புதுப் புனலாடி யமர்த்த கண்ணள் என்றும், அவள் பார்வை தானும் அவள் மனத்துகிழ்த்த புலவிக்குறிப்பை இனிது புலப்படுத்தி, அயன்மை தோன்ற நின்றமையின், யார்மகள் இவள் என்றும் கூறி, அப்புலவி தீருமாறு கைப்பற்றினா னாயிற்று.

மெய்யே அறியானாயின், “யார்மகள் இவள்?” என வின விக்கொண்டே, அவளைக் கைட்டற்று னாகலின், ஈண்டை வினா, அறிந்துவைத்தும் அறியான்போல வினவியதாம். ஆகவே, இதனுற் பயன் பரத்தை புலவிதீர்வாளாவது. மற்று, அஃது அங்ஙனமாகாது மிகுதல் கண்டு, அது தீருமாறு கைப்பற்றினா னென்பது தோன்றத் தோழி, பற்றிய மகிழ்ச்சி என்றாள். தலைகின்றொழுமும் பரத்தையை அறியான்போலத் தலைவன் “யார்மகள் இவள்?” என்றதனால், “இவள் நின் பெண்டே” எனினும், இதுபோது இன்னன் என எடுத்துக் கூறினும் நீ அறியாய், என்பான் யார்மக ளாயினும் அறியாய் என்றும், மற்று, அறியார் போல வினவுவதும், அறிந்தார் போலக் கைப்பற்றுதலும் செய்யும் நீ/தனித்துப் புனலாடி யதனால், நின்னை நன்கு அறியகில்லேமாய் அறிய விரும்பு கின்றோ” மென்பான், நீ யார் மகனை எம் பற்றியோயே என்றும் கூறினாள். மெய்ப்பாடு வெகுளி. பயன் வாயில் மறுத்தல். (கூ).

80. புலக்குவே மல்லேம் பொய்யா துரைமோ
நலத்தகு மகளிர்க்குத் தோட்டுணை யாகித்
தலைப்பெயற் செம்புன லாடித்
தவநனி சிவந்தன மகிழ்நதின் கண்ணே.

தன்னை யோழியப் புதுப்புனலாடித் தாழ்த்து வந்த தலை
மகனோடு தலைமகள் புலந்து சொல்லியது.

பு.ரை:—மகிழ்ந, நற்குணங்களால் தகுதியுடையராய்
மகளிர் தோட்டுணையாகி, முதற்பெயலாகிய மழையா லுண்
டான சிவந்த புதுப்புனலாடி நின் கண்கள் மிகச் சிவந்தன;
அத்து உண்மைபன்றோ? ~~கூசு~~ அதுபற்றி யாம் புலப்பே
மல்லேம்; ஆகவே; பொய்யாது உரைப்பாயாக எ.று.

நலத்தகு மகளிர் என்று பரத்தையரை. புனலாடு
மகளிர் புணைபோலப்பற்றி யாடுதற்குரிய துணைமை நல்குதல்
நோக்கி, அவன் கூட்டத்தைத் தோட்டுணை என்றார். வேனிற்
பருவத்துப் பெய்யும் மழை ஆண்டின் முதன்மழை யாதலின்
தலைப்பெயல் எனப்பட்டது. அதனாற் பெருகிவரும் புனல்
தெளிவின்றிக் கல்கி வருதல்பற்றி, “செம்புனல்” என்றார்.
தவநனி என்னும் உரிச் சொற்கள், “பலசொல் ஒருபொருட்
குரிமை தோன்றலும்” (சொல். 297) என்பதனால், மிகுதிப்
பொருட் குரிமைபெற்று, “ஒருபொருள் இருசொற் பிரிவில
வையார்” (சொல். 460) என்பதனா லமைந்தன.

தன்கண் சிவந்திருத்தல் தலைமகள் புலத்தற்கு ஏதுவா
மென்று கருதித் தலைவன் தாழ்த்து வந்தா னாயினும், அதனை
யுணர்ந்த அவன், அவன் மறைப்பா னென வுட்கொண்டு,
புலக்குவே மல்லேம் பொய்யா துரைமோ என்றும், அப்புல
வாமை தோன்ற. பரத்தையைப் பாராட்டி, நலத்தகை மக
ளிர்க்கு என்றும், அவனோடு புனலாடியதனைத் தான் அறிந்
தன்மையத்தத் தோட்டுணையாகி என்றும், அப்புனல்தானும்

ஆடற்கு மிக்க இனிது என்பது புலப்பட, தலைப்பெயற் செம்
 புனல் என்றும், “இவற்றை நீ மறைக்கினும் நின் கண்கள்
 மறையாவாய்ச் சிவந்து தோன்றி, யான் அறியக் காட்டி
 விட்டன” என்றற்குத் தவநனி சிவந்தன மகிழ்நநின்
 கண்ணே என்றும் கூறினாள்.

மெய்ப்பாடு : வெகுளி. பயன் : புலத்தல். (10)

9. புலவி விராய பத்து.

இதன்கண் வரும் பாட்டுக்கள் பத்தும், தலைவியும், தோழியும், பரத்தை யும் புலந்துகூறுவனவும், வாயின் மறுத்துக் கூறுவனவும், பிறவுமாய் விரவிவருதலின், இஃது இப் பெயரினைப் பெறுவதாயிற்று.

81: குருகுடைத் துண்ட வெள்ளகட் டியாமை
அரிப்பறை வினைஞ ரல்குமிசைக் கூட்டும்
மலரணி வாயிற் பொய்கை யூரநீ
என்னை நயந்தனெ னென்ற தின்
மனையோள் கேட்கின் வருந்தவள் பேரிதே.

தன்னைக் கொடுமைகூறினாள் தலைமகள் என்பது கேட்ட பரத்தை, தலைமகன் வந்து தன்மேல் அன்புடைமை கூறினாள், அவட்குப் பாங்காயினார் கேட்பச் சொல்லியது.

ப. ரை:—தந்தைத் துண்ட யாழைச்சினை வினைஞர் உணவிற்சூட்டு மூர எனவே, நாங்கள் துதர்ந்துகூறித்த மூரடை நுகர்வான் என்று தலைமகளைப் பழித்தவாறும்.

பு. ரை:—குருகுகள் உடைத்து உண்டு கழித்த, வெள்ளிய வயிற்றினைபுடைய யாமைபிறைச்சியினை, அரிப்பறையை முழக்குகையுடைய உழவர் தமது மிக்கவுணவோடு கூட்டியுண்ணும், மலரால் அழகுற்ற துறையினைபுடைய ஊரனே, நீ என்னை விரும்பினேன் என்று கூறுகின்றனை; மற்று, இதனை நின் மனைவி கேட்பின் பொறுது மிகவும் வருந்து வள், காண் எ.று.

அகநு, வயிற்று. அரிப்பறை, அரித்த ஓசையினைபுடைய பறை. நெல்லரியும் உழவர், விளைந்த நெல்லை அறுக்கப்

புகுமுன், அவ் வயலிற் கூடமைத்து வாழும் உயிரினங்கள் ஏதமின்றி நீங்குவது குறித்து, இப் பறையோசை யெழுப்பு வர்; “கழிசுற்றிய விளைகழனி, அரிப்பறையாற் புள்ளோப் புந்து” (புறம். 396) என மாங்குடிகிழாரும், “வெண்ணெல் அரிநர் தண்ணுமை வெரீஇப் பழனப் பல்புள் இரிய” (நற். 350) எனப் பரணரும் கூறுமாறு காண்க. அல்குமிசை, மிக்கவுணவு; “அரிவிவர் புற்றத் தல்கிரை நசைஇ” (அகம். 257) என வருமாற்றால் உணர்க. இனி “சிலநாளேக்கு இட்டு வைத் துண்ணும் உணவு” என்பர் புறநானூற்றுரைகாரர்.* பிற வுயிர்கள் உண்டு கழித்த மிச்சிலை மக்கள் உண்ணும் முறை, “ஒய்பசிச் செந்நாய் உயங்குமரை தொலைச்சி, ஆர்ந் தன வொழிந்த மிச்சில் சேய்நாட், டருஞ்சரம் செல்வோர்க்கு வல்சி யாகும்” (நற். 43) என வருதலாலும் தெளியப்படும். பொய்கைக்குத் துறை, வாயில்போறவின், “வாயில்” என்றார். என்றி, நகர மூர்ந்த முன்னிலை நிகழ்கால முற்றுவினை.

தலைமகள் தன்னைப் புறனுரைத்தாள் என்பது கேட்டுப் புலந்த பரத்தை, அப் புலவி நீருமாறு, தலைவன், தான் அவளை இன்றியமையாமை கூறினாக, அதனை மேற்கொண்ட அப் பரத்தை, என்னை நயந்தனென் என்றி என அவன் கூறிய தனையே கொண்டமைத்துக் கூறினாள். தலைவன் இவ்வாறு கூறியதனால் பெருமகிழ்வு கொண்டவள், தலைவி கேட்டுப் பொறுது வருந்தவேண்டு மென்ற கருத்தினால், நின் மனை யோள் கேட்கின் வருத்துவள் பெரிதே என்றாள். “கொடுமை யொழுக்கம் கோடல் வேண்டி, அடிமேல் வீழ்ந்த கிழவனை நெருங்கிக், காதல் எங்கையர் காணின் நன்று” எனத் தலை வன் பரத்தைமை கூறித் தலைவி புலந்தாளாக, அது தன்னைப் புறனுரைத்ததாகக் கொண்டு பரத்தை அத் தலைவியை இகழ் வதாகிய குறிப்புத் தோன்ற வருதலின், இது, “புல்லுதல் மயக்கும் புலவிக் கண்ணும்” (பொ. 151) என்ற

* “சிலையுணக் கிழித்த முழவுமருள் பெரும்பழம், சிலைகெழு குதவர்க் கல்துமிசை வாகும்” — (புறம். 236) உரை காண்க.

சூத்திரத்து, “இல்லோர் செய்வினை இகழ்ச்சிக்கண்” நிகழும் கூற்றுவகையாகும்.

குருகு உடைத்துண்டு கழித்த யாமைமிச்சிலை வினைஞர் தம் உணவிற் கூட்டி யுண்பர் என்றதனால், நாங்கள் நுகர்ந்து கழித்த நின்மார்பினை நுகர்வாள் நின்மனையோள் என உள் ளுறுத் துரைத்தவாறு. மெய்ப்பாடு : பெருமிதம், பயன் : தலைவியை இகழ்தல்.

இனி, வினைஞர் நல்குமிசை என்ற பாடம், பிறர்க்கு நல்கி யுண்ணும் உணவு எ.று. பாத்துண் வாழ்க்கை எல்லா மக்கட்கும் பொதுவாகவின் இவ்வாறு கூறினாராம். ஆகவே, நின் மார்பு தனக்கேயன்றி எமக்கும் உரித்தாதலை யற்பாது புலக்கின்றாள் என்றவாறாயிற்று.

82. வெகுண்டன னென்ப பாணநின் தலைமகள்
மகிழ்நன் மார்பி னவிழிணர் நறுந்தார்த்
தாதுண் பறவை வந்தெம்
போதார் கூந்த லீருந்தன வெனவே.

மனைவியிற் புருந்த பாணந்தத் தலைமகள் கேட்குமாற் றால் தலைமகள் சொல்லியது.

ப. ரை:—“இதுவும் பொறுதவள் நீ என்று வருதல் பொறுன், கடிதிற்செல்” என்பதாம்.

பு. ரை:—பாண, மகிழ்நனது மார்பின்கண் உள்ள முடிக்கவிழ்ந்த பூங்கொத்துக்களால் தொடுக்கப்பட்ட நறிய மார்பிற் றேனை யுண்ட வண்டினம் போந்து, எமது மலரணி கூந்தலில் தங்கின வேன்று அவுட்குப் பாங்காயினார் கூறக் கேட்டலும், நின் தலைவியாகிய பரத்தை வெகுண்டனள் என்று பலரும் கூறுகின்றனர்; இதுவும் பொறுதாள், நீ ஈண்டு வருத ஸ்மினும் பொறுது வெகுளுவ ளாகவின, கடிதிற் செல்க எ.று.

மலரரும்பு பிணித்தது போறலின், விரிந்தவழி, அதனைப் பிணியவிழ்ந்த வாய்பாட்டால், “அவிழினார்” என்றார்; “பைங்காற் கொன்றை மென்பிணி யவிழ” (அகம். 4) எனச் சான்றோர் வழங்குமாறு காண்க. தாதுண் பறவை, வண்டினம்; “தாதுண் பறவை பேதுற லஞ்சி” (அகம். 4) என்ப. ஏனைப் புள்ளினங்களிலும் தேன் உண்பன உளவாயினும், தாதுண்பறவை யென்பது வண்டினத்தையே குறிப்பது, பன்மைபற்றிய வழக்கு என அறிக. தேன் தேடியுண்ணும் புள்ளினைத் தேன்சிட்டு (Sun bird) என வழங்குப. பரத்தையால், தலை யில்லின்கண் நிகழ்ந்தது உணர்ந்து கூறுவோர் அவட்குப் பாங்காயினாரே யாகலின், அது வருவித்துரைக்கப்பட்டது; “சான்றோன் எனக் கேட்ட தாய்” (குறள். 69) என்பதற்கு ஆசிரியர் பரிமேலழகர் கூறிய உரை காண்க. நின் தலைமகள் என்றது பரத்தையை இழித்தற் குறிப்பிற்றாய் உயர்ச்சொற்களாகி. இதுவும் பொருதான் என்பது முதலாயின எஞ்சிநின்றன.

மகிழ்செய்யும் தேனையுண்ணும் வண்டின மாகலின், தலைவன் தாரிலுள்ள தேனை யுண்டதனோ டமையாது, எம் கூந்தற் போதுகளிலுள்ள தேனை விரும்பி வந்திருந்தன என்பார், தாதுண்பறவை என்றும், எம் போதார் கூந்தல் என்றும் கூறினார். தலைமகன் தாரினை அவிழினார் நறுந்தார் என்றும், தன் கூந்தலை, போதார் கூந்தல் என்றும் விசேடித்ததனால், தலைவன் தாரிற் பூக்கள் மலர்ந்து தேன்கமழ இருந்தமையும், தன் கூந்தலிற் பூக்கள் மலரும் பருவத்தவர்ப் இருந்தமையும் சுட்டினார். இதனாற் பயன், வேட்கையிழுதியால், இவ் வேற்றுமை காண்மாட்டாத வண்டின் செய்கையைப் பொருளாகக் கொண்டு வெகுளுதல் நன்றன் றெனப் பரத்தையைப் பழித்தவாறு; “தாதுண் வேட்கையிற் போது தெரிந் தூதா வண்டு” (நற். 25) எனச் சான்றோர் வண்டின் இயல் கூறியவாறு அறிக.

தலைவன் தாரினது மலர்த்தேனை யுண்ட வண்டு, தலைவி கூந்தலி லுண்ணிந்த போதுகள் மலரும் செவ்வி நோக்கி யிருந்தன எனத் தனக்குப் பாங்காமினார் சொல்லக் கேட்ட பரத்தை, தன்பால் இன்பம் நுகர்ந்த தலைவன் தன் மனையகம் புக்குத் தலைவி புலவி நீங்கும் செவ்வி நோக்கி யிருந்தானென உட்கொண்டு வெகுண்டாளாக, அதனை யுணர்ந்த தலைவி, பொறுது, அவளைப் பழித்தும், பானை மறுத்தும், நிகழ்ந்த வாறு கூறி வெகுண்டனள் என்றும், அதனைப் பலரும் கூறுப என்றற்கு என்ப என்றும் எடுத்து மொழிந்தார். மெய்ப்பாடு : வெகுளி, பயன் : வாயின் மறுத்தல்.

இஃது, “அவனறி வாற்ற உயி மாகனின்” (பொ. 147) என்ற சூத்திரத்து, “வாயிலின் ஊழம் வகை” என்பதனுள் அடங்கும். (௩)

83. மணத்தனை யருளா யாயினும் பைபயத்
தணத்தனை யாகி யுய்ம்மோ நும்மூர்
ஒண்டொடி முன்கை யாயமுந்
தண்டுறை யூரன் பெண்டெனப் படற்கே.

வரைந்த அணுமைக்கண்ணே தலைமகற்குப் புறத்தொழக்கம் உண்டாகியவழி, அதனை யறிந்த தலைவி அவனோடு புலந்து சொல்லியது.

பு. ரை :—ஊர, எம்மை மணந்துகொண்ட நீ, எமக்கு நின்னுடைய அருளை நெடிது செய்பாத்தொழியினும், நுமது ஊரிலுள்ள, ஒள்ளிய தொடியணிந்த முன்கையினை யுடைய பரத்தையார்குமாம்; முற்றும், “தண்டுறை யூரன் பெண்டு” எனக் கூறப்படுமாறு மெல்லெல்ல நீங்கி ஒழுகுவாயாக எ.று.

அருளுதல், தலையளித்தல். பைப பைப என்ற அடுக்குப் பைபய என மருஉவாயிற்று; மெல்லெல்ல என்பது பொருள்; “படரும் பைபயப் பெயரும்” (குறுந். 215)

என்ப. உய்தல், ஈண்டு ஒழுக்குதன்மேற்று. தண்டுறையூரன் பெண்டு, தண்ணிய துறையினையுடைய ஊரற்குரிய காமக் கிழத்தியர்; இது கூற்றவன் இன்மையின் யாப்புறத் தோன்றிய கொண்டுசூற்று. எனப்படற்கு என்பது, “உருபேற்று நின்ற தொழிற்பெயரோடு ஒப்புமை யுடையதாயினும், உருபும் பெயரும் ஒன்றாகாது, பகுப்பப் பிளவுப்பட்டிசையாகாது ஒன்றுபட்டிசைத்தலால்” (சொல். 40 உரை) . அதனின் வேறுகிய செயற்கென்னும் வினையெச்சமாய், தணந்தனையாகி என்பதனோடு முடிந்தது.

வரைந்த அணிமைக்கண்ணே தலைவன்பால் புறத் தொழுக்கம் உண்டாய்விட்டமையின், தலைவி மணந்தனையருளாய் என்றும், அருளாயாயினும், நீ நெடிது பிரிந்துறையின், காட்சியின்பழ மின்றி, வருத்தம் மிக்கு உறையது எனக்கு இன்னு தாகவின், மெல்லமெல்லப் பிரிந்துறையதை வேண்டுகின்றே னென்பான், பையயத் தணந்தனையாகியும்மோ என்றும் கூறினாள்; “துணிதீர் கூட்டமோடு துன்னு ராயினும், இனிதே காணுநர்க் காண்புழி வாழ்தல்” (நற். 216) எனப் பிறுண்டும் சான்றோர் கூறுமாற்றால் அறிக. தன்வயின் உரிமையும், அவன்வயிற் பரத்தைமையும் சுட்டி நும்பூர் என்றாள். மணந்தவரைப் பிரிவின்றிக் கூடியிருந்து மகிழாது, நாளும் பலப்பல மகனிரைக் கூடுவது, அட்பலரும் நின்பெண்டிர் எனப்படுவது ஒன்றையே கருதிப்பதென்பது, நின் னெழுக்கத்தால் விளங்கிற் றென்பான், தண்டுறையூரன் பெண்டெனப்படற்கு என்றானாம். ஆயமும் என்ற எச்ச வும்மை, என்னை நின் பெண்டெனப்படுமாறு மணந்ததே யன்றி, “ஒண்டொடி முன்கை” யாயத்தையும் அவ்வண்ணமே செய்து தீர்நூலுகின்றாய் என்பது எய்துவித்தது. ஆயத்தை ஒண்டொடி முன்கை யாயம் என விசேடித்ததனால், அவர்கள் பெண்ணியல்பொன்றையே யுடைய ராவ ரன்றி, எம்போல் நன்றிசான்ற கற்புடையராதல் இவர் என்றவாரும்.

இஃது “அவனறி வரற்ற வறியு மாகலின்” (பொ. 147) என்ற சூத்திரத்து, “செல்லாக் காலைச் செல்கென” விடுத்தற்கண் தலைவி நிகழ்த்தும் கூற்றுவுகையாகும். மெய்ப்பாடு: வெகுளி. பயன்: புலத்தல்.

பைய என்ற பாடம், பைபய என்ற பாடத்தாற் பிறக்கும் பொருள்நலம் தாராமை யுணர்ந்துகொள்க. (ங)

செவியிற் கேட்பினும் சொல்லிற்றது வெகுள்
[வேள்
கண்ணிற் காணி னென்னு குவள்கொல்
நறுவீ யைம்பான் மகளி ராடுந்
தைஇத் தண்கயம் போலப்
பலர்படிந் துண்ணுநின் பரத்தை மார்பே.

பரத்தையர் மனைக்கண் தங்கிப் புணர்ச்சிக் குறியோடு வாயில்வேண்டி வந்த தலைமகற்குத் தோழி சொல்லியது.

பு. ரை:—மகிழ்ந், நறிய பூக்களணிந்த கூந்தலையுடைய மகளிர் படிந்தாடும் தைஇத் தண்கயம் போலப் பலர் முயங்கி நுகரும் நின்மார்பினைச் சிறப்பித்துப் பிறர் கூறத் தன் செவியிற் கேட்பினும், சொல்லரிய் சினங்கொள்ளும் இவள், பரத்தை செய்த குறியோடு தோன்றும் அதனைத் தன் கண்களாலே காண்பாளாயின், என்னுவாளோ? அறியேன் எ.று.

சொல்லிற்றது வெகுளலாவது, சொல்லாடற் கியலாச் சினம் மிகுதல்; சொல்லாடுதற்கு நாவெழாத அத்துனை அளவிறந்த சினம் கொள்ளுதல். ஐம்பால், கூந்தல்; ஐவகை ஒப்பனைவிசேட முடைமைபற்றி, இது பெயராயிற்று. அவை, முடி, கொண்டை, குழல், பனிச்சை, சுருள் எனவரும். “நெய் யிடை நீவி மணியொளி விட்டன்ன, வைகை பாராட்டி னாய் மற்றெங் கூந்தற், செப்வனை பாராட் டினையோ வைய”

(கலி. 22) என்றும், “ஐம்பால் வருத்த கூந்தல்” (நற். 160) என்றும் வருவன காண்க. தைஇத் தண்கயம், தைத்திங்களில் மகவிராடும் தண்ணிய குளம்; தெளிந்த நீர் தண்ணிதாகலின் தெளிவும் கொள்க. கார்சாலத்துப் பெருமழையால் நீர் பெருகிக் கலக்கமுற்ற கயம், தைத்திங்களில் தெளிந்து தண்ணி தாதலால், தெண்ணீர்க்கய மென்னுது, “தைஇத் தண்கயம்” என்றார். “தைஇத் திங்கட் டண்கயம் போலக், கொளக்குறைபடாக் கூழுடை வியனகர்” (புறம். 70) எனப் பிறரும் கூறுதல் காண்க, பரத்தை மார்பு, பரத்தை செய்த குறி கிடந்து விளங்கும் மார்பு. மார்பு செவியிற் கேட்டினும் வெகுள்வோர், கண்ணிற் காணின் என்னுருவன்கொல் என இயையும்.

மகவிராடும் தண்கயம், அவரளிந்த கோதையும், குங்கு மச்சாந்தும், செய்யும் விரவித் தோன்றுதல்போல, நின் மார்பும் பரத்தையின் முயக்கத்தால் சாடிய சாந்தும், வாடிய கோதையும் உடைத்தாய்த் தோன்றுகின்ற தென்பார், நின் பரத்தை மார்பே என்றார்; “குவவுமுலை சாடிய சாந்தினை, வாடிய கோதையை” (நற். 350) என வருதல் காண்க. இளையரும் முதியரும் எனப் பலரும் ஆடும் கயம்போல, நின்னைக் கூடும் பரத்தையரும் அவ்வகைப்பட்ட பலர் என்றற்கு, தண்கயம் லோலப் பலர் படிந்துண்ணும் மார்பு என்றார்; “வண்கயம் போலும்நின் மார்பு” (நினைமா. 150—142) என்று பிற சான்றோரும் கூறினர். தைத்திங்களில் இள மகவிரர் நீராடி நோற்பது மரபாகலின், தைஇத் தண்கயம் எனச் சிறப்பித்தாள்; “இழையணி யாயமொடு தகுநாண் தடைஇத் தைஇத் தண்கயம் படியும் பெருந்தோட் குறு மகன்” (நற். 80) எனவும், “தாயருகா நின்னு தவத்தைநீ ராடுதல்” (பரி. 11: 91) எனவும், “தையில்லீ ராடிய தவம்” (கலி. 59) எனவும் வருமாறு காண்க.

நின் மார்பின் சிறப்பினைப் பிறர் புகழ்ந்துகூறக் கேட்ட துணையானே, பொழுது, கழிசினங் கொண்டு சொல்லாட

வியலாது தம்பித்து நிற்பவள், சாடிய சார்தாம் வாடிய கோதையும் கொண்டு தோன்றும் நின் மார்பினைக் காணின், உயிர்வாழார் என்பார், என்னுருவள்கோல் எனத் தோழி கூறினாள். செவியில், கண்ணில் என நின்ற விதப்புமொழி கள், முறையே, கேட்டல், காண்டல் முதலிய செயல்வகைகளில் அவனெய்தும் மனவேறுபாட்டின் கடுமை புணர்ந்தி நின்றன. மெய்ப்பாடு: வெஞ்ஞி. பயன்: வாயில்மறுத்தல். (சு)

85. வெண்ணுதற் கம்பு ளரிக்குறற் பேடை
தண்ணறும் பழனத்துக் கிளையோ டாலும்
மறுவில் யாணர் மலிகே ழூரநீ
சிறுவர் னினைய செய்தி
நகாரோ பெருமநிற் கண்டிசி னோரே.

தலைமகன் பரத்தையர்மேல் காதல்கூர்ந்து நெடித்துச் செல்வழி மனையகம் புதுந்தானாகத் தலைவி கூறியது.

ப. ரை:— கம்புப்பேடை சேவலெரழியக் கிளையுடனே ஆலு ஓர என்றது, கிளையுடனே வாழ்கின்ற எடக்கு நின்னின் நீங்கிய மெலிவு உளதாகக் கூறுகின்றோமல்லேம், நின் துலத் தொழக்கத்துக்குத் தகாது எனக் கழறியதாம். “தாய்போற் கழறித் தழிஇக் கோடல், ஆயுனைக் கிழத்திக்கு முரித்தென மொழிப” (பொ. 173) என்றதாஉம் இத் திறனோக்கி எனக் கொள்க, என்பது.

பு. ரை:— வெள்ளிய தலையினையுடைய கம்புட்கோழி யின் அரித்த குரலையுடைய பேடை, குளிரந்த நறுவிய பழ னங்களிலுள்ள ஏனைப் புள்ளினங்களோடு ஆலும் குற்றமில் லாத புதுவருவாய் மிக்க ஊரனே, நீ சிறுவர்களைப்போலப் பின்னிருந்து வருந்தத்தருவனவாய் இவற்றைச் செய்கின்ற

யாகவின், பெரும, நினைக்க கண்டோர் இச் செயல்பற்றி நகுதலைச் செய்யாரோ? கூறுக எ.று.

கம்புட்கோழியின் தலை வெண்மையாகவின், “வெண்ணுதற் கம்புள்” என்றார்; வெண்டலைக் கம்புள் என்றும் பாடமுண்டு. அரிக்குரல், அரித்த ஓசையினைபுடைய குரல்; இஃது “அரிக்குரல்” (பரி. 17:19) என்றும், “அரிந்த குரல்” என வுரையும் கூறப்படுவதுண்டு. மறுவில் யரணர், குற்றமில்லாத புதுவருவாய்; குற்றமாவது, நாடோறும் மக்களுக்குப் புதுமையிடத்து விழைவும், அதுபற்றிய முயற்சியும் பெருகிவருதலின், அப் பெருக்கத்திற்கேற்ப வருவாய் குறைவற வாராமை. சிறுவரின் என்புழி ஐந்தாவது ஒப்புப் பொருட்டு. இனைய, பின்னிருந்து எண்ணி யிரங்கத்தக்க இச் செயல்; “எற்றென் றிரங்குவ செய்யற்க” (குறள். 655) எனப் பெரியோர் தெருட்டுப. இவற்றைச் செய்தவழி, எல்லாரும் இகழ்தல்பற்றி, இவை விலக்கப்படுவவாயின். கண்டிசி னோர், வினைமுதன்மே லின்ற வினையாலினையும்பெயர்.

சிறுவர், தம் செய்கைகளால் மேல் விளைவது வினையாது செய்தல்போல, நீயும், நின் பெருமைக்குரிய அறமும், பொருளும், பிற தகவுடைமையும் முன்னர் நோக்கிப் பின்னர்ச் செய்வதை விடுத்து, பின்னிருந்து வருந்தத்தக்க பரத்தைமை மேற்கொண்டு, யாம் தமிழ்த்து வருந்த விடுகின்றனை என்பாள், சிறுவரின் இனைய செய்தி என்றாள். “விழையாவுள்ளம் விழையு மாயினும், என்றும், கேட்டவை தோட்டியாக மீட்டாங்கு, அறனும் பொருளும் வழாமை நாடித், தற்றக வுடைமை நோக்கி மற்றதன், பின்னா கும்மே முன்னியது முடித்தல், அனைய பெரியோர் ஒழுக்கம்” (அகம். 286) என இவ்வாசிரியரே தோழி கூற்றில் வைத்துத் தெரிக்கிருத்தல் காண்க. “சிறியரின்” என்றானது சிறுவரின் என்றாள், தாய்போற் கழறித் தமிழிக் கோடற்குரிய தகுதிபற்றி. உள் ளுறையால், தலைவி, தான் தனித்திருந்து வருந்தும் செய்தியைக் குறித்தமையின், இனைய எனச் சுட்டியொழிந்தாள்.

தலைவன். பரத்தைமை, பின், அவன்தானே நினைந்து வருந்து தற்கும் இடமாத லுடைய தென்பது, “கிழவோன் இறந்தது நினைஇ யாங்கட், கலங்கலு முரிபன்” (பொ. 172) என ஆசிரியர் கூறுமாற்றால் விளங்குகின்றது.

கண்டோர் நன்குமதித்தற் குரிய பெருமைப்பண்பும் பெருஞ்செயலு முடையாய் என்பாள், பெரும என்றும், எனவே, பெருமைக்கு மாறான இவ்வொழுக்கம் அலரும் எள்ளற்பாடும் பயந்து, கண்டோர் நகுமாறு செய்கின்றது என்பாள், நகாரோ பெரும நிற் கண்டிசினோர் என்றும். கூறினாள். சிறுவர் செயல் இளமைபற்றியும், இச் செயல் எள்ளல் பற்றியும் நகைக்கப்படுதலின், நகாரோ என எதிர்மறை வாய் பாட்டாற் கூறினாள்.

இவ்வாறு, தலைவன்பால் தோன்றிய செயல்பற்றிக் கழறிச் கூறினாறாயினும், தலைவி, அவனது கூட்டம்பற்றிப் பிறந்த வேட்கைமிகுதியால், மயங்கிக் கூறுதலின், அமைவ தாயிற்று; “தாய்போற் கழறித் தழீஇக் கோடல், ஆய்மனைக் கிழத்திக்கு முரித்தென மொழிப, கவ்வொடு மயங்கிய காலையான” (பொ. 173) என ஆசிரியர் கூறியவாறு. கான்க. “சிறுவரின் இனைய செய்தி” என்றது அழிவில் கூட்டத் தவன் பிரிவாற்றாமை; “நகாரோ பெருமகற் கண்டிசினோர்” என்றது புறஞ்சோல் மாணாக் கிளவி. ஏனை மெய்ப்பாடு : பெருமிதம். பயன் : வாயில்நேர்தல்.

மறியில் யாணர் மலிகே ழுரநின் சிறுவரின் இனைய செய்தி என்றும் பாடமுண்டு. தடுத்தற் கியலாத புதுவரு வாயினையுடைய ஊரனே, நின் சிறுவரைப் போல இனைய செய்தி என்பது பொருளாம். என் சிறுவனை நோக்கி, “எம் போலக் கையாறுடையவர் இல்லல்லாற் செல்லல்” எனச் சிறைத்தவழியும், அவன், அதனைக் கைநீவிச், “குன்ற விதுவரைக் கோண்மா இவர்தாங்குக் தத்தை வியன்மாற் பிற” பாய்ந்து என்பால் நில்லா தொழுகியதுபோல, நீயும்,

புறத்தொழுகுதல் வேண்டா வெனச் சூள் முதலியவற்றாற்
சிறைப்பினும், சிறைப்படாது ஒழுக்குகின்றனை என்று தலைவி
கூறியவாறும். செய்தியை என்றபாடம் செய்திகளை யுடைய
யாய் என்றவாறு. (௫)

86. வெண்டலைக் குருகின் மென்பறை விளிக்துரல்
நீள்வய நண்ணி யிமிழு மூர
எம்மிவ ணக்குத லரிது
நும்மனை மடந்தையோடு தலைப்பெய் தீமே.

“புதல்வன் கூறிய மாற்றம் தலைமகட்குப் பாங்காயினார்
கூறக் கேட்டான்” என்பது அறிந்த புரத்தை, அதற்குப் புலந்து
தலைமகற்குச் சொல்லியது.

ப. ரை:—தூதின் பார்ப்பு அழைந்துங் தூரல் வயல்நண்ணி
யிமிழும் ஊர என்றது, நின் புதல்வன் கூறிவிடுத்தல் நீ கேட்ட
படை *சேரியெல்லாம் அறிந்தது, நின்னான் மறைத்தல் அரி
தென்பதாம். பார்ப்பினம் மெல்லிதாகப் பறத்தல்பற்றி மென்
பறையென்று ஆகுபெயராற் கூறியதெனக் கொள்க.

பு. ரை:—வெள்ளிய தலையினை யுடைய குருகினத்தின்
பார்ப்புக்க (குஞ்சு) ளது அழைப்புக்குரல் நீண்ட வயல்
படை யடைந் தொலிக்கும் ஊரனே, இனி, நீ எம்மை அரு
ளுதல் முடியாதாகையால், நின் மனையை யடைந்து, அங்கு,
நின் மனையாட்டியுடன் கூடி யின்புறுக எ. று.

அவ்வந் நிலத்துமக்கள் தமக்குரிய இடமும் பொருளும் உடைய
யராய் வாழ்ந்த விடம் ஊர் எனவும், அவர் ஆதரவுபெற்று வாழ்வேவர்
அவ்வூரைச் சேர உடைந்த விடம் சேரி எனவும் வரும் பொருண்மை
காணமாட்டாதார், “சேரி என்பது வடசோல்” எனத் திரியக்
கொள்வார்.

வெண்டலைக் குருகு, கம்புட்கோழியுமாம். பறைய, கிறகு. “வெண்பறை நாரை” (குறுங். 166) என வருதல் காண்க. ஈண்டு, இஃது, அடையடுத்த ஆகுபெயராய்ப் பார்ப்பினத்தின் மேலதாய்ற்று. இவண், பரத்தைமனை. தன் ஆயத்தை யுளப்படுத்தி எம் என்றும், தலைவியையும், புதல்வனையும் உளப்படுத்தி நும் என்றும் உரைத்தாள். மடந்தை, மகப்பேற்றுக்குரிய பருவத்தை யுடைய பெண். தலைப்பெய்தல், ஒருசொல்; தலைக்கூடல், தலைப்பிரிதல் என்றும் பொல.

தலைவன் இனித் தன் மனையகம் போந்து தன்னை அருளுவது ஆஃது எனப் பரத்தை மொழிந்ததற் குறிப்பது உள் ஒரு துறைத்தமையின், வானா நல்குதல் அரிது என்பது கூறப்பட்டது. புதல்வனைக் கண்டவழி, அவன் மெய்கிண்டி, உடற்கின்பமும், சொற்கேட்டுச் செவிக்கின்பமும், தளர்நடை கண்டு சட்கின்பமும் இடையறாது பெறுதலின், தன்னை பயந்து வருதல் கூடாதேன்பாள், பரத்தை, எம் இவண் நல்குதல் ஆஃது என்றாள். நல்குதல் எனவே, தான் அவனை யின்றியமையாமை பெறவைத்தானாம். மனைக்குரியனாய் தலைமகள், புதல்வனைப் பயந்து டொலிகின்றாள் என்பதுபட நும்மனை மடந்தையோடு என்றும், மனையடைந்தவழி, பெறுதற்குரிய புதல்வற்பேற்றால் தன்னையும் சின் குடிபையும் விளக்கமுறுத்தும் தலைவியைப் புதல்வன் தாய் எனப் பல்லி மகிழ்க என்பாள், தலைப்பெய்தீமை என்றும் கூறினாள். இதனாற் பரத்தைபால் பொறுமை தோன்றிற்று. மடந்தை யென்றது, புதல்வற்பேற்றால் துணை யுடையாள் என ஓராற்றால் தலைவியை இகழ்ந்தவாறுதாம்.

குருகின் மெண்பறை செய்த விரிக்குரல் சின்வயல் நண்ணி இமிழ்கின்ற தெனவே, நின் புதல்வன் சொல்லி விட்ட மாற்றம் இச் சேரியிலுள்ளார் யாவரும் அறிடப்பட்டதென்றானாம்; ஆகவே, அப் புதல்வனை யுள்ளி, நீ, சின் வள மனை செல்லுதல் ஒருதலை என்பதாம். வயல் நண்ணி இமிழ்

கின்ற தென்றதனால், அதனை இல்லை யென மறைத்ததும் கூடாது என்றவாறும். மெய்ப்பாடு : வெகுளி... பயன் : வாயில்மறுத்தல்.

இது, “புல்லுதன் பயக்கும்” (பொ. 151) என்ற சூத் திரத்து, “இல்லோர் செய்வினை யிகழ்ச்சிக்கண்ணும்” என் புழி நிகழும் பரத்தையர் கூற்றுவகையுள் அடங்கும். இல் லோர் என்ற பன்மையால், வன்புறை வாயிலாகிய புதல்வனும் தலைவியும் கொண்டு, புதல்வன் கூற்றைத் தன் புலவிக்கு ஏது வாக்கியும், மடந்தையெனத் தலைவியை இகழ்ந்தும் கூறினமை கொள்க.

எம்மிவண் நல்குத லறிதும் என்றும் பாடமுண்டு. மகன் விடு மாற்றம் கேட்டொழுகும் நினக்கு அவன்பாலும், அவன் தாய்பாலும் அன்பு செல்வதன்றி, எம்பால் செல்லாமை இனிது விளங்குகின்ற தென்பதுபட அறிதும் என்றாள் என்க. எனவே, “நல்குதல் அறிதும்” என்பது குறிப்புமொழி. (க)

87. பகன்றைக் கண்ணிப் பல்லான் கோவலர்
கரும்பு குணிலா மாங்கனி யுதிர்க்கும்
யாண ஞாநின் மனையோள்
யாரையும் புலக்கு மெம்மைமற் றேவனோ.

தலைமகள் தன்னைப் புறங்கூறினாள் எனக் கேட்ட காதற் பரத்தை அவட்குப் பாங்காயினார் கேட்பத் தலைமகனோடு புலந்து சொல்லியது.

ப. ரை:—கதம்பு துணிலா மாங்கனி யுதிர்க்கும் ஐர என் றது, மாங்கள் பழித்தே மென்று அவட்து இனியசொற் கூறி, அவள் எங்கோப் பழித்துக் கூறுஞ் சொற்களை நினக்கு இவ்வ வாகப் பெறுவாய் எ. று.

பு:ரை:—பகன்றைப் பூவாற் றெடுக்கப்பட்ட கண்ணி யைச் சூடிய, பலஆனிரைகளையுடைய ஆயர்கள், கரும்பைக் குறுந்தடியாகக் கொண்டு மாவின்கனிகளை யுதிர்க்கும் புது வருவாயினையுடைய வூரனே, நின் மனைவி யாவரையும் புலந் துகூறும் இயல்பினளாகலின், எம்மைப் புலத்தற்கு என்னை?

ப க ன் றை, சிவதைப்பூண்டு. கிலுகிலுப்பைச்செடியன்று என ஆசிரியர் நச்சினூர்க்கினியரும் (குறிஞ்சி: 88), பெருங்கையால் என ஆசிரியர் அடியார்க்கு நல்லாரும் (சிலப். 13: 157) கூறுவர். இது நீண்ட இலையும், வெண்மையான பூவும் உடையது. இதன் பூவும் வடிவில் வள்ளம் போன்றிருத்தலின், இப்பூவிற்கு வெள்ளிய பாண்டிலை உவமங்கூறுப. இப் பூவிற்கு மணம் கிடையாது. இது மருத நிலத்திற் சூரியது. “வெள்ளிதழ்ப் பகன்மதி யுருவிற்பகன்றை மாமலர்” (ஐங். 456); “பாண்டி லொப்பிற்பகன்றை மலரும், கடும்பனி யற்சிரம்” (நற்: 86); “பகன்றை வான்மலர் பணிநிறைந் ததுபோல், பால்பெய் வள்ளம் சால்லை பற்றி” (அகம். 219); “பேரிலைப் பகன்றைப் பொதியலிழ் வான்பூ, இன்கடுங்கள்ளின் மணமில் கமழும்” (குறுந். 330) என்பன முதலாகச் சான்றோர் கூறுமாறு கண்டுகொள்க. குணில், குறுந்தடி; “கன்று குணிலாக் கனியுருத்த மாயவன்” (சிலப். 17. பாட்டு 1) என்புழிப் போல. இஃது அகத்துறைப் பாட்டாகலின், இதன்கண் முல்லைநிலத்துக் சூரிய கோவலர் செய்தி கூறப்பட்டது; “அவ்வம் மக்களும் விலங்கு மன்றிப், பிறவவண் வரினும் திறவதின் நாடித், தத்த மியலின் மரபொடு முடியின், அத் திறந் தானே துறையெனப் படுமே” (பொ. 521) எனவரும் தொல்காப்பியத்திற்கு ஆசிரியர் பேராசிரியர் கூறும் உரை காண்க.

புலத்தலின்றி, மங்கலவகையால் தலைவி எதிரேற்றுக் கோடற்குரிய “பின்முறை யாக்கிய பெரும்பொருள் வதுவை” (பொ. 172) மகனிரையும், அவள் புலக்கும் பான்

மையள் என்பாள், “நின் மனையோள் யாரையும் புலக்கும்” என்றாள். எனவே, அவன் எம்மைப் புலத்தல் சொல்லாமலே விளங்கும் என்றற்குப் பரத்தை எம்மைமற்றேவனோ என்றாள்.

கரும்பின் துண்டத்தைக் குறுந்தடியாகக் கொண்டு கோவலர் மாவின் தீங்கனியை யுதிர்ப்பர் என்றது, யாம் கூறும் சொற்பகுதிகளைத் தலைவியைப் பழித்துக் கூறியனவாக அவட்குக் கூறி, அவளது புலவிதீர்த்துக் கூட்டம் பெற்று மகிழ்வாய் என்றவாறும். புலவி தீர்க்குமிடத்து, தலைவிக்குத் தலைமகன், இன்சொற் கூறலும், அவன் பரத்தையைப் பழித்துக் கூறுவனவற்றை ஏற்று, அப் புலவி தீர்த்தருவன செய்தலும் உண்மையின், “யாங்கள் பழித்தே மென்று, அவட்கு இனிய சொற்களைக் கூறி, அவன் எங்களைப் பழித்துக் கூறும் சொற்களை நினக்கு இனியவாகப் பெறுவாய்” எனப் பழையவுரை கூறுவதாயிற்று. மெய்ப்பாடும் பயனு மவை.

இது “புல்லுதல்மயக்கும்” என்றும் சூத்திரத்து (பொ. 151) “இல்லோர் செய்வனை யிகழ்ச்சிக்கண்” பரத்தை நிகழ்த்தும் கூற்றுவகையாகும். (எ)

88. வண்டுறை நயவரும் வளமலர்ப்போய்கைத்
தண்டுறை யூரனை யேவ்வை யேவ்வயின்
வருதல் வேண்டுது மென்ப (து)
ஒல்லேம் போல்யா மதுவேண் டுதுமே.

தலைமகனை நயப்பித்துக்கொள்கையில் வீரப்பில்லா தாள்போல அவ்வாறு கோடலையே விரும்புவாள், அது தனக்கு முடியாதெனத் தலைமகள் புறனுரைத்தா ளெனக் கேட்ட பரத்தை, அவட்குப் பாங்காயினார்க்குச் சொல்லியது.

ப. ரை :—இவ்வாறு என்னைக் கூறுகை தவிர்ாளாயின், அதனை முடியச் செய்துவிடுகின்றேன் என்பதாம். வள்ளிய

துறைகளின்கண்ணே, எல்லாநும் கொள்ளும்வண்ணம், நயந்து பூக்கின்ற மலர்களைப்புகைய பொய்கையோன் என்றது, மகளி ரெல்லார்க்கும் பொதுப்பட்டிருப்பான் எ.று.

பு.ரை :—வண்டுகள் உறையும், யாவரும் விரும்புகின்ற, வளவிய மலர்ப் பொய்கையின் தண்ணிய துறையினையுடைய லுரனை யாம் எம்மிடமே வருதலை வேண்டுகின்றேம் என்று எவ்வை சொல்லுவதனைப் புறத்தே விரும்பாதேம் போலக் காட்டி அகத்தே அதனை விரும்பியுயொழுக்குகின்றேம் எ.று.

வண்டுகள், வண்டினம்; சங்குமாம். வண்டுறை வள மலர்ப் பொய்கை, நயவளம் வளமலர்ப் பொய்கை என இயையும். வண்டுறை என்பதற்கு வள்ளிய துறை யெனவும், நயவளம் வளமலர் என்பதற்கு எல்லாரும் கொள்ளும் வண்ணம் நயந்து பூக்கின்ற வளவிய மலர் என்றும் உள் ளுறுத்த கருத்துக் கேற்பப் பழையவுரைகாரர் கூறுகின்றனர். எவ்வை, எம் தங்கை; தும் தங்கை, துவ்வை யெனவும், தம் தங்கை, தவ்வை யெனவும் வருதல்போல; “தும்மினும் சிறந்தது நுவ்வை யாகுமென், றன்னை கூறினள்” (நற். 172) எனவும், “நின் தவ்வைய ராவோர் தாரையும் வீரையும்” (மணி. 10:51-2) எனவும் சான்றோர் வழங்குமாறு காண்க. “எவ்வைக் கெவன்பெரி தூர்க்கும்” (ஐங். 89) என்பதற்கும் இதுவே கூறிக்கொள்க. “ஒல்லேம்போல்” என்றது உள் ளும் புறமும் ஒவ்வாமைடனாகின்றது; “மெல்லிய வினிய கூறலின் யானஃ, தொல்லென் போல வுரையாடுவலே” (நற். 134) எனப் பிற சான்றோரும் இப்பொருண்மை தோன்ற உரைக்குமாறாக. பிரிநிலை யேகாரத் திகாரத் தால் தொக்கது. பிறவெல்லாம் எச்சவகையாற் பெய்துரைக் கப்பட்டன.

தலைவன் தன்பாலே வருதல் வேண்டுமெனப் பரத்தை மிக வேண்டி நின்றாளாயினும், தலைவி கூற்றினை உடன

படாதாள்போல ஒழுகுவதற் குரிய ஏதுவினை உள்ளுறைக் கண் கூறிவிட்டமையின், எவ்வை எம்வயின் வருதல் வேண்டு தும் என்பது ஒல்லேம் என வாளாது மொழிந்தாள். கருத்து வகையால் உடன்பாடுண்மையின் தலைவியை எவ்வை யென் றும், அவ்வுடன்பாடமையும் பிறர்க்குத் தோற்றுவித்தற்கே யென்பது எய்த, ஒல்லேம்போல் என்றும் கூறினா ளாயிற்று.

தலைவி கூற்றைத் தான் உடன்படாதாள்போல ஒழுகுத லாவது, தலைவன் யாவர்மாட்டும் புணர்வுபிரிவுகளால் இன் பமும் இந்ம்பையும் கிகழ்த்துதலின், தலைவி எம்மைப் புலத் தல் கூடாது; அவள் கொழுநனே அவட்கு வருத்த மெய்து விக்கின்றாள் என்றாற்போல்வன கூறுதல். “வா ன ம் வேண்டா வறனில் வாழ்க்கை” (186) என்னும் அகப்பாட் டினுள், “ஊரனே, டெழுந்த கௌவையோ பெரிதே, நட்பே, கொழுங்கோல் வேழத்துப் புனைதுணையாகப் புன லாடு கேண்மை யனைத்தே” எனவும், “அவனே,..... தண்ணாறுஞ் சாந்தங் கமழும் தோள்மணர், தின்னும் பிறள் வயி னானே” எனவும், இவற்றை யறியாது “மனையோள், எம்மொடு புலக்கும் என்ப” எனவும், “உரிதினின், யாந்தன் பகையே மல்லேம், சேர்ந்தோர் திருதுதல் பசுப்ப நீங்கும், கொழுநனே சாலுந்தன் னுடனுறை பகையே” எனவும் பரத்தை, தலைவனது நட்பினைப் பழித்து, அவன் தன்பாலே வருதலை நயவாதாள் போல, அவனைப் “பகை” யெனக் கூறியது போல்வன எனக் கொள்க.

இப்போழ்து, புறத்தே உடன்பாடிண்மையும், அகத்தே உடன்பாடும் கொண்டு ஒழுகத்துணிந்த பரத்தை, தலைவி கூறியது தன் மாட்டாமை கூறித் தன்னை அவள் பழிப்பது போறலின், யாம் அது வேண்டுதுமே என்றாள். செய்குது மென்னாது, வேண்டுதும் என்றதனால், “அவள் (தலைவி) இவ் வாறு கூறுவதைத் தவிராளாயின், யான் பலரு மறியத் தலைவன் எம்பாலே வரத் தருவனவற்றைச் செய்துவிடத்

துணிந்தேன்” என்றானாம். அஃதாவது, யான் தலைவனைக் கொண்டுதைவலிப்பல் எனவும், அவன் என்வயின் வருமானு செய்யேனாயின் இன்னளாவேன் எனவும் பிறவும் கூறித் தருக்குதல். “மண்கனை முழுவொடு மகிழ்மிகத் தூங்கத், தண்டுறை யூரன்எம் சேரி வந்தென.....ஆனது கழறுப என்ப அவன்பெண்டிர்.....சிறைபறைந் துறைஇச் செங்குணக் கொழுகும், அந்தண் காவிரிபோலக் கொண்டுதை வலித்தல் சூழ்ந்திசின் யானே” எனவும், “துறைகே ழூரனோடு, ஆவதாக, இனிநா னுண்டோ, வருகதில் அம்ம எம் சேரிசேர, வரிவே யுண்கண்அவன் பெண்டிர் காணத், தாரும் தானையும் பற்றி.....தோள்கந்தாகக் கூந்தலிற் பிணித்து அவன் மார்பு கடிக்கொள்ளே னாயின் ஆர்வுற்று இரந்தோர்க் கியா தீட்டியோன் பொருள்போற், பரந்து வெளிப்படாதாகி, வருந்துகதில்ல யாய் ழம்பிய நலனே” (அகம். 76, 276) எனவும் வருவன பரத்தையின் துணிபுரை வகையினை யுணர்த்துவனவாம்.

“எல்லாரும் கொள்ளும்வண்ணம் நயந்து பூக்கின்ற மலர்களையுடைய பொய்கையூரன்” என்றது, தலைவியும் யாழமானிய மகளிர் பலரும் விரும்பி நுகரும்வண்ணம் நயந்து போந்து இன்பம் நல்குவான் என்றவாரும். ஆகவே, தலைவன் மகளிர் பலர்க்கும் பொதுப்பட வொழுங்குகின்றான் என்பது பெறப்படும். இவ்வாறு கூறியொழுகிய தன்னைத் தலைவி புறனுரைத்தாள் எனப் பொறுது பரத்தை நெடுமொழி நிகழ்த்தும் உள்ளத்தளாய்த் தலைவியின் பாங்காயினார்க்குச் சொல்லுகின்ற ளாகலின், “எம்வயின்” என்றும் “யாம்” என்றும் பன்மைவாய்பாட்டாற் கூறினாள். இது “புல்லு தல்மயக்கும்” (பொ. 151) என்ற சூத்திரத்து, “எண்ணிய பண்ணையென் றிவற்றொடு பிறவும்” என்புழிப் “பிறவும்” என்பதனால் கொள்ளப்படும். மெய்ப்பாடு: பெருமிதம், பயன் தலைவியை இகழ்தல்.

வளர்மலர் என்றும் பாடமுண்டு; மற்று, வளர்தற் றொழில் மலருக்காதல், பொய்கைக்காதல் இயையாமையின், அது பாடமன்மை யறிக. (அ)

89. அம்ம வாழி பாண வெவ்வைக்(கு)
எவன்பெரி தளிக்கு மென்ப பழனத்து
வண்டுதா தூது மூரன்
பெண்டென விரும்பின் றவடன் பண்பே.

தலைமகன் தலைமகளைப்பற்றி யொழுகாநின்ற நென்பது கேட்ட காதற்பரத்தை, அவன் பாணனுக்குச் சொல்லுவாளாய் அவட்குப் பாங்காயினார் கேட்பச் சொல்லியது.

ப. ரை:—சீவன் ஆய்த ஒழுந்தின்றது அவன் பண் புடைமை யல்லது வேறு காரணம் இல்லை யென இகழ்ந்து கூறியவாறும்.

பு. ரை:—பாண, இதனைக் கேள் : பழனங்களில் மலர்ந் துள்ள பூக்களில் வண்டு தேனையுண்ணும் ஊரன், எம் தங்கை யாகியதலைமகளைப் பெரிதும் தலையளித்தொழுகுகின்ற நென அவட்குப் பாங்காயினார் சொல்லுகின்றதென்னை? அவனைத் தனக்குப் பெண்டெனக் கருதி அவன் விரும்பி யொழுகுவது அவளது பண்புடைமையே. யொழிய வேறில்லை; இதனை அவர்கள் அறிந்திலர்போலும் எ. று.

பெரிதளிக்கும் என்பது பாங்காயினார் கூற்றைக் கொண்டு கூறியது. எவன் என்பது “அறியாப் பொருள் வயிற் செறியத் தோன்றும்” வினாவின் கிளை; ஈண்டு, இஃது அவர்கள் கூற்றை மறுக்கும் குறிப்புணர கின்றது. கூறு வோர் அவராகவின், அவட்குப் பாங்காயினார் என்பது வருவிக்கப்பட்டது; ஏனைய எச்சவகைபாற் பெறப்பட்டன. விரும்பின்று, காலங்காட்டுந் தொழிற்பெயர். காரணம் காரியமாக உபசரிக்கப்பட்டது. பிற நலங்களை மறுத்து,

பண்பினையே வற்புறுத்துதலின், ஏகாரம் தேற்றம். வாழி அசைநிலை.

தலைவன் பரத்தைபுட்க்கும் தலையளி செய்தொழுகுதலை, உள்ளுறையற் குறிக்கின்ற ளாகலின், அதனைக் கொள்ளாது உரைத்த தலையின் பாங்காயினார் கூற்றை மறுத்தற்கு, எவ்வைக்கு எவன் பெரிதெரிக்கும் என்ப என்றும், அவனது ஒழுக்கத்தின்கண் பரத்தைபாற் செய்யப்படும் தலையளியினும், தலையிபாற் செய்யப்படுவது சிறிது பெரிதாய்த் தோன்றின், அதற்குக் காரணம் இஃதென்பான், ஊரன் பேண்டேன விரும்பின் அவள்தன் பண்பே என்றும் சொன்னான். தலைவன்பாற் பரத்தைமை தோன்றினும், அதுபற்றி அவனை வெறுத்து, புடைதழம் தெளிந்து, அவன்பால் அன்பு தொக நிற்பது ஈண்டு பண்பாவது என அறிக; “தகவுடை மங்கையர் சான்றாண்ட சான்றார், இகழினும் கேள்வரை யேத்தி யிறைஞ்சுவார்” (பரி. 20 : 88-9) என்றும், “மாய மகிழ்நன் பரத்தைமை. நோவேன் தோழி கடன மக் கெனவே” (கலி. 75) என்றும் சான்றோர் உரைக்குமாறு காண்க.

பழனங்கனிற் பூத்திருக்கும் மலரிற் றேனை வண்டு உண்டு மகிழும் என்றதனால், தலைவன் பரத்தையிற் பிரிந்து இன்பறுகாதலைப் புலப்படுத்தா ளாயிற்று. மெய்ப்பாடு : பெருமிதம். பயன் : பாங்காயினரை மறுத்தல்.

வேண்டேன விரும்பின் என்ற பாடத்துக்குத் தலைவன் மறுத்து வேண்டுக என வாயில்விடுத்து விரும்பி யொழுகுவது என உரைக்க. அவன் பரத்தைமையாற் புலந்து வேறுபட்டான், அது நீக்கி ஏற்றுக்கொள்ளுமாறு வேண்டுகலாற் காமம் சிறத்தலின், அது செய்வதும் தகு மென வறிக. “அலந்தாரை யல்லல்நோய் செய்தற்றால் தம்மைப், புலந்தாரைப் புல்லா விடல்” (குறள். 1303) என நம் வள்ளுவப்பெருந்தகையார் அறிவுறுத்துமாறு காண்க. (க)

90. மகிழ்நன் மாண்குணம் வண்டுக்கொண் டனகொல்
 வண்டின் மாண்குண மகிழ்நன்கொண் டனகொல்
 [டான்கொல்
 அன்ன தாகலு மறியாள்
 எம்மொடு புலக்குமவன் புதல்வன் றாயே

தலைமகன் தன் மனைக்கட் செல்லாமல் தான் விலக்கு
 கின்றளாகத் தலைமகள் கூறினாள் என்பது கேட்ட காதற்
 பரத்தை, தலைமகன் கேட்குமாற்றால், அவட்குப் பாங்காயி
 னார் கேட்பச் சொல்லியது.

பு. ரை :—மகிழ்நனுடைய மாண்புற்ற குணங்களை
 வண்டுகள் அடைந்தனவோ? அன்றி, அவற்றின் மாண்
 குணங்களை அவன் அடைந்தனனோ? செயலொற்றுமையால்
 வேறுபடுத்தியிருக்காமைமீது, அச்செயல் அவற்கு இயல்
 பாகலும், அதனால் அவனை விலக்குதலாகாமைபும் அறியா
 னாய், அவன் புதல்வற்குத் தாயாகிய தலைவி, யாம் அவனைத்
 தன்மனைக் கேகாவண்ணம் விலக்குகின்றே மென எம்மொடு
 புலக்கின்றாள்; இஃதோர் அறியாமை இருந்தவாறு எ.று.

மகிழ்நன் குணமாண்பு, நலம் புதியராய் மகளிரையே
 கூடியொழுதுதல். வண்டின் மாண்குணம், எல்லாப் பூவி
 னும் சென்று தாதுண்டல். ஏற்புடைய சொற்கள் எச்ச
 வகையால் வருவித்துக் கொள்ளப்பட்டன. அச்செயல்பற்றி
 அவனைப் பிறர் விலக்கலாகாமைபும் எய்துவித்தலின், ஆக
 லும் என்புழி உம்மை எச்சப் பொருளதாம். அறியாள்,
 முற்றெச்சம்; புலக்குமென்னும் வினை முதல் வினை
 கொண்டது.

நலம் புதியளாய்ச் சிறக்கும் தன்பால் பிரிவின்றிக் கூடி
 யிருந்து இன்பதுகாச்சி எய்தும் தலைவன் செயல், தேனுடைப்
 புதுமலரைத் தேர்ந்து தேனுண்ணும் வண்டின் செயலை

நிகர்த்தலின், மகிழ்நன் மாண்குணம் வண்டுகொண்டன கொல் என்றான். எனவே, பரத்தை தன் நலத்தைக் குறிப்பாற் சிறப்பித்துக் கூறினாளாயிற்று. தாதுண்ணும் வேட்கையால், புதுப்பூ வென்றதல், பழம்பூவென்றதல் நோக்காது எல்லாப் பூவினும் சென்று வண்டினம் ஊதுதல்போல, நலம் புதியளாய என்னைக் கூடலேயன்றி, முதியளாய தலைவியையும் கூடுகின்றான் என்பான், வண்டின் மாண்குணம் மகிழ்நன் கொண்டான்கொல் என்றான். எனவே, தன் இளமையும், தலைவியின் முதுமையும் கூறினாளாயிற்று. வண்டினம் எல்லாப்பூவினும் ஊதும் என்பதனை, “தாதுண் வேட்கையிற் போதுகெரிந் தூதா வண்டோ ரன்ன வவன் தண்டாக் காட்சி” (நற். 25) என வருமாற்றா லுணர்க.

புதுநலம் கெழுமிய மகளிரையே நாடி இன்பநுகர்ச்சியெய்தும் தலைவன் குணம், எல்லாப் பூவினும் ஒப்ப வுதும் வண்டிற் கிண்மையின், வண்டு கொண் டன்கொல் என்றும், வண்டினம்போலத் தலைவன் இளையரையும் முதியரையும் ஒப்பக் கூடுதலின், அஃ தவற்கு இயல்பன்று என்பதுபட, மகிழ்நன் கொண்டான்கொல் என்றும் கூறினான்; “புகன்ற வுள்ளமொடு புதுவோர் சாயற்கு அகன்ற கிழவன்” (பொ. 147) என ஆசிரியர் தோல்காப்பியனாரும், “ஊரன் புதுவோர் மேவலன்” (ஐங் 17) என இந்நூலாசிரியரும் கூறியவாற்றால், தலைவன் புதுநலமகளிரையே நாடுமாறு அறிக. “அவனே, நெடுநீர்ப் பொய்கை நடுநா ளெய்தித், தண்கமழ் புதுமல ருதும், வண்டென மொழிப மகனென்னாரே” (நற். 290) எனவரும் ஆசிரியர் மருதனிளநாகனார் பாட்டும் இக்கருத்துக்கட்கு உபகாரமாதல் காண்க.

இக் கூறியவாற்றால், புதுநலமுடைய மகளிரைக் கூடி நெடிதிருத்தல் தலைவற்கு இயல்பாகலின், அதனைத் தலைவியறிந்திலன் என்பான், அன்னதாகவும் அறியாள் என்றான். இளமைப்பருவங் கழியுங்காறும், அச் செயல் அவற்கு

விலக்கப்படாமையும் அறிந்திலன் என்பான், அதனை உம்மை யால் எய்துவித்தான். “பின்முறை யாக்கிய” (பொ. 172) என்ற சூத்திரத்துக் “கிழவோன் இறந்தது நினைஇ யாங்கட், கலங்கலு முரியன் என்மனார் புலவர்” என்னும் பகுதியில், கலங்கலும் என்புழி உம்மை “எதிர்மறையாகலான் (பரத் தைமைநீங்கி) மீளாமையும் உரித்தாயிற்று; என்னை, இன மைப்பருவம் கழியாத காலத்து அக்காதல் மீளாதாகலின்” என ஆசிரியர் நச்சினூர்க்கினியர் உரைப்பது காண்க.

“மகிழ்நன் மாண்குணம்,” “வண்டின் மாண்குணம்” என்புழி மாண்புகள் முறையே புகழ்ச்சியும், இகழ்ச்சியும் சூசித்துநின்றன.

தலைவி, மகிழ்நன் குணாச்சிறப்பும், விலக்கலாகாமையும் நோக்காது, அவனை யாம் விலக்குகின்றோம் என எம்மொடு வந்தே புலக்கின்றாள் என்பாள், எம்மொடு புலக்கும் அவன் புதல்வன்தாயே என்றாள். மகப்பயந்து மேனி முதிர்ந்து நலம் முதியளாயினாள் என்பாள் தலைவியைப் புதல்வன்தாய் என்றாள். “புதல்வன்தா யென.....எம் முதுமை யென் னால்” (அகம். 6) என ஆசிரியர் பரணர், புதல்வன்தாய் என்பது புலத்தற்குரிய சொல்லென விளக்கியவாறு அறிக. மெப்பாடு : பெருமிதம். பயன் : தலைவியை இகழ்தல். (ஐ)

10. எருமைப்பத்து.

இதன்கண் வரும் பாட்டுக்கள் பத்தினும், எருமை யாகிய கருப்பொருளே சிறந்தெடுத்து மொழியப்படுதலின், இஃது இப் பெயரினைப் பெறுவதாயிற்று.

எருமையினம் உலகெங்கும் பரவி யிருக்கின்ற தெனி னும், நாடுதோறும், அவ்வந் நிலத்துத் தட்பவெப்ப நிலைகட் கேற்ப, அவற்றின் உடலமைப்பும் கோடுகளின் வளர்ச்சியும் அமைந்திருக்கின்றன. நாம் வாழும் உலகில் சிறந்துவிளங் கும் நகரங்களாயவும், பண்டைக்காலத்தில் இவ் வெருமை யினங்களின் உழைப்புச்சிறப்பால் வளம்பெற்றன என்பர். பிற துணைக் கருவிகளை ஆக்கிக்கொள்ளும் அறிவுவன்மை மக்கட்குத் தோன்றுதற்குமுன், ஊர்திகளாகவும், உழவுத் துணையாகவும் உதவிய பழம்பெருமை எருமையதே.

ஐரோப்பாவில் இப்போத்து வாழும் எருமையினம் பலவும், பல தூற்றாண்டுகட்கு முன்பே ஆசியநாட்டிலிருந்து சென்றவற்றின் வழித்தோன்றல்களே யாகும் என்பர். மேனாடுகளில் எருமையினமும், குதிரையினமும் தோன்றி மக்கட்கு வேண்டிய உதவியினைப் புரியத் தொடங்குதற்கு முன், ஆனேறும் ஆனிரையுமே ஆற்றிவந்தன. பின்னா, எருமையினம் போந்து அவற்றின் நிலையில் நின்று உழுதல், வண்டியிழுத்தல், சுமைகொண்டுசேறல் முதலிய செயல்களைச் செவ்வே செய்துபோந்தன என்பர்.

உயிர்நூல் அறிஞர், இவ்வெருமையினம் பலவும் பண் டையில் நம் நாட்டிற்குள் தோன்றின என்று கூறுப. அம ரிக்கநாட்டினர் கூறும் எருமையினம் (Bison), உண்மை எருமையினமாகா. ஏனை மேனாட்டெருமைகள் நம்நாட்டவற் றின் வழித்தோன்றல் என்பது முன்னரே கூறப்பட்டது. அவையும் உழவுமுதலியவற்றைச் செய்தல்போல, பால்,

வெண்ணெய், இறைச்சி, தோல் முதலியவற்றையும் உதவுகின்றன.

இவை உடலுழைப்பால் களைப்பு மிக்கவழி, சேற்று நீரிற் படிந்துகிடத்தல் இயல்பு. இதனை யறிந்தே நம் நாட்டுப் பண்டைச்சான்றோர், “தடமருப் பெருமைப் பிறழ்சுவ லிரும்போத்து, மடநடை நாரைப் பல்வினம் இரிய, நெடுநீர்த் தண்கயம் துடும்எனப் பாய்ந்து, நாட்டொழில் வருத்தம் வீடச் சேட்கினை, இருள்புனை மருதின் இன்னிழல் வதியும்” (நற். 330) எனவும், “வலிமிகு முன்பின் அண்ணல் லேளறு, பனிமலர்ப் பொய்கைப் பகல்செல மறுகி, மடக்கண் னெருமை மாணுகு தழீஇப், படப்பை நண்ணிப் பழனத் தல்கும்” (அகம். 146) எனவும் கூறுவா யாயினர். வெயிலவிர் வெப்பம் மிக்க நம்நாட்டில் எருமைக்கு இவ்வியல்பு ஒத்ததாயினும், குளிர்மிக்க மேனாடுகளில் இது வேண்டாவன்றே! அந்நாட்டினும் காணப் பெறுதலைக் காண்போர், இஃது இவற்றின் முதன்மை இனத்தின் பழைய செப்கைத்தொடர்பு எனக் கருதுகின்றனர். §

ஆசியநாட்டில், இந்தியா, பர்மா, மலேயா முதலிய பகுதிகளில் வாழும் எருமையினம் ஒரே இயல்பும் பண்பும் உடையவாய் இருக்கின்றன. ஆப்பிரிக்கநாட்டுக் காங்கோ எருமையும், சுதான (Sudan) எருமையும், மேலை

---

* “Europe has buffaloes but not true natives; they are descendants of stock imported centuries ago from Asia. It ploughs, harrows, draws loads, carries burdens on its back, affords milk, butter, cheese, meat, and leather, all in turn”—*Ibid.*

§ For all its long ages of civilisation, the buffalo of Europe, like its cousins in the East, remembers by instinct its wild ways, and loves a mud bath when tired and the lush vegetation of marsh land—*Ibid.*

ஆப்பிரிக்கா எருமையும் நிறத்திலும் வேறுபட்டிருக்கின்றன. இவற்றுட் காங்கோ செம்மைநிறமும், சுதானம் சாணநிறமும் (Brown colour) மேலையாப்பிரிக்கநாட்டவை மிக்க செம்மையும் பிறவும் கலந்த நிறமும் பெற்றுள்ளன. நம் நாட்டவை கருந்தாளுந், செங்கண்ணும், வலிய கோடும், மெய்வன்மையும் பெற்றிருக்கின்றன. இவற்றை நம் தமிழாசிரியன்மார், சிறப்புற விதந்து கூறியுள்ளனர். “கருந்தா ளெருமை” என இந்நூ லுள்ளும், “கழுநீர் மேய்ந்த கருந்தா ளெருமை” என நற்றிணையினும் (260) கூறப்படும். “நெறி மருப் பெருமை நீல விரும்போத்து,” “கருங்கோட் டெருமைச் செங்கட் புனிற்று,” “சேற்றுநிலை முனைஇய செங்கட் காரான்,” எனவும், இவைபோல்வன பிறவும் மேற்கூறிய வற்றை வலியுறுத்துவனவாகும்.

எருமையினத்தாள் மக்கட்பயிற்சியில் வாராத காட் டெருமைகள், பயிற்சியில் வந்துள்ள ஏனையவற்றினும் மிக்க வன்மைபுடையவாம். பயிற்சிபெற்ற எருமைக்கோடுகளையே, “இரும்பியன் தன்ன கருங்கோட் டெருமை,” “மள்ளரன்ன தடங்கோட் டெருமை” எனச் சிறப்பித்தும், மெய்வன் மையை, “கருங்கோட்டெருமை கயிறுபரிந் தசைஇ,” “செங்கட் காரான், ஊர்மடி கங்குலின் நோன்றை பரிந்து, கூர்முள் வேலி கோட்டின் நீக்கி” என எடுத்துமொழிபவெனின், காட்டெருமைகளின் வன்மைமிகுதி சொல்லவேண்டா வாயிற்று. காட்டெருமைக்கடா வொன்று மூன்று அரிமாக்களோடு போர்செய்யக் கண்டதாகக் கண்டோர் கூறியிருக்கின்றனாம். விலங்கு வேட்டையிற் கைதேர்ந்தவர்கள், அரிமாவின் ஆற்றலினும், வெகுண்டுபாடும் எருமைக்கடாவின் ஆற்றலே பெரிதும் அஞ்சத் தருவதெனக் கட்டுரைக்கின்றனர்.*

* The courage of these beasts is superb, and one fine bull has been seen to do battle with three lions. Experienced hunters declare that the charge of a furious buffalo bull is more to be feared than that of the lion—*Ibid.*

சென்ற சில ஆண்டுகட்கு முன் டில்லிநகரத்தின் அருகில் நிகழ்ந்த புகைவண்டி விபத்திற்கும் ஓர் எருமையே காரணம் என்று கூறப்பட்டது.

எருமைகள் பெரும்பாலும் இரவுப்போதில் இரைமேய் தலும், பகற்போதில் ஓய்ந்திருப்பதும் இயற்கையாம். அவ் விராக்காலங்களில், அரிமாக்கள் உலவத்தொடங்கியதும், இவை அவ்வியல்பை மாற்றி, பகற்போதில் மேய்வதும் இரவில் ஓய்வுகோடலும் செய்வனவாயின.* பண்டைப் பயிற்சிவாசனையாற்றான், இப்போதும், சில எருமைகள் இராக்காலங்களில் கயிற்று பரிந்துசென்று மேயல் ஆர்கின்றதும், இரவில் மேய்ந்து பகற்போதில் நீர்க்கிலைகளிற் படிந்து லும்செய் சிடித்தின்றனபோலும். “பனிமலர்ப் பொய்கைப் பகல் செல் மறுகி மடக்கண் எருமை மாணாகு தழீஇப், படப்பை நண்ணிப் பழனத் தல்கும்” என ஆசிரியர் உவர்க் கண்ணூர்ப் புல்லங்கீரனார் உரைப்பது காண்க.

இனி, எருமையின் ஆணினை, கடா, போத்து, ஏறு எனவும், பெண்ணெருமையினை, நாசு, பெடை எனவும் சான்றோர் வழங்குப. “மடக்கண் எருமை மாணாகு தழீஇ” (அகம். 146) எனவும், “எருமைப்பெடை” (கவி. 114) எனவும் வருதல் காண்க. பிற வெல்லாம் பரிசுற்ற வழக் கினவாம். இவற்றுள் ஆண்எருமை உழவு, சுமைதாங்கிச் சேறல் முதலியவற்றைச் செய்யும். பெண்ணெருமை பாலும் நெய்பும் தயிரும் வழங்கும்.

எருமைப்பாலைக் கோடற்பொருட்டு, அதன் கன்றினை மணியகத்தே தூணிற் கட்டிவைப்பர். தன் கன்றினை அரிதின்

Generally they feed by night and rest by day; but it is asserted that in places much haunted by night-roaming lions, buffaloes have changed their habits and feed by day when lions are not abroad—a very remarkable fact—Ibid.

நீங்கி மேயற்கேகும் எருமை, ஆங்குத் தன் காதற் கன் றினை உள்ளியுள்ளிக் கனைக்கும்; அதுபோது அதன் மடி சுரந்து பால் தானே செரியும். ஊர்க்குறுமாக்கள் (சிறு வர்கள்) விடியற்காலத்தே எருமையினை மேய்த்தற்கு ஓட்டிச் செல்வர். செல்வோர், அவற்றின் முதுகிலேறி யமர்ந்து செல்வர். இதனை ஆசிரியர் துதன்றேவனார் என்பார், “மன்ற வெருமை மலர்தலைக் காரான், இன்றிம் பாற்பயன் கொண் மார் கன்றுவிட், டீர்க்குறு மாக்கள் மேற்கொண்டு கழியும் பெரும்புலர் விடியல்” (நற். 80) என்றனர். * மேலேறிய சிறுவர்களையும், அவர்களைச் சுமந்தேகும் எருமைகளையும் கண்ட மதுரை மருதனிளநாகனார் என்னும் நல்லிசைப்புல வர், எருமை துறுகல் போலவும், சிறுவர்கள் அதன்மேல் இருக்கும் மந்தி போலவும் உவமித்து, “திரிமருப் பெருமை, மயிர்க்கவிண் கொண்ட மாத்தோ விரும்புறம், சிறு தொழில் மகாஅர் ஏறிச் சேனோர்க்குத், துறுகல் மந்தியின் தோன்று மூரன்” (அகம். 206) என நகைச்சுவை பயப்பக் கூறினர்.

கடாக்களை உழுதற்கும் சுமைதாங்கற்கும் பயன்கொள் வோர் அவற்றிற்கு வைக்கோலை உணவாகத் தருவர். “உழுத, நோன்பகடு அழிந்தின் றுங்கு” (புறம். 125) என வருதல் காண்க.

“அச்சொடு தாக்கிய பாருந் தியங்கிய, பண்டைச் சாகாட் டாழ்ச் சொல்லிய, வரிமணல் நெருமக் கற்பக நடக் கும், பெருமிதப் பகட்டுக்குத் துறையு முண்டோ” (புறம். 90) என வருவதனால் எருமைக்கடா வண்டி யிழுத்தற்குப் பயன்படுமாறு அறியப்படும். இன்றும், நாட்டுப்புறங்களில் எருமைக்கடாக்கட்குக் கழுத்தில் மணிகட்டி, வண்டியிற் பூட்டித் தொழில்செய்வித்தல் கண்டோடு. மணிகட்டும் இச் செயல் பண்டும் இருந்த தென்பது, “திரிமருப் பெருமை

* எனவே, இரவில் யேயும் இயல்புபோக்கி, விடியற்போது தேர்ந்து கொள்ளப்பட்டது போலும்.

யிருணிற் மையான், வருமிட நியாத்த பருவாய்த் தெண்மணி,
புலம்புகொள் யாமத்து இயங்குதொ றிசைக்கும்” (279)
என வரும் குறுந்தொகைப் பாட்டாலும் அறியப்படு
கிறது. தொழில் முடிந்தவழி, இவற்றைக் கழனிகளில்
மேயவிட்டு, நீர்நிலைகளிற் கிடப்பித்தல் பண்டும் இன்றும்
உள்ள செயல். மென்புலத்தை உழுத உழவர், எருமைகளை
வன்புலத்து மேயவிடுவர் எனப் புறப்பாட்டு (395) ஒன்று
கூறுகின்றது.

91. நெறிமருப் பெருமை நீல விரும்போத்து
வெறிமலர்ப் பொய்கை யாம்பன் மயக்குங்
கழனி யூரன் மகளிவள்
பழன வெதிரின் கொடிப்பிணை யவளே

குறைவேண்டிப் பின்னின்று வந்த தலைமகற்குத் தோழி,
“இவள் இனையள், விளைவிலள்” எனச் சேட்படுத்தது.*

ப. நை:— நூற்றும் கொள்ளப்படாத கழம்பின் பூவாற்
செய்யப் பட்ட நெடிய மாலை யை யுடையள் என்பதனாற்
பேதை என்றவாறு அறிக. எருமைப்போத்து வெறிமலர்ப்
பொய்கை யாம்பல் மயக்கும் ஊர் என்றது, நல்ல தன்மையை

---

*சேட்படுத்தல் என்பது சேட்படை யெனவும் வழங்கும்.
அஃதாவது, தலைமகளைக் குறைநயப்பித்துத் தன்னினியை கூட்டங்
கூட்டலுறம் தோழி, தலைமகளது பெருமையும், தனது முயற்சி
யருமையும் தோன்றுதல் காரணமாகவும், இத்துணை யருமையுடை
யாள் இனி நமக்கு எய்துதற் கருமையுடையள் என இதுவே புணர்ச்சி
யாக நீட்டியாது வரைந்துகோடல் காரணமாகவும் தலைமகனுக்கு
இயைய மறுத்துக் கூறாநின்றல் என்பர் ஆசிரியர், பேராசிரியர்.
“சேண் என்பது அகற்றல்; பட வென்பது நிகழ்தல்; நிறுத்த வென்
பது தழீஇக்கோடல்: காப்பு மிகுதி சொல்லி அகற்றித் தழீஇக்கோ
டல் என்றவாறு” என்பர் இறையனார் அகப்பொருள் உரைகாரர்.

யாராயாது கெடுத்தும் ஊராதலால், நினக்கு ஈண்டு வந்தல், பொதந்தா தென்பதாம். பழனவெதிர் என்பது கரும்பு.

பு.ரை:— முடங்கிய கொம்புகளையுடைய எருமையின் கரிய பெரிய ஆண், மணமுற்ற பூக்கள் நிறைந்த பொய்கைக் கண் உள்ள ஆம்பலைச் சிதைக்கும் கழனிகளை யுடைய ஓரனுக்கு மகளாகிய இவள், பழனங்களிலுள்ள கரும்பின் பூவால் தொடுக்கப்பட்ட நீண்ட மாலையினை யுடையளாவாள் காண் என்று.

நெறி, முடக்கம்; “உடிய நெறிகொள் வரிக்குடர்” (புறம். 160) என்பதன் உடைகாண்க. எருமையின் மருப்பு, ஒங்கிதில்லாது, மெய் முகங்களின் நெறியே முடங்கிவளர் தலின் நெறிமருப்பு எனப்பட்டது போலும். நீலம், கருமை; “திரிமருப் பெருமை யிருந்திற மையாள்” (குறுங். 279) என்ப வாகலின், நீலம் ஈண்டுக் கருமையாயிற்று. “போத்துங் கண்டியும் கடுவனும் பிறவும், யாத்த வான்பாற் பெயர வென்ப” (பொ. 557) என்றதனால், எருமையின் ஆண் போத்து எனப்பட்டது. “அரிமல ராம்பல் மேய்ந்த நெறி ம்ருப், பிர்ந்தண் எருமைச் சுவல்படு முதுபோத்து” (அகம். 316) எனப் பிறரும் கூறியவாறு காண்க. வெதிர் என்னும் வினைவேறுபடாப் பலபொரு ளொருசொல், பழனவெதிர் எனக் கிளக்கப்பட்டமையின், கரும்பின் மேலதாயிற்று. “வினைவேறு படாஅப் பலபொரு ளொருசொல், கிளையுங் காலைக் கிளந்தாங் கியலும்” (சொல். 54) என்பது தோல்காப் பியம். ஈண்டு, முதலிற் கூடும் சிளையறி கிளவியாய்க் கரும் பின் பூவைச் சுட்டிற்று.

தலைமகளைக் குறைநயப்பித்துத் தன்னினாகிய கூட்டம் கூட்டலுறுவிக்கும் தோழி, தலைவன் தெருண்டு நீட்டியாது வடைதல் வேண்டி, உள்ளுறையால் காப்புமிகுதியும் தலைவிய தருமையும் உணர்த்தி, வெளிப்படையால் அவளது இளமைப் பருவத்துப் பேதைமையினைக் குறித்துச் சேட்படுக்கின்றா

ளாகவின் தலைவியை, பழன வேதிரின் கொடிப்பிணையலள் என்றாள். எனவே, சிறப்பில்லாத கரும்பின்பூவால் பிணையல் தொடுக்கும் இத்துணைப் பேதைமைபுடையாள், நின் குறையைப் போக்குமாறு இல்லை என்றும், நீயே தெருண்டு நீட்டியாது வரைதல் வேண்டும் என்றும் தோழி கூறினாளாம். “நறுந்தண் தகரம் வகுள மிவற்றை, வெறும்புதல்போல் வேண்டாது வேண்டி எறிந்துழுது, செந்தினை வித்துவார் தங்கை பிறர்நோய்க்கு, நொந்தினை வல்லனோ நோக்கு” (திணைமா. 150—24) எனப் பிறரும் கூறுதல் காண்க.

எருமைப்போத்து, பொய்கைக்கண் ஆம்பலின் நலங்கருதாது அதனைச் சிதைக்கும் என்றதனால், நின் வரவால் விளையும் நன்மையை யாராயாது, இவ்வூரவர் நினக்கு ஏதம் செய்வர் என்றவாறும். ஆகவே, இது தலைவிய தருமை குறிக்கு முகத்தாற் காப்புமிகுதி யுரைத்து வரைவுகடாவும் நோக்க முடைத்தாதல் ஆறிக. மெய்ப்பாடு: பெருமிதம். பயன் : தலைவன் தெருண்டு வரைவானாவது.

பழநல் வேதிரின் என்ற பாடத்துக்குப் பழமையான நல்ல கரும்பின்பூ என்க. எனினும். இது பலபொருட் சூரிய பொதுமை நீங்கிக் கரும்பிற்கே யூரிய சிறப்புப் பொருண்மை விளங்ககில்லாமையின் சூரிய பாடமாதலின்மையறிக. (க)

92. கருங்கோட் டெருமைச் செங்கட் புனிற்றுக்
காதற் குழவிக் கூறுமுலை மடுக்கு
நுந்தை நும்மூர் வருதும்
ஓண்டொடி மடந்தை நின்னையாம் பெறினே.

“நினக்கு வரைந்து தருதற்குக் குறை நின் தமர் அங்கு வந்து கூறுமையே,” யெனத் தோழி கூறினாளாக, தலைமகள் முகநோக்கி இவள் குறிப்பினைக் கூறினா ளென்ப தறிந்த தலை

மகன், “வரைவுமாட்சிமைப்படிந் நானே வருவல்” எனத் தலைமகட்குச் சொல்லியது.

ப. ரை:— எந்நாடிப் புனிற்றத் தன் தீழ்வித்த ஊறுமுலை மடுத்த மென்றது அவன்பொருட்டு உற்றர்பக்கல் தான் பெறு வனவும் கூறியவாறு.

பு. ரை:— பெரிய கொம்பினையும் சிவந்த கண்ணினையும் ஈன்ற அணிமையினையு முடைய தாயெருமை, தன் அன் புடைய கன்றுக்குச் சுரக்கும் முலை தந்து பாலூட்டும், நின் தந்தையது ஊர்க்கு, ஒள்ளிய வளை யணிந்த மடந்தையாகிய நின்னை யாம் பெறுதல் கூடுமாயின், யானே வருவேன் எ.று.

கருமை, பெருமை; நிறப்பண்புமாம். எருமை சிவந்த கண்ணினை யுடைமை, “கருங்கோட்டுச் செங்கண் எருமை” (திணைமா. 150—137) என்பதனாலு மறிக. தன் கன்றின் நினைவு தன் உள்ளத்து எழுந்த துணையானே, ஒள்ளிய மடி சுரந்து பால் மிகச்சொரியும் வளம் சிறந்த தாகலின், எரு மையின் மடியை, “ஊறுமுலை” யென விசேடித்தார். புனிற்று, முலை மடுக்கும் ஊர், துந்தை நுழைநீர் என இயையும். உரனுடைமை தோன்றக் கூறலின், வருதும் எனப் பன்மைவந்தது.

பல்லாற்றானும் சேட்படை முதலியவற்றால் அருமை செய்து அயர்க்கப்பட்டுத் தலைவியைப் பெறலருமை நினைந்து வருந்துமாறு தோன்ற, நின்னையாம் பெறினே என்றும், பெறுதல், வரைவுமாட்சிமைப் படுதலாதலின், அது நிகழ்ந்த விடத்துத் தன் தமர் வரவு தாழ்ப்பினும், தான் தாழாது வருவது விளங்க, நுந்தை நுழைநீர் வருதும் என்றும் தலைமகன் கூறினான். மெய்ப்பாடு: பெருமிதம். பயன்: வரைவு.

இனி, ஆசிரியர், பேராசிரியர், “கிழவோற் காயின் உர னொடு கிளக்கும், ஏனோர்க் கெல்லாம் இடம்வரை வின்றே”

(பொ. 302) என்புழி, இதனைக் காட்டி, “தாய் போன்று நும்மைத் தலையளிப்பல் எனத் தலைமகன் தலைமைதோன்ற உரனோடு கிளந்தவாறு காண்க” என்பர். பழையவுரைகாரர் “எருமைப்புனிற்றாத் தன் குழவிக்கு ஊறுமுலை மடுக்கும் என்றதனால், அவள்பொருட்டுத் தான் உற்றார்பக்கல் பெறு வனவும் கூறியவாறு” என்பர். இவ்விருவருள், பேராசிரியர் கூறுவது, “வரைவுடன் படுதலும் ஆங்கதன் புறத்தும்” (பொ. இளம். 105) என்புழி வரைவுடன்பட்ட தலைவன் நிகழ்த்தும் கூற்றுவகையிலும், பழையவுரைகாரர் கூறுவது, “வரைதல் வேண்டித் தோழி செப்பிய, புரைதீர் கிளவி புல்லிய வெதீர்” வின்கண் தலைமகன் நிகழ்த்தும் கூற்றுவகையிலும் அடங்குமாறு காண்க.

அருங்கோட்டெருமை என்ற பாடத்துக்குப் பகையினம் நெருங்குதற் கரிய கோட்டிணையுடைய எருமையென்க. (உ)

93. எருமைநல் லேற்றின மேய லருந்தேனப்
பசுமோ ரோடமோ டாம்ப லொல்லா
செய்த வினைய மன்ற பல்பொழிற்
குதுண வெறுக்கைய வாகியிவள்
போதவிழ் முச்சி யுதும் வண்டே.

முயக்கம் பெற்றவழிப் பிறந்த வேறினாற்றத்தால் பண்டையளவன்றி வண்டுகள் மொய்த்தனவாக, “இதற்குக் காரணமென்?” என்று வினாவிய செவிலித்தாய்க்குக் கூறுவாள் போன்று, தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாகத் தோழி சொல்லியது.

பு.ரை:— அன்னாய், பல பொழில்சுளிலும் மலர்ந்துள்ள பூக்களிறு நேனாகிய உணவை வெறுப்பவனுண்டு, இவளது மலர்ந்த பூவணிந்த கூந்தலை மூகி முரலும் வண்டினம், எருமையின் நல்ல ஏற்றினம் மேய்ந்துவிட்டதனால், பசிய செங்

கருங்காலியும் ஆம்பலும் பொருந்தாவாயின ; அவை தேன் ஈட்டுவதாகிய வினைமுற்சின், அதனால், இவ்வாறு மொய்ப்ப வாயின, காண் எ.று.

வெறுக்கையவாகி, முச்சி யூதம் வண்டு, ஏற்றினம் மேயல் அருந்தென, மோரோடமோடு ஆம்பல் ஒல்லா: அவை செய்த வினைய மன்ற என இயையும். போத்து முதலியன போல, ஏது, ஏற்றை என்பனவும் “யாத்த ஆண்பாற் பெய ரென மொழிப” (பொ. 527) வாகவின், எருமையின் ஆண் ஈற்றெனப்பட்டது. உட்கொழிற்கும், பண்டி யிழுத்தற்கும் பயன்படும் சிறப்புடைமையின், “நல்லேற் றினம்” என்றார். ஆர்ந்தென என்பது அருந்தென என வந்தது. மேயல் ஆர்ந்தென்பது ஒரு சொல்லாய் மேய்த்தெனும் பொருளதா யிற்று. செய்தென வென்னும் வினையெச்சம் முடிக்குஞ் சொல்லா னுணர்த்தப்படும் தொழிற்சூத் தன் முதனிலைத் தொழில் காரணம் என்பதுபட வரும் இயல்பிற்றாகவின், வண்டினம் ஒல்லாமைக்கு மேயலருந்தென வென்றது ஏது வாயிற்று. மோரோடும், செங்கருங்காவி. இதன்பூ மிக்க மணமுடையது; இப்பூவை ஏனை மல்லிகை முதலிய நறிய பூக்களோடு விரவிச் செப்பினுள் அடைத்துவைத்தலும் பண்டையோர் மரபு: “முதிரா வேனில் எதிரிய அதிரல், பராரைப் பாதிரிக் குறுமயிர் மாமலர், நறுமோரோடமொடு உடனெறித் தடைச்சிய செப்பு” (ஈற். 337) என ஆசிரியர் பாலை பாடிய பெருங்கடேக்கோ கூறியவாற்றால் இஃதுணரப் படுகிறது. இம் மோரோடம் மாரோடமெனக் குறிஞ்சிப்பாட் டிற் காணப்படுகிறது; “குல்லை பிடவம் சிறுமா ரோடம்” (78) என வருதல் காண்க. செய்த வினை, செய்து முடிக்கப்பெற்ற வினை; எனவே, நிகழ்வில் அவ்வினையின்மை கூறியவாறுயிற்று. மன்ற, தெளிவுப் பொருட்டாய இடைச் சொல். பல்பொழில் என்பது வினைப்படு தொகுதி யன்மை யின், முற்றும்மைவாராதாயிற்று. போதவிழ் முச்சி யூதம் என்றதனால், அவிழ்ந்த போதிலுள்ள தேனையும் உண்ணுது வெறிதே சூசி முரன்றமை பெற்றும்.

பல பொழிவுகளுக்கும் சென்று, ஆங்கு மலர்ந்து தேன் நிரம்பி நிற்கும் பூத்தொடும் தேனை வெறிக்கவுண்டு, அவற்றை வெறுத்த வண்டினம், இவள் கூந்தலில் மொய்த்து முரலுகின்றன என்பாள், பல்பொழிவு தாதுணை வெறுக்கைய வாகி இவள் போதலிற் முச்சி யூதம் என்றாள். எனவே, பொழிவு பூக்களை வெறுத்தமைபால் வண்டினம் மணங்கருதி இவள் போதலிற் முச்சியினை நயந்தனவே யன்றிப் பிறிதில்லை யெனச் செவிலிக்கு விடையிறுத்தவா றாயிற்று. அற்றேல், மோரோடமும், ஆம்பலும் இத்தகைய மணங்கமழுவன வுள வேயெனின், அவையும், எருமையின் ஏற்றினம் மேய்ந்து ஒழிந்தமையின் இலவாயின என்பாள், எருமை நல்லேற்றினம் மேயலருந்தேன, பசுமோரோடமோ டாம்பல் ஒல்லா என்றாள். மோரோடம் மகன்கூந்தலின் மணங்கமழும் என்பது, “நறு மோரோடமோ டேனெறிந் தடைச்சிய, செப்பிடந் தன்ன நாற்றம் தொக்குடன், அணிநிறங் கொண்ட மணிமரு ளோம் பால், தளர்நறுங் கதுப்பு” (நற். 337) எனவரும் நற்றிணைப் பாட்டாலும், ஆம்பலின் மணமும் அத்தகையதே என்பது, “ஆம்பலநாறும் தேம்பொதி நறுவிரை” * (சிலப். 4: 73)

* “அன்ன மென்னடை நன்னீர்ப் பொய்கை, ஆம்பல் நாறும் தேம்பொதி நறுவிரைத், தாமரைச் செவ்வாய்த் தண்ணறற் கூந்தல்” எனவரும் இதற்கு, அரும்பதவுரைகாரர், “அன்னமாகிய மென்ன டையினையும், ஆம்பல் நாறும் நறுவிரையையும், தாமரையாகிய செவ்வாயையும், அறலாகிய கூந்தலையு முடைய பொய்கையாகிய பெண்” என்றார். எனவே, இதன்கண் கூறிய நடை, விரை, வாய், கூந்தல் என்ற இவற்றிற்கு முறையே அன்னமும், ஆம்பலும், தாமரையும், அறலும் உவமைகளாக நின்றனவாம். இனி ஆசிரியர் அடியாரிக்குந் தல் லாரி, தேம்பொதி நறுவிரை ஆம்பல் நாறும் தாமரை யென இயைத்துப் பொருள்கொள்வர்; “இனித் தேம்பொதி நறுவிரைத் தாமரையாகிய ஆம்பல் நாறும் செவ்வாய் எனினுமமையும்” என உரைவிகற்பமும் கூறுவர். எனினும், இவ்வவக்குறுதூற்றுப் பாட்டின் கருத்தைநோக்கின், அரும்பதவுரைகாரர் கூறுவதே உண்மையுரையாதல் விளங்குகிறது. இஃது அறிஞர் ஆராய்ச்சிக் குரியதொன்று.

எனவரும் இளங்கோவடிகளின் பேருரையாலும் இனி துணரப்படும்.

எஞ்ஞான்றும் தேன்நாடி யிட்டலே இடையறாத வினை யாகவுடைப வண்டினம், அஃதொழிந்து வாளா முரலுமா றில்லையே யென எட்டும் வினாவிற்கு விடை கூறுவாள், அவை அவ் வினையை முற்ற முடித்துவிட்டன என்றற்கு, செய்த வினைய மன்ற என்றாள். “கொங்குதேர் வாழ்க்கை யஞ்சிறைத் தும்பி” (குறங். 2) என்றதனால், வண்டினம் தேனாடும் வினையினையுடைய வென்பதும், முற்றாத வினை, செய்த வினை யெனப்படாமையின், வினைமுற்றியவாறும் அறிந்துகொள்க.

இதனாற்பயன், சிறப்புறத்து கின்ற தலைமகன், எருமை யின் ஏற்றனம் மேய்த்தமைமால், வண்டினம் மேயரோடமும் ஆம்பலும் ஒல்லாவாயின என்றது, தன்னோடு கூடியதனால் தலைமகன்பால் உற்ற வேறுபாட்டினை அவன்தமர் உணர்ந்து இற்செறித்தமையும், அவை, தாதுண வெறுக்கையவாகி, இவன் போதவிழ் முச்சி யூதம் என்றது, இவளது வேறு பாட்டினைச் சூழ்ந்து அபலா ரெடுத்த அலர் நினைந்து வரைய முயலாது, தான் (தலைவன்) களவே விரும்பியொழுக்குவதும் சுட்டிநின்றமை தெளிந்து வரைவானாவது. மெய்ப்பாடு : பேருமிதம். பயன் : செவிலி ஐயம்தீர்தலும், தோழி குறிப்பால் வரைவுகடாதலுமாம்.

எருமைநல் லேனை மேய லருந்தேன என்ற பாடத் துக்கு, ஏற்றினம் ஏறினம் என வந்ததாக உரைத்துக் கொள்க. போதவிழ் ழுச்சுய் ஊதம் வண்டு என்பது பாட மாயின், போது அகிழ்ந்து நெகிழ்ந்து பதனழிய வூதம் வண்டு என்று உரைத்துக்கொள்க. ஊய்தல், பதனழிதல். (நு)

94. மள்ள ரன்ன தடங்கோட் டெருமை

மகளி ரன்ன துணையொடு வதியும்

நிழன்முது ரிலஞ்சிப் பழனத் ததுவே

கழனித் தாமரை மலரும்

கவின்பெறு சுடர் நுதல் தந்தை யூரே.

வரைவிடை வைத்துப் பிரிந்த தலைமகன் மீள்கின்றான் சொல்லியது.

ப. ரை:—“நீநமை துணையொடு வதியு மென்றது வரைக் தெய்தியவழித் தலைமகளோடு தான் ஒழுதும் இன்பவொழுக்கத் துணை நனைந்து கூறியவாறு. கழனித் தாமரை மலரும் என்றது, அவ்விடத்துத் தன்னைக் கண்டு மகிழ்வார் முகமலர்ச்சி கூறிய வாரும்.

பு. ரை:—அழகுபெற்ற ஒளிவீசும் நெற்றியினையுடையாட்குத் தந்தையினது, கழனிக்கண் தாமரை மலரும் ஊர், வீரர் போன்ற பெரிய கொம்பினையுடைய எருமை, அவர்தம் மகளிர் போன்ற துணையாகிய பெண்ணெருமையோடு தங்கும் நிழல் சூழ்ந்த குளத்தருகேயுள்ள பழனத் திடத்தாகும். எ. நு.

எருமைக்கு வீரர் உவமையாதல், “கார்ச்சே னிகந்த கரைமருங்கி னீர்ச்சேர்ந், தெருமை யெழிலே நெறிபவர் சூடிச், செருமிகு மள்ளரிற் செம்மாக்கும்” (கார். 40:31) என்றும், “சுர்ந்தண் எருமைச் சவல்படு முதுபோத்து..... மூதார்ப், போர்ச்செறி மள்ளரிற் புகுதரு மூரன்” (அகம். 316) என்றும் சான்றோர் கூறுமாற்றால் தெளியப்படும். ஆண்எருமைக்கு மள்ளரைக் கூறினமையின், அவற்றின் துணைக்கு அவர்தம் மகளிரை உவமைகூறினார். முதிர்ந்தல், சூழ்தல்; “பார்முதிர் பனிக்கடல்” (முருகு. 45) என்றற் போல. தடங்கோடு, உரிச்சொல்முடிபு. பழனம், ஊர் வர்க்குப் பொதுவாகிய நிலம் என்ப.

தனக்குச் சிறந்தாளாகிய தலைமகளைத் தலைமகன் நினைக் குந்தோறும், அவளது திருதுதல், அவன் நெஞ்சிடைத் தோன்றி, அழகும் ஒளியும் திகழ் நின்று, தன்னை யவன் கண்ணிற் காண்புழியினும் மிக்கு விளங்குதலின், கவின்பெறு சுடர்நுதல் எனச் சொல்லி யின்புற்றான். வேந்தற்கு உற்றுழிப் பிரிந்தான் ஒருவன், வினைமுடியாமையின் பாசற்றைக்கண் இருந்து, தான் குறித்த பருவவரவு கண்டு ஆற்றாது தன் தலைவியை நினைந்தானாக, அவன் உள்ளத்தும் அவளது துதல் தோன்றுதலின், அஃது, “இலங்கு நிலவின் இளம்பிறை போல.....கவின்பெறு சுடர்நுதல்” (ஐங்.443) என்று அவனால் சிறப்பிக்கப்பட்டவாறாக. இது, “பண்பிற் பெயர்ப் பினும்” (பொ. 103) என்ற சூத்திரத்து “ஆற்றிடை யுறு தலும்” என்றதனை இரட்டேமொழிதலால், “வரை விடை வைத்துப் பிரிந்தான் ஆற்றிடை வருத்தமுற்றுக் கூறுவன வும்” கொள்ளப்படும் என்று கொண்டு, அமைத்துக்கொள் ளப்படும். அதனுள், வரைவிடைவைத்துப் போகின்றான் கூறு வனவும், மீள்கின்றான் கூறுவனவும் என்ற இரண்டனுள், இது, வரைந் தெய்தியவழித் தலைமனோடு தான் ஒழுகும் இன்ப வொழுக்கத்தையும், வரைவின்கண், காண்போர் மகிழாமற் றையும் உள்ளொறுத்துக் கூறுதலின், மீள்கின்றான் கூற்றாயிற்று.

வரைவிடைவைத்துப் போருள்வயிற் பிரிபவன், அது முற்றாதவழி, அதனாலும் பயனை நினைந்து தன்னுள் மகிழ்தல் ஆள்வினை மிக்க அவன் தலைமக்குணத்துக் கிழக்காதலின், அவ்வாறன்றி, அது முற்றியதும், அதனை லெய்துதலும் பய னும் உடனெய்தியது போறலின், தன்னுள் மகிழ்ந்து, தான் பெறவிருக்கும் இன்பவொழுக்கத்தினை நினைந்து உவகையுறு வான், மள்ள நன்ன தடங்கோட் டெருமை, மகளி ரன்ன துணையோடு வதியும் என்று வியந்தான். நிழல்முதிர் இலஞ் சிப் பழனத்தது என்றது, தலைவி மனையின் அருளும் பொரு ளும் சிறப்பித்தவாறு.

இதுகாறும், பிறர் அறிவுறுதல் அஞ்சி மறைந்து ஒழு
கியது போலாது, கண்டோர் மகிழ்ந்து முகமலர்ச்சி பெய்து,
மாறு ஒழுகுவது நினைந்து உள்ளம் பூரிக்கின்றான் என்பது
எய்தக் கழனித் தாமரை மலரும் என்றான். தலைவிக்கு ஊர்
தன்னுடைய யாதலின், அவள் வாழும் ஊரை, அவட்கு அயன்
மை கோன்ற, தந்தையூர் என்றானும். இனித் தன் வரைவு
எதிர்கொண்டு மகட்கொடை நேரும் உரிமையுடையவன்
அவனாகலின், தந்தை யூர் என்றான் என்றுமாம். மெய்ப்
பாடு : உவகை. பயன் : மகிழ்தல்.

திறங்கோடு என்ற பாடத்துக்கு மன்னர் போலத்
தொழிற் கூறுபாட்டினையுடைய கோடு என்க. தொழிற்
கூறுபாடு, கொலைகை.

இவை நான்கும் மருதத்துக் களவு.

95. கருங்கோட் டெருமை கயிறுபரிந் தசைஇ
நெடுங்கதிர் நெல்லி னுண்மேயலாரும்
புனன் முற் றூரன் பகலும்
படர்மலி யருநோய் செய்தன னெமக்கே.

உண்டிக்காலத்து மனைக்கண் வருதலும் கருங்கிப்
பரத்தையிடத்தனுப்த் தலைமகன் ஒழுகியவழி, அவற்கு வாயி
லாய் வந்தார்க்குத் தலைமகள் சொல்லியது.

ப. ரை:— எதனை கயிற்றைப் பரிந்துபோய் நான்மேய
லாந் தென்றது, விலக்குவார்க்கு அடங்காது புறத்தொழுக்கம்
வீழும்பு வரன் என்று.

ப. ரை :—பெரிய கொம்புகளையுடைய எருமைகள் இர
வில் தாம் சுட்டப்பெற்றிருக்கும் கயிற்றை யறுத்துக்கொண்டு
சென்று, நெடிய கதிர்களையுடைய நெல்லினை நாளுணவாக
வுண்ணும் நீர் நிறைந்த வயல் சூழ்ந்த ஓரன், பகற்காலத்தும்

படர்மலி யருநோயினை எமக்குச் செய்தொழுகுகின்றான்
அவன் பொருட்டு வாயில் வேண்டுவ தென்னை எ.று.

பரிதல், அறுத்துக்கோடல்; “சேற்றுநிலை முனைஇய
செங்கட் காரான், ஊர்மடி கங்குவின் நொன்றனை பரிந்து,
கூர்முள் வேலி கோட்டின் நீக்கி” (அகம். 46) எனச் சான்
ரோர் தெரிக்குமாறு காண்க. நாண்மேயல் விடியற்காலத்திற்
பெறும் மேய்ச்சல்; நாளிரை, நாளுணவு என்பன போல.
“இருவெதி நீன்ற வேற்றிலைக் கொழுமுனை, சூன்முதிர் மடப்
பிடி நாண்மேய லாரும்” (நற். 116) எனப் பெரியோர்
வழங்குமாறிக. பரத்தைமையால் இரவுப் போதில் வாரா
மைபே யன்றி, உண்டிக்காலமாகிய பகற்போதிலும் தலை
வனது வாராமை உணர்த்திகின்றவின், உம்மை இறந்தது
தழீஇயிற்று. முற்றுதல், சூழ்தல். படர்மலி யருநோய், பல
காலும் நினைப்பெழுதலால் உளதாகும் பொறுத்தற்கரிய
நோய்; இது சான்றோர் உரைகளில் “நன்னுதற் பசந்த படர்
மலி யருநோய்” (நற். 322) எனவும், “படர்மலி யெவ்வ
மொடு மாதிரந் துழைஇ” (அகம். 184) எனவும் வருதல்
காண்க.

தோழி முதலிய அகம்புகு மரபின் வாயில்கள் விலக்க
வும் அடங்காது புறத்தொழுக்கமே விரும்பித் தலைமகன்
இரவீற் பிரிந்தொழுகியதனால், படர்மிசூந்து தான் வருந்தி
யிருந்ததனை உன்னுறையாற் குறித்தவள், “இரவுக்காலத்து
அவன் வாராமையால் எழுந்த வருத்தத்தை, உண்டிகோடற்
குப் பகற்காலத்து வருதலால் ஆற்றியிருந்தேன்; இனி அது
வும் ஒழிந்தமையால் ஆற்றேனாயினேன்” என்பாள், பகலும்
படர்மலி யருநோய் செய்தனன் என இளைந்து கூறினாள்.
வாராமையாகிய வினை அவன்பால் நிகழ்ந்ததாயினும், அதன்
பயனும் விளையும் துன்பம், இரவும் பகலும் முதுகிப் பெருகிப்
பொறுத்தற்கரிய துன்பத்தைப் பயப்பதாயிற் றென்றற்கு,
படர்மலி யருநோய் என்றும், அதுதானும் அவன் வந்தவழி
அருகுதலும்; வாராவழிப் பெருகுதலும் செய்தவின், அந்

நோய்முதல் அவனே என்பாள், செய்தனன் என அவன் வினை யாகவும் கூறினான். வாராவழி, அவன் தனக்குச் செய்த தலையளி நினைவில் எழுந்து வருத்துவதோடு, பரத்தை முதலாயினார்க்குச் செய்தலால் பொறுமை தோற்றி மிக்க நோயினை விளைவிப்பத் தான் ஆற்றுகளாவது கண்டு, தோழி முதலாயினாரும் ஆற்றாது மிகவருந்துகின்றமையின், தான் ஆற்றாமை மீதார்த்தமை தோன்றத் தலைவி, எமக்கே என எடுத்துமொழிந்தாள்.

இரவில், எருமை, கயிற்றைப் பரிந்து போய் நெல்லின் நாண்மேய லாரும் என்றதனால், தலைவன் இரவுப்போதில் வாராது, விலக்குவார் சொல்லும் கொள்ளாது, புறத்தொழு கியது கூறியவாறுயிற்று. நெடுங்கதிர் நெல் என விசேடித் தது, பரத்தையின் நலத்தைப் புகழ்வது போலப் பழித்த வாறு. பரத்தையின் நலத்தை நாண்மேய லென்றமையின், அந் நலத்தின் புதுமை சுட்டினாம். ஆகவே, இவ்வாறு யாவர் விலக்கினையும் கைகடந்து சென்று புதுநல மகளிரைக் கூடிபுறைபவன், எம்மை நினைந்து வருமாறு இல்லை யாகலின் அவன்பொருட்டு நீவிர் வாயில் வேண்டும தென்னை யென மறுத்தவாறு. இஃது அழிவில் கூட்டத் தவன் பிரிவாற் றுமை. ஏனை மெய்ப்பாடு: வெகுளி. பயன்: வாயின் மறுத்தல்.

(ரு)

96.

அணிநடை யெருமை யாடிய வள்ளல்
மணிநிற நெய்த லாம்பலொடு கலிக்கும்
கழனி யூன் மகளிவள்
புன லூன் பாயலின் றுணையே.

பரத்தையர் பலரோடும் ஒழுதுதல்கண்டு பொறுதிருந்த தலைமகள், தலைமகன் மனைக்கட் புதுந்துழி, உடன்படுதல் கண்ட வாயில்கள் தம்முள்ளே சொல்லியது.

ப. ரை:— எந்நாடி உழுதுழக்கிய அள்ளற்கண்ணே நெய் தலும் ஆம்பலும் கலிக்கும் என்றது, தலைமகர்து வேண்டுமென புரிசின்ற இல்வாழ்க்கைக்கண்ணே தாம் பெறுகின்ற சிறப்புக் கூறியவாறு.

பு. ரை:— அழகிய நடையினையுடைய எருமை உழக்கிய சேற்றின்கண், நிலமணியின் கிறத்தினையுடைய நெய்தலும் ஆம்பலும் தழைக்கும் கழனிகளையுடைய ஊரனுக்கு மகளாகிய இவள், பழனங்களையுடைய ஊரனாகிய தலைமகற்குப் பாயல் இன்னுணைவி யாயினாள் எ.று.

“வரிமணல் ஞெமரக் கற்பக நடக்கும் பெருமிதப் பகடு” (புறம். 90) எனச் சான்றோர் சிறப்பிக்கும் அழகு உடையையின் “அணிநடை யெருமை” யென்றார். அழகு, ஈண்டுப் பெருமிதம். எருமை யுழக்கிய வயல் சேறுற்று உழு ததுபோல வளம்பெறுதலின், நெய்தலும் ஆம்பலும் தழைப் பவாயின வென வுணர்க. நெய்தல் நிலமணிபோல்வ தென் பது, “சுரும்புண மலர்ந்த பெருந்தண் நெய்தல் மணியேர் மாணலம்” (அகம். 290) என வருதலாலும் துணியப்படும். ஊரன்மகள் என்பது “அதுவென் வேற்றுமை உயர்திணைத் தொகை” யாதலின், நான்கனுருபு விரித்துரைக்கப்பட்டது. ஏனை யிடங்களிலும் இதனை உரைத்துக்கொள்க. பாயல் இன்னுணை, கூட்டத்திற் கினியதுணை, “பாய லின்னுணை யாகிய பணைத்தோள், தோகை மாட்சிய மடந்தை” (ஐங். 293) எனப் பிழண்டும் வருமாறு காண்க. பாயல், உறக்கமு மாம்; “பன்னாளும் பாயல்பெறேன் படர்கூர்ந்து” (கலி. 37) என்றற்போல.

பரத்தையர் பலருடன் கூடி யொழுகும் பான்மையன் என்றற்குப் பழனவூரன் என்றும், அவ் வொழுக்கத்தாற் பொறுது வேறுபட்டிருந்தான், அவன் வருதலும் புலத்த லின்றிக் கற்புக்கடம் பூண்டமைந்தமையின், பாயல் இன்றுணை என்றும் கூறினர்.

தாம் வாழும் அள்ளற்கட் புருந்து, தம்மை மயக்கி யுழக்கிய எருமைக்கு, தாமே கணித்துப் பயன்படும் நெய் தலும் ஆம்பலும் உள்ள கழனியூரன் மகள் என்றது, தலைவன் புறத்தொழுக்கத்தால், தன்னைக் கலக்கி நுதல் பசுந்து மேனி வேறுபாடு எய்துவித்தானாகவும், தலைவி அவன் புக்கவழி எதிரேற்று வழிபாடு புரிந்த கற்புநலத்திற்கு ஏதுவாகி நின்றது. இது, “கற்புந் காமமும்” (பொ. 150) என்புழிக் கூறப்படும் கிழத்தி மாண்புகளுள் நற்பாலோழுக்கம்.

இனி, ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியார், “இது கற்புக் கூறியது” என்றும், இவ்வாறு வாய்க்கன் தம்முட் கூறியது, “வாயி லுசாவே தம்முளு முரிய” (பொ. 512) என்பதனுலமையு மென்றும் கூறுவர். இனிப் பழையவுரைகாரர், எருமையின் செய்தியால், ஆம்பலும் நெய்தலும் தழைக்கு மென்றது, வாயில் பெறும் சிறப்புக்குறித்து நின்றது என்பர். மெய்ப்பாடு: வியப்பு. பயன்: தம்முள் மகிழ்தல்.

அணிநிற வேருமை என்ற பாடத்துக்கு அழகிய நிறம் உடைய எருமை யென்று பொருள்கூறிக் கொள்க. (கூ).

97. பகன்றை வான்மலர் மிடைந்த கோட்டைக்
கருந்தா ளெருமைக் கன்று வெருஉம்
பொய்கை யூரன் மகளிவள்
பொய்கைப் பூவி னறுந்தண் ணியளே.

புறத்தொழுக்கம் இன்றியேயிருக்கவும், உளதென்று புலந்த தலைமகளிப் புலவி நீக்கிய தலைமகன், புணர்ச்சியது இறுதிக் கண் தன்னுள்ளே சொல்லியது.

ப. ரை:—தாயினுடைய பகன்றைமலர் மிடைந்த கோட்டைக் கன்று வெருஉம் என்றது, தன் தோளி லணிந்த மாலை யைப் பிறிதொன்றற் கணிந்த மாலை யெனக் கந்தினுள் என்பதாம்,

பு. ரை:—பகன்றையின் வெள்ளிப் மலர்மிடைந்த கரிய தாள்களையுடைய தாயெருமையின் கோட்டைக் கண்டு, அதன் கன்று அஞ்சும் பொய்கையூரனுக்கு மகளாகிய இவள், பொய்கைக்கண் மலர்ந்த நறிப பூக்களிலும் குளிர்ச்சியுடைய னாய் உள்ள எ.று.

வான்மலர், வாலிபமலர்; “வான்சுதை வண்ணம் கொளல்” (குறள். 714) என்றற்போல். மிடைதல், நெருங்குக்குடுதல். எருமை பகன்றை மிடைந்த கோட்டவாய் வருமென்பதனை, “எருமைச் சுவல்படுமுதுபோத்து.....குருஉக் கொடிப் பகன்றை சூடி மூதூர்ப், போர்செறி, மன்னிற் புதுதரும்” (அகம். 316) என்பதனாலும், அது கருந்தாள தேன்பது காட்சியளவையானேயன்றி, “கழுநீர் மேய்ந்த கருந்தா ளெருமை” (நற். 250) எனவரும் சான்றோர் உரையாலும் உணரப்படும். ஐந்தாவது உறழ்வின்கண் வந்தது. தட்பத்தை உணர்ந்து மிடித்து கூறலின், ஏகாரம் தேற்றம். கன்று வெகுஉம் ஊரன், பொய்கையூரன் என வியையும்.

தனபாற் புறத்தொழக்கம் இன்றாகவும், உனதெனக் கருதிப் புலந்த தலைவியைத், தெளியத் தகுவன கூறிக் கூடினானாகலின், அகனைப் பகன்றை வான்மலர் மிடைந்த கோட்டைக் கருந்தாள் எருமைக் கன்று வெகுஉம் என உள்ளுறுத்துரைத்தான். வெயில் தெலும் வெம்பகற்போதின் கண், பொய்கைநீர் புறத்தே சிறுவெம்மையும், அகத்தே தட்பமும் உடையதாதல் போலத் தான் புறத்தொழுகிய காலத்துத் தலைவி, புறத்தே வெகுண்டாள்போலவும், அகத்தே அன்பு மிக்கும் ஒழுகற்பாலன் என்பான், பொய்கையூரன் மகள் என்றும், அஃதில்வழி, எஞ்ஞான்றும் தட்பப் குன்றாத பொய்கைப்பூப்போல் தண்ணியவாதற் குரியான், அதனினும் மிக்க தட்ப முடையனாயினான் என்பான், பொய்கைப் பூவினும் நிறந்தண்ணியளே என்றும் கூறினான்.

பொய்கை யென்றது குடிமைச்சிறப்பினைச் சுட்டியதாயின், இன்ன செய்தார்க்கும் இனியவே செத்தோழரும்

சூல்புடைமை விளக்கியதாகக் கொள்க. இவ்வாறு தலைவியைத் தலைவன் புகழ்தல் வேட்கைமிகுதியால் நிகழ்தலின் அமைபும் என்பர் ; “நிகழ்தகை மருங்கின் வேட்கை மிகுதியின், புகழ்தகை வரையார் கற்பி னுள்ளே” (பொ. 228) என்ப.

தாயெருமையின் கோட்டிற் கிடந்த பகன்றைமலரைக் கண்டு, அதன் தன்று வேறுபட நினைந்து வெருவியது போல, தன் தோளிற் கிடந்த மாலையைப் புறத்தே பிறர் அணிந்த தெனப் பிறழ வுணர்ந்து புலக்கின்றாள் என்றானும். இஃது உள்ளுறை வகை யைந்தலுள் நகையின் பாற்படும். மெய்ப்பாடு : உவமை. பயன் : மகிழ்தல்.

98. தண்புன லாடுந் தடங்கோட் டெருமை
திண்பிணி யம்பியிற் றோன்று மூர
ஒண்டொடி மடமக ளிவளினு
நுந்தையும் யாயுங் கடியரோ நின்னே.

புறத்தொழுக்கம் உளதாகிய துணையானே புலந்து வாயில் நேராத தலைமகள் கொடுமை தலைமகன் கூறக் கேட்ட தோழி அவற்குச் சொல்லியது.

ப. ரை :—இவளினும் நுந்தையும் யாயும் கடியரோ என்றது, நின்னிடத்துக் துற்ற முளதாகியவழிக் கழறுங்கால் இவளினும் கடியரோ நுந்தையும் யாயும் என்றவாறு; அவளினும் கடுமையார் கூறுதற் தூரியாள் இவள் என்பதாம். நீராடும் எந்நுமை பலரும் ஏறுதற் தூரிய அம்பி போலத் தோன்று மென்றது, பலர்க்கும் உரியையாவை யெனப் புலந்தாள் என்பதாம்.

பு. ரை :—குளிர்த நீரின் கண் ஆடும் பெரிய கொம்பினை யுடைய ஏருமை, திண்ணிதாய்ப் பிணிக்கப்பட்ட அம்பி போலத் தோன்றும் ஊரனே, நிற்பாற் குற்றமுளதாய் விடத்து, அதுபற்றி நின்னைக் கடியுங்கால், நின் தந்தையும்

தாயும் ஒள்ளியுதொடியும், மடப்பமு முடைய இவளினும்
கடுமை யுடையராவரோ, கூறுக எ. து.

திண்பிணி யம்பி, அசைவின்றித் திண்ணிதாய்ப் பிணிக்
கப்பட்ட அம்பி. அம்பி, தோணி. நீரலையால் அசைதலின்
நீக்குதற்குத் திண்ணிதாய்ப் பிணித் தல் வேண்டுதலின்,
“திண்பிணி யம்பி” என்றார். எருமைக்கு அம்பி உவமை
யாதல், “மரையேற்றின் மேலிருந் தாடித் துறையம்பி, யூர்
வான்போற் றோன்று மவன்” (கலி. 104) என்பதனாலு
மறியப்படும். இவளினும் என்புழி உறழ்ச்சி, தந்தைதாய
ரினும் மிக்குற்ற சிறப்பினையுடையாள் என்பது தோன்ற
கின்றது. அச் சிறப்பு, தந்தைதாய் என்ற இருவர் கடனும்
தான் ஒருத்தியே ஆற்றுவதல். குணநாடி மகிழ்தலினும் குற்ற
நாடிக் கடிந்து தூய்மைசெய்தலில் சிறந்தமையின், தந்தை
யை முற்கூறினர். “சான்றோ னுக்கு தல் தந்தைக்குக்
கடனே” (புறம். 312) என ஆசிரியர் பொன்முடியார்
கூறுமாறுகாண்க. நின்னென்புழி இரண்டாவது தொக்கது;
“ஐயுந் கண்ணு மல்லாப் பொருள்வயின், மெய்யுருபு
தொகா விறுதி யான” (சொல். 105) என ஆசிரியர் கூறிய
வாறு அறிக.

வாயில்பெற வேண்டிப் பல்லாற்றினும் இரந்துபின்
னின்ற தலைமகற்குத் தலைவி அது நேராமையின், அவன்
வருந்தி அவளது கொடுமைகூறக் கேட்ட தோழி, நிற்பால்
தவறுளதாயவழி, அதுபற்றி நின்னைக் கழறிக் கூறும் உரிமை
யுடைய நின் பெற்றோரினும், இவள் மிக்க உரிமையுடையள்
என்பாள், இவளினும் துந்தையும் யாயும் கடியரோ நின்னே
என்றாள். “தாய்போற் கழறித் தழீஇக் கோடல், ஆய்
மனைக் கிழத்திக்கும்” உரித்தென்றதனால், வாழ்க்கைத்துணை
யாம் நல்லியைபால், தான் இல்லிருந்து செய்யும் பேரறம்
மாட்சியெய்துவது குறித்து, கடிவன கடிதலும் அவட்கு
அறமென்றவாறாயிற்று. பெற்றோர், நிற்பால் தமக்குள்ள
மகன்மை யுரிமையால் தருவன கூறிக் கழறுமிடத்து, நின்

மனத்த அச்சமும் அவலமும் பிறத்தல் போலாது, இவன் கழறிக் கூறுந் தோறும் நின்மனத்துப் பேரின்பம் சுரந்து மிகுதலின், * உரிமை இவட்கு மிகவுளதாயிற்று; அதனால் கடுமை மிகுவதாயிற் றுகலின், நீ இவன் கொடுமைகூறுதல் என்னை என்றானாம். இனி, பிறப்புத்தோறும் இடையறாது தொடரும் பெருங்குழமை யுடைமையால், இவளது உரிமை பெரிதென்ற னெனினுமாம்.

நீராடும் எருமை பலரு மேறுதற்குரிய அம்பிபோலத் தோன்று மூரணையால், நீ மகளிர் பலர்க்கும் உரியனாயினே; அது கண்டு பெற்றோரினும் உரிமை மிகவுடைமையால் தலைவி கழறினாக, நீ கொடுமை கூறல் கூடா தெனத் தோழி மறுத்தவாறு.

இது, “பெறற்கரும் பெரும்பொருள்” (பொ. 150) என்ற ருத்திரத்து, “பிழைத்துவந் திருந்த கிழவனை நெருங்கி, இழைத்தாங் காக்கிக் கொடுத்தற்கண்” தோழி நிகழ்த்தும் கூற்றுவகையாகும். மெய்ப்பாடு: பெருமிதம். பயன்: தலைவி கேட்டு வாயில் நேர்வானாவது. (உ)

99. பழனப் பாகன் முயிறுமூசு குடம்பை
கழனி யெருமை கதிரொடு மயக்கும்
பூக்கரு லூடன் மகளிவள்
தோய்க்குமருந் தாகிய பணத்தோ ளோளே.

* காதலர் கூட்டத்துக் கழற்றுரை நிகழின், இன்பம் சுரக்கும் என்ற இயல்பினை லார்டு பைரன் (Lord Byron) என்பார்,

“They smile so when one’s right and when one’s wrong,
They smile still more and there intervene
Pressure of hands, perhaps even a chaste kiss;”

—Don Juan. Can. II.

என்று கூறியிருத்தல் காண்க.

தோழி முதலாயினார் தலைமகன் கொடுமைகூறி விலக்கவும், தலைமகள் வாயில் நேர்ந்துழி, அவன் உவந்து சொல்லியது.

ப. ரை:—முயிறு புசு குடம்பையை நெற்கதிரோடு எதிரை மயத்து மென்றது, யான் செய்த கொடுமையையும், அவர்கள் தன்மேற் காதலித்துக் கூறியவற்றையும் சிதைத்து என்பாக்கலே நின்றன என்பதாம்.

பு. ரை:—பழனங்கரிலுள்ள பாகல் இலையில் முயிறுகள் கூடுசமைத்து முட்டைமிட்டு நெருங்கி புறநகிற் அக் கூடுகளைக் கழனிக்கண்மேயும் எருமைகள் நெற்கதிர்களோடு சேரச்சிதைக்கும், பூக்கள் நிறைந்த, ஊரனுக்கு மகனாகிய இவன், யான் உற்ற நோய் தீர்த்தருளிய மருந்தாகிய பருத்த தோள்களை புடையனாயினான் எ. அ.

பாகல், பாகற்கொடி. “பாகல் பலா வேன்று உடைப் பாடு முனர்” (16) எனப் புறநானூற்றுரைகாரர் கூறுவர். “பழனப் பாகன் முயிறுமூசு குடம்பை, கழனி நாரை புறத்தலிற் செந்நெல், விரவுவேள் ளரிசியிற் முஅ மூரல்” (நற். 180) என்புழிப் பலா வேன்றே உடைகூறப்பட்டது. இனிப் பாகற்பழத்தை, ஆசிரியர் மருதனிலாநகரார் “பலவுக் காட்ப் புறத்த பசும்பழப் பாகல்” (அகம். 255) என்றனர். ஈண்டுச் காட்டிய நற்றிணைப்பாட்டினுள் முயிறு அக் குடம்பை செந்நெல் ஆரிசியோலத் தாவும் என்றமையின், இப் பாட்டிற் கதிர் என்றது நெற்கதிரையே என உணர்வித்தது.

தோழி முதலிய வாயில்கள், தன் கொடுமையினை யெடுத்து, அவன்பாலுள்ள காதலால் மொழிந்து விலக்கவும், தனக்கு வாயில்கேர்ந்து இன்பமெய்துவித்ததனை உள்ளுறையாற் கூறினா னாகலின், அவ் வின்பப்பேறு குறித்து வாயில் வேண்டுங்கால் எய்திய நோயினைத் தான் நீங்கியது நினைந்து மகிழ்ந்து கூறுவான், தலைவன், நோய்க்கு மருந்தாகிய பனைத்

தோளாள் என்றான். இவர்கள் விலக்குதலால் விலங்கி வாயில் நேரால் கொல்லோ என்று எய்திய வருத்தம், அவன் அது நேர்தலும், தோளொடு கூடி நீங்கினானாகலின், கோய்க்கு மருந்தாகிய பனைத்தோள் என விசேடித்தான். இவள் எனச் சுட்டியது, வாயில்கள் கூறிய கொடுமையினையும், தலைவனது இன்றிக் கிழிப்பாமைபினையும் தூக்கி, பின்னதன் பெருமையுணர்ந்து வாயில்நேர்ந்த சிறப்புணரரின்றது. பிரிவின்கண் தம்மையே நினைப்பித்து வருத்தமெய்துவித்து, புணர்வின்கண் தம் செறிவால், அவ்வருத்தம் போக்கி இன்ப மிகுவித்து, நோய் செய்த தாமே, மருந்தாய்ப் பயன்படும் பெருமை குறித்து, தலைவி தோளைப் பனைத் தோள் எனப் பாராட்டினான்; “பிணிக்கு மருந்து பிறமன் ஆயிழை, தன்னேய்க் குத் தானே மருந்து” (குறள். 1102) எனத் திருவள்ளுவனார் சிறக்கக் கிளந்தவாறு அறிக.

எருமை முயிறு மூசு குடம்பையினையும் நெற்கதிரையும் சிதைக்கும் என்றதனால், இவள், தனக்கு வாயில்கள் கூறிய விலக்குரையினையும், என் கொடுமைகளையும் சிதைத்து என் பாற் செறிவாளாயினாள் என்றானும். மெய்ப்பாடு: உவகை. பயன் : மகிழ்தல்.

பழனப் பாகர் என்றும் பாடம் உண்டு. அதனால் சீரிய பொருட் பேரின்மை யறிந்து கொள்க. (கூ)

100. புனலாடு மகளி ரிட்ட வொள்ளிழை
மணலாடு சிமையத் தெருமை கிளைக்கும்
யாண றுரன் மகளிவள்
பாணர் நரம்பினு மின்கிள வியளே.

வாயில் நேர்தற் பொருட்டு முகம்புதுவான் வேண்டி இயற்புழித்தழித் தலைமகள் இயற்பட மொழிந்த திறம் தலை மகற்குத் தோழி சொல்லியது.

ப. ரை :—மகனிரது மறைந்த இழையை எந்நாடி கிளைந்து
முரன் மகனென்றது, இப்போது வாயில் நேர்தலையன்றிக்
களவுக்காலத்து நீ செய்த நன்மை மறைந்தனவும் எடுத்துக்
கூறினா ளென்பதாம்.

பு. ரை :—புனலின்கண் ஆடிய மகளிர் களைந்து வைத்த
இழைகள் மணற்கண் மறைந்தவற்றை, அம்மணற்குன்றின்
மேனின்று எருமைகள் தம் கோட்டினாலும் குளம்பினூழும்
கிளைத்து வெளிப்படுக்கும் புதுவருவாயினையுடைய வூரன்
மகளாகிய இவள், பாணரது யாழ் நரம்பின் இசையினும்
இனிய சொற்களையுடையளாவான் எ.று.

புனலாடு மகளிர், தாம் நீராடத் தொடங்குமுன், தமது
இழைகளுட் சிலவற்றைக் கழற்றி வைத்துவிட்டு, விளையாடு
வது இயல் பாகலின், புனலாடு மகளிர் இட்ட இழையினைக்
கூறினா. காற்று வீசுதலால், அவ் விழைகள் மணற்குகளிற்
புதைந்து மறைந்து மேடாதல் தோன்ற, மணலாடு சிமையம்
கூறப்பட்டது. மணலாடு சிமையம், மணலால் உண்டாகும்
மேடு. சேற்றிற் படிந்து கிடந்து அயர்வு போக்கி மதர்த்து
வரும் எருமையினம் மணன்மேடுகளைக் கோடுகளாலும்,
குளம்புகளாலும் குத்தித் துழாவுதல் இக்காலத்தும் காணப்
படுவதோர் காட்சியே. இச்செய்கைகளால் மணற்குகள்களில்
மறைந்த ஒள்ளிழை வெளிப்படுதலால், இதனை, எருமை
ஒள்ளிழைகளைக் கிளைக்கும் என்றார். நரம்பு, ஆகுபெயர்.
கிளவி, சொல்.

தலைமகன் புறத்தொழுகிப் போந்தான் வாயில்வேண்டி
விடுத்தவழி, அவற்கு வாயில் நேர்விக்கும் கருத்தால், தோழி
அது நேர்தலை விரும்பாதாள்போலத் தலைவனை இயற்பழிப்ப,
அது பொறுத தலைவி இயற்பட மொழிந்த திறம் கூறுவாள்,
பாணர் நரம்பினும் இன்கிளவியளே என்றாள். எனவே,
பாணர் யாழிற் றம் தலைவன் புகழ்பாடுதல்போல, இவள்
நினது இயலை எடுத்து இனிமையுறக் கூறினாள் என்றாளாம்.

நரம்பின் இன்கிளவியள் என்னுது, நரம்பினும் என்றதனால், பாணர் நரம்புக்கு அவர் இயக்கிக் கூறுவனவேயன்றி, களவுக் காலத்து இன்பச்செய்திகூறலும், நிகழ்காலத்து வேண்டா தென விலக்கி வேண்டுவன கூறலும், அன்புதொக நின்றலும் இன்மையும், அவை யாவும் தலைப்பால் உன்மையும் வேறு படுத்து உரைத்தாளாம். இது, “பெறற்கரும் பெரும் பொருள்” (பொ. 150) என்ற சூத்திரத்து, “அடங்கா வொழுக்கத் தவன்வயின் அழிந்தோனே, அடங்கக் காட்டுதற் பொருளின்கண்” தோழி நிகழ்த்தும் கூற்றுவகையாகும். தோழி இயற்பட மொழிந்தது, ஓராற்றால், அடங்கா வொழுக்கத் தவன்வயின் அழிந்த தலைவியை அடங்கக் காட்டுதற் பொருட்டு என அறிக.

நீராடு மகளிர் இட்ட ஒள்ளிழை மணற்றுக்களால் மறைந்து கிடந்தவற்றை எருமை கிளைக்கும் என்றதனால், களவுக்காலத்து நீ செய்த நன்மைகள் மறைப்புண்டிருந்த வற்றை எடுத்து மொழிந்தாள் என்றாளாம். மெய்ப்பாடும் பயனு மவை. (10)

இதுகாறும் உரைகூறிப் போந்த மருதப்பாட்டுக்கள் நூறும் வேட்கைப்பத்து முதல் எருமைப்பத்து ஈழகப் பத்துப்பத்துக்களாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. எனினும், இவற்றின் வைப்புமுறை நன்கு புலப்பட்டிலது. இந் நூறு பாட்டுக்களையும் வகுத்துத் தொகுத்த ஆசிரியப் பெருமக்களும் இதுபற்றி ஒன்றும் குறித்திலர். ஒவ்வொரு பத்தும் வகுத்துத் தொகுத்துப் பெயர் குறிக்கப்பெற்ற முறைமட்டில் ஒருவாறு புலனாகிறது. வேழப்பத்து(2), கள்வன்பத்து(3), எருமைப்பத்து(10) என்ற மூன்றும் மருதத்துக் குரிய கருப்பொருள்பற்றியும், வேட்கைப்பத்து(1), புலணிப்பத்து(5), புலவி விராயபத்து (9), புனலாட்டுப்பத்து (8) என்ற நான்கும் உரிப்பொருளும், அதன் சார்புடையது மான பொருள்பற்றியும், தோழிகூற்றுப்பத்து (6) கிழத்திகூற்றுப்பத்து (7) என்ற இரண்டும் கூற்று நிகழ்த்துவோர் என்னும் இயல்

புற்றியும், தோழிக்குரைத்தபத்து (4) என்பது: தொன்றும் கேட்போர் என்னும் இயல்பற்றியும் வகுக்கப்பெற்றிருக்கின்றன. இக் குறிப்பும் ஆங்காங்குக் காட்டப்பெற்றிருக்கின்றன. கருவும் உரியுமாகிய பொருள்நெறியால் வகுக்கப்படாதன, கூற்றுவகையாலும், அந்நெறியாலும் அடங்காதன கேட்போர்வகையாலும் வகுத்துத் தொகுக்கப்பெற்றிருக்கின்றன என்பது இதுகாறும் கூறிய உரைகளால் இனிது விளங்குகின்றது.

மு த ல ர வ து

ஆசிரியர் ஓரம்போகியார் பாடிய மருதம் முற்றிற்று.

Copy of the permission granted
by the P. D. B. N. Acad. Vellore

Lo. No. 11948. CL. 38 dated 11.12.1938

Publication of books in English

Permission. Sanctioned petition from
A. S. Doraiswamy Pillai, Tamil Pandith;
B. H. S. Pillai. Read also the endorsement
of the H. M. S. and the D. E. O. thereon

Permission to publish the books in English
and a series of Tamil
grammar books entitled New Method
Tamil grammar & composition books
granted to the teacher provided he
retains no interest in the sale of
books except receiving only a definite
lump sum as remuneration
from the publisher and sets out right
the copy right of the books being
no revisionary hindrance or other
interest to any friend or relation.
The proposed work should not
also interfere with the legitimate
duties of the teacher.

(C) P. Doraiswamy Pillai